

Tại Sao Tôi Lại Yêu Em, Vịt Con Xấu Xí

Contents

Tại Sao Tôi Lại Yêu Em, Vịt Con Xấu Xí	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	28
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	51
10. Chương 10	58
11. Chương 11	66
12. Chương 12	71
13. Chương 13	79
14. Chương 14	84
15. Chương 15	91
16. Chương 16	97
17. Chương 17	104
18. Chương 18	111
19. Chương 19	116
20. Chương 20	121
21. Chương 21	123
22. Chương 22	130
23. Chương 23	136
24. Chương 24	141
25. Chương 25	146
26. Chương 26	150
27. Chương 27	155
28. Chương 28	161
29. Chương 29	164
30. Chương 30	168
31. Chương Ngoại Truyện 3	169
32. Chương Ngoại Truyện 4	171
33. Chương Ngoại Truyện 5	174

Tại Sao Tôi Lại Yêu Em, Vịt Con Xấu Xí

Giới thiệu

- Trương Hà Vy: Con gái một gia đình thuộc diện khó khăn, tính tình chịu thương chịu khó, siêng năng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-toi-lai-yeu-em-vit-con-xau-xi>

1. Chương 1

CHAP 1: SỰ GẶP GỠ KỲ DIỆU

Reng.....reng.....reng.....

Tiếng chuông báo giải lao vang lên, tôi mệt mỏi vươn vai. Cuối cùng cũng kết thúc cái giờ học buồn ngủ và kinh khủng nhất đối với tôi – Giờ Địa. Không phải tôi chê cách giảng dạy của thầy, cũng không phải tôi là kẻ lười biếng, chỉ đơn giản vì mỗi lần học tiết Địa, nghe lời giảng của thầy mà tôi đã chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Khi nghe văng vẳng bên tai tiếng hồi thúc: “Hà Vy, thầy gọi kìa...dậy mau...”, tôi mới choàng tỉnh giấc. Khi ngược mặt lên, điều mà tôi bắt gặp đầu tiên là ánh mắt thầy nhìn tôi một cách “trìu mến”, và sau đó là ánh mắt mãn nguyện của hầu hết bốn mươi mấy người trong lớp. Và nghiêm nhiên, sau giờ đó, tên tôi được ngồi “chiếm chệ” trên sổ đầu bài vì tội “say sưa trong lớp học”! Đó thật sự là một sự thật khủng khiếp đối với tôi, bởi vì tôi vốn là một học sinh gương mẫu trong một lớp chọn, cái lớp được sự kỳ vọng quá lớn của thầy giám thị và cô chủ nhiệm. Vì thế khi tên tôi được ngồi chiếm chệ trên sổ đầu bài cũng có nghĩa là...tôi đã kéo lớp đi xuống một cách nhanh chóng và sự tin tưởng của cô chủ nhiệm đối với tôi không còn nữa.

Và cũng vì thế, từ sau cái lần đó, mỗi khi gặp tiết Địa, tôi đều phải cố gắng mở to đôi mắt mà xem thầy giảng, để không phải một lần nữa được lên sổ đầu bài!

-Hà Vy, tao nói ày nghe chuyện này

Anh Thư, nhỏ bạn thân thiết nhất của tôi ở đâu hớt hải chạy vào bàn, mồ hôi còn vương vẩn trên trán, gương mặt trái xoan trắng hồng của Thư lấm tấm mồ hôi nhưng trông vẫn rất xinh đẹp, chả bù với tôi, một cô gái thật bình thường, rất rất bình thường, nếu không phải nói là...xấu xí.

-Chuyện gì thế? – Tôi nhìn dáng vẻ hớt hải của Anh Thư, tò mò hỏi.

-Anh Phong...anh Phong... anh ấy... mới tỏ tình với tao đấy! – Vẻ mặt rạng rỡ của Anh Thư khiến tôi càng chú ý hơn đến câu chuyện mà nhỏ sắp kể ra đây.

-Anh Phong.... – Tôi cố gắng nhớ xem anh Phong này là ai, hình như đã nghe Anh Thư nhắc qua một vài lần, à không, không phải một vài lần, mà là ngày nào cũng nhắc, người ta nói “mưa dầm thấm đất” nhưng đối với con một sách như tôi với những chuyện xa vời như hotboy, đẹp trai hay lạnh lùng gì gì đó thì dù có “mưa dầm” đến đâu cũng không “thấm” nổi! – Anh Phong..... nào cơ????

Anh Thư thở dài trước câu hỏi ngây thơ của tôi, cô nàng vệt mồ hôi trên trán, bình tĩnh ngồi xuống mà “giảng giải”:

-Tao không hiểu sao mà những kiến thức Toán, Lý, Hóa khi đọc qua một lần mà đều nhớ tuốt tuồn tuột, còn chuyện về anh em nhà anh Phong ngày nào tao cũng nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần mà mà không nhớ nổi là sao?

-Hi hi. Chắc tại dung lượng của bộ não tao hết chỗ chứa rồi – Tôi cười khi khi với nhỏ bạn.

-Thiệt là! Tao bó tay với mà luôn ! Anh Phong lớp 10A1 ấy....

-Anh Phong lớp 10A1 là hotboy, đẹp trai, con nhà giàu, thường khiến không biết bao nhiêu nữ sinh trong trường mơ mộng, là anh em sinh đôi với anh Nam, cũng là hotboy nhưng lạnh lùng và bí ẩn, không thèm để ý đến một ai.... Tao nói đúng không nhỏ bạn yêu quá, ý lộn, yêu quý! – Tôi đọc lại tuốt tuồn tuột như một đang đọc một bản tuyên ngôn.

-Mày nhớ ra rồi à – Anh Thư cười hi hi – Sao mày nhớ mà mày lại giả vờ thế nhỉ?

-Không! Tao đâu nhớ mấy cái chuyện này, tại nghe mày nhắc riết nên khi được mày nhắc lại tao đọc một hơi lun! Phải chi đối với bài học môn Địa, mày cũng có thể nhắc tao như thế thì tốt biết mấy!

-Khà khà, ai kêu mày lười biếng. Mà nói nghe, anh Phong mới tỏ tình với tao đấy!

-Tao nghe rồi 0_0 – Tôi thở dài, rõ ràng nó mới nói hồi nãy cơ mà.

-Mày không mừng cho tao à? – Anh Thư ngạc nhiên.

-Ừ thì mừng, nhưng là chuyện thường cơ mà! Mày thấy đấy, xinh đẹp giỏi giang như mày, được hotboy tỏ tình thì có gì là lạ - Tôi ngán ngẩm trả lời, thật sự tôi không hề có một chút hứng thú gì với chuyện này.

-Mệt mày quá, nói chuyện với mày chẳng có hứng gì hết ! – Anh Thư thở dài với tôi, nhưng tôi biết nhỏ bạn này của tôi đang rất vui, trên gương mặt hiện lên niềm vui sướng vô hạn, suốt buổi học cứ tùm tùm cười một mình cứ như...con điên ấy! Đúng là tình yêu làm cho người ta thay đổi mà! Haizzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz

**

-Cái này bao nhiêu tiền vậy cháu?- Một người phụ nữ nét mặt trung hậu bước ra từ một chiếc xe hơi lịch sự sang trọng, mỉm cười với tôi.

-Dạ, cái này 3000đồng cô ạ ! – Tôi cũng mỉm cười đáp lễ với bà ấy

-Lấy cho cô 5 cái.

-Dạ!

Tôi nhanh nhẹn lấy bọc gói cho bà ấy 5 cái bánh. Bây giờ đang là buổi trưa nên trời nóng hầm hập, tôi quạt nhanh giọt mồ hôi trên trán, tươi cười với bà ấy.

-Trời nắng thế này mà phải đi bán hủ con? Cực thế không biết!

-Dạ không sao cô ơi, con quen rồi – Tôi mỉm cười với bà ấy, thật là vui khi có người còn quan tâm đến cô bé đen nhẻm đang ngồi bán trên vỉa hè T_T

-Mẹ! Nghĩ sao mà mẹ mua mấy thứ này? Đồ bán trên vỉa hè thì làm sao mà có vệ sinh được hả mẹ?

Một anh chàng bước ra từ chiếc ban nãy, độ cũng bằng tuổi tôi, dáng vẻ hống hách kiêu căng không giấu vào đâu được. Anh ta bước dần đến chỗ tôi, khẽ nhếch môi:

-Cô bán hàng mà mất vệ sinh như thế thì ai mà thèm mua. Cứ chảy mồ hôi là đưa tay ra quạt. Cô không biết mất vệ sinh nhưng cũng phải nghĩ đến khách hàng chứ!

-Tôi...tôi...

Tôi cứ như một con cừu non vô tội phải đối mặt với một con quái thú, vẻ mặt găm gù thật đáng sợ. Tôi thật không biết phải làm gì, đành lặng lẽ trả tiền lại cho bà ấy:

-Con xin lỗi... con xin gửi tiền lại cho cô....

-Thôi, con cứ giữ lấy đi, cô thêm bánh lễ đường nên mới ghé vào mua thôi, thật sự cô không suy nghĩ như vậy – Rồi bà ấy quay say con trai cưng của mình – Con làm gì mà quát mắng người ta như thế, lâu lâu ăn một lần có sao đâu!

-Nhưng mà... mẹ mua thì mua, mẹ ăn thì ăn, con không ăn đâu.

Nói xong anh ta bỏ đi lên xe trước ánh mắt ngỡ ngàng của tôi và cả người mẹ của anh ta. Bà ấy khẽ thở dài:

-Con với cái, lớn rồi, có đứa nào thèm nghe lời bà già này nữa đâu – Rồi bà quay sang tôi – Con cứ gói cho cô, tiền con cứ giữ đấy!

Bà bước lên chiếc xe ban nãy, không quên nở với tôi nụ cười thân thiện:

-Trước kia cô cũng cực khổ như con, một buổi học một buổi phải bươn chải cuộc sống, nên cô hiểu cảm giác của con bây giờ, chúc con bán đắt nhé!

Tôi mỉm cười nhìn bà ấy bước vào trong xe, trong lòng dâng lên một niềm vui vô hạn, thì ra... trên đời này, còn có người xem trọng mình...

Nhét tờ tiền vào trong túi, tôi khẽ giặt mình, lấy ra tờ tiền vừa mới nhét vào, rồi hốt hoảng chạy theo chiếc xe:

-Cô gì ơi! Cô đưa dư tiền rồi! cô ơi, cô.....

Tiếng gọi của tôi bị át giữa tiếng đường phố, tiếng xe ồn ào náo nhiệt.

Tôi mệt mỏi quay trở về, trên tay còn cầm tờ 100 000 đồng. Định bụng khi nào gặp lại sẽ gửi trả cho bà ấy

Sáng, tôi cố ý thức thật sớm, hít thở một hơi thật sâu, không khí lúc sáng sớm thật dễ dịu và thoải mái. Trong lòng tôi tự dưng dâng lên một cảm xúc lạ, chẳng hiểu rõ là cái cảm xúc gì, chỉ thấy hạnh phúc và hạnh phúc. Đạp chiếc xe cà tàng đến trường, tôi lặng lẽ nghe tiếng chim hót trên cây, tiếng xe cộ ngoài đường tuy thưa thớt nhưng dần rộn rã và ồn ào hẳn lên khi những tia nắng sáng sớm đang vô tình chiếu qua kẽ lá. Tất cả đều tạo nên một không gian ồn ào náo nhiệt của buổi sáng sớm. Có những cụ già đi bộ lang thang trên khắp các vỉa hè, có những cô bán xôi đang chuẩn bị ột ngày vất vả mưu sinh với đồng tiền, và nhiều nhiều nữa những hình ảnh cho ta một cảm giác thân thuộc và ngập tràn hạnh phúc khi mình được sống với quê hương của mình. Đâu đó có hình ảnh một vài người lao công đang cố gắng hoàn thành tốt công việc của mình để có thể về nhà nghỉ ngơi sau một đêm làm việc cực nhọc. Một người phụ nữ lao công đang mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ trên khuôn mặt lấm lem và một niềm hi vọng nhỏ nhoi hiện lên trên đôi mắt đầy cực nhọc và âu lo. Tôi biết người phụ nữ này, đấy là dì Hồng, dì đã ngoài 40 nhưng trông vẫn còn rất khỏe, đáng lẽ ở cái tuổi đó, người ta được ngồi không mà hưởng phước, ngồi không để cho con cái nuôi, nhưng dì Hồng thì ngược lại, dì cũng có con đấy, những 3 đứa là đằng khác, nhưng 3 đứa ấy đang phải đi học xa, không có thời gian chăm sóc cho dì, chồng dì đã mất trong một tai nạn giao thông 20 năm trước. Thế mà một mình dì có thể bươn chải suốt 20 năm qua với cái nghề này, cái nghề mà chẳng mấy ai tự hào về nó. Tôi thầm khâm phục sự cứng cỏi, chịu thương chịu khó của dì. Nên tôi thương dì như thương người thân trong gia đình vậy, tôi xem dì như người mẹ thứ 2 của mình. Vì thế, mỗi lần rảnh rỗi, tôi đều cố tình đi sớm để có thể giúp đỡ dì với những công việc mà tôi có thể làm. Ngày hôm nay cũng thế, khi tôi nhận ra bóng dáng dì đang lom khom với đồng rác cuối cùng trong công việc suốt buổi tối của bà, tôi vội chạy đến, tươi cười:

-Dì để con phụ!

Rồi tôi nhanh nhẹn giúp dì làm nốt công việc còn lại. Dì đắm đắm lưng, tươi cười nhìn tôi:

-Cám ơn con nha! Dì già rồi, làm gì cũng chậm chạp. Con thấy đấy, đường phố sáng hẳn ra mà dì vẫn chưa xong công việc của mình.

-Đâu có đâu – Tôi cười vui vẻ với dì – Dì còn trẻ lắm, dì trẻ hơn cả mẹ con nữa đấy!

-Cái con bé này, mà chỉ biết nịnh dì là giỏi, dì mà có con trai chắc cũng bắt nó cưới mà, tiếc rằng, dì sinh toàn con gái, mà tụi nó nói được một phần tốt bụng như mà thì dì cũng an lòng rồi – Dì nín tiếng thở dài.

-Hi hi, dì cứ khen con, làm con nở hết lỗ mũi đây này ^.^ thôi con đi học đây, con chào dì!

Tôi vẫy vẫy tay chào dì Hồng rồi vui vẻ đạp xe đi nốt đoạn đường đến trường. Trong lòng dâng lên một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, hạnh phúc vì mình đã giúp được một người, hạnh phúc vì tôi nhìn thấy nụ cười thật hạnh phúc của dì Hồng mặc dù cho cuộc sống có tàn nhẫn với dì cách mấy, dì vẫn lạc quan, vẫn bước chầm với cuộc sống...

Nhưng.....khi đi được một đoạn thì.....

Két.....Két..... két..... Á.....

Tôi giật mình ngoảnh đầu lại, rồi kinh hoàng nhận ra được sự việc gì đang xảy ra. Dì Hồng bị một chiếc xe du lịch chạy không cẩn thận mà đâm sầm vào. Dì đang nắm bắt động trên đường. Mà hình như....hình như có cả máu....

-Dì ơi!!!!!!!!!

Tôi bỏ cả xe đạp, chạy đến đỡ dì dậy.

-Dì ơi! Dì tỉnh lại đi – Tôi bắt lực nhìn máu chảy ra ướt cả tay mình mà kêu khóc, đầu óc tôi rối bời, không biết phải làm gì.

Chiếc xe ấy sững lại khi chủ nhân của nó biết mình đã gây tai nạn, ánh đèn chói sáng đủ để anh ta biết chuyện gì đang xảy ra. Anh ta chậm rãi bước xuống xe, khóe môi hơi nhếch:

-Đi ngoài đường mà làm như đang đi trên vỉa hè vậy hả? Đi đứng như thế thì không phải lỗi do tôi!

Nói xong anh ta quay lưng lại toan bước lên xe. Tôi thật sự bang hoàng không biết phải làm gì. Trước cái thái độ quá đáng đó tôi càng thấy mình phải đòi lại sự công bằng cho người phụ nữ đáng thương này.

-Cậu đứng lại đó cho tôi – Tôi hét lớn.

Anh ta khựng lại 5 giây, khóe môi hơi nhếch, rồi.....bước đi tiếp! (anh ta chắc bị đứt dây thần kinh cảm xúc rồi T_T)

-Tôi kêu cậu đứng lại – Tôi tức giận quá, chỉ biết hét to lên như thế (đến bây giờ tôi mới phát hiện mình có khả năng làm loa phát thanh nữa đấy *_*). Trong đôi mắt tôi hiện lên một niềm uất hận, chết, tôi sắp khóc rồi.

-Cô kêu tôi? – Anh ta quay ngoắc người lại, mái tóc xuề xòa che bớt một phần khuôn mặt.

-Tôi yêu cầu cậu phải đưa dì ấy vào bệnh viện – Tôi dứt khoát nghiêm nghị nhìn anh ta.

-Tại sao? – Anh ta nhếch nửa môi, cười khinh bỉ - Rõ ràng do bà ta không nhìn đường.

-Tôi....tôi....tôi...xin cậu đấy! dì ấy sắp không được rồi, làm ơn!! – Tôi nhìn anh ta, mắt bắt đầu ươn ướt, chết, không biết tôi mềm yếu từ lúc nào nữa, hồi này còn có thể hét lớn với anh ta mà, tại sao bây giờ lại như thế?

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, rồi khề liếc sang người phụ nữ đang nằm bất động trên cánh tay tôi. Chẳng biết vì thấy dì Hồng đáng thương hay vì nước mắt tôi lợi hại. Anh ta bước lại bế dì Hồng lên xe, trên miệng khề thốt lên mấy tiếng:

-Đi theo tôi!

Tôi vội vàng gởi chiếc xe đạp ở gần đó, rồi chạy lên xe anh ta. Phải nói là lần đầu đi xe hơi tôi có một cảm giác là lạ, cứ thỉnh thoảng thế nào ấy T_T

Khề nhìn qua gương chiếu hậu, tôi thấy được phần nào gương mặt của anh ta. Anh ta là con trai nhưng lại sở hữu làn da trắng như con gái, đôi mắt hai mí, sống mũi cao và cái miệng nhỏ, mái tóc tuy có phần xuề xòa nhưng không che mất đi cái vẻ đẹp như thiên sứ kia. Tôi chợt nhận thấy tim mình đập thình thịch, tôi không tự chủ được bản thân mà cứ nhìn anh ta hoài. Lần đầu tiên tôi cảm thấy bối rối như thế, lần đầu tiên tôi cảm thấy tim mình đập lồi nhịp, lần đầu tiên tôi được nhìn một người con trai lâu như thế....

Khoan đã.... Gương mặt này....hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải... đúng rồi, tôi đã từng gặp gương mặt này rồi...

“À” – Tôi à lên một tiếng khiến anh ta ngạc nhiên mà ngoái đầu lại nhìn.

-Gì vậy?

-À, không, không, không có gì hết – Tôi phân bua, chẳng biết sao tôi lại cảm thấy bối rối như thế, thật ra, chỉ là do tôi phát hiện ra, anh ta rất giống với cái tên kiêu căng mà hôm qua tôi gặp cùng với mẹ của hắn, cái con người đã nói rằng “đồ ăn lẽ đường thì làm gì có vệ sinh”. Chẳng biết có phải không, bởi vì tôi không hề có một chút ấn tượng gì với con người hống hách đó nên tôi không chắc rằng có phải là anh ta hay không. Thấy cả 2 đều kiêu căng ngạo mạn như nhau, nên tôi đoán 90% là như vậy.

-Đây là mẹ cô à? – Anh ta chợt hỏi phá tan cái suy nghĩ trong tôi.

-À. Không!

-Không phải? – Anh ta chợt ngạc nhiên – Không phải? – Anh ta lặp lại câu hỏi của mình một cách thắc mắc.

-Ừ! – Tôi cũng ngạc nhiên không kém khi thấy anh ta thắc mắc như vậy.

Im lặng, lại một sự im lặng bao trùm cả 2, à không, cả 3 người. Ôi mẹ ơi, con sắp nghẹt thở đến nơi rồi!
0_0

**

Ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, tôi và anh ta chỉ biết im lặng, im lặng và im lặng. tôi không dám nhìn kĩ gương mặt đó, nhưng phải công nhận rằng anh ta rất đẹp, đẹp như một thiên sứ, gương mặt đẹp nhất mà đến giờ tôi mới được nhìn thấy.

Bác sĩ bước ra, tôi vội vã vin tay bác sĩ, hỏi dồn dập:

-Dì ấy...dì ấy...thế nào rồi?

-Bà ấy đang thiếu rất nhiều máu do chảy quá nhiều trên đường đi đến đây, nên rất cần máu để bà ấy có thể qua cơn nguy kịch.

-Cháu.... Vậy cháu...có thể không? – Tôi hỏi dồn dập bác sĩ, bây giờ điều mà tôi lo lắng nhất là mạng sống của dì Hồng, tôi phải giúp dì bằng mọi cách.

Câu nói của tôi khiến cả ông bác sĩ và người con trai bên cạnh phải trở mắt nhìn. Tôi khẽ nhìn lại thân hình như “cò ma” của mình, buồn bã nói:

-Cháu biết mình không đủ tiêu chuẩn để hiến máu, nhưng...cháu nghĩ cháu có thể.... cháu nhóm máu O, nhóm máu O thì có thể truyền cho bất kỳ nhóm máu nào...cháu xin ông, hãy cứu dì ấy...

Ông bác sĩ khẽ nhìn tôi, cả chàng trai đẹp như thiên sứ kia cũng nhìn tôi không chớp mắt. Sau một hồi suy nghĩ, ông bác sĩ khẽ gật đầu:

-Được rồi, cháu theo tôi làm xét nghiệm. Nhưng hãy nhớ, trong lúc truyền máu, nếu thấy không ổn, cháu phải lên tiếng ngay.

-Vâng...vâng.... Cháu biết rồi

2. Chương 2

TRỐN HỌC

Nói rồi tôi lẻo đẻo theo sau bác sĩ, chỉ còn mình anh chàng đẹp như thiên sứ ngồi một mình ngoài phòng cấp cứu. Chẳng biết anh ta suy nghĩ gì mà đôi lúc chân mày anh ta khẽ nhú lại, rồi từ từ giãn ra (đã nói anh ta bị đứt dây thần kinh cảm xúc rồi mà)

Nhìn những giọt máu của mình từ từ bị rút ra, tôi thấy hơi...ghê ghê! Nhưng không sao cả, để cứu được di Hồng, có bắt tôi làm gì tôi cũng chịu. Cảm giác bị kim đâm vào tay để rút máu khiến tôi thấy...sợ sợ sao sao á, tôi thấy hơi đau nhưng vì cứu diu Hồng, tôi cố gắng cắn chặt môi để không phải bật lên tiếng khóc (vì đau á), nhưng nước mắt tôi cứ chảy giàn dụa. Trời ạ! Có ai hiến máu mà nước mắt ngấn dài như tôi không? Nước mắt này khiến bác sĩ cũng phải ngần ngại mà không dám làm tiếp^.^

5 phút sau, tôi được bác sĩ diu ra ngoài trong khi mắt mũi tôi tèm lem. Anh ta thấy vậy nên nhìn tôi không chớp mắt, khi thấy tôi đã ổn (để không phải chịu trách nhiệm), anh ta giục:

- Có đi học không thì bảo? để tôi phải trễ học theo cô à?

- Cậu... cậu biết tôi sao? – Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta. Mặc dù trước mắt tôi trời đất như quay cuồng, nhưng tôi nghĩ tôi có thể tiếp tục gắng gượng được.

Anh ta không trả lời, đứng là khinh người quá đáng mà T__T. Ông bác sĩ thấy thái độ của anh ta như vậy, ông cố nén tức giận mà nói:

-Cậu đưa cháu gái này về nhà nghỉ ngơi đi, bà ấy giờ đã qua cơn nguy kịch rồi, hai người yên tâm đi.

-Cái gì? Về nhà á? – Tôi nói như muốn hét lớn – Dạ, không cần đâu ạ, cháu có thể vào học được.

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại phản ứng mạnh như thế. Trước giờ mẹ tôi không thích tôi tham gia các hoạt động tình nguyện vì sức khỏe của tôi rất yếu, nên bây giờ tôi mà về nhà vì lý do hiến máu, thế nào mẹ yêu quý của tôi cũng cho tôi nghe một trận! hizzz. Vì thế cho nên, dù có chết, tôi cũng không về!!!!!!

-Vậy thì đi học – Anh ta chột lên tiếng, cái giọng lạnh lùng của anh ta khiến tôi...lạnh thấu xương! Sao ngộ thiệt, anh ta tiết kiệm lời nói thế nào ấy! hay là sợ nói chuyện nhiều tốn calo nhỉ? T__T

Lúc này tôi như con chiên non ngoan ngoãn đi theo sau anh ta, không quên ngoái lại khi nghe bác sĩ gọi với theo “nhớ nghỉ ngơi lấy sức nghe cháu”. Tôi mặc kệ ai nói gì thì nói, nhất định hôm nay tôi không về nhà, nhất định không về nhà ngay lúc này. Mà anh ta có biết nhà tôi đâu mà sao tôi lại sợ thế không biết nữa! Ai chà, sao tôi thấy trời đất quay cuồng thế này, cái đầu cứ nhức bang bang, khiến tôi không tự chủ được đôi mắt mình cứ muốn sụp xuống. Kệ! Anh ta đang lái xe, chắc không hay mình chớp mắt đâu, nghĩ thế, tôi tranh thủ chớp mắt xuống, ngủ ngon lành ^.^

**

Lúc tôi mở mắt ra, tôi loáng thoáng nghe cái gì đó...

Khoan đã, yên tĩnh để nghe xem....

-Cậu chủ, cô ấy ngủ lâu quá rồi, có nên gọi bác sĩ không ạ?

Ấy ấy, không cần đâu, gọi bác sĩ thế nào cũng tốn mấy trăm ngàn là ít!

-Không cần đâu, cô ấy chỉ ngủ một chút thôi, khi nào cô ấy tỉnh lại, bà nhớ cho cô ấy ăn chút gì bồi bổ, cô ấy vừa mới hiến máu nên còn rất yếu – Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến tôi rùng mình, tôi đã dần đoán được câu nói này của ai, nhưng có một điều lạ, sao câu nói này hơi....dài thế nhỉ? T___T. Suốt cả ngày hôm nay, có câu nào anh ta nói quá 10 tiếng đâu, à, tôi biết rồi, chắc chắn anh ta mới ăn cơm xong nên có dư thừa calo đó mà! =.=

Tôi chậm chạp mở mắt, không gian như bao trùm lấy tôi. Tôi cố mở to mắt để chiêm ngưỡng hết không gian ở đây. Trời ạ, trước giờ có bao giờ thấy được chỗ nào đẹp như ở đây đâu. Sau khi lấy được bình tĩnh, tôi thấy mình đang yên vị trên một cái giường thật êm, hình như có niệm thì phải, hèn gì có thể ngủ ngon đến thế!

Khoan đã, tôi đang ở đâu đây? Hình như là tôi mới nghe tiếng của tên lạnh lùng, khó ưa, ngạo mạn đó mà. Chẳng lẽ... tôi đang ở nhà anh ta????????????

Không!!!!!!!!!! Má ơi!!!!!!!! Không thể nào!!!!!!!!!!!!

Tôi hốt hoảng mong rằng đó không phải là sự thật, nhưng tôi thật không ngờ, ông trời thật trớ trêu, đó là sự thật!

Tôi ngồi bật dậy, nhưng chân tay tôi mềm nhũn ra, không còn một chút sức lực nào hết. tôi bắt gặp anh ta đang loay hoay...cởi áo. Trời ạ! Chuyện gì đây? Tôi nằm trên giường mà tim cứ đập thình thịch! >"< .="” chẳng="” biết="” là="” hoa="” mắt="” hay="” ảo="” giác="” đây!="” sau="” khi="” cởi="” xong="” áo...="” khoác="” (ôi="” trời,="” làm="” tim="” tôi="” muốn="” nhảy="” ra="” ngoài),="” anh="” ta="” khẽ="” vuốt="” mái="” tóc="” xuề="” xòa="” lên,="” chợt="” thấy="” tôi="” mở="” mắt,="” anh="” quăng="” cho="” tôi="” một="” ánh="” nhìn="” đây="” “thù="”>

-Nhờ ơn của cô mà tôi phải nghỉ học hôm nay!

-Tôi...tôi...không phải....

Tôi ảm ức quá khi nghe anh ta nói câu đó, tôi có muốn như vậy đâu. Đến cả bản thân tôi cũng phải nghỉ học hôm nay nè, một lớp trưởng gương mẫu như tôi nghỉ học mới là chuyện lớn, anh ta đã là gì trong lớp? chả biết học hành có như thế nào mà lại nói câu như thế T_T. Đáng ghét, rất rất đáng ghét!

-Dì Ba, phiền dì mang đồ ăn lên, tôi phải ra ngoài tí – Anh ta nói vọng xuống bếp rồi thững thàng bước ra ngoài.

-Cậu...cậu...tôi ...tôi ..phải.,... - Tôi lấp ba lấp bắp không biết phải nói như thế nào, tôi muốn nói rằng, tôi phải về nhà, tôi muốn về nhà... nhưng không kịp nữa, anh ta không đủ kiên nhẫn để nghe hết câu mà tôi định nói * _ *

Một lát sau, người mà anh ta gọi là dì Ba đã mang đồ ăn lên cho tôi, nào là Canh gan gà cà chua, nào là Tỏi tây xào gan lợn, đến cả món Canh gan lợn kỳ tử trứng gà. Ồi trời, toàn là...gan lợn! tội lỗi ấy con lợn bị moi gan ^.^ (ghê quá) xin lỗi tội mày, nhưng tao đói quá, tao phải ăn thôi! Trời phạt phù hộ cho tội mày được đầu thai sớm!

-Cô ăn đi cho nóng – Dì Ba tươi cười nhìn tôi – Cậu ba đặc biệt bảo tôi làm cho cô.

-Cậu ba ạ? – Tôi ngạc nhiên, với một công tử trong ngôi nhà rộng như thế này chắc phải là con một chứ?

-Cô không biết đó thôi, ban đầu lúc bà chủ mang bầu cũng định sinh một đứa thôi, nhưng không ngờ lại sinh đôi, cái cậu ban nãy do chui ra sau cậu Hai vài phút, nên gọi là cậu Ba.

Tôi nghe dì Ba nói mà không tránh khỏi ngạc nhiên lẫn tò mò. Một người như anh ta đủ khiến cho người ta muốn rơi tim ra ngoài rồi, bây giờ lại có thêm một người anh nữa, mà sinh đôi mới chết chứ! &_& Tôi đoán rằng hai anh em nhà này chắc đã giết không biết bao nhiêu cô gái ngây thơ rồi! Tội lỗi! Tội lỗi!

Reng...reng...reng....

Điện thoại trong nhà chợt reo lên, dì Ba lật đật chạy lại nghe điện thoại, bỏ lại tôi với hàng ngàn suy nghĩ hỗn độn trong đầu. đúng là nhà giàu có khác, toàn xài đồ xịn, đồ vật trong nhà trưng bày rất ư là phong cách, ngay cả món ăn đem lên cho tôi ăn cũng không kém phần sang trọng.

-Cháu còn là học sinh à? – Dì Ba nghe xong điện thoại, nhìn bộ đồng phục trên người tôi, tò mò hỏi.

-Dạ... cháu là học sinh trung học ạ! – Tôi vừa ngốn nghiêng ăn, vừa trả lời dì.

-Ăn vừa vừa thôi cháu à! – Dì Ba cười hiền hậu – Coi chừng mắc nghẹn đó!

Tôi chợt xấu hổ nhìn lại cách ăn của mình. Ai đời con gái con đứa mà ăn như là bị bỏ đói 3 ngày liền vậy ^.^ Ấy thế mà trông thân hình tôi cứ ốm nhom như con cò ma mới chết chứ! Bởi vậy nên nhỏ Anh Thư - bạn thân của tôi – cứ nói tôi là “trước sau như một” T___T. Có ai muốn như thế đâu chứ! hizzzz

-Dạ... - Tôi ấp úng nhìn dì Ba, may là không có cái con người lạnh lùng ngạo mạn đó ở đây, nếu không không biết tôi phải kiếm cái lỗ nào chui xuống nữa! haizzzzzzz

-Vậy chắc cháu cũng bằng tuổi với 2 cậu chủ nhà này rồi! Cậu Hai cậu Ba cũng đang học lớp 10 đấy! – Dì Ba vừa lau nhà, vừa kể.

Nghe nói đến đây tôi suýt phun cơm ra ngoài. May là tôi còn kiềm chế được *_*. Thì ra anh ta còn đang đi học, đang tuổi ăn chưa no lo chưa tới mà bày đặt... nghĩ đến đây tôi tò mò hỏi dì Ba:

-Nếu nói vậy, cả 2 người đều chưa đủ tuổi lái xe ă? – Tôi đặc ý với cái suy nghĩ mới chớm của mình, nhưng muốn khẳng định lại cho chắc chắn, phen này anh chết với tôi rồi. Khả khả!

-Ừ (nghe đến đây tôi cảm thấy mát lòng mát dạ vô cùng ^__^). Nhưng mà có sao đâu cháu ơi, 2 cậu ấm nhà này ra vào đồn cảnh sát như cơm bữa (đang hứng thú), nhưng chỉ cần ông chủ nói một tiếng thì họ không sao cả (haizzzz thất vọng rồi). đúng là quen biết nhiều tai to mặt lớn có lợi lắm cháu à!

Tôi vừa mới đặc ý với cái suy nghĩ sẽ giao anh ta cho đồn cảnh sát vì tôi chưa đủ tuổi lái xe 4 bánh mà lại chạy ẩu, đụng phải dì Hồng mà còn ngông nghênh hống hách, nhưng xem ra tình hình hiện giờ tôi có làm gì cũng vô ích rồi. Đúng là quen biết nhiều “quan lớn” cũng có cái lợi của nó. Rất rất nhiều cái lợi là đằng khác!

Nhưng phải công nhận, anh ta đúng là mất lịch sự, con người vô phép tắc.

Tôi muốn cho anh ta một bài học lắm, nhưng xem ra....không ổn rồi. hizzzz

Tiếng chuông cửa vang lên, liếc nhìn đồng hồ, dì Ba chợt nói:

-Chắc cậu Hai với bà chủ về rồi

Rồi dì Ba chạy ra mở cửa. Nhìn dì Ba chạy ra mở cổng, tôi thiết nghĩ nếu tôi đang muốn giảm cân thì làm osin cho nhà này thì 1 tháng cũng giảm 4, 5 ký là ít ^.^ chính xác, một suy nghĩ rất ư là chính xác!

Khoan đã, nhìn cậu Ba nhà này, cái người mà suốt ngày hôm nay tôi phải đi theo anh ta ấy, rất rất giống cái con người kênh kiệu hôm qua mới thẳng thắn mà tuyên bố rằng “thức ăn lễ đường không hợp vệ sinh”, tôi không chắc chắn lắm, nhưng không tránh khỏi lo sợ. Có khi nào đó là cậu Hai, hay cậu Ba của nhà này, chắc tôi sẽ phải bị anh ta làm ột trận mất! hiz hiz. Tôi không tự chủ được nữa, chân tay cứ run lên cầm cập, tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài vậy! Sắp phải đối mặt với đại gia đình này, tôi làm sao bình tĩnh được đây!

Chạy xe vào sân, một chàng trai đáng vẻ hơi hống hách, gương mặt kênh kiệu bước xuống xe (ái chà, nhìn anh ta tôi lại toát mồ hôi nữa rồi, tự nhiên tôi lại liên tưởng đến mấy thằng du côn ngoài đường). Trời ă, không sai nữa rồi, chính là anh ta, (à không, anh ta rất giống cậu Ba nhà này nên tôi không biết gọi như thế nào cho tiện), chính cái vẻ mặt kênh kiệu hống hách đó thì không lẫn vào đâu được. Ấy za, tôi sắp chết đến nơi rồi đây T___T

Anh ta nhìn dáo dác trong nhà, rồi đôi mắt chợt dừng lại ở tôi, dường như cảm nhận được điều gì không bình thường trong ngôi biệt thự sang trọng này, anh ta lớn giọng hỏi dì Ba:

-Sao lại cho người lạ vào nhà? Lỡ trong nhà mất gì rồi ai chịu trách nhiệm đây hả?

Cái con người mà vừa mới “cắt” lên giọng nói đó (dây thanh quản thật tốt) chính là người được dì Ba gọi là cậu Hai, tức là anh trai của cậu Ba, hay nói đúng hơn chính là anh trai của cái tên ngạo mạn lạnh lùng mà suốt ngày hôm nay tôi gặp. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

-Không phải, đây là cô bé mà cậu Ba mang về...

Ấy chết, sao lại nói là “cô bé mà cậu Ba mang về” chứ? Xem ra tôi không khác gì một đứa nhỏ lang thang ngoài đường được người ta thương tình mà mang về nuôi.

-Gi cơ? Mang về ă? Cơm đâu mà nuôi? – Anh ta vặn hết volume của mình lên, tôi muốn chết điếng người vì giọng hét trời phú của anh ta – Thăng Nam nó bị khủng hay gì?

-Dạ không phải vậy, do cô ấy mới ấu nên sức khỏe còn rất yếu, cậu Ba cho ở tạm nghỉ ngơi thôi – Dì Ba cố gắng giải thích. Nếu ban đầu dì Ba chịu nói đầy đủ sự việc thì tôi đã không phải thủng màng nhĩ rồi! hiz

-Vậy ă? – Giọng anh ta dịu xuống – Vậy thì tạm chấp nhận được... mà sao tôi thấy cô giống....

-Giống ai? – Cả tôi và dì Ba đều tò mò hỏi lại anh ta. Tôi chỉ mong anh ta đừng nhớ đến chuyện đó là được rồi.

-Halloween ấy! Người ta thường làm ình trở nên kinh dị, còn cô, ngay cả lúc bình thường cũng làm ình kinh dị, vì cô vốn dĩ là vậy! – Anh ta đã dụ giọng, nhưng khóe môi hơi nhếch, trên môi nở một nụ cười tôi không biết gọi là gì, khinh bỉ cũng có, miệt thị cũng có, xem thường cũng có, rồi chợt nói với dì Ba – Dì Ba, cô ta ăn xong phiên dì mang ra ngoài giùm, đừng làm bẩn nhà tôi!

Anh ta ngúyt dài rồi chuẩn bị bước lên lầu.

Còn tôi ngồi đó với những giọt nước mắt chảy dài...

Trong lòng tôi có một cái gì đó, rất đau...

Những lời nói đó như những nhát dao khứa sâu vào da thịt tôi...

Sao anh ta có thể nói như thế?

Những lời miệt thị tôi đã nghe nhiều rồi, nhưng không có lời lẽ nào nặng nề như thế...

Tại sao? Tại sao vậy?

Tại sao người giàu thì có quyền miệt thị người nghèo chứ?

Tại sao người đẹp thì có quyền chà đạp người xấu?

Cuộc đời! Đúng là cuộc đời!

Tôi không biết làm gì hết, cả người như cứng đờ ra, nước mắt tôi thì cứ thay phiên nhau chảy dài, làm ướt đầm cả bộ đồng phục mà tôi đang mặc.

-Có chuyện gì thế? – Bà chủ mới bước vào đã nhìn thấy cảnh lộn xộn trong ngôi nhà của mình, rồi bà chợt ngạc nhiên khi nhìn thấy một con bé đen nhẻm xấu xí với nước mắt nước mũi tèm lem đang ở trong nhà mình, bà bắt chợt hỏi dì Ba – Chuyện gì vậy dì Ba? Cô bé này là ai? Sao nó lại khóc trong nhà tôi?

-Dạ.... cậu Ba.... Cậu Hai.... – Dì Ba vì sợ quá không nói được thành lời.

-Phong! Chuyện này là sao? – Khi biết chuyện này có liên quan đến 2 cậu ấm nhà mình, bà chủ la lớn.

-Là thằng Nam, nó bị khủng hay sao mà mang con nhỏ kỳ dị này về nhà, nhìn nhỏ đó con không muốn ăn cơm nữa! – Anh ta đang bước lên lầu, chợt quay đầu xuống, la to.

-Thằng Phong! Đứng lại đó ẹ - Bà chủ tức giận quát mắng – Mày ăn nói với khách đến nhà chơi như vậy à? Mày định bôi tro chét trấu lên mặt mẹ mày à?

Anh ta mặc kệ những gì mà mẹ mình nói, cứ thủng thẳng đi lên lầu. Chỉ còn bà chủ ở dưới nhà thở dài “Con với cái”

-Cô xin lỗi, nó có nói gì thì con đừng để tâm, tính tình nó trước giờ cứ ngang ngược như thế đấy! – Bà chủ quay sang tôi, mỉm cười nói

Tôi chợt nín khóc, đôi mắt tròn xoe nhìn bà ấy, thì ra không phải là do tôi dự đoán nữa, mà đó chính là sự thật. Đúng là bà ấy, cái người hôm bữa đưa nhảm tiền đây mà. Chợt nhớ ra chuyện đó, tôi vội lấy trong cặp ra vài tờ tiền, đưa cho bà:

-Con gởi lại cô, hôm bữa cô mua bánh của con mà cô đưa nhảm.

Một chút ngạc nhiên hiện trên gương mặt của bà ấy. Thì cũng phải thôi, những người bận rộn thường không để ý gì đến những chuyện nhỏ nhặt xung quanh mình, chắc bà ấy đã quên chuyện đó rồi.

-Cô, cô biết, nhưng cô không ngờ, con lại mang trả lại cho cô – Giọng nói của bà pha chút ngạc nhiên lẫn cảm động. Chỉ riêng tôi không hiểu bà ấy định nói gì – Con cứ giữ lấy, xem như tiền cô tặng con đi.

-Không – Tôi phân bua – Con không thể lấy được, cô giữ lại đi, nếu không mẹ con mà biết chuyện này thế nào con cũng bị mắng à xem!

-Vậy à – Bà ấy thôi không tranh giành nữa – Được rồi, cô giữ lại

Bà chủ cười hiền hậu đón lấy tiền từ tay tôi, tôi thở phào nhẹ nhõm, nếu bà ấy không lấy, chắc tâm trạng tôi còn nặng nề dài dài T_T

Tôi chợt nhìn đồng hồ rồi bất chợt la lớn

-Chết rồi!

Bà chủ nhìn tôi bất ngờ ngạc nhiên, tôi chợt bùm miệng lại như thể mình vừa lỡ lời nói gì vậy ^.^

-Có chuyện gì vậy con?

-Dạ...dạ...không có gì....chỉ là...con...phải về nhà...bây giờ muộn rồi... - Tôi ấp úng.

-Trời, cô tưởng chuyện gì, được rồi, để cô sai thằng Phong đưa con về.

Ấy chết, như vậy sao được, anh ta mà đi chung với tôi thể nào chiếc xe 4 bánh mới cóng của anh ta cũng sẽ bị nổ mà thôi *.*

-Dạ không cần đâu cô ơi, con đi xe ôm về được rồi – Tôi cười cười nói mà trong lòng đau xót, sẽ phải thất lưng buộc bụng mà cho bay 10.000 đồng đi xe ôm.

-Thôi, để cô kêu taxi đưa con về - Bà chủ vẫn tươi cười phúc hậu, thiết nghĩ bà ấy tốt bụng, hiền hậu như thế thì làm sao lại có 2 thằng con trai ngang ngạnh và ngạo mạn như thế chứ.

-Dạ, không cần đâu ạ! – Lại thế nữa, nếu bà ấy không trả tiền trước há chẳng phải tôi phải tốn tiền mà trả cho ông taxi sao? Hizzz 1km 8.000đồng chứ không ít.

-Thôi, tùy con thôi – Bà ấy đưa cho tôi một tờ giấy ghi cái gì dài ngoằn trong đó, tôi không đọc được hết nhưng đôi mắt lại chú ý loáng thoáng vài chữ “Tập đoàn Minh Phụng” – Đây là danh thiếp của cô, nếu con cần cô giúp gì, cứ điện thoại cho cô.

Tôi đón lấy tờ giấy mà người ta gọi là “danh thiếp” đó, trong lòng không khỏi ngạc nhiên xen lẫn bất ngờ. Sao một người làm tại một tập đoàn lớn như Minh Phụng lại có thể đưa danh thiếp ột con bé nghèo kiêu xác như tôi chứ? Thật là khó hiểu, rất rất khó hiểu.

Chào bà chủ và dì Ba, tôi chạy vội ra ngoài, bây giờ trời đã bắt đầu nắng gắt, gần 12h rồi còn gì, hôm nay tôi đã trốn học để đi với một tên tiết kiệm lời nói, đừng phải một tên hay khinh bỉ người khác, tôi mệt mỏi quá, thật sự rất rất mệt mỏi, chỉ mong sau này tôi sẽ không phải chạm mặt những người này nữa.

**

-Ê, sao hôm qua mày nghỉ học? – Anh Thư vừa thấy tôi lệ khệ xách tập vở vào, đã liên tục tra tấn tôi.

-Có chuyện đột xuất – Tôi trả lời gọn hơ.

-Đột xuất gì chứ? Một ngày mày vắng không phép đấy nhé, lớp trưởng mà như thế đấy! – Anh Thư háng giọng, tôi chợt bật cười trước thái độ của nó, chỉ có Anh Thư là không trách cứ hay khinh thường tôi mỗi khi tôi bị người khác miệt thị, chỉ có nó là sẵn sàng kề vai sát cánh bên tôi mỗi khi tôi gặp khó khăn.

-Tao nói mày nghe – Anh Thư hớn hở nói tiếp – Hôm qua tại mày nghỉ nên mày không thể chứng kiến được, sao hỏa rơi xuống lớp mình ấy.

-Há??? – Tôi tròn xoe mắt – Sao hỏa gì? Rồi có sao không?

Thấy tôi há hốc mồm, nhỏ Thư cười khanh khách, nó cú vào đầu tôi, trách cứ:

-Phải công nhận mày học giỏi thiệt, nhưng những chuyện ngoài đời thì mày khờ không ai bằng, sao hỏa mà tao nói là anh Phong lớp 10A1 ấy, hôm qua anh ấy băng qua lớp mình.

-Gi? – Tôi suýt té ngựa, người mà nó làm như là thần tiên ấy “băng qua lớp mình” ặc ặc, anh ta băng ngang thôi mà, mà gì mà trịnh trọng thế không biết.

-Lớp mình có thêm 2 thành viên nữa, đó là anh em sinh đôi nhà họ Phan, phen này không chỉ có anh Phong mà cả 2 anh đều sẽ chết với tao! Khả khả – Anh Thư vuốt mái tóc, đắc ý nói.

-Gi cơ? Chẳng phải anh Phong đã tỏ tình với mày à? Thế mày đã chấp nhận chưa?

-Tao nói tao còn đang suy nghĩ – Anh Thư bắt đầu mơ mộng – Cho mày hay, nhỏ Trân lớp mình chấm ảnh rồi đấy, để tao coi, nó dám giành người yêu với tao sao? Cứ mơ đi nhé.

Tôi ngơ ngác nghe Anh Thư nói mà lòng bùng nổ tai. Khoan đã, anh em nhà họ Phan, tên gì nhỉ? Là Phan Thanh Phong và Phan Thanh Nam, tôi nhớ lại những gì mà nhỏ Anh Thư ngày nào cũng liên tục nhắc đi nhắc lại với tôi, về tính cách, về ngoại hình, về gia cảnh, hình như tôi nghe hơi...quen quen ^.^

Ấy chết, có phải? Hôm qua, cái đại gia đình mà tôi gặp hôm qua, có phải?????????

Không!!!!!! Nhất định không thể nào!!!!!! Nếu vậy tôi thà chết còn hơn T_T hức hức

Khoan đã, để xác định có phải là họ không thì đơn giản thôi mà, hôm qua chẳng phải chỉ có cậu Hai nhà ấy đi học thôi sao? Cậu Ba vì cái tính ngông nghênh và ngạo mạn của mình đã phải nghỉ học cùng tôi rồi còn gì. Chỉ cần xác minh lại chuyện đó là có thể biết, có phải là họ hay không thôi.

-Này, hôm qua cả 2 anh em họ đều đến lớp mình chứ?

Tôi khiêu khiêu nhỏ Anh Thư, nhỏ nhẹ hỏi, cầu trời khấn phật cho nó trả lời là phải, con sẽ cúng nguyên con heo quay &_&

-Không! Chỉ có một mình anh Phong thôi, anh Nam hôm qua cũng vắng không phép đấy– Câu trả lời của nhỏ Thư như sét đánh ngang tai tôi, ôi mẹ ơi, chết con thật rồi!

-Ồ... vậy....à.... – Tôi méo xệch mặt trả lời, cố kéo câu trả lời dài nhất có thể.

-Mà mày hỏi chỉ vậy? Lo lắng gì, lát nữa cả 2 anh vào thì mày sẽ chiêm ngưỡng được nhan sắc của họ thôi – Nhỏ Thư cười háo hức. Ấc ặc, hôm nay chắc có lẽ sẽ là ngày tận thế, tôi đau khổ suy nghĩ, lại cố gắng suy nghĩ xem, mình còn điều gì chưa trần trối 0_0

3. Chương 3

ĐƯỢC CỨU SỐNG TRONG NGÀY TẬN THẾ (^.^)

Khi tôi vừa gội đầu vừa nhả mặt thì cả lớp chợt ủa lên như có một trận động đất mạnh đến 4,8 độ atm. Đang bàng hoàng vì không biết chuyện gì đang xảy ra thì tay của nhỏ Anh Thư liên tục lay tôi như chong chóng:

-Đó, đó thấy chưa? 2 hoàng tử vừa đến đây này!

-Trời ơi, anh em giống nhau y hệt! – Giọng Huyền Trân lạnh lạnh làm cả lớp im bật hết 5 giây (ái chà, anh em sinh đôi không giống nhau thì chắc giống ông hàng xóm à?)

-Anh gì ơi, sao hai anh đẹp trai quá zậy!!!!!!!! – Giọng mấy đứa con gái the thé làm cả lớp như náo nhiệt hẳn lên, tôi chỉ biết ôm đầu mà chịu trận, xem ra cảnh tượng bây giờ còn thê thảm hơn cả động đất nữa đây @_@

Hai anh chàng mà tụi bạn gọi là thiên sứ là đây. Theo như tụi nó nhận xét thì là “sóng mũi cao, da trắng, mắt Hàn Quốc, miệng nhỏ, vân vân và vân vân”. Theo như tụi nó nói thì 2 anh chàng này sẽ giết không biết bao nhiêu nữ sinh mơ mộng trong lớp.

Còn với ấn tượng ban đầu của tôi, à không, là ấn tượng thứ hai chứ không phải ban đầu, đó là hai tên du côn, một tên lưu manh ngang ngược, còn một tên thì lạnh lùng ngạo mạn. Nói chung, tất cả những thứ gì xấu nhất trên đời tôi đều gán cho hai tên đó. Ái chà, nhìn đầu tóc của 2 tên đó, tôi sẽ được dịp mà trừ điểm thẳng tay đây mà, khả khả!

Tùng.....tùng....tùng.....

Cả lớp chợt im bật khi có tiếng trống báo hiệu đến giờ vào lớp, 2 tên ấy cũng đã yên vị vào chỗ ngồi phía cuối lớp. Đường như cả hai người đều không chú ý đến sự có mặt của tôi và dường như cũng chẳng có ấn tượng gì với tôi, hay vì cả 2 người đó đều bị vây quanh bởi những tiếng nói the thé của mấy đứa con gái xí

xộn trong lớp. Tôi cũng được dịp thở phào nhẹ nhõm vì chẳng ai nhận ra sự có mặt của tôi, như vậy cũng tốt, ít ra tôi có thể giảm được tần suất đập mạnh của lồng ngực mình. Haizzzz

Tiếng guốc lộp cộp của cô Ngân – Chủ nhiệm lớp tôi – thì tôi không lẫn vào đâu được, đâu đó có tiếng của nhỏ Huyền Trân:

-Cô zô rùi tụi bây ơi, trật tự xúi coi

Chẳng biết vì sao mà giọng nói lạnh lạnh của nó có thể có uy lực hơn giọng của một lớp trưởng như tôi, cả lớp chưa đầy 1 phút đã im bật, nhỏ Anh Thư quay qua tôi đầy ngạc nhiên:

-Mày cứ quản lý lớp đi, nó đâu phải là lớp trưởng, nó có quyền gì?

-Thôi kệ đi – Tôi thở dài ngao ngán – Ai có thể làm lớp trật tự được thì cứ làm, tao quản không nổi đâu.

Anh Thư thở dài nhìn tôi, một sự thương hại hiện lên trên đôi mắt của nó. Tôi cảm nhận được điều đó, nhưng thôi kệ, tôi đã không quan tâm, không bực tức thì thôi. Từ lâu tôi đã quen với những ánh mắt miệt thị và khinh thường, tôi đã quen lắm với những cái liếc xéo của mấy đứa con gái nhà giàu xí xọn. Cho nên, khi gặp chuyện như ngày hôm nay tôi lại có thể bình thản như thế. Cuộc đời vốn dĩ là vậy mà...

Tôi lấy hết sức lực bình sinh của mình, hét to:

-Cả lớp!!!!!!!

Cả lớp đứng dậy nghiêm trang chào cô Ngân, cô mỉm cười rồi ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống. Lật qua lật lại sổ đầu bài, đôi mắt cô chợt dừng lại ở cái tên Hà Vy vắng không phép ngày hôm qua. Cứ ngỡ cô sẽ gọi tôi đứng dậy và làm một trận (tìm tôi như muốn nhảy ra ngoài) nhưng không, cô chỉ im lặng rồi đóng sổ đầu bài lại. Cả lớp lại được dịp bàn tán, nhỏ Huyền Trân la lớn:

-Cô ơi, hôm qua lớp mình vắng không phép nhiều lắm!

-Đúng rồi đó cô!

Cả lớp láo nháo. Tôi chỉ biết ngồi đó nhìn cô với đôi mắt như van xin. Anh Thư bực tức:

-Mày thấy chưa?Mày nhện nó để làm gì, rõ ràng mày có làm gì nó đâu, cô cũng bỏ qua chuyện này, mà nó ráng moi ra cho bằng được. Rõ ràng có Phong và Nam ở đây, nó mới “múa lửa” như vậy đó!

-Thôi mà...

Tôi chỉ mỉm cười, một nụ cười nhẹ mà tim tôi như đập thành thịch. Làm sao đây khi tôi sắp bị cả lớp soi mói? Tôi đành phải nhắm mắt phờ phạc sổ phạn mình cho ông trời vậy.

-Hà Vy, Thanh Nam, tại sao hôm qua 2 em vắng không phép?

-Dạ...em...

Tôi run lập bập đứng dậy, không biết mình phải ứng phó như thế nào với sự việc này đây. Ôi trời ạ, tất cả chỉ tại anh ta, chỉ tại cái tài lái xe của anh ta mà bây giờ tôi phải như thế này đây này.

-Cô ơi – Nhỏ Huyền Trân chợt đứng dậy – Bạn Nam có thể châm chước vì hôm qua là ngày đầu tiên đến lớp mình, còn bạn Hà Vy thì phải phạt cô à!

-Cô biết phải làm sao mà, em ngồi xuống đi – Cô Ngân dịu giọng.

-Hà Vy, em cho cô biết, tại sao em vắng không phép? – Cô Ngân nhìn tôi chăm chăm rồi hỏi.

-Dạ...em...có... chuyệnđột xuất ạ....

Mồ hôi hột tôi chảy lộp độp, tim tôi như muốn nhảy ra ngoài, làm sao đây, làm sao bây giờ khi tôi không biết phải giải thích như thế nào.

-Chuyện đột xuất là chuyện gì? – Cả lớp nháo nhào, nhưng tôi nghe được tiếng lạnh lạnh của nhỏ Trân – Lớp trưởng mà vắng không phép lại không có lý do thì làm sao tụi em phục được hả cô?

Lại một lần nữa tôi muốn chết đứng. Cho đến bây giờ tôi mới thật sự không hiểu nổi, tôi đã làm chuyện gì có lỗi với nó mà nó cứ đề bẹp tôi hết lần này đến lần khác chứ?

-Hà Vy, chuyện đột xuất là chuyện gì? Em cho cô một lý do đi – Cô Ngân nhìn tôi nghiêm khắc.

-Dạ....tại....tại...

Chẳng biết tại sao trong những trường hợp cần cách ứng xử khéo léo và linh hoạt thì tôi cứ khù khờ như thế. Đúng là trở trêu mà, . Làm sao nói đây? Nếu nói rằng tôi vì cứu di Hồng mà vắng thì thế nào chuyện này cũng đến tai ba mẹ tôi, lúc đó tôi lại gặp rắc rối nữa. Tôi phải làm sao đây?

-Cô ơi, cô thấy đó, có lý do nào chính đáng đâu!!!!

-Đúng rồi đó cô – Lũ bạn được dịp “a dua” theo.

-.....

-Hôm qua bạn ấy đi với em!

Một giọng nam từ cuối lớp vang lên làm cả lớp im bật. Tiếp sau đó là những ánh mắt quay xuống nhìn nhân vật nam đó không chớp mắt. Mắt của bọn họ lần tôi đều mở to hết cỡ khi nhận ra người mà phát ra giọng nói đó. Không sai, đó chính là con người ngạo mạn lạnh lùng mà tôi gặp hôm qua. Gương mặt anh ta không chút biến sắc khi phải đối mặt với hàng chục ánh mắt nhìn mình ngạc nhiên, rồi những đôi mắt “nhiều chuyện” ấy lại chuyển hướng sang nhìn tôi, chứa đựng một sự ngạc nhiên và vô cùng tò mò. Lại một lần nữa tôi bị bọn bạn ghen ghét rồi T_T

Tôi thì chỉ biết há hốc mồm khi nghe được câu nói ấy. Ngay cả cô Ngân cũng không giấu được sự tò mò của mình:

-Thanh Nam, chuyện này là sao?

-Đúng rồi đó, Nam, bạn nói đi – Giọng Huyền Trân chứa đầy nỗi bức tức.

Đôi mắt lạnh lùng của Nam liếc xéo Huyền Trân, nhưng cô nàng cứ tưởng là hoàng tử băng giá của trường đang liếc mắt đưa tình với mình (pó tay), vẻ mặt nó bất giác đỏ lên như quả gấc. Cô nàng chợt đứng lên dụi giọng:

-Nam nè, nếu bạn cho tụi mình và cô Ngân một lời giải thích chính đáng thì tụi này không làm khó Hà Vy nữa!

Nhỏ Anh Thư ngồi cạnh tôi bất giác run lên, thì ra nó đang ...nổi da gà vì những lời nói “ngọt như mía lùi đó”, nó quay sang tôi, vẻ mặt vô cùng thắc mắc:

-Sao hoàn toàn không giống cái điệu bộ hồi nãy mà nó nói chuyện với mày vậy? Đúng là.....

Tôi chỉ cười cười, mong cho nhỏ Huyền Trân cứ giữ thái độ như thế này đến suốt năm học, à không, chỉ cần đến cuối buổi học hôm nay là được rồi.

Thanh Nam cứ đứng yên đấy, khi chứng kiến Huyền Trân diễn kịch trước mặt mình, cậu ấy khẽ nhếch môi, điệu bộ không khác gì hôm qua là mấy. Khi lớp đã yên ắng, cậu ấy mới chậm rãi nói:

-Dạ thưa cô, hôm qua em đang trên đường đi học thì gặp...

Tôi lại run lên cầm cập rồi, Thanh Nam ơi, tôi xin cậu đó, đừng nói, nhất định cậu không được nói chuyện đó ra, Thanh Nam ơi.

Ánh mắt tôi tha thiết nhìn cậu ấy (ặc ặc) như thể van xin. Chả biết cậu ấy có nhìn thấy đôi mắt khẩn thiết đó của tôi không mà gương mặt cậu ấy không một chút biến sắc (đã nói là cậu ta bị đứt dây thần kinh cảm xúc rồi mà). Thấy thái độ hiện giờ của Thanh Nam, tôi nghĩ mình không nên hi vọng gì đến những lời nói tiếp theo của cậu ấy, xam ra tôi chỉ có thể đứng yên đó mà chờ chết thôi. @_@

-Dạ gặp – Đôi mắt cậu ấy lúc này mới liếc nhìn sang tôi, rồi chậm rãi nói tiếp (ôi mẹ ơi, cậu ta cứ chậm rãi thế này chắc tôi phải chết bị nín thở mất) – Em đã gặp Hà Vy bị ngã xỉu giữa đường ạ!

Cả lớp ồ lên ngạc nhiên, còn tôi thì há hốc mồm hết cỡ khi nghe những câu những lời mà cậu ta vừa nói. Cậu ấy đang nói cái quái gì ấy nhỉ, nhưng mà thôi, tôi không trách cứ gì đâu, chỉ cần cậu ấy không nói sự thật là được. haizzzzz thoát nạn rồi.

-Rồi sao nữa? – Cả cô Ngân và tụi bạn trong lớp nhao nhao.

-Dạ, em đưa bạn ấy về nhà nghỉ ngơi nên đã bỏ hết một buổi học ạ!

Tiếng cậu ấy vừa dứt thì cũng là tiếng tôi thở phào nhẹ nhõm, thế là đã qua, mình đã có lý do chính đáng để mà nghỉ học rồi. Hà hà.

Chợt có cảm giác ai đang lay tay mình, tôi quay qua thì bắt gặp Anh Thư đang nhìn tôi bằng ánh mắt “hình viên đạn”:

-Trời ạ, hôm qua mày đi chung với hoàng tử băng giá của tao à? Sao lại thế nhỉ? Mày sẽ chết với tao!

-Không phải, không phải! – Tôi phân bua khi nhận thấy ánh mắt rực lửa của nhỏ bạn thân đang nhìn mình, rõ ràng không phải vậy mà, nếu không phải vì dì Hồng thì tôi đã không miễn cưỡng lên xe của hấn rồi! hiz hiz đến cả nhỏ bạn thân nhất của tôi cũng không tin tôi nữa thì tôi biết làm sao đây?

Cô Ngân trên bục giảng cứ liên tục đập đập cây thước xuống bàn cho cả lớp trật tự bớt, nhưng xem ra, vô hiệu rồi. Cô đành chờ khoảng 10 phút, cả lớp mới yên ắng được, cô mới lớn giọng:

-Thanh Nam, có ai có thể làm chứng cho em?

-Dạ, là anh trai em, Thanh Phong ạ! – Nam nói mà mắt cậu ấy liên tục liếc xuống nhìn anh trai mình, nhưng hình như Thanh Phong không nghe thấy, bởi vì cậu ta đang.....ngủ!

-Thanh Phong! – Giọng cô Ngân lần áp cả đám học trò lao nhao.

-Thanh Phong! Thanh Phong! – cả lớp xúm nhau đánh thức cậu ta dậy, chẳng biết cậu ta đang mơ mộng đến đâu mà cứ đánh thức mãi mà không chịu dậy.

-Thanh....Phong.... – Giọng cô Ngân vang lên và cây thước được giáng xuống lỗ tai của cậu ta, cậu ta chợt tỉnh giấc, xoa xoa bên tai của mình:

-Cái gì vậy trời, cho tao ngủ xịu coi! – Giọng nói còn đang ngái ngủ của cậu ta khiến cô Ngân tức giận mà cứ véo tai cậu ta liên tục.

Cả lớp cười ồ lên khi Thanh Phong dám nói chuyện với cô mà xưng mày –tao, xem ra phen này cậu ấy chết với cô Ngân rồi.

-Tao kêu để tao ng...

Câu nói của Thanh Phong chưa phát ra hết thì đôi mắt của cậu ta đã to hơn cả khuôn mặt khi phát hiện cô Ngân đang đứng trước mặt mình.

-Cô..... chuyện gì....vậy...ạ...

Cô Ngân gõ gõ cây thước xuống bàn, chậm rãi hỏi:

-Thưa thiếu gia nhà họ Phan, hôm qua có phải anh và cậu Nam đây gặp Hà Vy ngoài đường phải không ạ?

Câu nói của cô Ngân rất...nhẹ nhàng khiến cả lớp lẫn 2 vị thiếu gia đây lạnh run người, Thanh Phong lúc này mới kịp dụi dụi mắt, cậu ta ngơ ngác nhìn cô Ngân, cả lớp, và cả thằng em trai yêu quý đang nhìn mình không chớp mắt.

-Dạ, Hà Vy nào ạ? Em đâu...Á Á

Thanh Phong chưa kịp nói hết câu đã la oai oái, thì ra thằng em quý quá đang đạp vào chân mình, chưa kịp hoàn hồn thì Thanh Nam đã lên tiếng:

-Hà Vy hôm qua em đưa về nhà đó, có gặp anh ở nhà ấy, anh nhớ không?

Nhỏ Huyền Trân tức giận đến sôi người, nó đứng phắt dậy, tức giận:

-Hà Vy, thì ra hôm qua cậu đến nhà của 2 người con trai à?

-Trời ơi, sao lại có thể?

-Nó bị khủng hay gì vậy?

-....

-.....

Và hàng loạt những từ ngữ khó nghe nhất mà tôi được nghe từ mấy đứa bạn mà tôi đã từng xem họ là bạn. Tự nhiên tôi cảm thấy buồn và khó chịu kinh khủng, chỉ muốn khóc mà thôi.

-Bạn nói vậy là sao? Hà Vy bị xui, có biết trời trăng mây nước gì đâu mà trách bạn ấy?

Giọng nói lạnh lùng của Thanh Nam phát ra đủ để khiến cả lớp im bật, cậu ấy rất tức giận nhưng không bao giờ biểu lộ ra ngoài. Nhưng chẳng biết sao tôi lại nhận ra điều đó. Thanh Nam à, cảm ơn cậu, nhờ cậu mà tôi...bị bọn bạn ghét đến mức như thế này!

Tiếng chuông báo hiệu đã hết 15 phút đầu giờ, cả lớp được dịp tiếp tục ồn ào, cô Ngân liên tục gõ cây thước xuống bàn để lớp trật tự, nhưng cũng dư thừa mà thôi.

-Thôi được – Cô Ngân lấy hết sức lực của mình, hét lớn – Chuyện của Hà Vy xem như có lý do chính đáng, xem như đã giải quyết xong chuyện này. Lớp trưởng, giữ lớp trật tự!

Nói rồi cô Ngân bước vội ra, chắc vì cô sợ nếu tiếp tục ở lại chắc bị tụi nó hành hạ cho đến chết!

Khi cô vừa bước ra thì cũng là lúc tôi ngồi phịch xuống, khóc ngon lành..

Anh Thư ngồi kế bên, hốt hoảng khi thấy tôi nước mắt ngấn dài, nó đành kiên nhẫn mà dỗ dành:

-Thôi, qua rồi, cô không truy cứu chuyện này nữa, mày làm gì mà khóc vậy?

-Tao...tao...buồn quá, tụi nó...không xem tao....là bạn....

-Thôi, thôi, có tao là bạn của mày là được rồi.... nín đi mà....

ĐỒI....

Tôi không cầm lòng được khóc nức lên. Tôi còn nhớ như in mới bài kiểm tra tuần trước thôi mà, tụi nó còn dịu dàng nói rằng “Hà Vy nè, trước giờ tụi mình có gì hiểu lầm thì bạn bỏ qua cho tụi mình he”, cũng chính vì thế mà tôi mềm lòng chỉ tụi nó tuốt tuần tuốt bài kiểm tra môn Toán của tôi. Thật không ngờ, đến ngày hôm nay tụi nó lại có thể xúc phạm tôi đến như vậy. Tôi không cam tâm, thật sự tôi không cam tâm một chút nào hết. Chỉ suy nghĩ đến đó thôi, tôi không chịu được khóc nức lên. Anh Thư thấy tôi như vậy nó càng hoảng:

-Thôi mà, mày mít ướt quá đi. Làm như thế thì có anh nào mà thêm quen chứ?

Nó cố tình nói giọng hóm hỉnh nhất có thể khiến tôi không thể không bật cười. Thật, trên đời này chỉ có nhỏ Anh Thư hiểu tôi nhất mà thôi T_T

Suốt cả buổi học tôi chỉ nghe được Thanh Nam nói bấy nhiêu thôi. Ngay cả giờ ra chơi cũng vậy, mặc cho cả lớp ồn ào náo nhiệt, mặc cho đám bạn nhao nhao rủ cậu ấy chơi hết trò này đến trò kia, cậu ấy cứ lăm lăm lúi lúi với mấy quyển sách bài tập. Thật khác với ông anh sinh đôi của cậu ấy, trông mới điếm ra chơi thì chỉ trong vòng 5 phút sau, tôi đã thấy Thanh Phong đang bị bao vây bởi đám nữ sinh trong lớp. Trong trường hợp này thật may mắn khi Anh Thư đang bận với công tác văn nghệ trên văn phòng (Anh Thư là lớp phó văn nghệ của lớp tôi mà), nếu không thì Thanh Phong hết đời với nhỏ bạn của tôi rồi. Hà hà, số cậu còn may đây @_@

Suốt cả giờ ra chơi, tôi cứ nhìn Thanh Nam không chớp mắt, thật ra trừ tính cách của họ ra thì không có một điểm khác biệt nào giữa hai anh em. Nhìn cậu ấy tôi chợt nhớ lại lần đầu tiên khi gặp cậu ấy. Ấn tượng đầu tiên của cậu ấy đối với tôi là một con người lạnh lùng vô cảm, một con người ngạo mạn khó ưa. Nhưng tại sao ngày hôm nay, cậu ấy lại có thể đứng ra giải vây cho tôi? Thật ra cậu ấy là như thế nào? (chỉ có trời mới biết ^.^)

Bỗng tôi phát hiện nhỏ Huyền Trân đang bàn tán gì với đám bạn của nó, rồi chỉ trở về phía Thanh Nam và tôi. Tôi chẳng nghe được gì ngoài tiếng cười khúc khích của tụi nó, tôi biết chắc rằng, tụi nó không có ý gì tốt. Nhưng thôi, tôi cũng chẳng hề quan tâm tụi nó suy nghĩ và bàn tán chuyện gì, có liên quan đến tôi hay không, tôi không hề bận tâm, chỉ cần mình sống tốt với chính mình là được.

Nhưng....tôi sẽ chẳng hề quan tâm đến tụi nó khi tụi nó cứ đứng yên đó mà chỉ trở. Tụi nó đang tiến dần về phía tôi đang ngồi, bộ mặt không thân thiện gì ấy. Trời ơi, tim tôi đang đập thình thịch đây này \$__\$

Một cây viết trên bàn tôi bỗng dưng rơi tự do xuống đất. À không phải rơi tự do, mà do có một lực nào đó muốn nó rơi xuống. Chủ nhân của đôi tay đó đang ngồi chiếm chệ trên bàn tôi, vẽ mặt kênh kiệu không ai bằng. Tôi nhắm mắt, trong trường hợp như thế này phải nhịn, nhịn và nhịn (không nhịn thì biết làm gì bây giờ?), tôi không còn để ý những người đang xuất hiện trước mặt tôi ngay bây giờ, tôi chỉ biết lặng lẽ cúi xuống lượm cây viết vô tội đã bị tụi nó quăng xuống đất, nhưng đôi tay tôi chưa kịp chạm đến cây viết (chỉ còn 5 mm) thì đã bị một đôi giày dè bẹp nó. Tôi bắt lực ngược lên thì bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của Huyền Trân cùng tụi bạn ném cho tôi. Huyền Trân cười kênh kiệu:

-Thế nào? Nghe nói mày đi chung với hai hoàng tử trường mình mà? Sao trong lúc này chẳng có ai bên vực mày thế?

-Xấu như nó thì làm gì có vé đi chung với hoàng tử bằng giá của tao chứ? Rõ là bịa đặt, nói, mày đã cho Thanh Nam ăn cái gì mà cậu ấy bên vực mày đến thế?

-Đúng rồi, nói đi!!!!!!!

-Đũa mốc mà chời mâm son hả mậy???

-Có mà về soi gương lại xem mình đẹp nghiêng nước đổ thùng như thế nào mà bày đặt!

Rồi cả đám xúm nhau cười ha hả, tôi không biết phải làm gì ngoài nước mắt ngấn dài. Tôi lại khóc rồi, không biết sao trong những trường hợp như thế này tôi không biết phải làm gì hết, tâm trạng rối bời. Tại sao vậy? Tại sao tụi nó có thể làm tôi nhục nhã đến như thế?

Tôi... tôi có làm gì tụi nó đâu?

- Khóc đi cưng, cứ khóc đi, khóc cho đến chừng nào anh Nam với anh Phong đến đỡ dành mày đi há. Tao ày hay, mày mà dám có ý đồ bèn xén với anh em nhà họ Phan, tao sẽ ày tới bời!

Nhỏ Huyền Trân lên giọng thách thức. Còn tôi, không biết làm gì ngoài im lặng và khóc, tôi chỉ có thể nhu nhược như thế thôi. Tụi nó xúm nhau cười ha hả rồi bỏ đi, tôi lặng lẽ lau nước mắt và nhặt cây viết dính đầy cát do tụi nó dẫm lên khi nãy. Tôi lại khóc, tự thấy bản thân xấu hổ khi bị sỉ nhục đến thế...Kệ, tụi nó muốn làm gì thì làm, chỉ cần mình nhịn thì mọi chuyện sẽ qua thôi... tôi cố gắng an ủi mình dù nước mắt cứ rơi giàn dụa....

-Này, mày làm gì mà lại khóc thế? – Anh Thư vừa bước vào lớp đã thấy tôi nước mắt tèm lem, nó hốt hoảng hỏi.

-Không! Không có gì!!!!!!! – Tôi vội vã lau những giọt nước mắt còn sót lại của mình, cố gắng phân bua.

-Mày nói dốt, có phải tụi nó lại làm gì mày không?

-Không, tao nói là không mà – Tôi vội vã phân bua, thật sự tôi không muốn làm lớn chuyện này.

Anh Thư nhìn tôi đầy nghi hoặc, nhưng khi thấy tôi cố cười (gượng) với nó, nó mới chịu để yên không hỏi nữa. Bỗng nó quay sang tôi, cười tít mắt:

-Nói mày nghe, sắp đến 20-11 rồi, lớp mình sẽ có 2 tiết mục văn nghệ do tao chỉ định – Nói đến đây mắt nhỏ Anh Thư sáng rực hẳn lên.

-Ồ, rồi sao? – Tôi lười biếng không nhìn nó mà dán mắt vào mấy bài tập nâng cao.

-Sẽ có 1 tiết mục hát song ca và một tiết mục ca múa – Nó tiếp tục khoe

-Ồ, rồi sao? – Tôi mệt mỏi lặp lại lời nói ban nãy. Thật ra tôi không hề có hứng thú gì với mấy chuyện này, vốn dĩ tôi không hề quan tâm, cũng chẳng muốn xem lớp mình biểu diễn. Diễn hình là hồi năm ngoái, khi

tiết mục lớp tôi vừa kết thúc thì tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên, tự dưng tôi thấy....túi thân ỉnh quá! Vì vậy, năm nay dù có năn nỉ ỉ oai, tôi cũng không đi xem đâu, tôi không muốn mình bị tủi thân... tập 2 nữa! :(

-Mày đúng là vô vị - Anh Thư nguyền dài – Tao dự định rằng tiết mục song ca và múa đều sẽ có sự góp mặt của hai hoàng tử lớp mình – Nói xong nó quay xuống nhìn Thanh Nam đang cặm cụi trong đồng sách vở - Ôi, anh ấy dễ thương quá đi mất!

Tôi vốn dĩ không hề quan tâm đến phong trào văn nghệ của lớp, nhưng khi nghe nhắc đến hai chàng hoàng tử, tôi chợt giật bản mình:

-Gi á?

-Gi là gì? Mày chịu nghe rồi à?

-Không..không phải.... Mà... biết 2 người đó có biết ca với múa gì không mà chọn bữa vậy cô nương?

Tôi lúng túng hồi bữa, mà cũng đúng, hai người đó mới gia nhập vào lớp tôi mà, có ai biết được như thế nào đâu mà chọn bữa thế? Mà có biết, hai người họ có chịu hay không? Ấy za, tôi hiểu rồi, vì Anh Thư sẽ là tay múa chính nên muốn mình được múa chung với 2 chàng hoàng tử đó mà. Đúng là con bạn mình mê trai hết biết T_T

4. Chương 4

TÙI NHỤC

Tan học, một mình tôi thong dong trên đường với chiếc xe đạp cà tang. Mặc cho tụi bạn nói này nói nọ, mặc cho tụi nó chỉ trở rồi bối mớ, tôi không quan tâm, thật sự tôi không quan tâm đến những con mắt liếc xéo đó một chút nào hết. Ngày hôm nay, nếu đối với mọi người là một ngày xui xẻo của tôi vì tôi gánh không biết bao nhiêu phiền phức và nhục nhã, nhưng đối với tôi thì hôm nay là một ngày quá đổi bình thường. Bởi lẽ những chuyện này xảy ra thường xuyên, ngày nào cũng có. Chỉ có điều cô chủ nhiệm và thầy giám thị không biết thôi (tôi không nói mà tụi bạn trong lớp cũng chẳng có đứa nào nói thì làm sao họ biết được T_T). Ngày nào cũng vậy, ngày nào tôi cũng trở thành trò đùa cho tụi nó, lúc thì thả con thằn lằn vào cặp tôi, lúc thì lục tung cả chỗ ngồi của tôi, lúc thì vứt sách vở của tôi tứ lung tung... vân vân và vân vân. Những chuyện này có nhiều lần Anh Thư chứng kiến nhưng tôi đã kịp ngăn cái “trạm tình báo thông tin” của nó lại. Không phải vì tôi sợ tụi nó (mà cũng có chút ít), mà vì tôi không muốn làm lớn chuyện này. Thử hỏi nếu chuyện này mà lên đến tai thầy hiệu trưởng, thì danh hiệu lớp chọn của lớp tôi sẽ lung lay ngay. Mà nếu thầy cô có bệnh vực được cho tôi thì cũng chỉ có 1, 2 lần chứ đâu có lâu dài được. Rồi tụi nó cũng sẽ lặp lại những trò đùa của mình và tôi lại tiếp tục là nạn nhân. Cho nên, im lặng là cách tốt nhất để đối mặt với những chuyện như thế này.

Đang suy nghĩ lung tung về một ngày bình thường như mọi ngày thì tôi chợt...sồn tóc gáy khi tôi vừa cảm nhận được có một cơn gió mạnh xẹt ngang qua tôi. Đầu óc tôi còn miên man những viễn cảnh ở trên lớp nên nhất thời chưa định thần lại được. Cho đến khi tôi biết chuyện gì đang xảy ra thì mọi người đi đường nhìn tôi với ánh mắt hốt hoảng (giùm), thì ra, ban nãy có một chiếc SH phân khối lớn băng ngang qua và vượt mặt chiếc xe đạp của tôi, chỉ cách tôi có 5 cm. Khi ấy mọi người hốt hoảng vì cứ tưởng tôi sẽ phải nhập viện, nhưng không ngờ tôi còn có thể sống sót mà bình tĩnh để xem xét chuyện gì đang xảy ra! Chiếc xe ấy tiếp tục cuộc hành trình...đi mua đất của mình thì bỏ lại tôi với muôn vàn hoảng sợ (muộn). Thật không ngờ chủ nhân của nó có thể chạy với tốc độ chóng mặt đến như thế. Nếu tôi mà ngồi trên chiếc xe ấy (thay cho cô gái ngồi phía sau anh ta) thì chắc có lẽ tôi được đầu thai sớm rồi T_T

-Con, có sao không? – Một người ngoài đường tốt bụng chứng kiến cảnh vừa rồi tiến tới hỏi tôi như thể phóng viên phỏng vấn những người còn sống sót sau trận động đất!

-Dạ... - Đến giờ tôi mới hay là tôi đã dừng lại trên đường khá lâu (để định thần lại) – Con không sao đâu đi à!

-Trời đất, tụi nó còn là học sinh mà chạy xe phân khối lớn lại có đứa con gái ngoài sau ôm cứng ngắc nữa. Đúng là con nít quỷ mà!

-Ừ, đúng rồi đó

-Chứng kiến cảnh đó tôi muốn xỉu ngay tại chỗ

-.....

Những người đi ngoài đường xúm lại bình phẩm cho vụ sống sót kinh hoàng của tôi. Chỉ riêng tôi thì không cảm thấy gì cả. Tính ra phản ứng chậm chậm cũng có cái lợi của nó (^.^)

Đột ngột chiếc xe SH ấy quay lại, tiến thẳng đến chỗ tôi đang thủng thẳng định đạp xe đi. Người con trai ngồi trước kéo nhẹ mắt kiếng đen ra khiến tôi phải hốt hoảng, thì ra, đó chính là Thanh Phong! Sợ dĩ tôi nhận ra người này là Thanh Phong chứ không phải Thanh Nam vì theo như mô tả của nhỏ Anh Thư thì chỉ có Thanh Phong mới có thể liều mạng đến thế.

-Cậu là Hà Vy? – Thanh Phong đột ngột hỏi.

-Ừ! – Tôi hoảng sợ gạt đầu, linh tính có một chuyện chẳng lành xảy ra.

-Là con nhỏ quái dị hôm bữa đến nhà tôi? – Thanh Phong khề nhếch môi hỏi câu hỏi tiếp theo, câu hỏi này khiến đứa con gái ngồi sau phải bật cười thành tiếng.

-Ừ! – Tôi lạnh băng trả lời cậu ta, cậu ta một lần nữa lại xúc phạm đến tôi rồi.

Thanh Phong chọt cho xe chạy song song với tôi, rồi....BỐP... tôi không còn biết trời trăng mây nước gì nữa. Trên má tôi in hằn 5 ngón tay của đứa con gái ngồi sau. Nó gần giọng:

-Cho mày hay, mày dám hô hoán trong lớp rằng có quen với anh Phong và anh Nam thì liệu hồn với tao!

Nó gần giọng một cách đáng sợ rồi cười ha hả. Chiếc xe SH cũng nhanh chóng phóng đi. Bỏ lại tôi với muôn vàn đau đớn. Tôi lại khóc, khóc vì đau đớn và tủi nhục, khóc vì tủi thân ình. Tôi đã làm gì tụi nó chứ? Tôi đã đụng chạm gì đến bọn họ mà bọn họ cứ chèn ép tôi hết lần này đến lần khác?

Lê lét mãi cũng về đến nhà. May là mẹ tôi không có nhà, nếu không tôi sẽ phải trình bày với mẹ, và thế nào mẹ cũng cho tôi một trận. Ra ngoài sau bếp lục xem còn gì ăn không, nhưng hời ôi, không còn một hột cơm. Bây giờ đã gần 11h trưa nhưng tại sao không có gì ăn hết. Mẹ tôi đã đi đâu? Một mảnh giấy trên bàn “Mẹ đi công chuyện chút, bánh mẹ làm rồi, để trong tủ, con lấy ăn tạm mấy cái cho no rồi đi bán, chiều mẹ về”. Tôi thật sự ngạc nhiên, không biết mẹ đã đi đâu mà từ sáng đến chiều mới về?

Lục tung cả hộp thuốc mới tìm được chai dầu chỉ còn mấy giọt. Tôi lấy xoa xoa lên má của mình. Phải công nhận nhỏ đó mạnh dữ thiệt, cái tát của nó khiến má tôi thâm tím. Lại một lần nữa tôi lại khóc, khóc mà không biết phải làm gì...

Ăn tạm mấy cái bánh bông lan mẹ làm, phải nói là ngon tuyệt, bao nhiêu đau đớn giờ không còn nữa. Tôi mỉm cười hạnh phúc vì mình không có gì nhưng ít ra tôi còn một người mẹ thương yêu tôi, như thế là quá đủ.

Sáng hôm sau tôi đến lớp với khuôn mặt vẫn còn thâm tím nhưng đã bớt hơn hôm qua rất nhiều. Vừa bước vào lớp, Anh Thư đã hốt hoảng hỏi tôi:

-Gì thế này?

-À, không - Tôi phân bua – Chỉ tại....

-Tại gì? Tụi nó lại làm gì mày phải không?

-Không, không, tại...tại...tại...mẹ đánh tao

Tôi lắp bắp nói không thành tiếng. Thiệt tình, nói chuyện với nhỏ Anh Thư hoài thế nào tôi bị cắt lưỡi vì nói dốt quá T_T

-Gì? Tao thấy bác hiền khô à, vậy mà cũng mạnh tay đánh mày hả? – Anh Thư hỏi tôi một cách hoài nghi.

-Trời, thì ba mẹ đánh con để dạy dỗ là chuyện thường mà – Tôi cười hề hề cố che giấu những gì xảy ra ngày hôm qua.

-VẬY à! Được rồi, tạm tin mày. Mà nè, hôm nay có tiết sinh hoạt lớp, tao sẽ triển khai kế hoạch văn nghệ của lớp. Đảm bảo đợt này, đứa nào múa sẽ sướng mê toi!

-Gi????? Làm gì mà sướng mê toi? – Tôi ngạc nhiên

-Thì lát mày sẽ biết, hà hà

[c]

Giọng cười “bán nước mắm” của Anh Thư khiến tôi không nhịn được mà cười phá lên. Mà thôi, dù có chuyện động trời động đất sắp xảy ra đi chẳng nữa thì tôi cũng chẳng quan tâm, điều mà tôi quan tâm là cuốn vở Địa đang nằm chiếm trệ trên bàn mình, cũng đồng nghĩa rằng tiết đầu tiên sẽ là tiết Địa. Ôi dào! Thầy hiệu trưởng chẳng hiểu học trò gì hết, ngay tiết đầu tiên của ngày lại sắp ngay tiết Địa, có nghĩa là thầy gián tiếp làm cho học sinh “say sưa trong lớp học” rồi còn gì! Phen này tôi có không muốn gục xuống bàn cũng không được rồi. Haizzzzz Đúng là lực bất tòng tâm mà!

Những phút đầu của tiết Địa trôi qua thật là êm ả, không có đứa nào bị ghi vào sổ đầu bài. Chắc có lẽ hôm nay là ngày cuối tuần nên tụi nó không muốn trong tiết Địa cuối này lại phải xui xẻo lên sổ đầu bài. Tôi cũng thế, cố nhướn đôi mắt một mí của mình lên để xem những dòng chữ chi chít trên bảng T__T. Thấy tôi ngáp dài ngáp ngắn, Anh Thư viết sang cho tôi 1 tờ giấy:

-Tao sẽ đồng ý làm bạn gái Thanh Phong, được không... pà thím?

Nhìn tờ giấy mà Anh Thư chuyền qua, lại trợn mắt nhìn lên nhờ bạn “yêu quái” của mình. Sao nó lại hỏi ý kiến tôi làm gì nhỉ???

-WHAT????

Một chữ to đùng trên tờ giấy được chuyền qua cho Anh Thư, nó nhăn mặt rồi cầm cúi ghi:

-Má ơi, con hết giấy rồi, làm ơn tiết kiệm giùm cái! Thì mày nói đi, được không? Nếu không, con Huyền Trân cướp mất của tao rồi sao????

Kèm theo là cái mặt cười...nham nhở không chê vào đâu được...

Nhép vội tờ giấy vào cặp khi tôi có một cảm giác...rùng rợn! Linh tính bảo với tôi rằng thầy sắp xuống đến nơi. Thầy rảo bước quanh lớp học rồi lại lên bàn giáo viên ngồi. Giời ạ, chỉ như thế thôi mà mồ hôi hột của tôi chảy ra đầm đìa. Tôi thầm lẩm bẩm trong đầu rằng ổng vừa mới ăn sáng xong hay gì mà dư calo thế không biết? ^.^ Nếu dư thì cho tôi một ít đi, tôi đang rất rất rất thiếu năng lượng đây này.

Tiết Địa vừa dứt, tụi bạn trong lớp la lên như vừa thoát khỏi một cơn bão (điển hình là cơn bão số 8 gần đây nhất). Tôi cũng được dịp thở phào nhẹ nhõm. Cũng may tôi kiềm chế được bản thân nên không để ắt mình được dịp thả xuống.

Đầu óc tôi chợt linh hoạt lên khi thấy có điều gì đó không ổn nơi góc lớp. Theo một phản xạ tự nhiên, tôi quay ngoắt người xuống nhìn. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là một đám con gái trong lớp ổng à ổng ẹo với Thanh Nam, à không, không phải, đúng là nhầm lẫn tai hại mà, là Thanh Phong chứ không phải Thanh Nam. Bởi vì Thanh Nam đang loay hoay với đồng bài tập trên bàn (tiết Địa thì làm gì có bài tập nhỉ?). Xem ra, bài tập với cậu ấy còn quan trọng hơn cả con gái. Sau này ai làm bạn gái cậu ấy chắc chịu đựng không nổi đâu nhỉ? (nhưng tôi cũng muốn biết cái cảm giác “không chịu đựng nổi” là như thế nào? T__T)

Anh Thư cũng nhìn thấy cảnh đó, nó nổi giận hầm hầm, mặt đỏ bừng nhưng không làm gì được. Trong đám con gái đó có cả Huyền Trân nữa (điều này thì tất nhiên). Thanh Phong tươi cười với lũ con gái, tôi chỉ nghe loáng thoáng được vài tiếng: “Được rồi, bao nhiêu anh cũng chiều hết, tụi em yên tâm đi” Ặc Ặc, con người như thế mà Anh Thư để ý được cũng hay à. Đúng là ở trong chăn mới biết chăn có rận, học chung lớp mới biết con người của Thanh Phong là như thế nào. Trước kia Anh Thư cứ ngỡ Thanh Phong là thiên sứ trên trời (Ặc) không với tới được nên khi Thanh Phong dùng 99 nhánh hồng để tỏ tình với nó thì nó lằng lằng như người trên mây. Đang định đồng ý lời tỏ tình đó thì nó lại chứng kiến được cảnh này. Thử hỏi ai mà chịu để yên cho được. Nhưng Anh Thư không hành động gì hết, nó cứ nắm chặt cây viết trong tay khiến lòng bàn tay nó im ậm những đường hằn do ngón tay nó bấu chặt vào. Hình như...hình như...tôi thấy nó khóc...

-Mày chịu để yên à?

Tôi khẽ lay lay nó, không biết nó gì hơn ngoài câu nói đó. Bình thường tôi không thích làm lớn bất cứ chuyện gì hết, nhưng không biết sao hôm nay tôi lại có thể xúi giục nó. Phen này chắc có người bị đuổi học 3 ngày đây.

Anh Thư không trả lời, đôi mắt to tròn của nó cứ nhìn vào một khoảng không vô định, đôi môi đỏ mọng của nó mím chặt vào lộ vẻ giận dữ. Nhưng không biết sao nó có thể để yên chuyện này được?

-Anh ta xem tao như trò chơi à?

Câu nói của Anh Thư hòa vào tiếng ồn ào của lớp. Câu nói ngắn gọn ấy khiến tôi không biết phải làm gì hơn, chỉ biết nắm chặt tay nó, chỉ biết đồng cảm với nó trong giờ phút này. Một giọt nước mắt buồn rơi xuống trên khuôn mặt trái xoan trắng hồng của Anh Thư khiến tôi không cầm lòng được phải khóc theo.

Tiết học thứ hai trong qua trong một bầu không khí nặng nề bao trùm 2 đứa. Không đứa nào nói với nhau một lời nào hết, cả 2 đều đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

Giờ ra chơi đã điểm, cả lớp lại vỡ ra như bầy ong. Mọi điều diễn ra bình thường, thật bình thường như mọi ngày, duy chỉ có Anh Thư không còn xông xáo như mọi ngày nữa. Nó nằm xuống bàn và đôi vai nó đôi lúc bỗng run lên. Chợt tôi nhận thấy Thanh Phong đang đi đến bàn của 2 đứa. Cậu ta khẽ đặt tay lên vai Anh Thư, giọng nói thật dịu dàng:

-Cậu bị làm sao thế?? (90% là giả dối)

Anh Thư không trả lời, nó thừa biết người phát ra câu nói đó là ai nhưng nó không buồn ngước lên. Thanh Phong dường như rất tức tối trước phản ứng của Anh Thư, nhưng cậu ta cố nén giận dữ, ôn hòa nói:

-Cậu đừng như thế nữa, mình sẽ đau lòng lắm đấy!

Nếu lòng cậu ta thật sự biết đau thì trời sẽ tiếp tục nổi dông, không chừng cơn bão số 8 lại đổi ý mà nổi mạnh thêm và tống thẳng vào Việt Nam chắc chết quá.

Không thấy Anh Thư trả lời, nét mặt Thanh Phong bỗng tê cứng lại, từng đường nét trên khuôn mặt dường như không còn một chút thiện cảm nào cả. Cậu ta nén giận dữ, cố gắng kiên nhẫn nhìn chúng tôi tươi cười:

-Hà Vy này (sao muốn ới quá), cậu cố chăm sóc cho Anh Thư giùm mình nhé, dạo này mình thấy Anh Thư ốm đi nhiều đấy!

Rồi cậu ta ném cho tôi một ánh mắt mà tôi không biết phải miêu tả như thế nào cho đúng, đại khái tôi hiểu ý cậu ta rằng “dám bèn xén chuyện hôm qua thì coi chừng”. Nghĩ đến đây tôi chợt rùng mình vì nhớ lại cảnh hôm qua. Không mẹ ơi, con không muốn lại bị ăn tát oan mạng đâu.

Thanh Phong vừa bước đi cũng là lúc Anh Thư ngẩng đầu lên. Đôi mắt ngân ngấn nước nhìn tôi không nói gì nhưng tôi biết con bé này sắp bị xiêu lòng vì những lời nói ngọt như mía lùi đó. Đúng là “con trai yêu bằng mắt, con gái yêu bằng tai mà”.

Suốt cả giờ ra chơi, 2 đứa tôi không nói được với nhau câu nào cả.

Tôi cắm đầu trong những bài tập nâng cao.

Còn Anh Thư thì im lặng để theo đuổi những dòng suy nghĩ của riêng mình.

Một lát sau, tôi thấy Anh Thư lấy giấy viết ghi ghi cái gì đó. Tuy rất tò mò muốn biết xem nó ghi cái gì, nhưng thấy nó tập trung quá nên thôi. Hôm nay thật là, có một cái gì đó khiến cho bầu không khí trở nên nặng nề hơn, Anh Thư không buồn nói chuyện với tôi nữa cũng khiến tôi cảm thấy cô đơn và trống vắng. Kỳ thật trong lớp chỉ có Anh Thư là tốt với tôi thôi, chỉ có nó là người thường xuyên trò chuyện với tôi. Cho nên hôm nay khi nó không nói chuyện với tôi cũng đồng nghĩa với việc tôi bị bỏ bơ vơ một mình.
Haizzzzzzzzzzzzzz

Anh Thư chợt khiêu khiêu tay tôi, nó đưa tôi tờ giấy ghi chi chít toàn chữ là chữ, chắc là tờ giấy ban nãy. Rồi nó khẽ lên tiếng:

-Tao mệt quá chắc về trước, tiết sinh hoạt hôm nay mày đưa cho cô cái này giùm tao, đây là danh sách thi văn nghệ chào mừng 20-11. Tao muốn được về nhà yên tĩnh.

Nói rồi Anh Thư lẳng lặng cất sách vở vào trong cặp, tôi không biết làm gì hơn, nó đã quyết định ra về rồi mà, tôi không thể làm gì để thay đổi được quyết định của nó. Thôi thì đành giúp nó dọn dẹp sách vở vậy.

Anh Thư đi rồi, chỉ còn lại tôi với mớ hỗn độn trong đầu. Cái đầu này, đúng là suy nghĩ lung tung mà. Người ta nói đúng “Nhàn cư vi bất thiện”. Hiện tại bây giờ tôi đang rất “nhàn” đây này, chắc sẽ sinh ra nhiều điều “bất thiện” đây.

Cũng may giờ ra chơi cũng vừa hết, tôi chợt mừng vì thời gian không cho phép mình làm chuyện “bất thiện”, cũng là vì thời gian ngắn quá nên bọn Huyền Trân cũng không làm điều gì “bất thiện” đối với tôi.

Xem ra nếu cuộc đời Hà Vy này mà không có Anh Thư chắc cái tên Hà Vy sẽ không tồn tại được lâu (T_T).

Tiếng guốc lộc cộc báo hiệu cô Ngân sắp vào lớp. Như thường lệ, cái giọng lạnh lạnh nhỏ Huyền Trân được dịp thể hiện:

-Cả lớp trật tự coi!

Chẳng biết vì lý do nào mà tiếng nói của nó lại trở nên có hiệu quả như vậy. Chắc bạn Huyền Trân này muốn được làm Monitor đây mà. Ày zà được thôi, bà đây sẵn sàng nhường ghế nóng à ngồi, bà đây cũng chẳng còn hứng thú gì với cái mác lớp trưởng này nữa. Tôi nghĩ vậy và trong đầu nảy ra một quyết định. Tôi không biết quyết định này là tốt hay xấu nhưng tôi biết chắc chắn nhỏ Huyền Trân sẽ rất thích và hơn nữa lớp, à không, là gần một lớp sẽ đồng tình mà thôi.

Khi cô Ngân vừa ngồi xuống cái ghế mà toàn thể học sinh không ai được ngồi lên ấy thì giọng nhỏ Huyền Trân được dịp tiếp tục lạnh lạnh:

-Thưa cô gần đến 20-11 rồi ạ!

Ai lại chẳng biết chuyện đó. Đây, nhà cô Ngân cũng có lịch đấy nhé. Xem ra bạn Huyền Trân này nhanh miệng hơn cả cô nữa đây. Bạn ấy định “múa lửa” gì thế nhỉ?

-Đây, mày thấy Huyền Trân còn mạnh miệng hơn cả mày nữa đấy!

Câu nói của tôi vang trong không trung và trong 5 giây không thấy người trả lời, tôi chợt thấy mình hơi bị...hớ. Rồi thì tôi nhận ra, thì ra mình đang độc thoại một mình, Anh Thư đã về hồi nãy rồi mà.

Một chút trống vắng hiện lên trong tâm trí tôi, rồi tôi lại tiện tay xua tan nó đi. Vì tôi không muốn khóc ngay bây giờ.

Cô Ngân nghe được câu nói truyền một thông tin mà ai cũng biết ấy, cô khẽ cười:

-Cô biết!

-Có phong trào văn nghệ thưa cô! – Huyền Trân tiếp tục, bạn ấy đang suy nghĩ gì đây ta?

-Cô biết!

-.....

Tôi và gần cả lớp cố che miệng để không phát ra tiếng cười (tại sao lại phải cố che miệng thì ai cũng biết rồi đấy). Đây là lần đầu tiên cả lớp đồng tình với tôi.

Tôi lặng lẽ lên chỗ cô đang ngồi, đưa cho cô tờ giấy mà ban nãy Anh Thư đưa inh, không quên cho cô biết chuyện Anh Thư mệt mỗi xin về trước.

À, còn một chuyện, tôi phải nói, nhất định tôi phải nói.

- Thưa cô.....

- Gì vậy? – Cô Ngân vừa hỏi tôi vừa chăm chú đọc tờ giấy tôi đưa.

- Em....muốn.....muốn.....

Trời à, sao không nói được , phải nói, phải nói để thoát khỏi ách thống trị của tư bản, tìm lại tự do ình.

-Hà Vy – Cô Ngân ngược lên nhìn tôi – Em ghi cái này lên bảng cho các bạn thấy, danh sách này cô thấy đã ổn.

Tôi rụt rè cầm lấy tờ giấy cô đưa rồi ngoan ngoãn làm theo. Chẳng biết cô có ăn thịt ăn cá gì tôi không mà tôi lại toát cả mồ hôi hột thể không biết. Ngay cả việc xin từ chức lớp trưởng cũng không thể phát ra từ miệng tôi nữa. Chúa Amen ơi, con biết phải làm sao đây?

Một danh sách gồm 3 nam 3 nữ thi múa tiết mục “Trống Cơm” và một tiết mục song ca bài “Tình Thơ”. Đó là những gì đập vào mắt tôi đầu tiên. Tôi không cần quan tâm những người được liệt vào danh sách đen này là ai, chỉ cần không có tôi là được. Haizzzz, nhất định là không có rồi. Xét về hình thể thì như nhỏ bạn thân Anh Thư tí tí thì tôi được mệnh danh là “trước sau như một”, còn theo tự bản thân tôi nhận xét thì, trai không ra trai, gái không ra gái (như thế nào thì tự suy luận nhé ^.^). Còn về giọng hát thì tôi tự tin là có một giọng hót, a chết, nhầm, là giọng hát, đúng rồi, tôi sở hữu một giọng hát trời phú đấy nhé. Nhưng mà ngoài tôi ra thì chẳng ai biết được chuyện này. Vì thế cho nên, tôi sẽ chẳng được lọt vào danh sách đen đó đâu.

Và tất nhiên, tôi chẳng hề có tên trong đó.

Mà nếu có, thì chắc chắn hơn 90% trong lớp sẽ không đồng ý.

Vì thế “an phận thủ thường” là cách tốt nhất.

Có một điều lạ, cả 2 tiết mục đều có tên Anh Thư, Thanh Phong và Thanh Nam. Và cũng có một điều lạ, lại có cả tên Huyền Trân ngồi chiếm chệch cạnh Thanh Phong đây này. Nhưng 2 cái tên đó chỉ góp mặt trong tiết mục múa thôi, vì tiết mục hát đã thuộc về Anh Thư và Thanh Nam rồi.

Danh sách được ghi xong, có một vài tiếng ồn ào dưới lớp (đa phần là của con gái) rồi những tiếng ồn ấy chợt im bặt khi bắt gặp ánh mắt Huyền Trân đang lơ đãng đến. Thì ra tụi nó cũng như tôi, bị Huyền Trân lấn áp. Xem ra, đợt này tôi có đồng minh rồi.

-Có bạn nào có ý kiến gì với danh sách này không? – Cô Ngân liếc nhìn một lượt trên bảng rồi hỏi cả lớp.

Không có ai giơ tay có ý kiến, cũng chẳng có tiếng xì xầm nào ở dưới. Bản thân tôi và tụi nó cũng đã biết lý do vì sao. Cô Ngân thấy không ai phản đối nên cũng gật gù đồng ý với danh sách này.

-Hà Vy, em lập danh sách những bạn nữ thi bóng chuyền và danh sách 1 nam 1 nữ thi xe đạp chậm.

-Dạ??? – Tôi há mồm, sao cái gì cũng giao cho tôi thế?

-Cô kêu em lập danh sách – Cô Ngân kiên nhẫn lặp lại câu nói của mình.

-Dạ....

Tôi không biết làm gì, chỉ ngoan ngoãn làm theo lời cô thôi. Sau một hồi quay cuồng với cái đám lao nhao rồi sau một hồi suýt điên đảo đầu óc với cái xóm nhà lá phía cuối lớp, cuối cùng tôi cũng hoàn thành xong cái danh sách tử thần này. Đối với tôi cái danh sách này không khác gì một cái hố, tôi mà bước vào sẽ không có đường ra.

Và tất nhiên, trong danh sách đó không có tên tôi.

Cũng tất nhiên, trong danh sách đó có sự xông xáo tham gia của bạn Huyền Trân.

Thôi kệ, bạn ấy xông xáo cũng tốt, nếu có thể, xông xáo làm lớp trưởng giùm tôi luôn đi. Tôi sẽ hậu tạ bạn dài dài.

Danh sách được viết trên bảng, không ai phản đối. Mà cũng không ai đủ can đảm để phản đối. Kết quả là, thi xe đạp chậm 1 nam 1 nữ thuộc về bạn Thanh Phong và Huyền Trân.

Nhìn cái danh sách tôi thoáng nghĩ, qua đợt 20-11 này, hai người ấy chắc sẽ dính với nhau như sam. Như thế thì nhà trường cũng có công lớn trong việc mai mối nhỉ?

Một chút gì đó hơi hơi hệt hăng trong lòng tôi. Nhưng rồi tôi nhanh chóng gạt nó sang một bên, tự nhủ bản thân mình rằng hotboy mà, mình đâu có thể chứ, đúng không?

5. Chương 5

TÔI GẶP.... MA!!!!

Hôm nay, một ngày thật bình thường như bao ngày bình thường khác, đó là đôi với tôi. Còn đối với đám con gái trong lớp nói riêng hay tất cả phụ nữ trong nước nói chung, hôm nay là một ngày rất rất đặc biệt. 20-10, đúng, hôm nay là ngày 20-10, cái ngày mà ai cũng mong đến, còn tôi, vẫn bình thường như thế đấy. Đơn giản người ta mong đến ngày này để được tặng quà, còn tôi, chẳng có gì. Tôi không quan tâm, tôi quen rồi, tôi đã quen lắm với những chuyện này. Vì thế, trong những ngày trọng đại với người khác như thế này, tôi thường tìm cách lình vờ đi sự tử thân cũng như để giết đi cái ngày dài đằng đẳng này. Và thế là, tôi quyết định bán hoa hồng. Một quyết định rất rất tuyệt vời, bạn nghĩ xem, bán hoa hồng vừa giết chết thời gian lại có thể kiếm tiền, như thế chẳng phải vẹn cả đôi đường còn gì? Kế hoạch này tôi đã định lên 1 tuần trước, đã đặt hàng và cũng sở hữu gần 99 đóa hoa hồng. Haizzzzz, tại sao lại tiếp tục tử thân thế này? Phải chi có ai tặng mình 99 đóa này nhỉ? Nhưng không cần nhiều thế đâu, chỉ cần 1 đóa như thế chắc có thể tôi sẽ mất ăn mất ngủ mấy ngày liền.

Hôm nay, là thứ hai. Là ngày đầu tuần, cũng là ngày chào cờ. Đúng 7h, sân trường đã tấp nập hẳn lên. Mọi người tranh thủ ra chào cờ, bỏ lại tôi với cái cửa lớp. Tôi phải khóa nó lại trước khi bước chân đi, đây không phải là công việc của tôi, là của thằng lớp phó lao động mà. Nhưng không hiểu sao, mấy tuần nay, cậu ta lại phó cả công việc cao cả thiêng liêng này cho tôi. Còn cậu ta làm gì? Cậu ta nói cậu ta bận sắp ghế. “Bộ trong lớp có mình thằng Hùng là con trai sao?” – Đó là câu nói bất hủ mà tại tôi tuần nào cũng được nghe từ nhỏ Anh Thư. Nhưng nói gì thì nói, tôi cũng kịp thời ngăn cái miệng nó lại. Tôi không muốn làm lớn chuyện cho dù là bất cứ chuyện gì. Với lại, công việc này ai làm cũng được mà.

Nhưng cánh cửa hôm nay không nghe lời tôi. Nó bị kẹt cái gì bên trong á, xem ra tôi phải cực nhọc rồi. Nói là làm, tôi cột áo dài lại đồng thời xắn 2 tay lên, chuẩn bị cho công việc cao cả này.

Cánh cửa này đúng là rất lì lợm, tôi đã cố hết sức nhưng không tài nào kéo cho nó đóng lại được, tay tôi dính toàn nhớt là nhớt. cũng may tôi đã xắn tay áo lên đến tận cù chỏ, nên áo dài của tôi được bảo toàn, chỉ có cánh tay thì cứ lem luốc trông thật đáng sợ.

Cạch.....!!!!

Phù, cũng xong, đôi quệt mồ hôi nhễ nhại trên trán. Cuối cùng cũng có thể khiến cánh cửa đóng lại. Còn ai mở ra được thì mở, tôi không có gì để đảm bảo, cánh cửa này có thể mở ra dễ dàng T_T

-Mở cửa!!!!!! Làm cái gì mà nhốt người trong đây vậy trời!!!!

Một câu nói vang lên trong không gian yên tĩnh, kèm theo là tiếng đập cửa liên hồi. tôi chắc chắn là mọi người đã ra hết tôi mới có thể đóng cửa mà. Chết, có khi nào là ma không? Không, không, tôi không thể ở đây. Chắc tôi chưa nói với các bạn, tôi có một chứng bệnh cực kỳ khó chữa, đó là.....sợ ma....

-Làm cái trò gì mà đứng đó hoài vậy, mở cửa ra coi!!!!

Cho dù đang rất sợ hãi, nhưng tôi có thể bình tĩnh mà xác định, đây không phải là ma nữ...

Không được, tôi phải đi, tôi phải đi...

Ái!!!!!! Sao thế này, sao tôi không thể di chuyển, chết rồi, tôi bị ma bắt rồi. Cánh tay tôi đang bị “ma nam” kia giữ lại.

-Chúa phù hộ cho con, con chưa bán 99 đóa hồng kia mà, con chưa lấy tiền, hu hu hu.....

Trong cơn sợ hãi, tôi không xác định được những gì mình nói sau đó, chỉ có thể tóm gọn lại rằng, tôi đang nói những câu đại loại như tôi muốn sống, tôi chưa muốn chết.

-Làm ơn mở cửa!!!!!!!!!!

Ôi trời ơi, anh là ma thì còn bắt tôi mở cửa làm gì?

-Má ơi, cứu con, huhuhu

Tôi hét toáng lên còn anh ta cứ liên tục hét vào mặt tôi. Còn phải nói một điều rằng, lớp tôi nằm trong góc trong cùng ở trường, cũng có nghĩa rằng, chỗ làm lễ chào cờ cách xa lớp tôi. Cho nên cũng có nghĩa rằng, dù tôi có la hét cách mấy, cũng không ai nghe.

Phen này, tôi chết thật rồi...

-Cậu bị điên hả??????????????

Tiếng hét cậu ấy ngày càng lớn khiến tôi điếng hồn chỉ biết đứng yên đó mà không biết làm gì.

-Trời ơi, tôi không rãnh mà đùa với cậu, thả tôi ra!!!!

Chắc tôi có rãnh mà đùa với cậu ta à? Tôi phải kêu cậu ta thả tôi ra thì đúng hơn.

Bởi vì cửa kính bị bao phủ bởi một lớp màn, nên tôi không xác định được, mặt mũi con “ma nam” này đáng sợ thế nào. Nhưng chỉ ít trong trí tưởng tượng của tôi, cũng là một gương mặt đầy máu me, đầy những vết sẹo, và sau khó, con ma nam này sẽ...hôn tôi, một nụ hôn của thần chết và kéo tôi đi xuống âm tào địa phủ...

Ôi chúa ơi, phải chi ngoài đời được như trong phim, con ma này mà được đẹp trai như Jonny Trí Nguyễn thì con cũng cam lòng mà hi sinh >”<>

Bỗng.....SẬP.....

Cánh cửa được mở ra, tôi không biết ai mở nhưng bàn tay tôi đang giữ chặt chìa khóa kia mà.

Chết rồi, đúng là ma rồi. Không cần phải xác định gì nữa, quái, anh ta là ma thì này giờ còn bắt tôi mở cửa làm gì? Đúng thật con ma này thật là dở hơi

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra, còn tôi cứ đứng chết trân ở đấy, không phải tôi không muốn đi, mà tôi đang suýt ngất vì con ma này....quá đẹp trai... oa oa oa

Nhưng dù có đẹp trai thế nào....tôi cũng chưa muốn chết.

-Xin anh đừng....đừng....hôn tôi.....

Tôi lắp bắp nói ra mà cho đến sau này tôi mới biết, câu nói ấy đã gián tiếp...giết người.

Con ma ấy nhìn tôi không chớp mắt, còn tôi cứ nhắm tịt mắt mà đón nhận một nụ hôn thần chết.

2 giây trôi qua...

5 giây trôi qua...

Sao thế? Anh ta không hôn tôi? Ái chà, vậy thì tôi còn được sống rồi? Nghĩ đến đây tôi mở to mắt nhìn con ma trước mặt. đến giờ tôi mới kịp định thần mà xác định một sự thật, con ma này rất giống....giống....Thanh....(không biết tên gì, vì anh em họ giống y chang nhau mà T_T)

Cậu ta đợi tôi bình tĩnh trở lại, rồi buông một câu điếng người:

-Có bị khủng không?

-Khủng cái đầu cậu á, sao không hôn tôi đi! (ái chà, câu nói này tiếp tục giết người rồi)

Cậu ta nhìn tôi như thể nhìn một sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống, trong giây lát cậu ta không phản ứng được gì. Rồi cậu ta nhếch môi cười chế giễu:

-Cậu mắc phải chứng bệnh hoang tưởng à?

Gì chứ? Ai hoang tưởng? Đúng là con ma dở hơi, vừa dở hơi lại vừa khủng nữa chứ!

-Ách, cậu ta có bóng à?

Nhìn thấy bóng đen của cậu ta in xuống đất, tôi há hốc mồm hỏi, con ma này đúng là phép lực vô biên ==

-Sao lại không? Đồ bệnh hoạn!

-Á, ma biết chữ người - Tôi lại tiếp tục ngạc nhiên xem ra con ma này còn muốn đôi co với tôi trước khi đưa tôi đi đây mà.

-Ma cái đầu cậu chứ ma.

-Gi? Cậu không phải ma?

-Nếu tôi là ma thì này giờ cậu chết từ lâu rồi, còn đứng đây mà đôi co với tôi được à? – Cậu ấy hất mái tóc xuề xòa, nhìn tôi như nhìn một con điên.

-VẬY...tại sao....cậu...ra ngoài được? – Tôi sợ hãi nhìn cánh cửa tự nhiên được mở tung, lấp bắp hỏi.

-Cậu có khóa đâu?

Nghe cậu ta nói thế, tôi giật mình xem lại ổ khóa, thì ra tôi chưa kịp khóa thì đã bị con ma này làm cho sợ hãi rồi.

-Đồ điên!

Nói rồi, cậu ta bỏ đi về phía sân trường, còn tôi đứng đó đợi hồn quay trở lại ^.^

Bảng tên của cậu ấy bị rớt xuống lúc đang giằng co đòi mở cửa. Rồi, một lần nữa tôi há hốc mồm.... Phan Thanh Phong....

Biết ngay mà, cậu ấy không phải ma. Cậu ấy không phải ma, mà là quỷ hiện hồn về.

Bởi vì, có con ma nào đẹp trai vậy đâu....hắc...hắc...

Ngày 20/10 của tôi trôi qua như thế đấy, không có hoa cũng không có quà. Nhưng năm nay may mắn hơn vì trong cái ngày đặc biệt này, tôi đã gặp một con ma rất...rất...đẹp trai. Ách, ngay cả ma cũng không dám hôn tôi sao? Con ma này, đúng là rất chảnh =.= nếu như con ma nào cũng chảnh như vậy thì tôi không cần phải lo sẽ chết.

20-10 CỦA TÔI

- Con cần mẹ giúp gì không? – Mẹ tôi thấy tôi khệ nệ với 1 bó hoa hồng, lo lắng hỏi.

-Dạ, không cần đâu mẹ ơi, con tự làm được.

Tôi vui vẻ nhìn mẹ trả lời. Hôm nay là lần đầu tiên tôi quyết định bán hoa hồng, chẳng biết lời lỗ như thế nào mà tôi lại có thể xông xáo tự làm một mình như vậy. Những nhánh hồng này, nếu không bán hết trong ngày hôm nay thì sẽ phải chịu lỗ thôi. Đơn giản bởi vì chẳng ai mua hoa hồng trong ngày 21/10 cả. Tuy là vậy, nhưng lỗ phóng lao rồi, đành phải theo lao thôi. Haizzzz. Dù sao tôi cũng muốn tự mình kinh doanh thử xem sao, lỗ đâu sau đợt này, tôi có thể chứng chắc hơn trên thương trường?

Một mình tôi nhất định sẽ quản lý không xuể, định gọi nhờ Anh Thư phụ một tay, nhưng thế nào hôm nay nó cũng có người mời đi chơi thôi. Vì thế tôi xác định được, nếu gọi cho nó sẽ chẳng có gì ngoài tốn tiền điện thoại.

Buổi tối trôi qua thật êm, từng dòng người tấp nập đang đi trên đường không khác gì ngày thường, nếu có khác phải chăng hôm nay người ta toàn đi có đôi có cặp?

Một chút chạnh lòng trong tôi.....

Một chút tủi thân trong tôi.....

Gạt tất cả sang một bên, tôi không dám nghĩ đến chuyện đó nữa. Đó là chuyện quá xa vời đối với tôi. Rất rất xa vời...

Quái... sao hôm nay dư nhiều hoa thế nhỉ? Xem ra phen này tôi lỗ nặng rồi. Vì cũng có nhiều người bán hoa hồng nên tôi không thể nào cạnh tranh với họ. Có nhiều cô gái xinh đẹp đang tươi cười với khách, tôi bỗng nhận ra một điều rằng, không phải chỉ cần có lòng quyết tâm là được, phải xem ngoại cảnh như thế

nào đã. Và ở đâu đó có những cô gái diện toàn đồ thiếu vải, đứng ỏng ẹo với khách. Tôi chợt rùng mình, thiết nghĩ họ đang bán cái gì?

Đó là những nguyên do vì sao tôi bán ế, còn dư rất nhiều hoa hồng. đã gần 9h tối, dòng người đi lại thưa thớt dần. Tôi nghĩ mình không nên tiếp tục làm trò hề ở đây nữa. Bởi vì tôi xác định được có nhiều người bán bên cạnh đang chê cười tôi. Amen, nhất định năm sau con không bán mấy thứ làm người ta đau lòng như thế này đâu.

Bỗng, đèn pha của một chiếc xe du lịch sáng bóng đập vào mắt tôi. Nhất thời đầu óc tôi còn đang bực bội nên chưa định thần lại được. Đến khi định thần lại được thì mắt tôi đã bị hoa lên vì những ánh đèn chói sáng đó. Ái chà, bà đây đang bực nha, còn không chịu tắt đèn nữa à? Chắc chủ nhân chiếc xe đó không biết rằng mình đang làm rối loạn đô thị ư?

Cuối cùng chiếc xe ấy cũng chịu tắt đèn (lúc này đầu óc tôi hoa lên hết rồi), một bóng dáng quen thuộc bước xuống xe...

Trời ạ, có phải không. Đây chính là....chính là... Thanh Nam...

Chả trách gì cậu ta không biết thế nào là luật giao thông. Lái xe như anh em nhà họ thì thế nào cũng vinh dự được bác giao thông thổi vào thổi.

Thanh Nam... đáng về đó... nét mặt đó không lẫn vào đâu được, cho dù cậu ta có một người anh sinh đôi đi chẳng nữa nhưng chẳng biết sao tôi có thể nhận ra cậu ấy một cách dễ dàng. Hay tại ấn tượng của cậu ấy đối với tôi sâu nặng quá chăng?

Thanh Nam bước đến chỗ tôi, gương mặt không có chút cảm xúc. Chẳng biết cậu ấy có nhận ra tôi không mà sao chẳng có biểu cảm gì thế nhỉ?

-Anh... đợi em với!!!!

Giọng the thé của một đứa con gái vọng ra từ trong xe. Cô ấy từ từ bước ra, nét mặt khá xinh xắn, nhưng nhìn gương mặt và cách ăn diện, có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu tôi “Mẫu người của cậu ấy phải ăn mặt mát mẻ như thế này à?”

Cô gái bước đến cạnh Thanh Nam, tay quàng qua tay Thanh Nam, hồ hởi hỏi:

-Anh mua hoa cho em à?

-Cho mẹ - Chưa đầy 1 giây Thanh Nam đã trả lời, xem ra cậu ấy phản ứng cũng khá nhanh nhẹn – Nếu em muốn, anh sẽ mua tặng em.

-Dạ muốn chứ! – Cô ấy vui vẻ tươi cười.

Thanh Nam không nói gì, lẳng lặng hồi lâu mới lựa được một nụ hoa vừa chớm, cũng không phải gọi là nụ, bởi vì đóa hoa này chỉ mới chớm nở, nhiều người không thích nhánh này vì nhìn nó không đẹp và hấp dẫn như những nhánh khác. Đây cũng là nhánh mà tôi thích nhất, định bụng nếu hôm nay không bán nhánh này, tôi sẽ mang về mà ngắm ^.^ Nhưng mà, Thanh Nam, cậu đã lấy mất nhánh hồng đẹp nhất của tôi rồi.

Trả tiền xong, Thanh Nam im lặng toan bước đi. Cậu ấy không nhận ra tôi? Hay cậu ấy nhận ra tôi nhưng không muốn tự làm mình mất mặt trước cô gái xinh đẹp này?

Cô gái ấy nhận ra một cái gì đó không được vừa ý, cô ấy kéo tay Thanh Nam lại, thắc mắc hỏi:

-Anh Nam, hoa của em đâu?

-Hoa gì?

-Hồi nãy anh nói mua tặng em chi?

-À, hồi nãy anh chưa nói hết thì em đã mừng rỡ rồi, anh nói, anh sẽ mua tặng em, trừ phi... em là mẹ của anh – Thanh Nam sắc mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng nói.

-.....

Cô ấy không nói gì, đôi mắt ngân ngấn nước, hình như có một cái gì đó tổn thương. Tôi cũng cảm nhận được, bởi vì tôi cũng là con gái mà.

Nói rồi Thanh Nam lạnh lùng bước lên xe, bỏ mặt cô gái đứng như trời trồng ở đó...

Thanh Nam, cậu ấy...vô cảm đến vậy sao?

Đến bây giờ, tôi không thể không tin rằng, cậu ấy thật sự đã bị đứt dây thần kinh cảm xúc rồi.

-Có về không? – Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong xe, tôi chỉ thấy cô ấy vội vã lau nước mắt rồi chạy vội lên xe.

Thiệt nghĩ, nếu tôi là cô gái ấy, làm sao tôi có thể chịu đựng được?

**

Đấy, ngày 20-10 của tôi trôi qua như vậy đấy, một buổi tối bận rộn nhìn người tay tay trong tay đi chơi. Xem ra 20-10 năm nay không khác mọi năm là mấy. Cũng may tôi buôn bán không bị lỗ, còn có lời là đáng khác, chỉ là ...lời không được nhiều mà thôi.

Hôm nay tôi gặp nhiều điều lạ lùng. Sáng gặp một “ma nam” rất ư là đẹp trai, tối lại gặp người em sinh đôi của hắn. Mà dường như, cả 2 con người sống chung một mái nhà này đều không muốn tỏ ra quen biết tôi thì phải?

Thật ra, có phải tôi đáng ghét đến thế không?

Còn cô gái ban nãy, cô ấy có phải là bạn gái của Thanh Nam? Nếu phải thì cũng không có gì là lạ khi một người đẹp trai như thiên sứ kia lại quen một cô gái xinh đẹp như thế. Tuy có một chút hơi buồn bực, hơi tủi thân trong lòng, nhưng tôi không thể không thương hại cô gái ấy. Xem ra điều làm Thanh Nam hứng thú chỉ có thể là bài tập, bài tập và bài tập mà thôi...

Chỉ bấy nhiêu chuyện xảy ra thôi, khiến tôi 1 đêm phải mất ngủ...

Đầu óc tôi cứ văng vẳng hình ảnh con ma ban sáng, con ma ấy đã nắm cổ tay tôi...

Lại có hình ảnh một Thanh Nam đẹp trai lạnh lùng và cả hình ảnh cô gái đáng thương với đôi mắt ngân ngấn nước.

Tất cả đã cướp mất một đêm ngủ của tôi.

6. Chương 6

20-11 ĐÁNG NHỚ (1)

Thấm thoát đã 1 tháng trôi qua. Từ cái ngày gặp con ma, à không, là Thanh Phong. Kể từ cái ngày gặp Thanh Phong tính đến nay đã gần 1 tháng. Cậu ấy vẫn bình thường như thể chưa từng có chuyện đó xảy ra. Phải chăng chuyện đó không có gì đáng để lưu vào trong bộ nhớ của cậu ấy sao?

Tiếng guốc lộp cộp, cô Ngân bước vào. Hôm nay là ngày 18/11, cũng tức là ngày thi những tiết mục văn nghệ và sau đó là tổ chức các trò chơi như đã lên danh sách hôm bữa. Tôi không có hứng thú gì với những tiết mục này, cho nên cố viện cớ không đi, nhưng không ngờ cô Ngân được dịp cao giọng mà lên tiếng:

-Ai không đi dự lễ cô sẽ thẳng tay trừ điểm, còn nữa, Hà Vy, em phải đi sớm để điểm danh!

-.....

Khỏi phải nói thì các bạn cũng đã biết được mặt tôi lúc đó “đơ” như thế nào. Tôi còn biết làm gì khi mình đang đi theo chủ nghĩa nhân đạo, chỉ biết ngoan ngoãn mà làm theo thiên lệnh mà cô Ngân đưa xuống thôi. Thế là đi tong mất một ngày của tôi. Ôi cuộc đời...

Quay trở lại vấn đề ngày hôm nay, theo như kết quả bốc thăm thì cả 2 tiết mục của chúng tôi đều nằm phía chót, tức là đến gần cuối giờ lớp tôi mới thể diễn. Thế là chúng tôi đành ngồi chờ. Tôi nhớ từng có người nói “Đợi chờ là hạnh phúc” mà.

Về phần tôi, khi điểm danh có tất cả các mặt mũi trong lớp 10A2, tôi ngồi thụp xuống thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, từ đây đến cuối giờ tôi chỉ có thể ngồi đây mà chẳng phải làm gì nữa. Anh Thư cũng với đội múa văn nghệ đang yên vị trong tiệm làm tóc và trang điểm để chuẩn bị lát nữa ra sân khấu. Thấy Anh Thư hớn hở như thế, tôi không thể không xem tiết mục nó biểu diễn. Ai bảo nó là bạn thân của tôi làm gì. Vậy là năm nay, tôi lại có dịp...tủi thân nữa rồi. @_@

2 tiếng sau, Anh Thư cùng đội múa đã về đến lớp. Tôi không biết làm gì ngoài nhìn tụi nó không chớp mắt, nhất là Anh Thư. Hôm nay Anh Thư xinh đẹp hẳn lên với chiếc áo tứ thân (để múa bài Trống Cơm), trông Anh Thư vừa kiêu kì vừa mang một nét đẹp lạ thường. Ngay cả tôi còn phải trầm trồ khen ngợi nó thì chắc suốt ngày hôm nay, nó sẽ khiến nhiều chàng điên đảo đây này. Huyền Trân cũng xinh đẹp không kém, tuy rằng ngày thường tôi không thích Huyền Trân cho lắm, nhưng khi nhìn thấy Huyền Trân bây giờ hiền dịu và xinh đẹp hơn Huyền Trân chẳng hề trong lớp nhiều.

- Mấy bạn ơi, tụi mình còn 2 tiếng nữa mới diễn, hay là mình tập lại 1 lần nữa nhé! – Huyền Trân nhìn đồng hồ, rồi lên tiếng.

- Nhưng Thanh Phong và Thanh Nam vẫn chưa đến? – Anh Thư lo lắng.

- Chết rồi, giờ này vẫn chưa đến là sao?

- Làm sao giờ? Có khi nào 2 người họ không đến luôn không?

-

Cả lớp lao nhao, không biết phải làm gì. Hôm nay đội múa mà không có anh em họ thì chi bằng lớp tôi phải bỏ cuộc thôi.

-Có ai có số điện thoại của Thanh Nam hay Thanh Phong không?

Huyền Trân không biết làm gì ngoài cách đứng trước lớp mà hô hoảng lên. Ất hẳn cô nàng đang rất sốt ruột đây này.

Cả lớp im lặng. Một vài đứa con gái lao nhao, tụi nó có số của Thanh Phong đấy, nhưng khi điện đến thì chỉ nghe một câu nói bất hủ “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Chắc tại anh chàng này quen thói đào hoa nên sợ bị quấy rầy mới đổi số liên tục như thế.

Tôi cũng im lặng, lục lại trong ký ức xem có số điện thoại của họ hay không, nhưng đầu năm đến giờ, tôi nói chuyện với họ chưa đầy 10 câu nữa thì làm sao mà có số điện thoại được chứ?

-Á, tôi có....

Khi định thần lại câu mình vừa nói thì tụi bạn đã nhìn tôi không chớp mắt rồi. tôi cố bụm miệng lại nhưng câu nói vô tình ấy cũng đủ khiến mấy đứa bạn nhìn tôi một cách ngạc nhiên. Thật ra không phải tôi có số điện thoại của 2 anh em đó, mà là tôi có số điện thoại mẹ của họ, cũng chính là bà chủ hôm bữa tôi gặp trong nhà họ ấy. Xem ra phen này tôi chết chắc rồi.

-Hà Vy, cậu có số điện thoại của họ à? Cho mình đi.

-Nhanh đi Hà Vy, tụi này còn phải tập dợt lại 1 lần nữa đó.

-Trời ơi, có thì cho đi trời, ở đó mà chẳng hề...

-.....

-.....

-Thật ra....không phải là số điện thoại của họ....mà là... của....

-Của ai trời???????

Tụi bạn cứ hồi thúc khiến tôi phải thốt ra từng tiếng:

-Mẹ của họ.

-Cái gì????

-Hà Vy, cậu bị sáng rồi à?

-Hà Vy, mày nói tao nghe, có thật vậy không? – Anh Thư nhìn tôi, nhỏ nhẹ hỏi. giọng nói nhỏ nhẹ ấy khiến tôi bất run phần nào.

-Th...thật...m...mà....

Tôi nhìn một lượt những ánh mắt hoài nghi đang nhìn mình, run rẩy trả lời.

-Vậy thì cho tụi này nhanh đi!

-Ừ, cho nhanh đi!!!

Không, chúa ơi, con sợ khủng bố.

Nghĩ đến đây. tôi chỉ biết lặng lẽ lấy trong cặp ra tờ danh thiếp có tên Nguyễn Mỹ Lệ, CEO của tập đoàn Minh Phụng.

-Cái gì? Cái này á? – Huyền Trân mở to hết mắt nhìn tôi.

-Ừ.... – Tôi sợ hãi trả lời.

-Số này có điện được không đây? – Anh Thư nhìn tôi đầy hoài nghi. Ôi trời, cả nó cũng không tin tôi sao?

-Đưa đây tao điện cho – Huyền Trân giật lấy danh thiếp trên tay tôi.

-Khoan đã – Tụi bạn nhìn Huyền Trân đang cầm tờ danh thiếp, lo lắng nói – Nhỡ đâu không phải, chẳng phải mình đã quá vô duyên sao? Đây là số điện thoại Hà Vy có, vậy cho Hà Vy điện là đúng nhất!

Rồi tiếp sau đó là ánh mắt tụi bạn nhìn tôi như thể van xin (tôi nghĩ là vậy), không cần tụi nó nói, tôi lẳng lẳng lấy lại danh thiếp:

-Có ai cho tôi mượn điện thoại...

Tôi chỉ có thể nói như vậy, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn mà nghe theo lời tụi nó như vậy. thôi kệ đi, bạn bè giúp được gì thì giúp, huống hồ chi, đây liên quan đến cả lớp chứ không phải riêng mình tôi. Tôi tự an ủi mình rồi run rẩy cầm điện thoại mà Huyền Trân đưa cho.

Tại sao trong giờ phút này tôi lại sợ sệt đến như vậy chứ? Nhưng cho dù sợ sệt đến cách mấy đi chăng nữa, tôi vẫn phải gọi cho bà ấy, vì đây là cách duy nhất có thể liên lạc được với 2 công tử bột kia.

-Alo, tôi Mỹ Lệ của tập đoàn Long Phụng xin nghe – Giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng trong điện thoại.

-Dạ....chà....chào....cô....

-Chào cháu, cháu là ai thế nhỉ?

-Dạ...dạ... cháu...cháu....l....là...là.... – Tôi lại sợ hãi đến độ không nói nổi câu mình định nói

-Có gì cháu cứ nói.

Nhìn mấy đứa bạn bên ngoài cứ giục tôi nói nhanh lên, tôi lấy hết sự can đảm vốn có của mình, nói một hơi:

-Dạ, cháu là bạn của Thanh Nam và Thanh Phong. Là người hôm bữa đến nhà cô đấy ạ (mấy đứa bạn muốn ăn sống tôi rồi đây này) dạ, cô cho cháu hỏi, Thanh Nam với Thanh Phong có ở nhà không ạ?

-À, thì ra là cháu, cháu tên gì nhỉ?

-Dạ, Hà Vy ạ.

-Ừ, Hà Vy, thằng Phong với thằng Nam đi từ hồi sáng sớm rồi cháu à, hai anh em nó đi chung 1 xe đấy. Hiện giờ cô đang bận, cô sẽ điện con sau nhé!

-Dạ....

Tôi áp úng tắt máy rồi để đáp lại ánh mắt như muốn giết người của tụi bạn, tôi cố lấy lại bình tĩnh, nói:

-Thanh Nam với Thanh Phong đi chung 1 xe, đi từ sáng sớm rồi.

-Cái gì? Đi từ sáng sớm sao đến giờ vẫn chưa đến? – Anh Thư kéo kéo tay tôi, thắc mắc hỏi.

-Tao không biết, cô Mỹ Lệ nói cô đi làm từ sáng.

-.....

-.....

Im lặng 5 giây. Tụi nó cố nén tiếng thở dài. Bây giờ chỉ còn cách đợi sự xuất hiện của 2 con người này thôi.

Tiếng mở cửa lớp. Cả lớp thở phào, Huyền Trân và Anh Thư mừng rơn. Hai con người mà tụi này mong đợi đã xuất hiện. Tôi rất tức giận vội chạy đến mà hỏi tận mặt hai con người chảnh chệ ấy

-Các cậu làm cái quái gì mà bây giờ mới xuất hiện? Có biết là tôi...tôi...tôi...run đến chừng nào không?

-Gì? – Thanh Phong nhìn tôi không chớp mắt.

-Tôi...tôi...không có gì....

-Chúng tôi đi mua tí đồ - Thanh Nam lạnh lùng lên tiếng khiến mọi người im bật.

Thấy nét mặt lạnh lùng của Thanh Nam, tôi chỉ biết lùi ra sau mà tự trách mình sao có thể nhanh miệng đến thế.

Thôi, thôi, xuất hiện là được rồi, chúng ta bắt đầu tập dợt lại 1 lần nữa – Huyền Trân vỗ vỗ tay, Anh Thư chỉ biết liếc ánh mắt nhìn tôi như muốn nói rằng “Bạn ấy muốn làm lớp phó văn nghệ đấy”

Thế là nhạc được mở lên, bài Trống Cơm vang lên trong không gian yên tĩnh. Những nốt nhạc đầu, tôi chỉ có thể lên nhìn Thanh Nam lạnh lùng trong áo dài thời xưa, chiếc áo ấy khiến cậu ấy trông đẹp hơn hẳn (cả Thanh Phong cũng thế).

Khi múa được nửa bài, tôi sút té ngã bởi những động tác quá ư là ...kỳ quái (theo tôi nghĩ là như vậy). Đại khái là múa theo từng cặp, có cả nắm tay rồi lại ôm eo nữa chứ. Đúng là chỉ có Anh Thư là cao siêu, chỉ có nó mới nghĩ ra những chiêu múa quái đản này. Hèn chi lúc trước nó có nói với tôi 1 câu rằng “Đứa nào mua sẽ sướng mê tơi”. Ấy za, “sướng mê tơi” là đây đó hả? Tôi thấy rùng rợn thì đúng hơn @_@

Rồi, trong phút cuối, có một động tác rất là...là...là gì đây? Tôi không biết phải diễn tả như thế nào nữa. Chỉ có thể nói rằng, để thực hiện động tác ấy, người múa phải có một năng lực siêu nhiên với lại không độ cao. Đó là cảnh người nam ôm eo người nữ rồi người nữ cứ thế đứng lên đùi người nam, sau đó làm dáng để chào khán giả. Ghê thật, đây chắc là động tác đặc sắc nhất của bài?

Đang thả hồn theo nhưng động tác đó thì bỗng nhiên....

-Á!!!!!!!!!!!!

-Chuyện gì vậy?

Huyền Trân trong lúc thực hiện động tác cuối cùng đã bị trượt chân mà té xuống. Dường như rất đau khiến Huyền Trân không thể nào đứng dậy được. Tụi bạn phải chạy lại đỡ cậu ấy đứng lên.

-Ui da, đau quá...

Huyền Trân liên tục kêu la, tụi bạn làm hết cách nhưng không thể nào khiến Huyền Trân hết đau được. Tôi đã nói rồi mà, để thực hiện được động tác này phải lựa người nào có năng lực siêu nhiên mới làm được.

-Chết rồi, chỉ còn 1 tiếng nữa là đến giờ! – Anh Thư nhìn đồng hồ rồi la toáng lên.

-Làm sao bây giờ?

-Chết thật rồi!!!!!!

-Kiếm người thế đi!

-Kiếm ai bây giờ? Trong khi có ai ngoài đội múa đã từng tập qua đâu chứ?

-Làm sao giờ? Ôi trời!!!!!!

-.....

-.....

Tôi cũng đang rất hoang mang không biết phải làm sao. Chân của Huyền Trân bị trật rồi, trong 1 tiếng thì không thể nào khỏi được. Kiếm người thay sao? Biết kiếm ai bây giờ? Chưa kể những động tác khó như thế, người mới vào sao có thể làm được?

-Trời ơi, suy nghĩ giùm đi!!!!!!!!!!!!!!

-.....

-Thật ra chỉ cần kiếm người hơi nhẹ ký 1 chút là được rồi - Thanh Nam chợt lên tiếng – Càng nhẹ càng tốt!

Trời ạ, người mà cậu ấy làm như là bông gòn vậy à, càng nhẹ càng tốt...

-Vậy bao nhiêu?

-Cũng khoảng cỡ Huyền Trân, ốm hơn cũng được.

Tụi bạn nghe rồi liếc mắt nhau tìm kiếm, rồi ánh mắt Anh Thư dừng lại ở tôi.

Ôi trời, đừng, tôi làm không được đâu

Nhưng ông trời không theo ý người, Anh Thư nhìn tôi từ trên xuống dưới 1 hồi lâu rồi lên tiếng:

-Hà Vy được không?

-Cái gì????????????????

Giọng Huyền Trân lạnh lạnh cộng với sự phẫn nộ của đã phần học sinh trong lớp. Đúng rồi, cứ tiếp tục phản đối đi.

-Tôi không đồng ý – Thanh Phong lên tiếng.

Đúng rồi, tôi thầm cảm ơn Thanh Phong, lại thêm một người, lần này thì đa số thắng thiểu số rồi.

-Nhưng mà Hà Vy chỉ 38 ký – Anh Thư cô gắng giữ vững cái quyết định của mình, con bạn này, hết buổi nay này sẽ chết với tao.

-Nhưng mà....nhưng mà.... Hà Vy có biết múa máy gì đâu? – Huyền Trân hết sức phẫn nộ nhìn tôi, nếu chân nó không bị đau thì chắc có lẽ nó sẽ ăn tươi nuốt sống tôi luôn rồi.

-Không biết thì tập, chẳng phải hồi này Thanh Nam nói sao, chỉ cần nhẹ ký, với lại, tiết mục này khó ở khúc cuối thôi mà – Anh Thư kiên nhẫn thuyết phục mọi người.

Grrrrr, Anh Thư, mày sẽ chết với tao.

-Được rồi, quyết định vậy đi, không còn nhiều thời gian nữa – Thanh Nam nói mặc cho ông anh sinh đôi của mình đang phẫn nộ như muốn đập tung cái lớp lên vậy.

-Rồi, được rồi, tập nào!!!!

-Nhưng mà..... – Cả Huyền Trân và tôi cùng đồng thanh...

-Tôi không được đâu!!! – Tôi lấy hết sức lực của mình, từ chối cái quyết định không hề dân chủ một chút nào của tụi nó.

Không được đâu, tôi không được đâu.. hu hu hu. Mẹ ơi cứu con, tự nhiên hôm nay con đi vào đây làm gì không biết nữa...

-Trời ơi, Hà Vy lại tập sai rồi, như thế này nè....

-Xin lỗi..

-@#%\$%^&*^*&

-Á, xin lỗi, xin lỗi...

-%#%\$%^&(&

-@#%\$%^&%\$%^

Đây, thế là hết nửa tiếng đồng hồ trôi qua, toàn thân thôi như rã rời. Không được, bây giờ tôi đã run như vậy rồi thì lát nữa làm sao có thể chứ?

Suốt cả nửa tiếng đồng hồ định mệnh ấy, tôi liên tục tập sai động tác. Thanh Nam và Thanh Phong chỉ có thể nhìn tôi thở dài. Sao lại nhìn tôi như thế chứ? Tôi đâu muốn đâu. Hức hức.

Những lúc tập những động tác ấy, đầu óc tôi như quay cuồng, mặt đỏ bừng khi hơi thở của Thanh Nam và Thanh Phong cứ át cả vào tôi. Bởi vì tiết mục này không múa theo từng cặp nhất định nên cứ nửa bài sẽ đổi cặp một lần. Đây là nguyên do vì sao mà tôi lại có thể cảm nhận được hơi thở của 2 người họ. Hà Vy ơi, sau buổi này mày nhất định không sống yên ổn rồi.

Khi tập đến động tác cuối cùng, tôi cố hết sức nhảy lên chân Thanh Nam, tay cậu ấy ôm chặt eo tôi khiến tôi như muốn nín thở. Sao lại thế chứ? Sao lại có thể. Hu hu hu. Có ai lợm giùm trái tim tôi đang nhảy ra ngoài hay không vậy?

-Rồi, tốt, tốt lắm Hà Vy, được rồi, để tao trang điểm ày rồi thay đồ, chuẩn bị ra diễn

Anh Thư hôn hờ khoác vai tôi, tôi gằm gừ trong miệng “mày chơi được lắm”, chẳng biết nó có nghe hay không mà nó nhìn tôi rồi cười tươi như hoa:

-Ráng đi, sau hôm nay tao đãi mày ăn kem.

-Hu hu hu, tao phải giết mày!!!!!!!!!!!!

-Làm gì dữ zậy, nhờ mày mà hôm nay tao được hả dạ đây – Anh Thư nhìn tôi tươi cười như thể biết ơn.

-Gì cơ? – Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên, tôi thấy mình chẳng giúp được gì cho nó ngoài làm rối loạn đội hình múa của tụi nó thôi.

-Mày không thấy được nét mặt nhỏ Huyền Trân ban nãy đâu. Hà hà

-Nét mặt gì cơ?

Chỉ vì ban nãy đầu óc tôi đang bận rộn với những động tác kỳ quặc ấy nên không để ý gì đến nét mặt của những người xung quanh. Anh Thư nhìn tôi ngơ ngác trong 2 giây rồi cười hì hì:

-Được rồi, mày không để ý cũng không sao, chỉ cần tao thấy được là được rồi.

-.....

-Thôi, để tao đưa mày đi trang điểm, gần đến giờ diễn rồi.

-Ách, tao phải lên đó diễn hả?

Tôi chỉ biết đứng như trời trồng ở đó. Vậy ra, cuối cùng tôi cũng phải là người đứng cảm hi sinh vì lớp á? Tôi lại phải làm trò hề ọi người xem hay sao? Sao lại có thế?? Hu hu, sao con bị ép vào đường cùng thế này..

-Chứ gì nữa, chứ mày tưởng nãy giờ tụi này bỏ công sức ra để đào tạo ày rồi bỏ không à?

-@#@#%\$%^

**

-Thôi, đừng làm cái này, khó chịu lắm!

-Mày có ngồi yên đó không thì bảo?

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhì gì nữa, ráng khó chịu 1 chút đi!

-.....

-Ngồi yên đấy!

Thế đấy, thế là cuộc hành trình vẽ hươu vẽ vượn lên mặt tôi của Anh Thư tỉ tỉ cuối cùng cũng xong, một cái gì đó đen đen mà nó gọi là “mì giả” đang ngự trị trên đôi mắt tôi khiến tôi cứ ‘khóc’ liên tục @_@ . Lại thêm 1 mớ son phấn trên mặt nữa chứ, khiến cả người tôi nặng nề hẳn đi, đi đứng cũng thấy khó khăn... nhưng thôi, vì đại nghĩa diệt thân, vì đại nghĩa diệt thân...

-Hả? Tao phải mặc cái này á?

-Vậy chứ múa bài Trống Cơm mà không mặc cái này thì mặc cái gì?

-Nhưng mà...nhưng mà...

Hiz hiz, nhưng mà, đây là áo tứ thân mà. Làm sao tôi có thể mặc được đây? Tại sao chứ? Tại sao múa bài Trống Cơm nhất định phải mặc đồ này?

Không để tôi nói thêm gì nữa, Anh Thư đẩy tôi ngay vào phòng thay đồ, rồi khóa chặt cửa ngoài. Cái này có thể gọi là cường chế không nhì?

Trương Nguyễn Anh Thư!!!!!! Khi nào bà đây ra ngoài mà sẽ chết với bà. Grrrrrrrrrrr.

5 phút sau...

- Đâu rồi Hà Vy, mà rồi chưa?

-

- Sao vậy, mà đâu rồi????

-

- Nói gì coi, đừng để tao sợ nghe trời.

- Tao... tao...

- Mà thế nào?

Tôi biết nói làm sao khi mà, khi mà, tôi diện đồ này...xấu cực kì.

Nhưng không để tôi nói gì nữa, nó xông thẳng vào. Khi thấy tôi với chiếc áo tứ thân, nó phải mất 5 giây để lấy lại bình tĩnh.

-Tao không múa nữa đâu.

-Mày khùng hả? Sao lại không múa?

-Tao...tao diện đồ này xấu quá... tao..không muốn làm trò hề cho tụi nó...

-Mày khùng quá, mà mặc đồ này rất đẹp, tao phải mất hết 5 giây để xác định đây có phải là mày không đó – Anh Thư cố nhấn nại khuyên nhủ tôi mặc dù tôi biết nó đang dối lòng.

-.....

-Nghe tao đi, hôm nay mày đẹp lắm. Đi đi, tới giờ diễn rồi.

Rồi Anh Thư kéo tay tôi lôi ra phía sau sân khấu cùng với sự có mặt của Thanh Nam, Thanh Phong và cả một đội múa, họ đang nhìn tôi với ánh mắt, phải gọi là gì đây? Sát khí, mặc dù có phần hơi quá nhưng cũng tương tự như vậy đấy. Tôi chợt nhận thấy ánh mắt Thanh Phong và cả Thanh Nam nhìn tôi không chớp, rồi cậu ấy khẽ quay mặt đi. Làm gì đây? Có muốn chê thì để hết ngày hôm nay hả chê, cho tôi một ngày yên tĩnh được không?

Không ai nói với ai lời nào nhưng tôi thâm biết được, mấy đứa trong đội múa đang trao nhau những ánh mắt đầy khó chịu (theo tôi nghĩ là vậy), nhưng vì tôi là người thế chân cho Huyền Trân nên không ai dám lên tiếng. Chỉ dám nhìn tôi rồi nín tiếng thở dài. Chắc tụi nó đang nghĩ rằng, tiết mục này nhất định sẽ rất.

20-11 ĐÁNG NHỚ (2)

(Sự thể thân hoàn hảo và.....)

Tôi chỉ biết đứng nép sau lưng Anh Thư để tránh những ánh mắt đầy khó chịu đó cho đến khi thầy đọc đến tiết mục của lớp tôi, tôi mới giật mình mà hốt hoảng. Sao lúc này tôi lại cảm thấy rất rất khó chịu thế này? Tim tôi đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài vậy. Có ai nói cho tôi biết tiết mục này không diễn nữa thì tôi sẽ đãi người đó 1 bữa ăn thật thịnh soạn.

Tiếng nhạc vang lên, Anh Thư đẩy tôi ra sân khấu khi nó thấy tôi cứ đứng khur khur sau lưng nó:

-Cố lên, có tao múa bên cạnh mày mà.

-Nhưng mà....tao run.....

-Đi!

Nói rồi Anh Thư nắm tay tôi kéo ra sân khấu, cái nắm tay ấy khiến tôi bết run phần nào.

Khi những nốt nhạc đầu tiên vang lên, Anh Thư bỏ tay tôi ra và đi về phía Thanh Phong, tôi cảm thấy mình như bơ vơ lạc lõng. Làm sao đây, chân tôi cứ như không muốn đứng nữa, nó đang muốn chạy xuống cánh gà đây này.

Thanh Nam đứng trước mặt tôi. Cảm giác lúc này lại càng hồi hộp hơn ban nãy. Sao lại thế chứ, sao ban nãy không có cảm giác này, mà bây giờ, lại thế?

Thanh Nam đưa tay ra nắm lấy tay tôi như trong kịch bản múa của Anh Thư, tay tôi bỗng dưng run lên, mồ hôi chảy ra đầm đìa. Bỗng dưng cậu ấy khẽ mỉm cười với tôi, một nụ cười không phải là lạnh lùng hay khinh bỉ, mà tôi cảm nhận được, nụ cười ấy, chứa đựng một ít thiện cảm. Tôi không tự chủ được tim mình nữa, nó cứ đập liên hồi. Thanh Nam lại cười với tôi, nói khẽ:

-Bình tĩnh chút đi, không có gì đâu.

Tôi cúi gầm mặt để không phải nhìn nụ cười ấy nữa nhưng tôi không thể che giấu được mặt của mình đang đỏ bừng lên trông thấy. Bởi vì ánh đèn chiếu sáng khiến ở dưới không nhìn rõ, nhưng Thanh Nam đứng đối diện tôi thì chắc chắn cậu ấy sẽ nhìn thấy cái cảnh hay ho đó. Cậu ấy sẽ suy nghĩ gì đây nhỉ? Đầu óc tôi bây giờ trống rỗng, tôi không biết phải đối mặt với ánh mắt ấy như thế nào đây nữa.

Được nửa bài hát, tôi và Anh Thư bắt đầu đối cặp. Thanh Phong đến gần bên tôi với một gương mặt không còn gì có thể tệ hơn. Này, bà đây không làm gì cậu hết mà sao cậu làm cái mặt như đưa đám vậy hả? Tươi tỉnh lên chút coi.

Dường như Thanh Phong không hiểu những gì tôi đang nói bằng ánh mắt của mình. Cậu ấy càng lúc càng khó chịu với tôi. Hình như cậu ấy không có thiện chí muốn hợp tác thì phải? Nếu như vậy chẳng lẽ sự hi sinh của tôi trở thành công toi sao? Không, không thể như vậy được.

-Cậu làm ơn nhập tâm một chút đi.

-Ồ...tôi...

Câu nói hồi nãy chính là của Thanh Phong chứ không phải của tôi. Thanh Phong thấy tôi không tập trung vì mãi trông mong đến hồi kết nên cậu ấy mở miệng để kéo tôi về thực tại.

-Này, ai không nhập tâm đấy hả? Cậu nói chuyện nên chú ý một chút.

Tôi chỉ găm gù trong miệng, không biết Thanh Phong có nghe không, chỉ thấy sắc mặt cậu ấy tối đi trông thấy.

Điệu nhạc cứ thế vô tình trôi qua, trôi qua một cách chậm chạp. Sao bây giờ bài Trống Cơm lại trôi qua lâu đến thế không biết. Đến những động tác cuối cùng, Thanh Phong mới nắm lấy tay tôi (cái kịch bản chết tiệt), cả người tôi cứ cứng đờ ra không biết phải làm gì. Tay tôi lại chảy mồ hôi đầm đìa, Thanh Phong cảm nhận được điều đó, cậu ấy kiên nhẫn lặp lại câu nói ban nãy với vẻ mặt không còn gì tệ hơn:

-Làm ơn nhập tâm một chút đi.

-@#@\$#%&^&

Những gì tôi định chửi cậu ấy đều được phép lịch sự nuốt vào trong miệng. Thử hỏi, nếu người đang múa với cậu ấy không phải là vịt con xấu xí như tôi mà thay vào đó là nàng công chúa Huyền Trân thì cậu ấy có khó chịu như vậy không? Nghĩ đến đó, lòng tôi chợt thất lại, có một cái gì đó rất nhọn đang đâm thẳng vào lồng ngực mình khiến tôi rất...rất đau...

-Cho tôi mượn cậu hôm nay, ngày mai sẽ trả cậu cho Huyền Trân, làm ơn, đừng để tôi bỏ ra công toi.

Tôi chậm rãi nói rõ từng tiếng từng tiếng cho Thanh Phong nghe, câu nói của tôi bị át đi giữa tiếng nhạc xì xầm, mong sao cậu ấy nghe được để tôi không phải làm trò hề trước mặt cả lớp nữa.

-Gì chứ? Mượn tôi?

Chưa đầy 2 giây Thanh Phong đã phản ứng rõ rệt, xem ra, tốc độ phản ứng của cậu ấy không chậm chạp gì ấy. Cậu ấy nhếch môi nở một nụ cười. Quái, tôi lại sao thế này? Sao tôi không phát hiện, lúc cười cậu ấy trông thật là đẹp trai O_O

Nhưng tôi mặc kệ những gì cậu ấy nói, không thèm trả lời. Tiếng nhạc gần đến giai điệu cuối, Thanh Phong bỗng thả tay tôi ra, đi về phía Anh Thư và Thanh Nam cũng bắt đầu đến chỗ tôi. Bỗng dưng lúc Thanh Phong hờ hững buông tay tôi ra, có một cảm giác gì đó hụt hẫng trong lòng mình... một cảm giác như bị bỏ rơi...

Thấy Thanh Nam bước đến, tôi lại tim nữa rồi, đây chính là lúc thực hiện điệu múa đặc sắc nhất trong bài, hức ...hức...

Thanh Nam ơi, đừng, tôi sợ độ cao...

Cậu ấy cũng như anh trai sinh đôi của mình, không hiểu những gì người ta truyền đi bằng ánh mắt. Cậu ấy đến chỗ tôi rồi nhanh tay nhắc bổng tôi lên. Sao thế, sao lúc diễn tập tôi lại không sợ hãi như thế này chứ? Tại sao bây giờ tôi không còn một chút sức lực gì cả, chân tay tôi như mềm nhũn ra, cả người như cứng đờ. Tay Thanh Nam ôm chặt eo tôi khiến tôi muốn nín thở. “Này, tôi mà nín thở cậu phải hô hấp nhân tạo đấy nhé”. Tuy nhiên, những lời nói này đã bị tôi nuốt vào trong cổ họng mà trôi xuống bụng rồi. Tôi làm gì có đủ can đảm để nói những lời đó chứ?

Tiếng nhạc vừa dứt thì tiếng vỗ tay rần rần phía dưới vang lên. Ánh đèn trên sân khấu cũng tắt phụt. Tôi định nhảy xuống đất nhưng không hiểu vì một lý do gì, tôi cảm giác được mình đang rơi tự do.

Không, làm ơn đi, có ai...

Một cánh tay quàng qua lưng tôi, đỡ được tôi không rơi xuống sân khấu. Là Thanh Nam, lúc này đây, gương mặt cậu ấy chỉ cách mặt tôi có 2 cm. Tôi không biết làm gì ngoài thở hổn hển, lồng ngực như muốn nổ tung ra. Hơi thở của Thanh Nam át cả vào tôi khiến tôi muốn bình tĩnh cũng không thể bình tĩnh được.

-Làm gì vậy?

-Hơ, xin....xin lỗi....

Tôi nhận ra ánh mắt của mình hơi không được có duyên cho lắm, cứ nhìn Thanh Nam chằm chằm. Tôi vội vã thu ánh mắt vô duyên ấy về và vội vã bước xuống cánh gà.

7. Chương 7

-Tốt, tốt lắm, xuất sắc lắm – Cô Ngân thấy cả đội múa vừa bước xuống cánh gà đã không ngớt miệng mà khen tới tấp. Tôi biết, cả đội múa chỉ có tôi không được tốt mà thôi.

-Ban giám khảo rất ấn tượng với tiết mục này của chúng ta, nhất là đối với Hà Vy.

Đang miên man với dòng suy nghĩ của mình, bỗng dưng nghe đến cái tên Hà Vy, tôi giật bản mình, ngơ ngác hỏi:

-Dạ?

-Em múa tốt nhất trong đội – Cô Ngân nhìn tôi mỉm cười – Máy bạn trong lớp nhận xét, em múa còn đẹp hơn cả Huyền Trân.

-Hơ, em...em...có thật không cô???

Hơ, nhất định là có sự nhầm lẫn ở đây rồi, sao lại có thể. Chẳng lẽ tôi phải nói với cô rằng, do trong lúc múa toàn diễn ra những trận cãi nhau và những ánh mắt nảy lửa mới có thể múa đẹp như thế? Chắc chắn có sự nhầm lẫn ở đây rồi.

-Thật, thôi, mấy em thay trang phục đi, chuẩn bị cho tiết mục tiếp theo.

-Dạ???? tiết mục tiếp theo?

-Đúng, chỉ còn có 15 phút ấy em thay trang phục, còn tiết mục song ca đó – Cô Ngân kiên nhẫn giải thích.

-.....

-Còn đứng ngây ra đó làm gì? Huyền Trân không được khỏe nên xin về trước rồi, em giúp người thì giúp cho trót đi.

-.....

Cái gì cơ chứ? Chỉ một câu “giúp người thì giúp cho trót” lại có thể khiến tôi xuống địa ngục một lần nữa. Không, không thể, không thể.... Tôi đã chuẩn bị cho tiết mục song ca này đâu chứ, lấy gì mà biểu diễn đây? Sao Huyền Trân có thể về trước được? Chân cậu ấy bị đau chứ đâu phải bị viêm họng đâu, chỉ bị trặc chân 1 chút thôi mà, tại sao lại đẩy hết qua tôi thế này? Tôi phải làm sao bây giờ đây?

-Mày làm gì mà đứng chết trân ra đấy vậy hả? sao không vào thay trang phục đi, bài Tình Thơ tụi này chuẩn bị trang phục hết rồi, đảm bảo mày xem là đẹp ngất ngây luôn.

Anh Thư đứng kế bên khều khều tôi, không quên quảng cáo cho bộ trang phục mà nó đã dày công lựa chọn. Tôi chỉ biết thở dài nhìn nó:

-Chỉ nói tao múa thay Huyền Trân thôi mà, sao lại đẩy cho tao tiết mục này?

-Ồ he, đúng rồi, sao lại bắt mày thay nhỉ? Hay là tại chân nó bị đau? Không đâu, nếu đau thì nãy giờ cũng bết nhiều rồi, hát bài này chỉ cần đứng yên một chỗ, có nhảy nhót gì đâu mà....

Tôi chỉ biết im lặng, đầu óc rối bời, mặc kệ những suy luận “sắc sảo” Anh Thư, tôi đang lo lắng, rất rất lo lắng đây này.

-A!!!! – Anh Thư la lên như vừa mới bắt gặp 1 kho báu – Tao biết rồi.

-Biết gì đây pà thím? – Tôi mệt mỏi nhìn nó.

-Sở dĩ con Huyền Trân về sớm là vì nó muốn chơi mày đấy.

Thế là sau 1 dọc suy luận đầy sắc sảo và logic của Anh Thư, cuối cùng nó cũng đưa ra một kết luận như thế đấy. Thế mà cứ tưởng nó sẽ nghĩ cách giúp tôi, ai ngờ nó đang suy luận về 1 chiều hướng khác. Suy luận như thế sau này làm luật sư chắc bị người ta rượt chạy mất dép quá.

-Mày cứ bình tĩnh mà thể hiện, tao biết nó chưa về đâu, nó còn ở lại để theo dõi mày sẽ ứng phó như thế nào.

-Xem ra nãy giờ tao thấy chỉ có câu này của mày là tạm chấp nhận được. Nhưng mà tại sao Huyền Trân lại làm như vậy chứ? – Tôi ngơ ngác nhìn Anh Thư như một con nai tơ vô tội không hiểu thế nào là sự đời.

-Trời ơi, sao mày khờ quá vậy? – Anh Thư nói mà như hét lên – Tại mà giành mất chỗ múa của nó nên nó mới làm vậy.

Gì chứ? Tôi giành mất chỗ múa của Huyền Trân à? Sao lại có thể? Rõ ràng ai cũng biết vì bắt đắ dĩ nên tôi mới vào chỗ đó mà, chứ tôi nào có cố ý đâu.

Thấy tôi không có phản ứng gì với suy luận của nó, Anh Thư dúm vào tay tôi một bộ đồ rồi đẩy tôi vào nhà vệ sinh.

-Thôi thôi đi vào thay trang phục đi, hết giờ rồi!

-Ồ, nhưng mà....

-Nhưng nhị gì nữa đây hả?

-.....

Tôi bắt đắ dĩ được an tọa trong nhà vệ sinh, 5 giây sau tôi bất ngờ nghe được 1 tiếng “cách”. Khỏi cần phải đoán, đó chính là tiếng là Anh Thư tỉ tỉ của tôi đã khóa cửa lại để nhốt tôi trong này.

Bộ đồ mà nó đưa tôi là một bộ đồng phục Hàn quốc, có cả cavat và một chiếc váy ngắn đến trên đầu gối. Tôi ngẩn ngơ nhìn bộ trang phục trên tay rồi như một phản xạ có điều kiện, tôi quay ngược lại đẩy cửa nhà vệ sinh để ra ngoài nhưng tôi lại quên mất rằng, nhờ bạn yêu quái của tôi đã thắng tay mà giam lỏng tôi trong cái nơi tối tăm u ám này. Hu hu, mày gan lắm Anh Thư, mày cả gan dám bán đứng bạn bè à?

Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn phải thay bộ đồ ấy vào.

Vì bộ đồng phục này được lựa chọn dựa trên dáng người của Huyền Trân nên tôi mặc có phần hơi rộng. Chỉ vì cả người tôi chỉ toàn da bọc xương thôi nên mới đau khổ như thế này. Nhưng mà, trông cũng đẹp đấy chứ nhỉ? Đây là bộ đồng phục đẹp nhất mà tôi từng thấy, không phải tôi không thích áo dài Việt Nam mà ưa chuộng đồ Hàn Quốc, nhưng ai cũng phải công nhận, đồng phục Hàn Quốc nhìn rất lịch thiệp và dễ thương.

-Mày đâu rồi? Ngủ trong đấy luôn à?

-..... (Anh Thư đáng chết)

-Hey, lên tiếng coi pà thím.

-.....(grrrrr, dám nói ta là bà thím?)

Đội hoài không thấy tôi lên tiếng, Anh Thư thắng tay đẩy vào, cũng là lúc nó ngã dúm dụi vì tôi cũng đang mở cửa ra.

-Hà Vy đáng chết, mày mở cửa mà sao không cho bà hay? Định ám sát bà à? – Anh Thư vừa bị ngã dúm dụi đã không ngần ngại mà tông cho tôi 1 hơi.

-Mày ám sát tao thì có

Nói rồi tôi không buồn nhìn nó, thủng thẳng bước ra.

-OA!!!!!!

-Gì vậy? Lại gặp anh nào đẹp trai à? – Thấy Anh Thư la lớn, tôi không thèm nhìn nét mặt của nó, trêu.

-Phải mày không vậy Hà Vy?

-Mày khùng hả? Tao chứ ai? 0.0 – Tôi trợn mắt nhìn Anh Thư, nó lại bị gì nữa đây?

-Đúng thật là, hôm nay vịt con bỗng chốc hóa thành thiên nga rồi á!

Nhỏ này! Nó đang khen tôi hay đang trêu tôi đây?

-Mày mặc đồ này trông mày đẹp hơn hẳn, đúng là “người đẹp vì lụa” mà!

-Tao á? Đẹp á? – Tôi không biết làm gì ngoài trợn to đôi mắt sau khi nghe câu nói như trời đánh của nó.

-Ừ! Để tao trang điểm lại tí ày, đam rbào cả lớp sẽ ngất ngây con gà tây à coi.

- Ai ăn gà tây?

-Ăn cái đầu mà á, giờ này còn đòi ăn uống nữa à? – Anh Thư không quên cốc vào đầu tôi rồi ra sức răn dạy.

Đang lơ mơ với lời khen của nó, nghe nhắc đến gà tây thì bụng tôi lại sôi lên ùn ụt nên thuận miệng hỏi luôn, ai ngờ đầu nó lại phản ứng nhanh thế không biết. Đến giờ mới phát hiện ra Anh thư tỉ tỉ của tôi rất có triển vọng làm

-Sao mày cứ bắt tao múa với hát thế nhỉ? Sao mày không hát thay Huyền Trân đi, mày không biết tao hát như thế nào mà cứ bắt buộc tao thế?

-Tại tao muốn Huyền Trân tức ói máu..... Ấy....ấy ...Đừng nhúc nhích, mày muốn tao vẽ mặt mèo à, ở yên đấy, đừng bức xúc làm gì. Tao biết mày hát hay mà.

Anh Thư đang bắt đầu chap 2 trong hành trình vẽ hươu vẽ vượn lên mặt tôi. Khi thấy tôi không chịu hợp tác mà cứ múa máy, nó nhẩn tâm đưa cả cây bút chì đang vẽ mà gõ vào đầu tôi. Tôi không biết làm gì ngoài ngoan ngoãn ngồi yên cho nó muốn làm gì thì làm, dù sao thì tụi bạn cũng đã có dịp miệt thị tôi 1 lần rồi, cho tụi nó được thỏa mãn thêm 1 lần nữa cũng không sao.

-Nhất định phải lấy giải nhất đấy nhé! - Thấy tôi ngồi yên không nói gì, Anh Thư đột ngột lên tiếng.

-Há?

-Tao kêu mày giành giải nhất cho lớp – Anh Thư kiên nhẫn lặp lại lời nói của mình.

-Trời còn chưa chiều mà?

-.....

-Chưa chiều sao mày ngủ được?

-.....

Anh Thư hoàn toàn không hiểu tôi đang muốn nói gì, nó cũng không quan tâm đến những gì tôi định nói mà chỉ lo vẽ ngoằn ngoèo lên mặt tôi. Thấy nó không phản ứng gì tôi cũng không buồn nói thêm nữa, vì thế câu nói “chưa ngủ sao mày mơ được” đã được tôi vô tư mà nuốt vào trong cổ họng.

-Mày không tập cho tao sao biết tao hát như thế nào. Còn nữa, tao không biết sẽ hát như thế nào nữa, mày không lo à? – Thấy Anh Thư không quan tâm gì hết đến màn trình diễn sắp tới của tôi, tôi cố nén đau lòng mà hỏi.

-Để tao mở nhạc lên ày nghe sơ qua, mày thông minh mà, thế nào cũng có cách ứng phó thôi, còn về song ca thì hể Thanh Phong hát một đoạn thì mày sẽ hát một đoạn.....

-.....

-Ồi giờ ơi, đơn giản thế mà không hiểu hả? Mày đúng là khờ quá – Anh Thư thấy tôi cứ ngây người ra đó mà trợn mắt nhìn nó, nó ngáp một cái rõ to rồi không ngại ngần mà phang cho tôi một lời “khen”.

Suy đi nghĩ lại, sau này Anh Thư thật không thể làm luật sư được, bởi vì những câu nói của nó hình như không có một chút logic nào.

-Thôi thôi đến giờ rồi – Anh Thư kéo tay tôi mà không cho tôi kịp nhìn gương xem gương mặt tôi biến sắc đến mức độ nào, nó còn không quên nói một 1 câu – Anh Thư này mà ra tay thì mày yên tâm đi.

Rồi như có một lực gì đó nắm lấy tay tôi rồi kéo ra phía sau cánh gà sân khấu.

-Nhớ đấy, hể Thanh Phong hát 1 đoạn thì mày hát một đoạn, nghe rõ chưa????

-Tao....tao.....

-Thôi đi đi, đến tiết mục lớp mình rồi.

-Nhưng...tao...tao.... – Tôi cố hết sức níu giữ cánh tay Anh Thư lại.

-Gi đây? – Anh Thư nhìn tôi, nét mặt không mấy thiện cảm gì cho lắm.

-Tao...tao...run.... – Ánh mắt tôi tha thiết nhìn Anh Thư – Hay mày ra đi, dù sao mày cũng chuyên nghiệp hơn tao.

-Mày khùng hả? – Anh Thư cốc mạnh vào đầu tôi – Đã chuẩn bị hết rồi mà giờ đẩy sang tao là sao?

-Nhưng mà...tao run..... – Ánh mắt tôi không còn gì có thể tha thiết hơn.

-Giờ à! Mày làm ơn, bình tĩnh chút đi, hay là.... – Anh Thư kéo tay tôi, nói nhỏ - Khi nào run cứ nắm chặt tay Thanh Phong là sẽ bớt run thôi.

-.....

Cái gì chứ? Đó được gọi là phương pháp chữa run à? Suy đi nghĩ lại tôi thấy nếu thật sự mình làm vậy thì khả năng tôi phải đi nhà thương là rất lớn.

Bất thành linh tôi bị một cánh tay của Anh Thư vô tình đẩy ra giữa sân khấu, tiếng nhạc quen thuộc vang lên. Vì tôi đã từng là fan cuồng của Tình Thơ nên tôi cũng không lạ lắm gì mấy với những giai điệu này. Ánh đèn cứ đổi màu liên tục khiến tôi càng hồi hộp hơn. Phía cánh gà đối diện bỗng có một bóng dáng cao cao bước ra sân khấu. Tôi suýt ngất vì cậu ấy trông thật đẹp trai và phong độ trong bộ trang phục học sinh, cũng là đồng phục Hàn Quốc nên trên chiếc áo sơ mi ấy có một chiếc cavat trông thật lịch thiệp. Thanh Phong thương ngày đã đẹp rồi, hôm nay trông cậu ấy lại càng đẹp lạ lùng hơn. Ánh mắt sâu thẳm của cậu ấy hướng đến tôi, cậu ấy dần bước lại gần tôi theo điệu nhạc khiến tôi cứ ngỡ rằng, tôi thật sự là một nàng công chúa trong truyện cổ tích đã gặp được hoàng tử trong mơ của mình.

“Hàng ghế đã xanh tàng cây góc sân trường, hành lang ấy xa dần xa dấu chân người, bạn thân hỡi ta khắc ghi trong lòng, những ước mơ hồng, ngày tháng chờ mong”

Giọng hát Thanh Phong vang lên giữa không gian yên tĩnh khiến nhiều nữ sinh bên dưới như chết ngất người. Sao cậu ấy có thể hát hay đến như vậy chứ? Thanh Phong vừa hát vừa tiến dần đến chỗ tôi đang đứng như trời trồng, cậu ấy nhìn tôi bằng một ánh mắt tha thiết (tôi nghĩ là vậy) khiến tim tôi không thể đập nhịp đập như bình thường nữa. Rồi cậu ấy nắm chặt tay tôi kéo ra giữa sân khấu. Tôi bỗng rùng mình như có một luồng điện xẹt ngang qua người. Câu hát của Thanh Phong vừa dứt thì cậu ấy chợt nháy mắt với tôi. Tôi đang run rẩy bỗng nhận ra rằng đã đến lượt mình hát. Tôi cố kìm nén nỗi sợ hãi của mình mà bắt đầu những câu hát đầu tiên của mình.

“Dòng lưu bút chưa kịp ghi đã ướm nhòe, nhành hoa thắm chưa kịp trao tay một lần...”

Chết rồi, sao tôi run quá, không thể tiếp tục được nữa.

Bàn tay tôi vẫn nằm gọn trong bàn tay Thanh Phong.

“Kỷ niệm đó trong chiều mưa tan trường, hai đứa chung trường sao nghe vẫn vương”

Thanh Phong đã kịp thời hát tiếp câu hát còn đang dang dở của tôi, cậu ấy khẽ mỉm cười với tôi khiến tim tôi lại nao loạn.

Chợt tôi cảm nhận được bàn tay Thanh Phong siết chặt bàn tay tôi hơn, tôi nghĩ rằng đây là một ám hiệu của cậu ấy báo rằng đã đến lượt tôi hát, vì thế một lần nữa tôi cố nén sự sợ hãi trong lòng, cố nén trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

“Bao yêu thương trong ta tìm về, một thoáng trường xưa đã nghe thời gian thoi đưa....”

Thôi chết, tôi nghĩ mình không thể tiếp tục kết hợp với Thanh Phong được nữa. Tay tôi toát hết cả mồ hôi rồi đây này.

Phía dưới sân khấu, hàng loạt nữ sinh đều nhìn Thanh Phong với ánh mắt tha thiết, rồi bỗng dưng những ánh mắt ấy nhìn sang tôi chứa đầy nỗi uất hận và giận dữ. Tôi không dám đối diện với những ánh mắt ấy, liền quay mặt vào đối diện Thanh Phong. Quái, cậu ấy định làm gì? Sao cậu ấy lại nhìn tôi bằng một ánh mắt...ánh mắt gì đây?

Chợt tôi nhìn thấy Anh Thư nhìn mình không chớp mắt khiến tôi lại càng sợ hãi hơn. Ánh mắt này, là gì đây?

Chợt nhớ lại những gì Anh Thư nói với tôi ban nãy “Khi nào run cứ nắm chặt tay Thanh Phong là sẽ bớt run thôi”. Có thật không đây, có khi nào hết hôm nay tôi bị ám sát rồi giấu xác đi hay không?

Thôi, không còn nhiều thời gian nữa, tôi lấy hết can đảm vốn có của mình, nắm chặt tay Thanh Phong hát nốt những lời nhạc còn lại.

Thanh Phong sững sờ trong giây lát, rồi cậu ấy không phản ứng gì nữa. Này, cậu đừng nhìn tôi với ánh mắt như thế chứ? Tôi sợ....ánh mắt của cậu....có thể giết người không cần dao đấy nhé....

Hết một lần hát, tôi thở phào nhẹ nhõm, thế là, chỉ cần một lần nữa thôi, tôi có thể thoát khỏi cái địa ngục trần gian này rồi. Tôi không phải không có mắt để nhận ra rằng tại bạn trong lớp đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy căm phẫn. Hu hu, Anh Thư ơi, lát nữa mày phải hộ tống tao về đó.

Thanh Phong bỗng thẳng tay cầm micro để xuống để đợi những tiếng nhạc giữa hai lượt hát. Cậu ấy chợt quay đầu nói nhỏ vào tai tôi:

-Làm ơn nhẹ tay một chút.

-...

Tôi hốt hoảng vì nhận ra này giờ tôi đã dùng tay Thanh Phong là nơi để tôi trút bỏ sợ hãi. Vì thế khi nghe Thanh Phong nói câu đó, tôi không biết làm gì ngoài lí nhí xin lỗi, mặt tôi bỗng đỏ bừng vì xấu hổ và ngượng ngùng. Không biết Thanh Phong có nhìn thấy hay không mà cậu ấy không có một chút phản ứng.

Bỗng Thanh Phong nắm tay tôi kéo đi vòng vòng khắp sân khấu. Này này, tôi vẫn chưa ăn cơm đấy, lại thêm run nữa, cậu cẩn thận nếu không muốn phải đưa tôi đi cấp cứu đấy nhé .

Thanh Phong nhìn tôi cười cười rồi chỉ trỏ đủ nơi. Tôi cũng khờ khạo mà nhìn theo cánh tay của cậu ấy, quái, có thấy gì đâu mà chỉ trỏ đủ vậy?

Bỗng, tôi nghe có cái gì đó chạm vào đầu mình. Thì ra là vì Thanh Phong không biết làm gì vì cái phản ứng khờ khạo của tôi cho nên không thương tiếc mà cú tôi một cái. Hic, sao tôi cứ phải bị người khác ăn hiếp thế này? Có ai biết rằng, kịch bản sẽ có cảnh này đâu chứ?

Rồi Thanh Phong nắm tay tôi kéo lại giữa sân khấu để có thể tiếp tục lượt thứ 2 của bài hát. Và tôi cứ thế khờ khạo cũng Thanh Phong hoàn thành nhiệm vụ cao cả thiêng liêng này.

”Ai thương ai quen ai giận hờn, buồn cánh phượng rơi khi ta chờ người không tới, cho hôm nay miên man bồi hồi, nhạt lá vàng mơ khi xưa một mối tình thơ”

Những nốt nhạc cuối cùng của Tình Thơ khiến tôi mừng đến sực nức đánh rơi micro. Tôi thở phào nhẹ nhõm mà nghe tiếng vỗ tay rần rần phía dưới sân khấu.

Sau khi hoàn thành động tác cuối cùng là cúi đầu chào khán giả, bỗng ở đâu chạy lên một đám nữ sinh, những bó hoa tươi thắm được trao tận tay Thanh Phong, trông cậu ấy lúc này thật tỏa sáng, vì thế nên tôi nhanh chóng bị lu mờ. Tôi bỗng thấy mình như người thừa ở đây, nên xấu hổ chạy xuống cánh gà.

Nhưng.. tôi không thể di chuyển được, vì bàn tay Thanh Phong đang nắm chặt tay tôi.

Ủa, sao kì vậy? rõ ràng ban nãy tôi cố lấy hết can đảm mà nắm tay Thanh Phong mà. Sao bây giờ tình thế lại đảo ngược thế này?

-Đứng yên đấy.

Giọng Thanh Phong vang lên nho nhỏ đủ để tôi nghe được, và tôi cứ như con cừu con vô tội bị một con thú gầm gừ hăm dọa, ngoan ngoãn mà đứng đó làm trò hề ọi người.

**

Đêm đó lại là một đêm mất ngủ của tôi.

Đầu óc tôi cứ chập chờn hình bóng của Thanh Nam, nụ cười hiem hoi của Thanh Nam để trấn an tinh thần của tôi, vòng tay thật ấm của Thanh Nam khi ôm chặt qua eo mình... lại còn...lại còn... ánh mắt ấy...là như thế nào đây?

Khi tôi đang chập chờn đôi mắt thì lại hiện lên hình ảnh Thanh Phong nắm chặt tay tôi, cảm ấy nóng ran khắp người ấy bây giờ khi nghĩ lại, tôi vẫn còn hồi hộp và có một phần sợ hãi.

Thôi thôi Hà Vy ơi, mày làm sao thế? Chỉ là trong kịch bản thôi mà, kịch bản yêu cầu họ phải làm vậy đấy... Tôi cố trấn an bản thân mình để có thể yên tâm đi vào giấc ngủ. Nhưng ôi thôi, cái đầu của tôi nó không nghe lời chủ nhân nó, nó cứ giữ lại hình ảnh chập chờn của Thanh Nam lẫn Thanh Phong. Hu hu, di Mỹ Lệ ơi, di có biết di sinh ra 2 người con trai là gián tiếp cướp đi những giấc ngủ của người khác hay không?

TẠI SAO LẠI ẲN HIẾP TÔI NHƯ THẾ?

Sáng hôm sau, tôi lờ đờ đến lớp với nét mặt bơ phờ. Vừa đến bàn ngồi, Anh Thư nhìn tôi cười híp mắt:

-Hà Vy, người bạn tốt nhất của tao, hôm nay mày muốn ăn gì, tao đãi.

-Ch...chu...chuyện... Oạp....Chuyện gì thế??? – Tôi định nói hết câu hỏi của mình nhưng bị tiếng ngáp làm gián đoạn câu nói ấy.

-Ôi trời, mày sao thế - Anh Thư xoa xoa mũi – Mắt vệ sinh thế không biết?

-Hơ, tao xin lỗi, gì thế?

-Mày không thấy, sáng nay Huyền Trân nó thế nào đâu – Nói rồi đầu óc Anh Thư hiện lên những viễn cảnh ban sáng, nó mỉm cười thỏa mãn.

-Huyền Trân...thế nào? – Tôi ngơ ngác nhìn Anh Thư, nhỏ này, khiến tôi nhiều lần ú tim lắm rồi. Nếu tim tôi không khỏe mạnh thì thế nào cũng chết vì hồi hộp thôi.

-Nó làm thế này này – Anh Thư tăng hắng một tiếng rồi giả cho thật giống với giọng ẻo lả của Huyền Trân – Thanh Phong ơi, mình thật sự xin lỗi, mình không ngờ Hà Vy lại khiến cậu khó chịu như vậy....

-Rồi sao nữa? – Vì nghe nhắc đến tên mình nên tôi tò mò hỏi cho tới cùng.

-Mày đoán xem Thanh Phong trả lời như thế nào?

-Hơ, Thanh Phong sẽ nói rằng....rằng...hơ hơ... tao không biết – Tôi cố gắng suy nghĩ xem Thanh Phong sẽ nói gì, nhưng cũng bằng không mà thôi, đơn giản vì đầu óc tôi không còn đủ minh mẫn để động não thêm bất cứ chuyện gì nữa.

-Mày đúng là quá khờ, khờ ơi là khờ (cái con này, dám chửi bà à?), Thanh Phong nói như thế này – Anh Thư khoanh tay trước ngực, tăng hắng một tiếng, rồi cố giả giọng cho giống Thanh Phong – Cậu nên cảm ơn Hà Vy, nhờ Hà Vy mà cả 2 tiết mục đều đoạt giải đấy.

Tôi bất giác bật cười thành tiếng:

-Có thật không? Cả 2 đều đoạt giải à?

-Ừ, thật đấy, còn nữa, lúc ấy Huyền Trân cũng như mày đấy, không tin đấy là sự thật, cứ tròn tròn mắt mà nhìn Thanh Phong, lúc ấy mặt Thanh Phong cứ từ từ áp gần...áp gần... rồi lại áp gần...mặt Huyền Trân, há há, lúc ấy, Huyền Trân cứ nhắm tịt mắt đấy – Anh Thư say sưa kể cho tôi nghe.

-Ủa? Sao Huyền Trân lại nhắm tịt mắt? – Tôi ngơ ngác nhìn Anh Thư.

-Đồ ngốc – Anh Thư lại ký đầu tôi nữa rồi – Thì Huyền Trân cứ tưởng Thanh Phong sẽ hôn nó, cho nên nó cứ nhắm tịt mắt mà đón nhận nụ hôn, ai ngờ, ha ha – Anh Thư không nén được cười thành tiếng.

-Ai ngờ.... như thế nào?

Anh Thư ơi, mày cứ kể chuyện như thế thì cho dù tao không có bệnh lý gì về tim mạch cũng phải ngất xỉu mất thôi.

-Không ngờ, môi Thanh Phong từ từ đến gần môi Huyền Trân, rồi, từ từ mặt cậu ấy rời xa mặt Huyền Trân, khiến Huyền Trân đợi hoài mà chẳng thấy, ha ha. Lúc ấy, Huyền Trân mở mắt ra thì bắt gặp Thanh Phong đang cười nhạo nó, rồi Thanh Phong lớn giọng nói “Sau này làm ơn thực tế một chút, đừng mơ xa nữa, té đau đấy”, rồi Thanh Phong rảo bước đi, Huyền Trân không cam lòng gọi với theo “Thanh Phong, cậu làm sao thế?”. Thế là Thanh Phong quay mặt lại nhìn Huyền Trân, rồi cười khinh bỉ bước đi, không quên để lại

lời hăm dọa “còn nữa, sau này đừng dùng thủ đoạn như thế để làm nổi nữa” ha ha, chỉ câu nói ấy thôi cũng khiến tao mát lòng mát dạ biết bao nhiêu rồi.

Anh Thư say sưa thuật lại toàn bộ chuyện ban sáng như một cái máy ghi âm, nó diễn tả thật sống động mà cứ tưởng như toàn bộ câu chuyện ấy đang diễn ra trước mặt tôi. Tôi cũng thấy trong lòng ấm lên đôi chút, nhưng như vậy thì, có phải tội cho Huyền Trân lắm không? Chợt tôi như nhận ra chuyện gì đó, tôi nhìn Anh Thư, lo lắng hỏi:

-Anh Thư này. Mà không sao chứ? Mà không ghen sao?

-Ghen gì chứ? – Anh Thư cười lớn – Tại sao tao phải ghen? Mà thấy đấy, xinh đẹp giỏi giang như tao thì sợ gì không có trai đẹp chứ? Bây giờ tao quyết định rồi, cả 2 anh em sinh đôi ấy đều không phải là mẫu người của tao.

-Vậy chứ... mẫu người của mà là thế nào? – Để kiếm người hơn hẳn 2 người đó, xem ra còn khó hơn lên trời.

-Ít ra cũng phải là một người giỏi giang, thành đạt, phải có nhà lầu xe hơi, chứ đẹp trai thôi thì không đủ đâu.

-Anh Thư à – Tôi thở dài nhìn con bạn đang thả hồn theo từng suy nghĩ của mình – Bây giờ là ban sáng đấy.

-Ồ, thì sao?

-Không phải buổi tối, mà không thể ngủ, cũng không thể mơ.

Tôi dứt khoát nói hết câu của mình. Đúng ra thì nó hơi mơ tưởng rồi, làm gì có người hoàn hảo như thế chứ? Đúng là ngán ngẩm đứa bạn yêu quái của tôi quá, nhưng thôi, nó muốn mơ cứ để nó mơ, tôi không để ý gì ấy, chỉ cần nó không vướng phải dây điện là được rồi.

Thoáng thấy bóng dáng Thanh Phong bước vào chỗ ngồi, tôi không thể không để ý đến sức hút của cậu ấy, lớn thật đấy. Chợt nhớ lại cảnh tượng hôm qua, tôi khẽ rùng mình, xem ra, tôi còn phải gấp rắc rồi dài dài đây mà.

8. Chương 8

Một bóng người ngồi chiếm chệ trên bàn đối diện tôi. Đây không phải là Huyền Trân hay tụi bạn theo phe Huyền Trân, mà người đó là....là....Thanh Phong.

-Xấu xí, hôm qua vẫn an toàn về nhà chứ?

Đây là câu hỏi đầu tiên mà Thanh Phong hỏi tôi, cũng xem như là một lời chào buổi sáng của cậu ấy. Tôi định quay mặt đi không trả lời vì tôi không muốn lại bị ăn tát oan mạng nữa, nhưng chợt nhìn ánh mắt sâu thẳm của cậu ấy khiến tôi sợ hãi, không biết làm gì mà ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng.

-Tốt, thế thì, hôm nay vẫn an toàn?

-....

Cậu ấy hỏi cái gì thế? Đồ điên, có ai biết trước được tương lai đâu?

-Này, xấu xí, không trả lời tôi? Khi dễ tôi à? – Thanh Phong trợn mắt nhìn tôi khiến tôi phát hoảng.

- Chưa...chắc!

Tôi cố gắng trả lời nhanh nhất có thể. Đừng như thế mà, tôi...sợ...ma đấy...

-Hôm nay, đi xe đạp à? – Câu nói ấy khiến tôi nghi ngờ, hình như Thanh Phong, cậu ấy, học Ngữ văn rất tệ thì phải?

-Cậu hỏi tôi? – Tôi chỉ tay về mình, ngơ ngác hỏi.

-Chẳng lẽ tôi hỏi ma? Vịt con xấu xí, sau này tôi cứ kêu cậu như vậy đấy, thế nào, đi xe đạp hả gì?

-Ồ....Ờ....đúng....

Tôi căng thẳng như muốn đứt dây thần kinh ra, hôm nay Thanh Phong cậu ấy bị cái gì thế nhỉ?

-Chiều có đi học nữa đấy! – Thanh Phong nhìn về mặt đầy sợ sệt của tôi, cố tình nhắc nhở.

-Tôi...biết....

-Làm gì mà run lấy bấy thế? Tôi có ăn thịt ăn cá gì cậu đâu? – Thanh Phong thấy phản ứng chậm chạp lại nhút nhát của tôi, cậu ấy không chần chừ mà phang cho tôi một câu như thế - Mà nếu có muốn ăn, tôi cũng không chọn cậu đâu, vịt con...x...ấ...u...x...í....

Thanh Phong cố kéo dài cái từ mà tôi không muốn nghe đấy, kéo dài đến nỗi tôi cứ ngỡ rằng cậu ấy sắp bị đứt hơi. Đồ đáng ghét, có cần phải hét lớn đến như vậy không?

-Thôi được rồi, quyết định vậy đi, lát tôi đưa cậu về - Thanh Phong hắt một hơi thật mạnh, chuẩn bị trở về chỗ ngồi, mặc kệ cho tôi cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu ấy – Không từ chối, bổn thiếu gia đây không bận tâm người khác đồng ý hay không, chỉ cần bổn thiếu gia thấy được là được.

-Ồ...Ơ....Ơ...Thanh.....Ph...Phong.....

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy bỏ đi về chỗ ngồi mà không biết phải làm gì, tôi như lù lùng bùng lổ tai, không hiểu cậu ấy vừa nói cái gì, vì thế, tôi đành phải ngơ ngác quay qua nhìn nhỏ bạn thân cận bên cạnh mình:

-Thanh Phong, cậu ấy vừa nói cái gì vậy?

Anh Thư nãy giờ chứng kiến được cảnh ấy, nó cứ nhìn tôi trân trân như người mất hồn.

-Anh Thư!!!!!!

-Hả? Gì cơ? – Anh Thư bà bà đã tỉnh mộng.

-Nãy giờ mày có nghe Thanh Phong nói gì không?

-Đâu phải điếc đâu mà không nghe – Anh Thư nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn – Thanh Phong nói rằng lát nữa cậu ấy đưa mày về, sao số mày sướng thế nhỉ?

-Ồ....

Xem ra, tôi không mơ, cũng không nghe lầm, Thanh Phong thật sự nói như vậy.

Ôi trời ơi, tìm tôi lại nhảy cẫng lên rồi đây này.

**

-Ê, vịt con xấu xí, đi đâu đấy hả?

Chiếc xe du lịch sáng bóng của Thanh Phong chạy lên vượt mặt chiếc xe đạp cà tàng của tôi, rồi chiếc xe vô duyên ấy cứ vô tư mà chặn đường tôi. Thanh Phong ngược đầu qua cửa sổ, tức giận quát:

-Cậu làm trò gì vậy hả? Tôi đã bảo cậu thế nào?

-Ồ....

Thật ra, tôi không quên những gì cậu ấy nói với tôi hồi sáng, chỉ là, tôi sợ lại bị ăn tát oan mạng, cho nên, tôi đã tranh thủ hết sức mà ra về nhanh nhất có thể, không để cậu ấy đuổi kịp, thế nhưng, ông trời thật không thương tôi một chút nào hết.

-Còn ở đó mà ơ à? Còn không mau lên xe?

-....

Đồ điên, không thấy tôi đi xe đạp sao?

-Quay lại trường gọi xe trong đấy, nhanh lên!

-.....

Thế đấy, Hà Vy tội nghiệp đang lủi thủi mà nghe theo tiếng quát nạt của Thanh Phong thiếu gia, thật đúng là.... sao ai cũng ăn hiếp tôi được thế hả?

Thanh Phong chạy xe theo tôi cho đến khi tôi gọi xe được trong trường, rồi hối thúc:

-Nhanh lên đi, bọn thiếu gia không có thời gian!

-Ai bảo cậu đi theo tôi làm gì? – Tôi lấy hết sức can đảm vốn có của mình, gân cổ lên mà cãi.

-Hơ, gan nhỉ? Dám mắng bọn thiếu gia à?

-.....xi...n...lỗi....

Thế là Hà Vy tội nghiệp lại phải bị Thanh Phong thiếu gia bắt nạt một lần nữa.

-Còn đứng đấy à? Không mau lên xe?

Tôi không biết làm gì, đành ngoan ngoãn mà nghe theo tiếng quát nạt quá đáng đó, híc híc, sao cả nữ lẫn nam, ai cũng muốn bắt nạt tôi thế này?

Cửa sau xe đột nhiên được mở ra, tôi ngoan ngoãn mà bước vào trong đấy, ôi trời Hà Vy ơi, mày sắp bị phanh thây nữa rồi.

Một gương mặt lạnh lùng đang yên vị phía sau xe, tức là ngồi cạnh tôi. Tôi không nói thì các bạn cũng biết người đấy là ai rồi. Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi khiến tôi không thể tìm được một ít thiện cảm nào cả. Sao thế nhỉ? Sao cả Thanh Nam lẫn Thanh Phong, cả 2 người đều khác lạ 180 độ so với hôm qua thế?

-Ch...chào....cậu...

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười “đáng sợ” nhất để cười với Thanh Nam, cậu ấy liếc nhìn thấy, rồi im lặng, không thèm để ý đến tôi, cũng không một lời chào đáp lễ. Thì ra, đây chính là con người thật của cậu ấy, chính là con người bị đứt dây thần kinh cảm xúc mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy,

Hic hic,. Tôi sắp nghẹt thở đến nơi rồi...

-Nhà cậu ở đâu? Vịt con xấu xí?

-Phố X – Tôi cố gắng trả lời nhanh nhất có thể.

-Nhà cậu có mấy người?

-Hai

Cậu ấy bị sao mà lại tra hỏi nhà tôi như thế?

-Gi? Hai hả?

-Ừ?

-Ai và ai?

Tôi lẳng lặng lấy ra một tờ giấy đưa cho Thanh Phong.

-Giấy đây? – Thanh Phong vừa lái xe vừa ngoái đầu hỏi tôi.

-Lý lịch trích ngang – Tôi cố gắng trả lời thật nhanh.

-Đồ ngốc, đưa tôi cái này làm gì? – Thanh Phong nổi cáu nhìn tờ giấy tôi đưa.

-Ồ, chẳng phải cậu hỏi nhà tôi có mấy người, ai và ai cơ mà? – Tôi ngây thơ mà trả lời.

-TRỜI ƠI!!!!!!!!!!!! – Thanh Phong thắng xe cái két khiến tôi phải ngã dúm dụi ra trước, đây chính là kỹ thuật lái xe của Thanh Phong thiếu gia đấy.

-Xi...xin...lỗi....

Tôi thu vội tờ giấy vào trong mình, lí nhí nói.

-Ai bảo cậu đưa cả lý lịch cho tôi? Trời ạ, sao lại có người ngốc đến như thế?

-.....

Sao cậu ấy thích chửi tôi thế nhỉ? Ai kêu cậu ấy hỏi cả gia đình tôi làm gì? Tôi đưa lý lịch như thế có gì sai không mà cậu ấy lại phản ứng như thế chứ?

-Làm gì cứ xin lỗi thế hả? Cậu đúng thật là, đầu óc nông cạn, không có sáng tạo.

-Ồ, sao lại mắng tôi? – Tôi tức giận dung hết sự can đảm vốn có của mình mà cãi lại.

-Cậu liều nhỉ? Dám mắng cả tôi à? – Thanh Phong trợn trừng mắt khiến tôi không tự chủ được phải đôi ngay cả sắc mặt lẫn thái độ.

-Tôi...xin..lời...

Vừa mới phát ra 3 tiếng đó tôi chợt lấy tay bịt miệng lại, nhưng không được không được, Thanh Phong đã nghe vồn vện 3 chữ đó, cậu ấy nhìn tôi trong giây lát rồi ngán ngẩm thở dài:

-Cậu đúng là rất nhàm chán, đầu óc lại không linh hoạt, chất xám cũng không có.

-Cậu...cậu....

-Sao? Định mắng tôi nữa à?

-Ờ, không...xin...

May là kịp thời tôi không để chữ cuối cùng lọt ra khỏi miệng. Cậu ấy như thế nào mà lại có thể ngang nhiên mà chửi tôi thế nhỉ? Còn Thanh Nam, cậu ấy vẫn cứ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Trời ạ, sao dì Mỹ Lệ lại có thể sinh ra 2 người con phá làng phá xóm như thế chứ??

Reng...reng...reng....

Là điện thoại của Thanh Nam.

-Con nghe.

-Dạ....mới tan.

Đang nghe điện thoại, Thanh Nam chợt dừng mắt sang nhìn tôi, rồi chần chừ 1 lúc, cậu ấy nói trong điện thoại:

-Vâng, con biết rồi.

Tôi đang rất ngạc nhiên lẫn mơ hồ, tại sao lại quay sang nhìn tôi làm gì? Tôi học rất khá môn Toán cho nên tôi biết tính được, nãy giờ cậu ấy nhìn tôi tất cả 2 lần @_@

-Mẹ dặn lát đưa Hà Vy về ăn cơm.

Giọng nói của Thanh Nam vang lên, đây chính là câu nói hiềm hoi mà tôi nghe được từ miệng cậu ấy.

Khỏi phải nói, cả tôi và Thanh Phong đều mắt to mắt dẹt mà nhìn Thanh Nam.

-Cái quái gì thế? – Thanh Phong không nén được tức giận, vừa lái xe vừa hét lớn.

-Anh không nghe sao? Có bị vấn đề về thính giác hay không? – Thanh Nam không thay đổi sắc mặt mà trả lời Thanh Phong một cách cộc lốc.

-Mày mới nói cái gì? Mày muốn gì đây? Mày ý được mẹ chống lưng nên muốn làm gì thì làm à?

Thanh Phong tức giận hét lên. Tay lái của cậu ấy chao đảo khiến tôi phải hoảng sợ thực sự. Thanh Nam vẫn bình thản như thế, không trả lời cũng không thay đổi sắc mặt. Bây giờ tôi đã hiểu, thì ra, anh em họ không được hòa thuận cho lắm. vì thế cho nên, tôi không thể tiếp tục theo họ về nhà được, bởi vì như vậy, thế nào tôi cũng bị đem ra làm bia đỡ đạn mà thôi.

-Tôi...tôi...muốn....

-Muốn cái gì?????

-.....

Thanh Phong quát lên khiến tôi cứng họng mà không thể nói thêm được gì nữa. Hu hu, xem ra hôm nay tôi có muốn thoát cũng không thoát được rồi.

-Còn không nói? – Thanh Phong không thấy tôi trả lời liền kiên nhẫn mà hỏi thêm một câu nữa, volume không thua gì câu nói ban nãy.

-À, không...không có gì...

Đồ dữ tợn, cậu cứ như vậy làm sao tôi dám nói gì chứ? “Tôi ghét cậu, toi hận cậu, Thanh Phong.....Thanh Phong là đồ khốn, Thanh Phong là đồ tồi, là đồ tồi....”

-Nói gì thế? – Thanh Phong ngoảnh mặt lại khi vừa nghe tôi lẩm bẩm một mình.

-Không, không có gì..

-Đồ điên! – Thanh Phong quay mặt lên và không quên phang cho tôi một câu như thế.

Điên cái đầu cậu á, cậu mới là người điên. Khi không lại bực mình với tôi làm gì cơ chứ?

**

Chiếc xe dừng lại trước ngôi biệt thự sang trọng mà đã từng có một lần tôi đã bước vào. Dì Ba lật đật chạy ra mở cửa.

-Cậu Hai, cậu Ba mới về.

Tôi ngần ngại mà cứ ngồi lì trong đó, tôi thật sự không muốn bước vào một chút nào hết, không muốn bước vào một chút nào hết. Amen, cứu con với.

-Có ra không hả xấu xí?

Tôi sợ hãi phải bước ra thật nhanh đến nỗi suýt chút nữa là té nào xuống đất. Thanh Nam như vậy chỉ khe khẽ môi rồi bước vào trong nhà. Thanh Phong không quên trừng mắt nhìn tôi 1 cái rồi lẩm bẩm “Cậu đừng có chọc tức tôi đấy nhé”. Tất nhiên, tất nhiên rồi, tôi vẫn còn chưa muốn chết đâu.

-Hà Vy, con đến rồi à? Vào nhà nè con.

Dì Mỹ Lệ vừa thấy tôi ở ngoài sân đã tươi cười mà chào đón tôi. Nụ cười của dì thật hiền hậu, đến giờ tôi mới phát hiện ra, thật ra dì Mỹ Lệ rất đẹp, tuy rằng đã có nhiều lão hóa trên làn da, nhưng nhìn đường nét trên mặt dì, tôi có thể biết được trước kia dì là một cô gái rất xinh đẹp.

-Dạ, con chào cô ạ! – Tôi cúi đầu lễ phép chào dì.

-Làm gì mà đa lễ vậy con – Dì Mỹ Lệ tươi cười nhìn tôi rồi nắm tay tôi kéo vào trong nhà. Xem ra dì ấy đã quên rằng, mình còn có 2 người con trai.

Thanh Phong bực mình bước lên lầu, chỉ còn Thanh Nam ngồi đấy với tôi và dì Mỹ Lệ.

-Mẹ, mẹ đi làm có mệt không? Lát nữa mẹ có đi làm không?

Thanh Nam vừa nắm tay dì Mỹ Lệ, vừa nhỏ nhẹ hỏi. Trông cậu ấy lúc này chẳng khác gì một cậu con trai hiếu thảo, hoàn toàn khác với nét mặt bình thản trên xe ban nãy, càng không giống nét mặt mà 20-10 cậu ấy đối xử với cô gái đi chung với mình. Trên môi Thanh Nam nở một nụ cười thật hiền, thật đẹp. Đây là nụ cười đẹp nhất mà tôi từng được thấy. Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao mà Thanh Nam và Thanh Phong lại có thể đẹp như thế, thì ra là do 2 người đó có một người mẹ tuyệt vời như thế này.

-Hôm nay mẹ thu xếp thời gian để về ăn cơm với tụi con, sẵn tiện mẹ mời Hà Vy đến nhà chơi. Mà Hà Vy nay, cô đã nói với mẹ con rồi, hôm nay con cứ ở đây ăn cơm, lát chiều cho Thanh Phong nó đưa con đi học luôn.

-Dạ??????????

Tôi tròn tròn to mắt hết cỡ, dì Mỹ Lệ đang nói gì thế? Sao lại có thể chứ? Dì ấy quen biết mẹ tôi sao?

-Cô biết mẹ con hả? – Không giấu được tò mò, tôi cố tình hỏi

-Ừ, hôm ấy cô có đi ngang qua chỗ con bán định mua vài cái bánh, nhưng lúc ấy lại gặp mẹ con bán ở đó. Đến lúc đó cô mới biết mẹ con chính là người bạn thân hồi cấp 2 của cô.

-.....

Thì ra là vậy, thì ra dì Mỹ Lệ và mẹ tôi là bạn thân hồi cấp 2, sau đó vì điều kiện gia đình mà mẹ tôi phải nghỉ học giữa chừng. Còn dì Mỹ Lệ thì tiếp tục học lên đến Đại Học. Thật không ngờ, Trái Đất này có thể tròn đến như thế.

-Vì thế cho nên, con cứ ở lại đây, đến chiều cho thằng Thanh Phong nó đưa con đi học.

-D...a..... – Tôi không biết làm gì ngoài ngoan ngoãn nghe theo lời dì.

-Thanh Phong đâu rồi????????? Thằng Thanh Phong!!!!!!!!!! – Dì Mỹ Lệ nhìn lên lầu, gọi với lên.

-Mẹ????????? – Thanh Phong chạy xuống cầu thang, bộ mặt vô cùng khó chịu.

-Ăn cơm rồi lát đi học.

-Lát nữa con ăn sau – Thanh Phong cau có trả lời rồi lại bước lên lầu.

-Cái thằng..... - Dì Mỹ Lệ không nói được gì nữa, nhìn đứa con ngỗ ngáo của mình, dì chỉ biết thở dài.

Trong bữa cơm, dì Mỹ Lệ cứ liên tục gấp thức ăn cho tôi khiến Thanh Nam phải thắc mắc:

- Mẹ này, mẹ quên cả con rồi đấy nhé.

- Làm gì có chứ! Thôi được để mẹ gấp cho con.

Chứng kiến được cảnh đó, bỗng dưng trong lòng tôi có một cảm giác ảm áp lạ thường. Không biết có phải rằng tôi quá nhạy cảm với hạnh phúc của người khác hay không, nhưng khi thấy 2 người họ hạnh phúc như vậy tôi cũng cảm thấy hạnh phúc lây.

Chợt tôi nhận ra có một cái gì đó thiếu thiếu trong bữa cơm ấm cúng này, đó là... là... bữa cơm này thiếu đi bóng dáng người đàn ông trụ cột trong gia đình. Thật giống với gia đình tôi, khi ăn cơm cũng chỉ có hui quanh 2 mẹ con. Ba tôi đã đột ngột qua đời trong một tai nạn giao thông, mẹ tôi đã khóc gần hết nước mắt khi biết được tin dữ đó. Rồi thì tất cả cũng dần dần bị thời gian cuốn trôi, mẹ tôi lao vào công việc mua bán để quên đi nỗi đau ấy và gồng lưng lên để nuôi sống gia đình một mẹ một con.

Còn dì Mỹ Lệ? Có phải cũng như gia đình tôi?

Không được, không được suy nghĩ như thế.... Bỗng dưng tôi nhận ra, suy nghĩ của mình rất rất vô duyên.

Tôi cắt ngay sự tò mò của mình vào trong lòng mà không dám hé miệng thắc mắc nữa lời.

- Con với Hạnh Như thế nào rồi Nam? – Dì Mỹ Lệ vừa gấp thức ăn cho Thanh Nam vừa hỏi.

- Dạ, cũng bình thường.

Thanh Nam chỉ trả lời bấy nhiêu đó, sắc mặt cậu ấy dường như tối đi khi nghe hỏi về vấn đề này. Tôi rất thắc mắc, không biết cô gái tên Hạnh Như đó có phải là cô gái tôi gặp hôm bữa 20-10 không? Nếu phải thì Thanh Nam sao lại tỏ vẻ khó chịu đến như thế? Cô ấy xinh đẹp, dễ thương như thế cơ mà?

À, tôi biết, chuyện này chỉ có 1 mình tôi là biết nguyên do tại sao thôi. Tất cả là tại vì...tại vì... Thanh Nam...cậu ấy bị đứt dây thần kinh cảm giác rồi. Hà hà.

Nghĩ đến thái độ hôm bữa Thanh Nam đối xử với Hạnh Như, tôi càng chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng.

Và tất nhiên, những suy nghĩ đó tôi chỉ dám giấu vào trong lòng nếu không muốn bị ám sát và vứt xác đi.

- Mẹ thấy vừa lòng con bé ấy lắm, con bé xinh đẹp lại hiền dịu, nét na. Nếu con đồng ý, mẹ sẽ tính toán chuyện kết hôn cho 2 đứa.

- Da. Thôi mẹ ơi, con còn nhỏ mà, mẹ cứ tính chuyện sâu xa – Thanh Nam cố nhẫn nại mà khuyên nhủ mẹ mình, tôi suy nghĩ rằng, cậu ấy đang giấu sự khó chịu của mình ở trong lòng.

- Thì mẹ nói vậy thôi, quyết định là tùy thuộc ở con, mẹ không ép buộc đâu con à.

Nghe dì Mỹ Lệ nói, tôi thầm thương mến dì hơn nữa. Dì không giống những người mẹ nhà giàu khó chịu như trong phim tôi thường thấy, những người mẹ ấy luôn ép buộc con làm theo ý mình. Nhưng dì Mỹ Lệ thì hoàn toàn ngược lại, dì không hề có ý ép buộc Thanh Nam làm bất cứ chuyện gì, nhưng chắc có lẽ Thanh Nam không muốn làm mẹ mình buồn nên mới ậm ừ cho qua chuyện.

Tôi thầm hỏi trong lòng, liệu có phải có 2 con người đang ngự trị trong Thanh Nam?

Thái độ của cậu ấy ở lớp, khi nói chuyện với tôi và Hạnh Như, khi đối xử với Thanh Phong, rồi khi nói chuyện với dì Mỹ Lệ, hoàn toàn khác xa nhau.

Thật ra, con người thật của Thanh Nam, là đâu?

- Hà Vy, cô thật không ngờ cô cháu mình lại có duyên đến thế – Dì Mỹ Lệ nhìn tôi tươi cười.

- Dạ, cháu cũng không ngờ ạ – Tôi cũng mỉm cười trả lời.

- Cô cũng thật không ngờ, thằng Phong và thằng Nam nhà này lại học chung lớp với con. Đúng là duyên số mà.

- Dạ không đâu cô ơi, chỉ là trùng hợp thôi ạ – Tôi cố gắng trả lời nhanh nhất có thể vì tôi có cảm giác Thanh Phong đang bước xuống lầu và đang lắng nghe những gì mà chúng tôi nói.

Bữa cơm cũng trôi qua nhanh chóng, dì Mỹ Lệ cũng tranh thủ quay trở lại công ty để giải quyết công việc chất như núi ở đó. Tôi lẳng lặng dọn dẹp bàn ăn, dù sao cũng là ăn chùa, cũng nên giúp 1 tay.

- Cậu cứ để đấy cho dì Ba dọn dẹp, lo chuẩn bị đi học, đừng để bốn thiếu gia chờ lâu.

Đây là câu nói của Thanh Phong, nãy giờ suốt giờ cơm cậu ấy cứ ru rú trong phòng, không thém bước chân ra. Tôi cũng chỉ biết im lặng thu dọn hết đồng chén đĩa vào. Ai đời ăn trực nhà người ta lại bỏ đấy cho nhà người ta dọn? Dù tôi không được hiểu biết nhiều về nghi thức gia giáo, nhưng chí ít tôi cũng biết được đâu là phép lịch sự tối thiểu.

- Này vịt con xấu xí, có nghe tôi nói gì hay không hả? – Thanh Phong thấy tôi không có phản ứng gì trước mệnh lệnh của mình, cậu ấy tức giận hét lớn.

- Vẫn chưa đến giờ mà? Cậu không thấy vẫn còn tận 45 phút sao?

- Cậu.....

- Tôi làm sao? – Tôi lấy hết sức của mình mà nghênh nghênh với Thanh Phong. Tôi đã bị lấn ướt nhiều rồi, không muốn tiếp tục bị ăn hiếp nữa.

- Cậu được lắm, dám cãi lời bốn thiếu gia à? – Thanh Phong nghiêng răng ken két trước câu nói của tôi.

-

Tôi mặc kệ cậu ấy tức giận đến cỡ nào, tôi cố tình dọn dẹp hết đồng chén đĩa còn lại trên bàn, sau đó tiện tay lau bàn.

- Rồi chưa? – Đường như Thanh Phong không còn nhằn nại với tôi được nữa.

- Cậu không thấy còn cả đồng chén đĩa sau bếp hay gì?

- Sao? Ý cậu là...cậu muốn rửa chén à? – Thanh Phong trợn to mắt hết cỡ khi thấy bỗng dưng sao một bữa ăn ở nhà cậu ấy, tôi đã trở nên lì lợm hơn.

- Có ý kiến gì à?

- CẬU....ĐƯỢC....LẮM.....

Thanh Phong kiên nhẫn lặp lại câu nói ban nãy. Gương mặt đờ đờ sát khí &_&

- Thôi, con cứ để đấy, để đấy dì Ba rửa cho, con mau đi học đi kéo trễ – Dì Ba nhẹ nhàng khuyên nhủ tôi.

- Nhưng mà....

- Nhưng nhị gì? Bốn thiếu gia không quen đợi người khác đâu! – Thanh Phong phang ra một câu phải nói là ngông nghênh hết mức.

-

- Có đi không thì bảo?

- Ồ, đi.....đi.....

Tôi cố bước lên xe nhanh nhất có thể, không để cậu ấy được dịp quát mắng tôi nữa.

Thế là Hà Vy tội nghiệp lại tiếp tục bị Thanh Phong thiếu gia ăn hiếp. Cuộc cách mạng chống lại giai cấp tư sản không thành công, tiếp tục bị đàn áp. Haizzzzzzzzzz

**

Một ngày trôi qua thật kinh khủng. Hôm nay là ngày gì mà tôi liên tục bị ăn hiếp, bắt nạt hết lần này đến lần khác? Sao ông trời không công bằng thế nhỉ? Sao lại để tôi cứ phải chạm mặt với tên lưu manh Thanh Phong và cả tên lạnh lùng ngạo mạn đa nhân cách Thanh Nam đó chứ? Đúng thật là...

Cũng bởi vì hôm nay là một ngày kinh khủng của tôi, nên.. tôi lại mất ngủ, tiếp tục bị mất ngủ...

Không cần phải nói các bạn cũng biết, hai con người ấy ám ảnh tôi đến mức nào, kèm theo đó là khuyến mãi thêm một “dịch vụ”, đó là liên tục cướp mất giấc ngủ của tôi. Amen, sao lại thế?

**

Sáng, Hà Vy tội nghiệp là tôi đây phải yên vị ở trong nhà để đợi người đến đón. Người đó không ai khác chính là Thanh Phong thiếu gia. Chỉ vì câu nói hôm qua của cậu ấy rằng “Sáng mai cứ ở trong nhà, tôi qua đón, dám trốn đi trước thì chết với bốn thiếu gia” mà hôm nay Hà Vy tôi lại phải run rẩy mà không biết phải ứng xử với những tiếng hét của cậu ấy như thế nào. Ấy za, may là tìm tôi vô cùng vô cùng khỏe mạnh, nếu không, tôi đã phải nhập viện vì giọng hét trời phú của cậu ấy rồi.

Chiếc SH nhanh chóng chạy xẹt qua nhà tôi, phải mất 2 phút sau tôi mới định thần lại được rằng chiếc xe ấy chạy vượt quá tốc độ quy định trong khu dân cư. Vì lúc ấy tôi đang đứng trước cửa mà đợi Thanh Phong nên chiếc xe ấy lướt nhanh qua tôi khiến tôi chỉ kịp sờ tóc gáy thì nó đã chạy đi mất hút rồi.

Đột nhiên chiếc SH ấy quay trở lại, nhanh chóng chạy ngang mặt tôi một lần nữa, rồiKẾT.... (thắng ăn dữ) chiếc xe yên vị cách nhà tôi khoảng 1m. Lúc này tôi mới định thần lại, thì ra chủ nhân của chiếc xe ấy chính là Thanh Phong. Lúc ban đầu còn chút bất ngờ nhưng bây giờ thì tôi cảm thấy chuyện này cũng bình thường, anh em nhà họ là tay lái lùa mà.

- Hà Vy xấu xí kia, sao nhà cậu nằm tít trong này vậy hả?

Không đợi tôi kịp trả lời hay phản ứng, Thanh Phong ném cho tôi cái nón bảo hiểm rồi giục:

- Mau lên xe.

-

Thế là, tôi lại ngoan ngoãn nghe theo lời Thanh Phong, thật không thể chịu đựng được, cũng không thể tin được, cậu ấy có quyền gì mà bắt nạt tôi như thế?

Vừa mới kịp leo lên xe, tôi suýt té ngã vì cậu ấy rồ ga quá nhanh. Ôi trời Thanh Phong ơi, cậu có muốn đi “mua đất” thì đi một mình đi, sao lại kéo tôi theo chứ?

- Có ngồi yên đấy không? – Thanh Phong tức giận quát.

- Tôi...đâu có.....

Hức hức, oan quá, đúng là oan quá, tôi có làm gì cậu ấy đâu, này giờ chỉ có cậu ấy làm người khác hú hồn mà thôi.

Lạy chúa tôi, phù hộ cho con qua được kiếp nạn này...

Trên suốt đoạn đường đến trường tôi liên tục phải...lên máu vì những pha lượn lách ngoạn mục của Thanh Phong. Những ổ gà, ổ voi đầu bị cậu ấy “khéo léo” mà...bay ngang qua, nếu không bay được thì cũng lượn lách khiến tôi phải toát mồ hôi hột. Ôi trời à, tôi thầm khâm phục những cô gái nào đã từng yên vị phía sau chiếc xe này, đúng là có năng lực vô biên và sức chịu đựng phi thường, mà đặc biệt là...không sợ chết T_T

- Làm gì thế? Căng thẳng à?

- Cũng...chút chút...

Quái, lái xe kiểu đó thôi mà không căng thẳng thì chắc tôi có năng lực vô biên rồi.

- Yên tâm đi, trước giờ tôi chưa bao giờ gây tai nạn.

- Ừ

Tôi chỉ biết ừ hử cho qua chuyện, thú thật thì, lời nói của cậu ấy, không đáng tin một chút nào. Bằng chứng là giờ đây, tôi có cảm giác như mình có thể rơi tự do xuống đường bất cứ lúc nào.

Thoáng thấy ngôi trường thân iu trước mặt, tôi mừng suýt rơi nước mắt. Cuối cùng thì sau 7 phút đấu tranh để giành sự sống, tôi cũng đã an toàn mà còn được có cơ hội mà nhìn thấy ngôi trường thân iu này rồi. Oh My God, cảm ơn trời phật phù hộ @_@

Nhưng, tôi chưa kịp vui mừng thì bỗngXOÉT..... chiếc SH phanh lại đột ngột, để lại trên đường 1 lần dài (chắc để khoe thắng xe chứ nhỉ?0_0). Tôi theo một phản xạ vô điều kiện lùi người ra trước, cả người tôi như nóng lên, dường như tôi cảm nhận được hơi ấm của Thanh Phong truyền qua người mình. Đúng thật là, cậu ấy có thể giết người không cần dao.

- Còn chưa chịu xuống? Muốn bốn thiếu gia bé xuống hay gì?

- O.....

- O cái gì mà ơ? Còn không mau xuống?

-

Tôi ngoan ngoãn cố gắng bước xuống chiếc xe cao ngất ngưỡng đó. Có một điều mà các bạn chưa biết, tôi sở hữu một chiều cao khiêm tốn, cho nên, khi bước lên xe đã rất khó khăn rồi, khi bước xuống lại càng khó hơn ^.^

9. Chương 9

Vất vả gian nan lắm tôi mới có thể xuống đất an toàn. Thấy chiếc xe ấy, tôi khiếp sợ thật sự. Sau này, nếu có tiền, sẽ không bao giờ tôi mua chiếc SH vô vị này. Sao cái người sáng chế ra chiếc xe này không chịu nghĩ đến cảm nghĩ của những người thấp bé nhẹ cân như tôi chứ? Haizzzzz

Tôi lặng lẽ bước vào trường, Thanh Phong cũng dẫn xe theo sau. Phải nói rằng, Thanh Phong mạnh cực kì, chiếc xe ấy gấp đôi cả tôi T_T

- Vịt con xấu xí!

Đang định bước vào lớp thì tôi đã nghe tiếng kêu có một không hai đó. Không cần phải quay đầu lại tôi cũng có thể biết ai là chủ nhân của câu nói đó. Thanh Phong thấy tôi không quay đầu lại, cậu ấy lộ vẻ tức giận trông thấy:

- Này, làm gì thế hả? Sao không trả lời tôi??

Tôi sợ hãi trước tiếng hét của cậu ấy, rồi vội vàng trả lời thật nhanh:

- Ờ, tôi không nghe thấy.

- Thật không?

- Thật.

Tôi cương quyết gật đầu lia lịa. Thanh Phong dường như rất lạ lẫm với cái phản ứng của tôi, không giấu được sự tò mò mà ngẩn người trong giây lát. Rồi cậu ấy quay lại đi song song với tôi.

- Đừng vì thấy tôi cứ chỏ cậu đi học mà hiểu lầm nhe xấu xí.

- Ai cơ?

- Nói cậu đấy, không lẽ tôi nói chuyện với ma?

- Ờ....à....

- Ờ cái gì mà ờ, có nghe tôi nói không?

- Ờ...à...nghe...

- Sao mà cứ...? – Thanh Phong không đủ kiên nhẫn để đôi co với tôi nữa, cậu ấy vội bước đi trước không quên để lại một câu – Cậu đúng là, không có sáng tạo, đầu óc không linh hoạt, chẳng có một chút chất xám.

- Cậu.....

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Thanh Phong đã bước vội vào lớp và yên vị trong chỗ ngồi bàn cuối của mình. Tôi chỉ biết đứng đó mà chửi trời chửi đất (chứ còn biết làm gì bây giờ?)

Sao ai cũng thích bắt nạt tôi thế? Thanh Phong, cậu ấy có quyền gì mà cứ ăn hiếp tôi hết lần này đến lần khác? Hức hức.

Tâm trạng tôi lúc này có đan xen một chút rối bời, cái cảm giác tôi cảm nhận được cả hơi ấm của Thanh Phong vẫn còn văng vẳng, vượn vượn trong đầu. Trời ạ, sáng sớm tâm trí tôi không được ổn định rồi thì suốt cả ngày nay làm sao đây?

- HÀ VY!!!!!!!!!!!!!!

Đó là “tiếng gọi” của Anh Thư tí tỉ, tôi đã quá quen với chất giọng này rồi nên cũng không ngạc nhiên cho lắm.

- WHAT? – Tôi nhìn Anh Thư tí tỉ đang nổi trận lôi đình.

- Mà...mày...sao mày đi chung với Thanh Phong hả?????

- Sao...sao mày biết? – Tôi sững sốt hỏi Anh Thư, không lẽ nó đã nhìn thấy?

- Tao nghe tụi Huyền Trân đồn rần rần lên kia.

- Nó, nó thấy hả?

- Chứ nó không thấy sao nó đồn được? Mày nói tao nghe, có phải vậy không? Hôm bữa Thanh Phong đòi chở mày về, hôm nay mày lại đi chung với cậu ấy nữa à?

- Tao...tao....đâu...muốn...đâu....

Tôi đau khổ nói từng chữ từng chữ. Hình như Anh Thư không tin tưởng câu nói của tôi cho lắm nên nó cứ trừng trừng mắt nhìn tôi, tôi sợ hãi thu người vào một góc:

- Ngay cả mày cũng bắt nạt tao à?

- Không, tao không bắt nạt mày, chỉ là vì, tao sợ mày lại bị tụi Huyền Trân khùng bố.

Anh Thư dịu giọng nhìn tôi. Lúc nó nói ra câu đó, cả người tôi cứng đờ ra. Đúng thật là, sao tôi lại không suy nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng như vậy nhỉ?

- Tao...tao không nghĩ đến chuyện đó – Tôi giương đôi mắt tuyệt vọng nhìn Anh Thư.

- Mày nói tao nghe, sao hôm đó Thanh Phong đòi đưa mày về?

- Không có lý do gì hết, vì Thanh Phong sợ tao không an toàn sau buổi biểu diễn hôm 18-11 nên mới nổi lòng nhân từ mà đưa tao về.

- Chỉ vậy thôi?? – Anh Thư nhìn tôi đầy nghi ngờ.

- Đúng!

Tôi gạt đầu chắc nịch. Anh Thư nhìn tôi trong giây lát rồi tò mò hỏi:

- Hôm ấy, về nhà an toàn chứ?

- Ồ...à...an toàn...rất an toàn....

Đúng vậy, rất rất an toàn, vì mạng tôi còn lớn, số chưa tận, nếu không thì cũng từ già cõi đời này rồi.

- Từ đây trở đi, việc gì cũng phải cẩn thận, không chừng mày bị ám sát lúc nào cũng không hay đó biết chưa hả? – Anh Thư trừng mắt nhìn tôi rồi dặn dò.

- Ủ, tao biết rồi – Tôi lặng lẽ đem sách vở ra bắt đầu cho tiết học đầu tiên – Á, tao quên lấy sổ đầu bài rồi!

Tôi ôm đầu khóc than, sao lại có thể chứ? Hôm nay tôi bị sáng rồi à? Còn cái tên Thanh Phong đó nữa, sao không nhắc nhở tôi thế? Đúng là đồ quỷ ám, biết ngay mà, đi với cậu ta chẳng gặp được điều gì tốt lành hết.

**

Thế là, ngày nào tôi cũng phải ngồi lên chiếc SH cao nhòng ấy mà đến trường. Chẳng biết sau một tuần lễ, tôi đã lên được bao nhiêu cm? *_* Có lần tôi định mạnh miệng hỏi Thanh Phong rằng, tại sao cậu ấy không đi xe hơi mà phải đi xe này, nhưng nghĩ lại, thấy mình hơi vô duyên nên thôi.

Bởi vì ngày nào cũng đi chung với Thanh Phong nên Huyền Trân dù rất tức giận nhưng cũng không làm gì được tôi, trừ phi, Huyền Trân biết nhà tôi để mà ám sát. Tất nhiên, trong trường hợp đó, tôi bỏ mạng là cái chắc.

**

Một ngày bình thường, tôi đang dọn hàng ra bán thì một loạt những chiếc xe phân khối lớn chạy ngang qua tôi, bụi khói bay lên làm người đi đường phải bịt mũi lại để qua hết đoạn đường này. Và cũng vì thế, bánh tôi bán cũng bị dơ đi một phần. Đang định chửi rửa những con người vô lương tâm đó thì bỗng một cô gái bước xuống từ chiếc xe màu vàng, cô ấy ngạo nghễ nhìn tôi trong giây lát rồi thẳng tiếng mà hỏi:

- Cậu là Hà Vy?

Một chút sợ hãi thoáng qua trong tôi, sao cô ta biết tên tôi? Không lẽ nào là đồng đảng du côn của Huyền Trân? Tôi run lập bập mà nhìn bọn người đó từ đầu đến chân. Biết mình không thể đấu nổi bọn họ, nên tôi chỉ biết gạt đầu lia lịa.

Cô gái đó nhìn tôi một cách khinh bỉ rồi thẳng tay hất tung mâm bánh tôi vừa mới dọn ra. Từng chiếc bánh nhanh chóng bị rơi lăn lóc xuống đất, dính đầy cát...

Cô gái đó thấy tôi không nói gì, khinh bỉ mà nói:

- Được rồi được rồi, Trương Hà Vy, tao nói ày biết, tao mà thấy mày đi chung với Thanh Phong một lần nữa, thì mày sẽ như những cái bánh này.

Nói xong, con người dữ tợn đó bước lên chiếc xe màu vàng của mình, rồi hất hàm nói với đám người du côn đi chung với mình:

- Đi thôi tụi bây!

Những chiếc xe phân khối lớn rú ga rồi nhanh chóng lao đi.

Tôi không biết làm gì ngoài lặng lẽ thu dọn từng chiếc bánh bị dính đầy cát bụi.

Chỗ bánh này hôm nay không bán được nữa.

Vậy thì, công sức mẹ tôi đổ ra để làm nên những cái bánh này, đều phải đem bỏ đi?

Chẳng biết sao, nước mắt tôi chảy dài, không biết vì khói bụi ngoài đường, hay vì một lý do nào khác?

- Lên xe nhanh coi – Thanh Phong chạy xe lù lù sau lưng tôi – Lại muốn giở chứng nữa à?

- Tôi....tôi không đi với cậu nữa – Tôi trơ mắt nhìn Thanh Phong.

- Cái gì?/?? Cậu dám nói lại lần nữa không? – Thanh Phong đại ca đã thật sự tức giận.

- Tôi nói rồi, tôi không đi với cậu nữa, cậu đừng ám tôi nữa được không? Tôi muốn được yên ổn, cậu làm ơn, làm ơn đi!!!!!!!

Tôi nói một hơi ra như chuyện này đã bị tôi dồn nén từ lâu vậy, đúng rồi, tôi phải nói, phải nói, nếu không, ngày tháng sau này của tôi sẽ không được yên ổn.

Thanh Phong sững sờ nhìn tôi tổng giấy lát. Chắc là vì trước giờ cậu ấy chưa từng thấy tôi nổi cáo như vậy nên mới ngây người ra. Cũng phải thôi, sau cuộc khởi nghĩa ngày hôm nay, giai cấp công nhân sẽ được giải phóng ^.^

- Vịt con xấu xí! Hôm nay cậu bị điên à? – Sau khi sững sờ trong giây lát, Thanh Phong phang cho tôi một câu như thế. Biết ngay mà, cậu ấy mà mở miệng ra thì chẳng có điều gì tốt lành cả.

- Một ngày cậu không quát nạt tôi, không chửi mắng tôi, không trêu tôi thì cậu không sống được hả Thanh Phong thiếu gia?

Tôi không nề nà sợ hãi gì cả mà phang tất cả những gì cất giấu trong lòng mình suốt thời gian qua. Tất cả mọi chuyện chỉ tại Thanh Phong, tại Thanh Phong mà ra.

Thanh Phong lại sững sờ nhìn tôi. Nhớ lại chuyện hôm qua chỗ bánh nhà tôi bị hất tung xuống đất. Tôi chợt thấy khóe mắt mình cay cay.

- Tôi xin cậu....tôi...xin cậu đó...làm ơn, tha cho tôi đi....

- Vịt con, cậu làm sao thế hả? Hôm nay cậu bị làm sao thế?

Thanh Phong dừng chiếc SH, bước xuống xe mà đến gần tôi.

- Tôi không sao cả, chỉ cần cậu không đưa tôi đi học, thì tôi sẽ không sao cả!

Tôi lớn tiếng mà hét vào Thanh Phong. Đây là lần đầu tiên tôi có thể dũng cảm đến như thế. Đến sau này khi nghĩ lại, tôi còn cảm thấy khâm phục chính bản thân mình T_T

- Có phải, tụi Huyền Trân lại làm gì cậu không?

-

- Không có. Không có.

Tôi xua tay cố gắng phân bua. Chuyện này mà đến tai Thanh Phong thì không thể tưởng tượng được cậu ấy sẽ làm gì. Thấy Thanh Phong bắt nạt tôi và thường xuyên hét lớn với tôi chứng tỏ cậu ấy không phải tay vừa đâu

- Thật không? – Thanh Phong nhìn tôi đầy nghi ngờ

Tôi cố xua xua tay để cậu ấy không nghi ngờ tôi nữa. Thanh Phong im lặng trong giây lát, không biết cậu ấy đang suy nghĩ cái gì, nhưng 10 giây sau, cậu ấy chợt nhìn tôi, rồi buông một câu vô cùng đau lòng:

- Cậu đúng là đầu óc không hề linh hoạt, lại chẳng biết sáng tạo là gì, còn nữa, nói dối cũng rất tệ.

- Cậu...cậu...

Tôi ầm ỨC nhìn Thanh Phong, sao cậu ấy biết tôi nói dối cơ chứ? Mà nếu không phải tại cậu ta thì tôi sẽ không trở nên như thế này đâu.

- Tôi thế nào?

-

Thanh Phong không hề đợi tôi có bất kì phản ứng nào, đột ngột cậu ấy quăng cho tôi cái nón bảo hiểm rồi giục:

- Còn không mau lên xe?

- Tôi không lên!

Tôi nhìn Thanh Phong với ánh mắt đầy cương quyết. Tôi không thể vì sợ hãi bởi uy lực của cậu ấy mà tiếp tục bị ức hiếp như thế, hơn nữa, nếu tôi tiếp tục sợ hãi cậu ấy thì tháng ngày sau này tôi sống không yên đâu.

- Xấu Xí, cậu gan đến thế cơ à? – Thanh Phong nghiêng răng ken két.

- Cậu mặc tôi! Sao cậu cứ nhất quyết muốn tôi đi với cậu vậy hả? – Tôi ưỡn mặt lên mà nhìn thẳng vào Thanh Phong/

- Cậu...cậu... thôi được, tôi không ép cậu nữa. bốn thiếu gia cũng chẳng có thời gian đôi co với cậu. Tôi chỉ muốn nói với cậu, nếu cậu đi với tôi thì suốt đoạn đường đến trường cậu vẫn an toàn, còn nếu không đi với tôi, tôi không dám chắc cậu có thể xuất hiện ở lớp được không.

- Cậu cứ mặc tôi!

Tôi đáp thẳng thừng rồi thủng thẳng đạp xe đi. Không quan tâm Thanh Phong thay đổi sắc mặt như thế nào. Tôi không để ý những câu nói ban nãy của cậu ấy. chỉ cần tôi không xuất hiện cùng lúc với cậu ấy ở lớp thì tôi vẫn được an toàn.

Thanh Phong rồ ga, rồi đi thẳng. Khi tôi cảm thấy sồn tóc gáy thì xe Thanh Phong đã biến mất hút. Như vậy mà dám nói là chưa từng gây tai nạn. Đúng là cậu nói ấy chỉ có thể dụ con nít mà thôi.

Tôi hít thở 1 hơi thật sâu. Thế là hôm nay tôi hoàn toàn được giải phóng! @__@

Đúng là cái cảm giác tự do nó thật là dễ chịu. Đến bây giờ tôi mới hiểu được, tại sao con người cứ thích đấu tranh giành lại tự do ỉnh.

CÔ GÁI KHÔNG ĐƠN GIẢN

- Hà Vy, Hà Vy!

Nghe gọi đến tên mình, theo một phản xạ tự nhiên tôi quay đầu lại, nhưng chẳng thấy ai. Lại có cảm giác sồn tóc gáy, ày za, có phải là ma hay không vậy?

- Hà Vy, cậu là Hà Vy?

Cô gái vừa gọi tôi đã chớp nhoáng xuất hiện. chẳng biết tại vì tôi không để ý hay tại vì đầu óc tôi không được thoải mái nên ban nãy không phát hiện ra cô gái này.

- Cậu gọi tôi?

Tôi ngơ ngác nhìn người con gái trước mặt, một cảm giác quen quen. Đường như tôi đã gặp cô ấy ở đâu rồi.

- Đúng vậy!

Cô ấy nở với tôi một nụ cười thật tươi khiến tôi có cảm giác rằng, cô ấy đang gọi người khác chứ không phải mình. Bởi vì từ trước đến nay, không có một người lạ nào có thể thân thiện với tôi như thế. Trông cô ấy hôm nay thật xinh đẹp, một nét đẹp mộc mạc giản dị khi không son phấn và chưng diện khiến cô ấy trẻ hơn và dễ thương hơn rất nhiều.

- Tôi có thể nói chuyện với bạn một chút không?

Cô ấy lại mỉm cười với tôi. Sao lúc này tôi cảm thấy cô ấy thật dễ gần chứ không như cái cảm giác mà lần đầu tôi gặp cô ấy. Không biết có phải tôi là người khó tính hay cổ hủ, nhưng tôi thường có ác cảm đối với một người con gái son phấn và thích mặc đồ thiếu vải, huống hồ chi, cô ấy cũng chỉ lướt qua tâm trí tôi một lần duy nhất.

- Tất nhiên rồi!

Tôi cũng cười tươi đáp lại, dẫu biết rằng nụ cười của tôi với nụ cười của cô ấy là một trời một vực, nhưng dù sao cũng phải tỏ ra thân thiện với người đã thân thiện với mình trước. Đó là phép lịch sự tối thiểu.

Thế là tôi và cô ấy cùng đi về quán Café đối diện.

- Bạn là bạn chung lớp với Thanh Nam à?

- Không phải chỉ mình Thanh Nam, mà có cả Thanh Phong – Tôi mỉm cười trả lời, linh tính mách bảo rằng, cô ấy sẽ thuyết phục tôi, đừng đến gần 2 người họ.

- Vậy à, thế thì, bạn... thấy Thanh Nam...như thế nào? – Cô ấy khuấy khuấy li trà sữa, vừa chăm chú nhìn những gợn sóng nhỏ trong li, vừa hỏi tôi.

Tôi bất ngờ trước câu hỏi ấy, sao lại hỏi tôi như thế? Thế mà tôi cứ ngỡ rằng, cô ấy sẽ như những người con gái trong phim, sẽ dùng hết sức thuyết phục tôi rời xa 2 người họ chứ. Tự dưng trong lòng tôi có một thiện cảm với cô gái này.

- À, tôi cũng không biết, cũng là một người lịch sự. Nhưng mỗi người có một cách nhìn khác nhau, cách nhìn của tôi chắc sẽ không giống với cách nhìn của cậu đâu!

Tôi trả lời mà lương tâm vô cùng cắn rứt, chẳng lẽ phải nói thật với cô ấy rằng, Thanh Nam là con người ngạo mạn, khó ưa, lạnh lùng, đa nhân cách hay sao?

- Thế à, thế thì, bạn...thấy tôi...như thế nào?

- Sao bạn lại hỏi vậy? – Tôi vô cùng ngạc nhiên hỏi lại cô ấy, càng thêm lo sợ không biết cô ấy sẽ hỏi câu gì tiếp theo.

- À, không có gì! – Cô ấy phân bua, khuấy vội cốc trà sữa rồi từ từ đưa lên miệng uống.

- Mà cậu tên gì nhỉ?

- Tôi tên Hạnh Như – Cô gái lặng nhìn khoảng không gian bên ngoài, trả lời trong vô thức.

Đúng rồi, chính là cái tên Hạnh Như này. Chẳng trách dì Mỹ Lệ cứ khen cô ấy chăm chăm, ngay cả tôi cũng có thiện cảm với cô ấy cơ mà.

- Mà sao bạn biết tên tôi? – Tôi ngỡ ngàng nhớ lại lúc này, chính Hạnh Như đã gọi tên tôi trước mà.

- Tôi học chung trường với cậu đấy, lớp 10A7. Tôi đã từng nghe qua thành tích học tập của cậu và tôi rất ngưỡng mộ cậu. Cho đến ngày 20-10 khi Thanh Nam mua hoa cho cậu, tôi mới có dịp được gặp cậu. Trông cậu thật dễ thương.

Ách, câu nói của Hạnh Như khiến tôi sứt đánh rơi ly nước khi đang cầm trên tay. Đây thật sự là chuyện lạ Việt Nam. Hạnh Như là người thứ 2 sau mẹ tôi đã mở miệng khen tôi. Có thật không đây? Hay là, cậu ấy chỉ đùa?

- Cậu cứ đùa hoài, cậu là người đầu tiên khen tôi đấy – Tôi cười cười để xua đi cái ngỡ ngàng trong lòng mình.

- Tôi không đùa đâu, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với cậu nhưng tôi có cảm giác cậu rất dễ gần. Chẳng trách dì Mỹ Lệ lẫn dì Ba cứ khen cậu suốt.

- Thật....thật...vậy à?

Tôi lắp bắp như không tin vào những gì mình vừa nghe. Cảm giác cứ như đang bay trên không trung vậy.

- Thật, thôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Chuyện gì?

Một cảm giác không được an toàn cho lắm khi nói chuyện với Hạnh Như. Có phải chẳng, cậu ấy không phải là con người đơn giản?

- Gia đình tôi với gia đình Thanh Nam đã có hôn ước hồi lúc 2 đứa còn trong bụng mẹ, không biết cậu đã biết chuyện này chưa?

- Tôi chưa biết, nhưng tôi nghĩ, chuyện đó không liên quan gì đến tôi nên tôi không cần phải biết làm gì.

Tôi thẳng thắn trả lời Hạnh Như, tôi nói không sai mà, tôi còn biết, cô ấy sẽ nói gì tiếp theo.

- Tôi nghĩ, cậu nên biết, bởi vì, xét cho cùng, về địa vị gia đình, về ngoại hình, về tính cách, về gia giáo, cậu đều không bằng tôi.

Hạnh Như vừa nói hết câu, không biết sao tôi lại sắc lên một tiếng. tôi biết ngay mà, Hạnh Như ban nãy với Hạnh Như bây giờ hoàn toàn khác xa nhau. Vậy thì, có thể xem những lời nói ban nãy không đáng tin tưởng một chút nào.

- Nếu như cậu nói, chẳng lẽ cậu lại không tự tin về bản thân mình?

- Cậu...

- Tôi không quan tâm cậu với Thanh Nam có hôn ước gì gì đó. Bởi vì chuyện đó không liên quan gì đến tôi.

Tôi tức giận đến tột độ không biết phải làm gì, nên lẳng lặng lấy cặp ra về. Hôm nay, tôi đã gặp một người đa nhân cách, có thể nói đây là người đa nhân cách thứ 2 mà tôi được thỉnh giáo. Xem ra, Hạnh Như và Thanh Nam xứng đôi đầy nhỉ?

Hạnh Như không gọi theo tôi làm gì, tôi chỉ thấy cô ấy im lặng ngồi đấy. Đôi mắt hướng ra cửa sổ như để tìm một cái vô hình nào đó. Tôi chỉ thoáng nhìn thấy khi vô tình quay đầu lại. Tôi tặc lưỡi, không quan tâm, vì tôi nhận ra Hạnh Như không đơn giản như trong trí tưởng tượng của tôi.

CẢM GIÁC TỰ DO...THẬT KHÓ CHỊU...

Hai tuần trôi qua thật hạnh phúc, nói là hạnh phúc bởi vì tôi được tự do thả cửa, tự do nghênh nghênh ngoài đường, tự do hát nghêu ngao mỗi khi buồn, tự do đi học sớm tùy ý mình. Không còn phải nhúc náo vì Thanh Phong thiếu gia nữa. Vào lớp, Thanh Phong cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, cũng không còn những lúc tan học chạy theo tôi mà quất nạt. Có thể nói, bây giờ tôi và Thanh Phong như hai người xa lạ không quen không biết. Tuy rằng có một chút gì đó tiếc nuối trong lòng, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là bị Huyền Trân và đám con gái trong lớp khủng bố dài dài T_T

Hôm nay, tôi thả bộ về nhà. Con ngựa sắt của tôi lại giở chứng mà nằm lì ở nhà khiến tôi phải khổ như thế này. Tự nhiên lúc này đây, trong đầu tôi có một suy nghĩ lạ lùng “Phải chi mình đi chung với Thanh Phong thì bây giờ đã về đến nhà rồi nhỉ?” rồi tôi vội vàng gạt cái suy nghĩ ấy sang một bên. Có lẽ Thanh Phong, cậu ấy giận tôi thật rồi. Suốt nửa tháng nay, cậu ấy không thèm nói chuyện với tôi, không thèm nhìn tôi lấy một cái dù là lướt qua. Tự dưng, tôi có cảm giác...buồn...một nỗi buồn không tên....

Tôi vội xua xua những ý nghĩ thi nhau chồm lên trong đầu mình, vì tôi biết rằng, những suy nghĩ của tôi rất xa vời, cả đời này tôi cũng không thể nào với tới.

- Vịt con xấu xí!

Một giọng nói vang lên phía sau. Tôi chợt mỉm cười. Chẳng biết sao tôi có cảm giác rất rất vui khi nghe được câu nói đó. Câu nói ấy chắc hẳn sẽ khiến nhiều người buồn và tủi thân, nhưng tôi thì hoàn toàn ngược lại. Không biết có phải tại vì lâu quá không được nghe nên khi nghe lại cảm thấy vui?

- Này, làm gì thế hả? Không nghe tôi gọi à? – Thanh Phong lại giận dữ với tôi, nhưng lần này tôi lại cảm thấy vui vui thay vì bực tức.

- Hihhi

- Làm gì mà cười vậy hả? Sao hôm nay lại bộ về thế? – Thanh Phong vừa ngự trị trên chiếc SH, vừa hỏi tôi.

- À, không có gì, xe đạp tôi bị hư.

- Vậy à! Vậy thì...tiếp tục về đi nhé, tôi đi trước đây!

- O....

Chưa kịp nói gì thì Thanh Phong thiếu gia đã rồ ga rồi phóng đi thẳng.

Một cảm giác hụt hẫng trong lòng.

Cũng có thể, nửa tháng nay, Thanh Phong không hề giận tôi, chắc có lẽ bởi vì...tôi... không đáng để cho cậu ấy để tâm.

Chắc có lẽ, nửa tháng nay, chỉ có mình tôi khư khư giữ những cái suy nghĩ ấy trong lòng...

Để bây giờ, chỉ có một mình tôi thất vọng...

Quái, sao lại thấy sóng mũi cay cay thế này?

Tại ngoài đường quá nhiều bụi, hay tại một lý do nào khác?

Quên đi quên đi, người ta là hotboy, sao có thể để tâm đến mình chứ...

Tôi cô lắc lắc đầu để xua đi cái suy nghĩ ấy trong đầu mình.

Hà Vy, mày hãy xem như chưa từng có những ngày tháng đó. Mày hãy xem như Thanh Phong mà mày gặp chỉ ở trong giấc mơ, một giấc mơ mà thôi...

10. Chương 10

- Đồ ngốc, đồ khờ, làm gì mà khóc vậy hả?

Chiếc SH ban nãy quay lại phía tôi, chủ nhân của nó cười với tôi, một nụ cười ấy khiến lòng tôi cảm thấy ấm áp.

- Không có gì, không có gì – Tôi cố lau những giọt nước mắt còn sót lại, cười hì hì với hắn.

- Cậu đúng là, vừa ngốc vừa khờ, nói dối cũng chẳng có kinh nghiệm – Thanh Phong vừa mắng tôi, vừa quăng ngay cho tôi cái nón bảo hiểm.

Lòng tôi thấy vui hẳn lên. Vui vì còn có thể nghe được những lời quát mắng đó.

Hôm nay, cũng như thường ngày, Thanh Phong chạy xe với tốc độ chóng mặt, cũng khoảng 60km/h. Khi gặp một ổ gà hay ổ voi, Thanh Phong không lượn lách, cũng không bay ngang qua mà cậu ấy giảm tốc độ đột ngột. Thật đúng là, chuyện lạ thể giới.

Bỗng, bất chợt cậu ấy lên ga, khiến tôi như có một phản xạ có điều kiện ôm chặt cái thân hình trước mặt. Một cảm giác thật ấm...thật ấm....

- Ôm đã chưa? – Thanh Phong vừa lái xe vừa quay lại nói với tôi.

- Á...á...xin...lỗi...

Tôi hoảng hồn buông cậu ấy ra, thật sự tôi không hề hay biết tôi đã làm cái chuyện quái quỷ gì nữa.

- Mà sao cậu lại đưa tôi về? Chẳng phải cậu không để tâm đến tôi nữa sao?

Tôi ngồi ngoài sau, thấy không có chuyện gì làm, nên hỏi như thế, vừa giết chết sự buồn bã, vừa khiến Thanh Phong có thể vì thế mà chạy chậm lại.

Lời nói của tôi thật có hiệu quả, Thanh Phong không những chạy chậm lại mà bỗng dưng thẳng cái “két” khiến tôi lại phải tiếp tục ngã dúi dụi ra trước. Tôi hoảng hốt:

- Cậu làm cái gì vậy hả? Lời dụng tôi à?

Tất nhiên, con gái ai cũng nhạy cảm trước những hành động như thế, và tôi là con gái 100% nên hốt hoảng trước chuyện này là bình thường thôi mà.

- Cậu mơ á? Người như cậu thì... – Thanh Phong nhìn tôi một lượt từ trên xuống, chắc sắp đưa tôi xuống địa ngục rồi đây – Điện nước không có, lại chẳng xinh đẹp gì...

Đấy đấy, tôi biết lắm mà, cậu ấy mở miệng với tôi chỉ có thể thôi, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Thanh Phong là đồ vô duyên, là đồ xấu xa, là đồ chỉ biết khinh thường người khác...

Vì thế, tôi chỉ im lặng trước những lời lẽ đó. Vì đơn giản tôi không biết phải trả lời với cậu ấy như thế nào. Biết trả lời sao khi những thứ ấy đều do trời thương tình mà ban cho chứ tôi không hề muốn như vậy.

- Hay là...cậu đang lợi dụng tôi?

- Cậu...cậu...

Tôi ầm ức, rất rất ầm ức...

Phan Thanh Phong, sao cậu lại có thể nói với tôi như vậy chứ?

- Thôi, tôi đùa đấy... ở nhà...có cơm không? – Thanh Phong cười cười với tôi như cầu hòa.

- Gì? – Tôi trợn to mắt hết cỡ nhìn Thanh Phong như nhìn một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống.

- Thính giác của cậu có vấn đề à? Tôi hỏi nhà cậu có cơm không? – Thanh Phong nói xong câu đó và không quên cú vào đầu tôi một cái đau điếng.

- Á.. – Tôi xoa xoa cái đầu nhăn nhó – Làm gì mà đánh tôi? Cậu định...ăn trực à?

- Ăn trực cái đầu cậu á! – Thanh Phong lại giơ tay định cú vào đầu tôi nhưng tôi kịp thời né được, cái này gọi là phản xạ có điều kiện.

- Vậy chứ...gọi là gì? – Tôi ngây thơ hỏi Thanh Phong.

- Thì tôi cho cậu có đang về nhà, cậu cho tôi một bữa cơm, như vậy có thể gọi là ăn trực không?

Tôi ngây thơ lắc lắc đầu, đúng, nếu như những gì cậu ấy nói, thì như vậy không phải ăn trực.

- Vậy thì về!

Thanh Phong đề xe, tôi vẫn cứ thế, ngu ngơ ngồi đấy mà không biết mô tê gì đang xảy ra.

Đi một đoạn đường, dường như tôi cảm nhận được có chuyện gì đó không bình thường. Tôi ngây thơ hỏi Thanh Phong:

- Cậu...ban nãy...cậu vừa nói cái gì?

- Thì về nhà cậu ăn cơm – Thanh Phong trả lời gọn ghẽ.

- HẢ? CÁI GÌ?????

Tôi hét lớn, volume đã đạt đến maximum, cũng chính vì tiếng hét trời phú đó khiến Thanh Phong tiếp tục dừng xe đột ngột.

- Cậu đúng là, phản ứng cũng rất là chậm chạp.

Thanh Phong chỉ nói một câu đó thôi trời mặc kệ mặt tôi đệt ra như thế nào, cậu ấy không hề biết, cũng không thèm nhìn. Sau khi suy nghĩ lung tung, tôi mới chột lên tiếng:

- Nhà tôi không có đồ ăn.

.....KẾT.....

Bây giờ chiếc xe của Thanh Phong đang ngự trị trước nhà tôi.

Thanh Phong nhìn tôi như nhìn một người khờ, rồi thở dài:

- Hà Vy ơi Hà Vy, sao cậu lại có thể phản ứng chậm chạp đến như thế hả? Cậu định bỏ đói bốn thiếu gia sao?

- Tôi...tôi....xin..lỗi....

- Xuống xe! – Thanh Phong quát lớn.

Tôi lủi thủi bước xuống. Thanh Phong rồ ga rồi đi thẳng.

Cậu ấy....lại giận tôi rồi....

Tôi lủi thủi bước vào trong nhà. Kỳ thật, nhà tôi không có đồ ăn. Mẹ về thăm ngoại, 2 ngày nữa mới về.

Tôi uể oải nằm dài trên giường, định bụng ngủ một giấc đến giờ đi học thì đi luôn. Chỉ có như thế mới không có cảm giác đói.

Khi tôi đang lim dim trong giấc ngủ thì...

- Xấu xí! Xấu xí! Mở cửa!

Nghe tiếng gọi đó, tôi đoán chắc được chủ nhân của nó là ai. Nhưng tôi lấy làm lạ, Thanh Phong, cậu ấy về rồi mà, sao quay lại làm gì? Đang có ý định phá tan giấc ngủ của lão bà bà à?

- Còn không ra mở cửa? Muốn tôi đốt nhà hay gì?

Nghe đến “đốt nhà” tôi hốt hoảng ngồi bật dậy. Ôi trời ạ, gia tài mẹ con tôi chỉ có 1 cái nhà thôi, cậu ấy đốt rồi mẹ con tôi ở đâu?

- Từ từ...đại thiếu gia...

Tôi làu bàu mang đại đôi dép rồi ra mở cửa.

- Ngủ trong đây hả gì mà không nghe tôi gọi?

- Ủ!

Tôi đáp cậu ấy rồi ngáp một cái rở to. Không thêm để ý quan tâm xem Thanh Phong quay lại làm gì.

- Trời ơi, giờ này mà ngủ được à?

- Không ngủ thì làm gì? Thức cho cái bụng đói meo à? – Tôi bực bội nhìn Thanh Phong, sao hôm nay cậu ấy nói nhiều thế không biết.

- Cái gì? Cậu chưa ăn gì à?

- Nhà làm gì có đồ ăn mà ăn!

Tôi tiếp tục ngáp và mệt mỏi trả lời Thanh Phong. Trời ơi Thanh Phong ơi, cậu nói xong thì về giùm tôi, cả gan phá giấc ngủ của tôi mà còn đứng trơ ra đó à?

Thanh Phong nhìn bộ dạng hiện giờ của tôi, thở dài rồi chột hỏi:

- Biết...nấu cơm không?

- Biết! – Tôi lại tiếp tục ngáy ngô trả lời.

- Vậy thì nấu đi!

Nói rồi Thanh Phong quẳng cho tôi mấy bọc đồ ăn tươi sống. Cười hì hì với tôi rồi dắt xe vào nhà.

- Gì thế này? Sao tôi phải nấu? – dường như nhận ra sự việc gì đang xảy ra, tôi giãy nảy.

- Thế cậu không ăn à?

- Không! Tôi ngủ một giấc, đến chiều đi học luôn, không còn cảm giác đói nữa!

- Nhưng mà tôi đói! – Thanh Phong nhìn tôi gằm gừ.

- Cậu đói thì kệ cậu, định bắt tôi làm osin cho cậu à? – Tôi lại ngáp một cái rở to rồi làu bàu.

- Cậu...dám sao???????

Thanh Phong hét lớn khiến tôi suýt té ngã.

- Thôi thôi được rồi, xem như làm phước một bữa.

Tôi thở dài nhìn Thanh Phong, đúng là đại thiếu gia có khác, chỉ biết ở không mà sai vặt người khác. Dù sao tôi cũng nợ cậu ấy một buổi đang về nhà, nên trả lại là xong chứ gì.

Và thế là Hà Vy tội nghiệp lại loay hoay dưới bếp với mớ đồ ăn từ trên trời rơi xuống. Còn Thanh Phong thiếu gia đang đang say sưa giấc ngủ trên chiếc giường yêu quý của tôi.

Đây có phải là sự khác biệt giữa giai cấp tư sản và giai cấp vô sản?

BỮA CƠM NGON NHẤT

- Thanh Phong! Thanh Phong!

Tôi cố sức lay Thanh Phong dậy. Ai đời lại nhà người khác mà ngủ ngon lành thế không biết.

- Mẹ, để con ngủ xíu nữa đi...

- @##%\$%&^*

Cái gì có chứ? Kêu tôi bằng mẹ à? Cái tên này, chắc chán sống rồi.

- Phan Thanh Phong! Cậu thức dậy cho tôi!

Tôi cố hết sức lay lay Thanh Phong dậy, lúc này mắt cậu ấy thực sự mở. Cậu ấy nhìn tôi trơ trơ ra đó rồi lẩm bẩm:

- Hạnh Như...sao em lại như thế chứ? Anh có gì không bằng cái thằng nhãi Thanh Nam kia?

Một chút ngạc nhiên hiện lên trong tôi. Thì ra, Hạnh Như là người Thanh Phong để ý. Hèn chi lúc trên xe của 2 anh em nhà họ, tôi đã nhận ra sự hiềm khích của hai anh em. Thì ra là vì chuyện này.

Tất nhiên ngoại trừ ngoại nhìn ra, Thanh Phong chẳng có gì bằng Thanh Nam cả. Đó là sự thật cơ mà.

- Hạnh Như, Hạnh Như...

- Hạnh Như cái đầu cậu á! Tỉnh dậy cho tôi!

Tôi sắp nổi khùng lên khi cậu ấy cứ tung hoành trong nhà tôi như thế. Cái tên Thanh Phong này, đúng thật là...

- Ủa, xấu xí, xấu xí, ha ha, xấu xí...

- @!#@%^

- Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đẹp hơn cậu mà.

- #@\$@#%\$&

Đồ điên, có ai lại so sánh như cậu ấy chứ? Nhất định Thanh Phong học rất tệ môn Ngữ Văn đây này.

Tôi thẳng tay mà đánh vào mặt Thanh Phong.

- Xấu xí, cậu muốn chết à? Sao lại đánh tôi? – Thanh Phong ngồi bật dậy, nổi cáu với tôi.

- Ai kêu cậu cứ ở đó mà gọi tên Hạnh Như...Hạnh Như... gọi hoài mà chẳng thêm tỉnh!

- O...tôi có sao? – Thanh Phong gãi gãi đầu, rồi cười hề hề như cầu hòa.

- Đồ điên! – tôi sẵn miệng mắng Thanh Phong một câu rồi chạy tuốt vào nhà bếp trước khi cậu ấy nổi cơn thịnh nộ.

**

- CƠM CẬU NẤU CŨNG ĐƯỢC ĐẤY NHỈ!

- Được là được thế nào?

- Nói chung, cũng nuốt vào miệng được, không thể ới ra ngoài – Thanh Phong ngây thơ trả lời tôi.

- Cậu....

- Tôi làm sao?

- O...không có gì...

Đấy, Hà Vy tôi chẳng có thể làm gì ngoài cúi đầu cho Thanh Phong thiếu gia hành hạ. Ôi cuộc đời.

- Sao hôm nay cậu không về nhà? – Tôi vừa ăn vừa hỏi Thanh Phong.

- Không liên quan đến cậu – Thanh Phong không thèm nhìn tôi mà trả lời.

- Ồ...đúng vậy... - Tôi im lặng không hỏi gì nữa.

LẠI TRỐN HỌC

Cả 2 đều chăm chú cho bữa ăn của mình. Thanh Phong cũng không thêm mắng nhiếc hay quát nạt tôi nữa. Tôi nhận ra rằng, cậu ấy đã gặp phải chuyện gì nên mới thay đổi như thế. Nhưng tất nhiên, chuyện đấy không liên quan đến tôi. Mặc dù tôi thừa nhận, khi không được Thanh Phong đưa đi học, có một cảm giác hơi buồn trong tôi, nhưng đó chỉ là “hơi hơi” thôi. Và hôm nay khi tôi nhận ra Hạnh Như có mối quan hệ đặc biệt với 2 anh em nhà họ, tôi đã không còn bất cứ suy nghĩ vui vẻ mơ mộng gì nữa. Lý do hết sức đơn giản, vì tôi với Hạnh Như vốn căn bản không thể so sánh với nhau.

Nói tóm lại, tôi không muốn tìm hiểu chuyện riêng của cậu ấy làm gì, nếu không muốn gặp họa sát thân.

- Cha cậu đâu? – Thanh Phong chợt hỏi xóa tan suy nghĩ trong tôi.

- Mất rồi – Tôi không thêm nhìn Thanh Phong mà trả lời.

- À, xin lỗi..

Lời nói ấy suýt làm tôi đánh rơi đôi đũa xuống đất. Đây có phải là câu nói phát ra từ miệng Thanh Phong thiếu gia hay không? Trước giờ chỉ có người khác xin lỗi cậu ấy thôi, sao hôm nay lại đảo ngược tình thế này. Tự dưng tôi muốn đi khám vì tôi nghĩ thính giác của mình có vấn đề.

- Hình như hôm nay tivi có báo bão đấy – Tôi nhìn Thanh Phong với ánh mắt đầy trêu chọc.

- Bão cái đầu cậu – Thanh Phong không ngần ngại mà quơ đôi đũa lên dọa đánh tôi, rồi bỗng dưng cậu ấy ngừng lại cái hành động ức hiếp người khác mà nói - Hôm nay cậu may mắn vì bỗng thiếu gia không còn sức đôi co với cậu.

- Cậu... gặp chuyện gì à? – Tôi tần ngần một hồi lâu rồi lên tiếng hỏi.

- Không liên quan đến cậu.

Thanh Phong lặp lại câu nói ban nãy. Rồi, có một sự im lặng bao trùm cả hai. Trong lòng tôi tự dưng có một cảm xúc là lạ. Lúc này, trông Thanh Phong đẹp trai hơn thường ngày, ngay cả gương mặt suy tư trầm ngâm hiện giờ cũng đủ giết người rồi. Mặt tôi bỗng dưng nóng bừng lên, tim đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Nhìn hoài không chán à? – Thanh Phong chợt nhận ra ánh mắt kì lạ của tôi, cúi gắt quát.

- Ồ...xin...lỗi....

Tôi xấu hổ rút lại ánh mắt vô duyên của mình ban nãy. Chợt tôi thấy khóe môi Thanh Phong hơi nhếch. Cậu ấy đang cười, nhưng cố không để tiếng cười bật lên. Tôi xấu hổ chỉ biết cặm cụi ăn cho xong bữa cơm của mình.

- Ngày nào cũng nhịn ăn thế à? – Thanh Phong lại là người bắt chuyện trước.

- Không, chỉ khi mẹ tôi đi về ngoại nên tôi mới nhịn.

- Mẹ cậu...đi bao lâu rồi?

- 5 ngày.

- HẢ???

Thanh Phong lại được dịp sử dụng tiếng hét vốn có của mình khiến tôi đứng tim mà làm rơi cả đũa xuống đất.

- Vậy là gần cả tuần nay cậu không ăn trưa à?

- Cũng có thể cho là vậy.

- CẬU CÓ BỊ ĐIÊN KHÔNG VẬY?

Lại tiếp tục là giọng hét đó. Ôi Thanh Phong ơi, cậu làm ơn chỉnh cái volume của cậu lại nếu không muốn đưa tôi đi bệnh viện.

- Cậu làm gì mà hét lớn như vậy? Sợ người ta không biết cậu có khả năng làm loa phát thanh à?

- Giờ này cậu còn đùa được à? – Thanh Phong cau gắt nhìn tôi – Sao không kiếm cái gì ăn mà nhịn gần cả tuần thế hả?

-

Biết nói làm sao khi tôi không có khả năng về tài chính. Mẹ tôi cũng có cho tiền tôi mua đồ ăn. Nhưng khi con ngựa sắt của tôi giờ chứng thì tôi cũng chẳng còn tiền để mà gọi xe nữa.

- Cái đồ xấu xí kia, sao cậu ngốc đến thế hả? Cứ không ăn uống như thế, hèn chi....

Thanh Phong liếc mắt nhìn tôi từ trên xuống, rồi không nói tiếp nữa. Tuy vậy nhưng tôi thừa biết cậu ấy định nói gì.

- Mẹ cậu bao giờ mới về?

- 2 ngày nữa.

- Vậy thì, trong 2 ngày này, tôi sẽ ăn trực nhà cậu.

-

Tôi trở mắt nhìn Thanh Phong, trong lòng bức xúc không nói được thành lời. Trời ơi, đại thiếu gia ơi đại thiếu gia, cậu không thể để yên ổn cho tôi được à?

- Đừng nhìn tôi như thế. Tất nhiên, gạo của nhà cậu, còn thức ăn tôi lo.

-

- Làm gì vậy xấu xí? Không đồng ý à? Muốn tôi đốt nhà cậu hả gì???

- Ấy ấy..không phải... - Tôi vội xua xua tay.

- Vậy thì tốt.

Đúng, rất tốt, tốt đến nỗi tôi nuốt cơm không vô nữa đây này. Sao cậu ấy cứ thích dồn tôi vào đường cùng thế nhỉ? Cứ dùng sức mạnh của nhà tư bản mà bức lột tôi. Ông trời ơi, công bằng ở đâu đây?

**

Chiếc xe SH lăn bánh chậm chậm. Đúng, tôi không nói sai, hôm nay chắc tại hết gần năng lượng hay gì mà nó cứ lăn chậm chậm, chậm hơn cả... xe đạp. Hay tại vì chủ nhân của nó lại bị chập mạch nữa rồi.

Khi nổi bực bội dồn lên đến đỉnh điểm, tôi lấy hết can đảm mà nói với Thanh Phong:

- Còn 5 phút nữa thôi đó...

- Tôi biết! – Thanh Phong gọn hơ trả lời tôi.

- Ô, cái cậu này, tôi nói còn 5 phút nữa là vào học rồi đấy, cậu cứ chạy với tốc độ chậm hơn cả mạng Internet miền núi thì khi nào mới tới trường?

- Hâhhahahahaha

Đúng, là Thanh Phong đấy, cậu ấy đột nhiên bật cười trước câu nói của tôi. Chiếc xe cũng dừng lại để Thanh Phong thiếu gia cười thỏa thích. Tôi ngây người ra trước phản ứng của cậu ấy.

- Mạng Internet miền núi à? Ha ha ha ha! Cậu so sánh hay đấy xấu xí à! Ha ha ha

-

Hay cái đầu cậu, tôi ngây người ra một hồi lâu trước phản ứng của Thanh Phong rồi nhận ra một điều, hôm nay Thanh Phong chắc chắn bị chập mạch.

- Hôm nay bốn thiếu gia không còn tâm trạng học hành nữa. Tôi muốn đi chơi!

Thanh Phong quăng cho tôi một câu gọn hơ như thế rồi tiếp tục cho bánh xe lăn chậm chậm...chậm chậm... mặc cho cả người tôi cứ “đơ như cây cơ” không hiểu mô tê gì đang xảy ra. Tôi thiết nghĩ, nếu tôi có chết cứng sau lưng Thanh Phong thì cậu ấy cũng không hề hay biết.

- Cậu có thể...vui lòng...lặp lại câu nói ban nãy?

Chiếc xe đang lăn bánh với vận tốc 15km/h bỗng dừng dừng lại. Thanh Phong quay người ra sau nhìn tôi rồi thở dài:

- Xấu xí ơ xấu xí! Cứ phản ứng chậm chạp như cậu thì dù người ta có đốt nhà cậu chắc cậu cũng cam lòng hi sinh trong đó, nhỉ?

Tôi bỗng rùng mình trước câu nói của Thanh Phong, không phải vì cậu ấy trách phản ứng “chậm mà chắc” của tôi, bởi vì tôi không quan tâm đến về đầu của câu nói ấy mà bị về sau của nó làm khủng hoảng tinh thần. Vì không biết sao tôi cực kì dị ứng với cái từ ngữ “đốt nhà”, và trường hợp này là một ví dụ. Thanh Phong trở mặt và kiên nhẫn nhìn tôi trong 4 giây, khi thấy tôi chưa kịp phản ứng với câu nói của mình, Thanh Phong thở dài đầy ngao ngán:

- Xấu xí....cậu đúng thật là...hết thuốc chữa...

HAI NGƯỜI ĐIÊN

Suốt nửa tiếng đồng hồ trôi qua, chiếc xe SH của Thanh Phong thiếu gia cứ chậm chậm..chậm chậm lăn bánh. Tôi ngồi phai sau chỉ biết thở dài ngao ngán vì không xác định được chuyện gì đang xảy ra. Vì thế, thật không ngoa khi hôm nay tivi báo rằng trời sẽ có bão.

- Hạnh Như... là ai vậy?

Tôi ngồi phía sau xe cảm thấy vô cùng chán nản và bức mình nên mới mở miệng hỏi. Không biết Thanh Phong có nghe không mà không có bất kì một phản ứng nào hết. Nếu sau câu nói ấy mà vận tốc của chiếc xe có thể tăng lên 1 tí thì tốt biết mấy.

- Thanh Phong...cậu có thể...cho xe chạy nhanh tí được không? – Tôi rụt rè đề nghị.

- Lúc đầu cậu sợ tôi chạy nhanh mà! Sao hôm nay lại thế? – Thanh Phong vừa chạy xe vừa ngoái đầu lại nhìn lại hỏi.

- Nhưng mà...

- Được thôi, vịt con xấu xí, tôi nghe lời cậu!

Ôi trời ơi, đúng thật hôm nay Thanh Phong bị chap mạch thật rồi, toàn nói những câu khó hiểu. Và câu này là một ví dụ. Khi chưa kịp mừng vì Thanh Phong đã quan tâm đến tiếng nói của giai cấp vô sản thì một “rồ” một cái. Chiếc xe lăn nhanh với vận tốc 60km/h khiến tôi xúu nữa thì bật ngựa ra sau, may là theo phản xạ có điều kiện, tôi đã kịp ôm Thanh Phong để không bị rơi tự do xuống lòng đường.

- Thì ra cậu bảo tôi chạy nhanh là vì lý do này à? – Thanh Phong nở với tôi một nụ cười thật...đều.

- Á á... không phải, xin lỗi...xin lỗi...

Tôi xấu hổ vì cái hành động ban nãy của mình nên rớt rít rít mà xin lỗi Thanh Phong. Sau một thời gian suy đi nghĩ lại về chuyện mới vừa xảy ra, tôi rất bức xúc vì nghĩ rằng, là lỗi do cậu ấy chứ có phải do tôi đâu. Ai bảo cậu ấy chạy nhanh như thế làm gì cơ chứ?

Nhưng..cho dù có bức xúc đến mức độ nào thì bây giờ tôi chỉ biết im hơi lặng tiếng. Ai bảo tôi phản ứng chậm chạp làm gì @_@

- Vịt con, cậu thật là nhàm chán!

- Ờ...ừ...

Tiếng Thanh Phong lẫn vào trong tiếng vù vù của gió khiến tôi chẳng nghe được gì cả, vì thế tôi đành ừ hử cho qua chuyện. Bỗng dưng cậu ấy bật cười ha hả khiến tôi càng lúc càng choáng.

- Thanh Phong ơi, cậu hãy nhớ rằng cậu đang chạy với vận tốc 60km/h đó!

Tôi hốt hoảng nhắc nhở Thanh Phong nhưng chắc cậu ấy không hề nghe thấy nên cứ nghiêng ngả mà cười. Ôi mẹ ơi, sao con lại phải dính với cái tên này thế??? Hu hu hu. Thật sự tôi khóc không ra nước mắt mà.

Đang chạy thì bỗng dưng Thanh Phong thắng xe cái két khiến tôi lại phải nháo nhào ra trước. Tôi sững sờ trong giây lát vội leo xuống xe. Thì ra có một chú mặc áo vàng đang đứng đấy mà quơ quơ cái cây chặn xe Thanh Phong lại. Dù cho tôi có phản ứng chậm chạp như thế nào thì cũng biết được chuyện gì đang xảy ra.

- Phiên anh đưa giấy tờ! – Chú cảnh sát giao thông đang nhìn vào Thanh Phong và nói.

- Không có! – Thanh Phong trả lời gọn hơ rồi nghênh nghênh cái mặt lên khiến chú cảnh sát không nén được sự bức tức.

- Phiên anh hợp tác với chúng tôi!

- Tôi vẫn đang hợp tác đấy thôi! – Vẫn là cái mặt nghênh nghênh đó, Thanh Phong, cậu ấy chán sống thật rồi – Vậy ông cho tôi hỏi, tôi đã vi phạm cái gì?

- Chạy quá tốc độ quy định trên đường.

- Bao nhiêu mà quá?

- 60km/h. Chẳng lẽ anh chạy xe mà anh không biết?

- Ai quy định 60km/h là phạm luật? – Thanh Phong vẫn không chịu thua.

Chú cảnh sát giao thông nhìn Thanh Phong đầy bức tức rồi lấy tra một tờ giấy.

- Phiên anh điền vào đây.

- Tại sao tôi phải điền?

- Vì anh đã vi phạm luật giao thông.

- Sao tôi lại vi phạm được? Có ai quy định chạy 60km/h sẽ vi phạm đâu?

Tôi chóng mặt trước cuộc đấu khẩu của 2 con người họ. trời trưa nắng chang chang thế này sao không chịu ngoan ngoãn mà nghe lời người ta, điền vào đi, sao cứ bắt tôi đứng ngoài nắng thế này chứ.

- Phiên anh nhìn lên đây.

Nói rồi chú cảnh sát giao thông chỉ lên cái bảng màu trắng có viền đỏ bên ngoài và con số 40 to đùng trong đó. Thanh Phong nhìn lên rồi ngơ ngác hỏi:

- Cái này... là cái gì?

Amen, phù hộ cho con và Thanh Phong bình an vô sự mà quay về ~.~

**

Và thế, hai con người ban nãy đang ngự trị trên chiếc xe SH to đùng đã phải ngoan ngoãn mà ...thả bộ. Sau cuộc đấu khẩu ban nãy, hậu quả cho cái tật ngông nghênh hống hách và không hiểu sự đời của Thanh Phong thiếu gia chính là tuy không mất mát về người nhưng gây thiệt hại không nhỏ đến của cải vật chất. Và cũng chính vì thế, tài sản có nhiệm vụ đưa 2 người về bây giờ đã nằm lì trên chiếc xe 4 bánh của chú cảnh sát giao thông. Thanh Phong bức bối quay qua mắng tôi:

- Xấu xí kia, tại cậu hết, nếu không phải cậu bảo tôi chạy nhanh thì đâu có như thế này?

- Này, tôi chỉ bảo cậu chạy nhanh 1 chút thôi, sao cậu lại chạy vù vù hơn cả gió cấp 8 thế?

- 60km/h mà nhanh cái gì? Cậu đúng là sao chổi, hôm nay gặp cậu toàn gặp xui xẻo.

Thanh Phong không ngừng miệng mà mắng tôi. Cậu là đồ dở hơi, tại đi chung với cậu nên tôi mới đau lòng mà bỏ một buổi học của mình, bây giờ lại phải đi bộ như thế này. Lại còn dám lớn miệng mà mắng tôi à?

- Thanh Phong! Cậu mới là sao chổi! – Tôi cố hét lớn.

- Cậu...dám mắng tôi à? – Thanh Phong trừng mắt mà nhìn tôi đầy hăm dọa.

- Tôi cứ mắng đấy, cậu làm gì tôi?? – Tôi vẫn không chịu thua. Thanh Phong đúng là con người nói chuyện rất vô lý, tất cả tại cậu ấy, đâu phải lỗi tại tôi.

- Cậu....

Thanh Phong giơ tay định đánh tôi nhưng tôi kịp thời né được. Này, đừng chọc lão bà bà nổi nóng nhé, bây giờ đã là 1h trưa rồi đấy.

Và thế là, tôi và Thanh Phong đi bộ ngoài đường giữa trời nắng chang chang. Y hệt như 2 người điên ^^!

11. Chương 11

THANH NAM NỔI NÓNG

Ngày hôm sau tôi lại tiếp tục đứng chờ để “bị” Thanh Phong thiếu gia chở đi học, mới sáng sớm mà tâm trạng cực kì khó chịu. Từ trước đến giờ có khi nào tôi phải nghỉ học mà không xin phép đâu. Bỗng dưng khi 2 vị thiếu gia nhà họ Phan ngự trị trong lớp thì tôi lại bị lôi kéo vào mấy cái chuyện thị phi đó. Bằng chứng là từ giây phút gặp 2 con người họ, tôi đã phải nghỉ học không phép đến tận 2 ngày T_T. Đối với người khác thì tôi không biết nhưng đối với tôi thì đó là một điều khó chịu nhất thế gian. Và thế nào tôi cũng biết, hôm nay Huyền Trân sẽ không tha cho tôi đâu. Chắc chắn là vậy.

Bây giờ tôi mới nhận ra một điều rằng, 2 anh em nhà họ đều là sao chổi.

Và... nhắc đến sao chổi thì sao chổi đã xuất hiện. Đúng là ông trời không hiểu ý người mà, phải chi nhắc đến tiền mà tiền xuất hiện liền thì tốt biết mấy.

Một chiếc xe du lịch bóng loáng đang ngự trị trước nhà tôi với vận tốc và “phong cách thắng xe” thì ai cũng hiểu rồi đấy. Thanh Phong thò đầu qua cửa sổ mà quát:

- Còn không mau lên xe?

- Xe thế này làm sao mà vừa với xe chú cảnh sát giao thông nhỉ? – Tôi ngây ngô hỏi.

Đúng, chính là câu hỏi ngây ngô ấy khiến Thanh Phong thiếu gia bỗng dưng nổi khùng. Tôi thì bẩm sinh đã sợ cái thái độ đó của Thanh Phong nên chỉ biết đầu mà lí nhí xin lỗi rồi mau mau lên xe.

Mà tôi ầm ỨC ghê cơ, tôi nói có chỗ nào sai chứ? Lái xe như anh em nhà họ thì trước sau gì cũng có ngày bị chú cảnh sát giao thông chặn đường. Con người Thanh Phong này thật là...

Ngồi cạnh tôi bây giờ là một gương mặt lạnh như băng. Là Thanh Nam, tôi đã thoáng nhận ra gương mặt lạnh lùng đó nhưng vì bị Thanh Phong chèn ép quá nên muốn nhìn cũng không dám nhìn. Mà cũng lạ thật, 2 người họ là anh em sinh đôi mà sao giờ đây tôi cảm thấy khác xa một trời một vực thế. Không biết tôi có giống như mấy đứa con gái trong lớp, bị hút hồn bởi vẻ mặt đẹp trai mà không quan tâm đến con người Thanh Nam như thế nào. Chẳng biết sao khi ngồi gần Thanh Nam, một cảm giác thật khác xa với cái cảm giác khi ngồi sau xe Thanh Phong. Và cũng chẳng biết sao, khi ngồi yên vị ở vị trí này, tôi lại cảm thấy ẦM ập lạ thường. Không giống như khi ngồi sau xe Thanh Phong, chỉ thấy đau tim và lên máu \$_\$.

Tôi chỉ dám ngồi yên đấy mà không dám nói gì, cũng chẳng dám làm gì. Tưởng chừng như 2 anh em nhà họ là trùm khủng bố Mafia vậy, nếu tôi dám làm gì thì có thể banh xác bất cứ lúc nào.

Thanh Nam chỉ im lặng, im lặng... và im lặng....

Hình như tôi đã từng nghe ai nói “Im lặng là vàng”. Và tôi đoán được rằng, nếu trong 16 năm qua Thanh Nam đều như vậy thì rất có thể bây giờ cậu ấy đã là tỉ phú.

Amen, sao con lại căng thẳng đến thế này chứ?

Chiếc xe dừng bánh ở cổng trường. Thanh Nam với khuôn mặt lạnh nhất có thể nhanh chóng bước ra xe. Tôi chỉ biết lẳng lặng đi theo sau.

- Tụi bây ơi, coi con Hà Vy kìa, đại trai thấy sợ luôn!
- Đâu đâu??? sao tao không thấy?
- Mà thấy con nhỏ đi giữa Thanh Nam và Thanh Phong không?
- Ủ, tao thấy nó rồi, trời ơi, lúc trước đi với Thanh Phong, bây giờ hai vợ cả 2. Nó tưởng mình là thiên nga chắc?
- Ôi trời! chuyện gì thế không biết.

Đó là cuộc nói chuyện vô tình lọt vào tai tôi khi bước ngang qua đám con gái trong trường. Không sao không sao, chuyện này bình thường thôi mà, chỉ là bình thường thôi Hà Vy ơi.... Tôi cố trấn an mình để không phải rơi nước mắt trước mặt Thanh Nam và Thanh Phong vì tôi cảm thấy sống mũi mình bỗng dưng cay xè...

Tôi cố bước nhanh vào lớp để không bị mấy đứa trong lớp, nhất là Huyền Trân bắt gặp được tôi đi chung với hai người họ. Tôi nhanh chóng yên vị vào chỗ ngồi của mình và chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Anh Thư tỉ tỉ đã cho cái miệng của mình hoạt động hết công suất:

- Mà làm cái trò gì mà hôm qua lại trốn học thế hở? Mà có biết là...

Anh Thư chột nhưng bật khi thấy có điều gì bất thường đang xảy ra. Thanh Phong bước ngang qua mặt tôi và quăng cho tôi 1 chai nước khoáng. Tôi thật sự không hiểu ý của cậu ấy là gì cứ trơ mắt ra mà nhìn. Vẫn là cái mặt ngông nghênh hống hách hôm qua, đã bị thu giữ xe rồi mà vẫn chưa chịu bỏ.

- Nhìn cái gì mà nhìn, có uống không? – Thanh Phong ngênh ngênh nhìn tôi.
- Không! – Tôi trả lời thẳng thừng khiến Anh Thư phải trố mắt nhìn vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.
- Cậu... - Thanh Phong nghiêng răng ken két – Muốn....Gi..?
- À...không không...tôi uống là được chứ gì...

Nói rồi tôi vội vã cất chai nước suối vào trong cặp.

- Làm gì vậy? Định uống 1 mình à? – Thanh Phong vẫn chưa chịu bỏ qua cho tôi.
- Vậy chẳng lẽ cậu muốn tôi uống 2 mình? – Tôi ngơ ngác không hiểu cậu ấy muốn gì.
- Nhưng tôi không thích cậu uống 1 mình...
- Tại sao? Cậu có quyền gì mà nói như vậy chứ? – Tôi sùng cổ cãi lại.

“Bộp”

Quyển sách Anh Văn dày cộm đã rất biết điều mà đặt xuống bàn ngăn cản cuộc đấu khẩu không có điểm dừng của 2 chúng tôi. Tôi thầm cảm ơn người nào đã xuất hiện đúng lúc và kịp thời giải vây cho tôi.

Nhưng...khi tôi ngược mặt lên nhìn cái người ân nhân đó thì thật sự tôi cười không nổi vì cái gương mặt lạnh băng đập vào mắt tôi.

- Ôi Thanh Nam của mình.... – Anh Thư kêu lên tha thiết khiến tôi phải nổi hết cả da gà.

Gương mặt Thanh Nam vẫn không biến sắc. Cậu ấy không thèm nhìn tôi mà lạnh lùng hỏi:

- Anh Văn về nhà làm bài mấy vậy lớp trưởng?

- Amen.....amen... làm con hú hồn hú vía....

- HEY, có nghe tôi hỏi gì không hả? – Thanh Nam nhìn tôi lăm bằm một mình một cách khó hiểu rồi kiên nhẫn nói tiếp,

- À...à...có.. làm bài 4. 5 trang 86.

- Cảm ơn.

Tim tôi lại sắp rớt ra ngoài, không phải vì nét đẹp của Thanh Nam, mà vì...tôi nghĩ mình nên đi khám tim lại xem có bị yếu tim hay không...

Rồi quyển sách Anh Văn đó được bàn tay Thanh Nam lấy đi. Lúc ấy cũng vừa có tiếng chuông báo vào lớp nên Thanh Phong cũng không thể làm gì được tôi. Cậu ấy chỉ có thể liếc nhìn tôi 1 cái rồi lăm bằm trong miệng:

- Từ đây đến ra chơi phải uống hết chai nước đó cho tôi!

Gì chứ? Thanh Phong bị điên à? Tôi rất bức xúc và im lặng không trả lời.

Tôi đã nghe được câu nói ấy nhưng tôi nghĩ, mình làm ra vẻ không nghe sẽ tốt hơn.

Tự dưng cảm thấy có điều gì đó không ổn, tôi quay sang định hỏi Anh Thư thì chỉ bắt gặp được cái xác của nó thôi, còn hồn thì bay đi đâu mất rồi.

- Anh Thư! Anh Thư! – Tôi cố sức lay nó chỉ mong có thể gọi hồn nó trở về.

- Gì cơ? Ai gọi tôi đấy?

Mừng quá, Anh Thư tỉnh mộng rồi. Anh Thư không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên nó cứ ngơ ngác nhìn tôi.

- Tao kêu mày đấy!

- Có chuyện gì à?

- Hồi này ... Thanh Nam chỉ hỏi có bấy nhiêu đó thôi hả? – Tôi cố gắng nói ngắn gọn nhất thắc mắc của mình.

- Ủ! Mày không nghe sao còn hỏi tao!

- Ồ...à...tao biết rồi...

Nói rồi tôi lẳng lặng học bài để không phải phá tan cái giấc mơ đang dang dở của nhỏ bạn yêu quý.

Những tiết học trôi qua thật nhẹ nhàng, tôi đang chăm chú nghe giảng thì tâm hồn Anh Thư lại vất ngược lên cành cây. Tôi không biết nó đang suy nghĩ cái gì nhưng lâu lâu lại nghe nó thốt lên:

- Ôi Thanh Nam...sao cậu ấy lại dễ thương đến thế cơ chứ?

Những lúc ấy, tôi chỉ biết im lặng cho qua chuyện. Vì tôi cũng không muốn dính dáng gì đến chuyện anh em nhà họ.

Và tiết sinh hoạt lớp cũng đã đến, và tôi cũng đoán trước được chuyện gì đang xảy ra...

Cô Ngân bước vào lớp và nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Tôi nín thở chờ cái giọng the thé của Huyền Trân...

Nhưng...thật lạ...sao lại yên ắng đến thế? Tôi quay đầu nhìn ra sau và bắt gặp Huyền Trân đang ngồi cùng Thanh Nam và Thanh Phong...

Thì ra là vậy, chỉ có chuyện này mới có thể khiến cô nàng quên đi kế hoạch của mình.

Cả lớp yên ắng không được bao lâu thì chợt “Bộp” một cái, vẫn là cái tiếng động quen thuộc mà tôi nghe được khi quyển sách Anh Văn của Thanh Nam yên vị một cách “nhẹ nhàng” xuống bàn mình.

- CẬU ĐI CHỖ KHÁC GIÙM TÔI!!!!!!!

Cả lớp quay ngoắc xuống nói phát ra âm thanh đó. Thì ra là Thanh Nam, cậu ấy lại nổi nóng lên nữa rồi, tôi không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi có thể đoán được, Huyền Trân đã không đạt được mục đích của mình.

Nhưng...đó là chuyện thiên hạ...tôi không quan tâm. Nếu có quan tâm, thì cũng không thể thể hiện ra bên ngoài nếu tôi còn muốn sống sót trong lớp này.

Huyền Trân không chảnh chệ, không hung dữ như mọi khi mà ngoan ngoãn quay lại chỗ mình ngồi khiến tôi cũng cả lớp chỉ biết tròn mắt ngạc nhiên. Hôm nay, lại có bão à?

Cả lớp chỉ biết trao nhau thắc mắc bằng ánh mắt thôi chứ không dám biểu hiện ra bên ngoài. Một lý do hết sức đơn giản, Huyền Trân là con một trong một gia đình giàu có, nhưng không hiền dịu và nét na như cái tên của mình, Huyền Trân luôn nổi tiếng trong trường không chỉ bởi ngoại hình xinh đẹp mà còn bởi cái lịch sử giang hồ không ai sánh bằng. Bởi thế, đa phần học sinh trong lớp đều theo phía Huyền Trân nếu không muốn bị thanh toán bất cứ lúc nào. Duy chỉ có một vài người chán sống không theo cái con đường đó, tiêu biểu là tôi và Anh Thư. Cũng bởi vì thế, thành kiến của Huyền Trân với 2 đứa tôi càng lúc càng nhiều. Tôi thì không muốn gây phiền phức và làm lớn chuyện nên không dám đụng chạm gì đến Huyền Trân nhưng bởi vì tôi có dính dáng đến 2 vị công tử bột kia mà tôi luôn luôn phải là nhân vật chính trong các trận chiến của bạn ấy.

Từ đó suy ra, tất cả những gì tôi gánh chịu trong suốt thời gian qua là do 2 con người vô nhân tính kia ban cho. Hai người ấy, đúng là sao chổi.

THANH PHONG BỊ BỎ ĐÓI

- Ôi Thanh Nam của tôi...

- (im lặng)

- Sao cậu ấy lại có thể lạnh như băng thế chứ? Mình nhất định sẽ làm cho tảng băng ấy tan chảy....

- (im lặng)

- Thanh Nam.... Tôi yêu cậu....

- MÀY ĐƯỢC RỒI ĐẤY!

Tôi tức giận và không quên vỗ cái gối ôm đập vào đầu con nhỏ bạn yêu quý đang mơ mộng viễn vong. Cứ ngỡ đi về với Anh Thư và lại nhà nó tá túc buổi trưa có thể làm mình có cảm giác thanh thản và không bị Thanh Phong thiếu gia quấy rầy hay nạt nộ nhưng không ngờ mọi chuyện lại diễn biến phức tạp như thế này. Bây giờ tôi mới biết được, cái quyết định hồi sáng của mình khi lại nhà Anh Thư tá túc là một quyết định rất rất rất sai lầm.

- Con quỷ, mày làm gì đánh tao??? – Anh Thư tức giận vì bị kéo ra khỏi giấc mơ về hoang tử lạnh lùng của nó, nó xoay qua mắng tôi tới tấp.

- Tao muốn kéo mày xuống, nếu không may vướng dây điện thì nguy to! – Tôi cười hề hề.

- Vương này... vương này.... Dám chọc tức tao hả? dám náo tao mơ mộng hả???

Vừa nói Anh Thư vừa đập gối vào tôi túi bụi khiến tôi không tài nào né được. Tiếng cười nói của tôi vang vọng khắp căn nhà sang trọng của Anh Thư. Cha mẹ Anh Thư đi công tác xa, cả tuần nay nó ở nhà một mình. Lại đúng lúc tôi cũng bị “bỏ rơi” ở nhà nên tôi trú tạm nhà nó, xem như tránh nạn mà Thanh Phong thiếu gia ban cho.

Khi 2 đứa đã mệt mỏi và không còn bất kì sức lực nào để đùa giỡn nữa. Anh Thư ngồi phịch xuống ghế salon và thở hồng hộc.

- Bộ mày để ý Thanh Nam hả?

- Nói thừa, đẹp trai, học giỏi lại là cold boy, ai lại không để ý chứ?

- Vậy còn...Thanh Phong?

- Ấy za, sao lại nhắc đến hắn làm gì? Người như hắn thật không đáng tin tưởng 1 chút nào!!! – Anh Thư vừa gọt trái táo, vừa rất bức xúc mà trả lời.

- Ồ, vậy à...

Tôi ậm ừ trả lời cho qua và không buồn hỏi thêm nữa. Chỉ cần Anh Thư không vì chuyện này mà ghét tôi là được. Làm sao mà số phận tôi lại gắn với hai con người đó chứ. Đúng thật là...ông trời không hiểu thấu lòng người.

Điện thoại Anh Thư reo lên. Nó lật đặt xuống cây dao xuống đất và chạy đi nghe điện thoại.

Tôi kịp thời né được thương tích do cây dao vô tội ấy gây ra. Đúng là con gái, chẳng có ý tứ một chút nào hết.

- Alo, Anh Thư nghe!

Anh Thư bật loa ngoài điện thoại rồi để điện thoại trên bàn, vừa nghe vừa gọt táo. Tôi phải công nhận phục nhỏ này sát đất, để thế mà cũng nghe điện thoại được. Bái phục! Bái phục! Tôi vô tư nhai một miếng táo vừa suy nghĩ lung tung.

- Có Hà Vy đấy không????

Tôi suýt phun miếng táo vừa may mắn lọt vào miệng ra ngoài. Là giọng một thằng con trai. Ai lại kiếm tôi giờ này chứ?

Anh Thư phải bịt chặt 2 tai vì âm thanh này không được dễ nghe cho lắm. Dù rằng bật loa ngoài nhưng với 1 khoảng cách như thế mà khiến cô nàng phải bịt chặt 2 tai thì mọi người cũng biết cái cường độ của câu nói ấy như thế nào rồi.

- Ai mà hỏi Hà Vy thế? – Anh Thư sau khi chấn chỉnh trạng thái tâm lý ổn định, nó cố lấy lại bình tĩnh mà hỏi.

- Có nghe tôi hỏi gì không? Có Hà Vy đấy không?

Anh Thư nhìn tôi đầy nghi ngờ, khi thấy tôi trợn mắt lắc đầu tỏ vẻ không hiểu chuyện gì, Anh Thư quát lớn:

- NÀY, CÓ CHÍNH CÁI ÂM LƯỢNG CỦA ANH XUỐNG ĐƯỢC KHÔNG VẬY? NGƯỜI Đâu MÀ VÔ DUYÊN THẤY SỢ!!!!

Câu nói “nhỏ nhẹ” ấy của Anh Thư khiến tôi phải bịt 2 tai lại. Bỗng có 1 suy nghĩ hiện lên trong đầu tôi, nếu cái nhà này mà lung lay chỉ vì giọng hét trời ban của Anh Thư tiểu thư thì sao nhỉ?

Anh Thư bực tức tắt máy, rồi quăng điện thoại vào một góc. Nó nhìn tôi đầy bực bội:

- Sao mày lại có thể quen biết cái con người không học môn Đạo Đức thế hả?

Tôi không trả lời chỉ biết nhìn nó tỏ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đúng thật mà, trong lớp ngoài Anh Thư ra, tôi có quen ai khác nữa đâu, mà lại là con trai nữa chứ...

Sau 1 hồi suy đi nghĩ lại, nghiền qua cứu lại, tôi vẫn không biết người con trai mất lịch sự ấy là ai. Tất nhiên, trong quá trình nghiền cứu cái đầu và lục lại ký ức, tôi có lờ mờ qua 2 cái tên mà tôi gọi là sao chổi, thế nhưng tôi nhanh chóng gạt cái suy nghĩ đó qua một bên vì không có chứng cứ xác thực, ngoại trừ cái volume ấy không khác gì của Thanh Phong thiếu gia là mấy. Thử nghĩ xem, nếu là Thanh Phong thì cậu ấy điện Anh Thư kiếm tôi làm gì? Cứ cho là tôi trốn tránh công việc của mình nhưng nếu không có tôi nấu cơm thì cậu ta vẫn có thể về nhà hoặc ăn tiệm, cậu ấy làm gì rồi hơi mà điện thoại tìm tôi như thế chứ? Còn về Thanh Nam thì chắc chắn sẽ không có chuyện ấy xảy ra. Có đời nào mà cậu ấy quan tâm đến con người nhỏ bé như tôi?

Nhưng cũng không thể loại trừ cái trường hợp hiếm hoi ấy xảy ra.

Đang đầu đầu suy nghĩ thì...

- Gì nữa đây?

Số điện thoại ấy lại gọi vào máy Anh Thư, cô nàng bực bội bỏ đi lấy điện thoại rồi quát.

- Làm ơn cho tôi gặp Hà Vy...tôi sắp đói đến nơi rồi...

Giọng nói ấy với cái giọng vô duyên ban nãy khác nhau một trời một vực khiến tôi phải há hốc mồm ngạc nhiên, sau 3 giây suy nghĩ và định hình lại câu nói ban nãy, tôi nhảy toáng lên:

- Thanh Phong! Là Thanh Phong!!!!!!!!!!!!

Đúng, suy nghĩ của tôi không sai. Kết quả cho câu nói ấy của tôi là giọng Thanh Phong quát trong điện thoại:

- Hà Vy xấu xí kia, mau về nấu cơm cho bốn thiếu gia! N...H...A...N...H.....

Cái tiếng “nhanh” ấy được Thanh Phong kéo thật dài trong điện thoại khiến tôi cứ ngỡ cậu ấy sắp đứt hơi đến nơi. Tôi mặc kệ ánh mắt Anh Thư nhìn mình như nhìn một vật thể kì lạ trên trời rơi xuống, run lấy bầy mà trả lời trong điện thoại:

- Được rồi...cậu...đợi...tí...

- NHANH!!!!!!!!!!!!!!

-

Tút..tút...tút...

Tôi vội vã thu dọn rồi chạy đi, không để cho Anh Thư có cơ hội mà thắc mắc này nọ với mình. Nhưng tôi biết, chiều nay khi vào lớp, thế nào Anh Thư cũng tra hỏi tôi tới cùng à xem. Hức hức thật tội thân cho tôi quá...

Đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu được, vì sao tôi lại sợ hãi với tiếng hét của Thanh Phong như thế. Ày za, đó lại là ẩn số và không bao giờ tôi biết được câu trả lời.

**

Tôi thở hồng hộc vì chạy bộ gần cả cây số mới về đến được ngôi nhà thân yêu của mình. Vừa đến nơi tôi đã thấy Thanh Phong thiếu gia ngự trị trước nhà mình, vừa nhìn thấy tôi, Thanh Phong tức giận quát mắng:

- Có ai như cậu mà dám để tôi đợi lâu như vậy không hả? cậu có biết bây giờ đã là mấy giờ không??

- Tôi...xin...lỗi...

Tôi kịp thời nói ra 3 tiếng đó. Chẳng biết vì báo ứng hay sao mà khi thốt ra từ miệng 3 tiếng mà Thanh Phong không thích nghe ấy, tôi bỗng thấy choáng váng mặt mày...

Rồi trời đất như tối sầm...

Trong lúc ấy, tôi cảm giác được có 1 bàn tay đã kịp thời đỡ tôi để tôi không phải ngã xuống đất...

Trong cơn mê man, tôi nghe được.... “Xấu xí! Xấu xí!!! Tỉnh lại xem nào...”

“có tỉnh không thì bảo???”

“định trốn nấu cơm cho tôi à??”

“tỉnh dậy xem...”

Bức xúc, tôi rất bức xúc, tôi muốn ngồi bật dậy mà biện minh ình, nhưng ...lực bất tòng tâm, cả người tôi rã rời không thể cử động được.

12. Chương 12

THANH PHONG THAY ĐỔI

Tôi tờ mờ mở mắt ra thì bỗng suýt chết ngất vì phát hiện ra mình lại gặp một vấn đề nan giải về thị giác, trước mặt tôi là gương mặt dữ tợn của Thanh Phong bị nhân lên làm 2. Tôi hốt hoảng ngồi bật dậy khiến Thanh Phong phải bức mình mà quát tôi:

- Xấu xí, cậu định ám sát tôi hay gì??

Tôi vội vàng xua xua tay, tỏ vẻ không cố ý, nhưng Thanh Phong không chịu tha cho tôi, cậu ấy gầm gừ nhìn tôi từ trên xuống 1 hơi rồi thở dài:

- Đã ốm thế này mà còn muốn giảm cân à? Cậu đang xỉu 10 phút rồi đấy, tôi còn định đưa cậu vào bệnh viện đây này.

Tôi tức giận nhìn Thanh Phong, định cãi lại nhưng thấy mình không đủ sức nên thôi.

Chợt nhớ lại những gì tôi vừa nhìn thấy, tôi nhìn Thanh Phong đầy sợ hãi:

- Thanh Phong này, ban nãy tôi thấy cậu thành 2 người đấy...

- Gì?

Thanh Phong dường như không hiểu những gì tôi vừa nói, nhìn tôi chăm chăm.

- Thật đấy, tôi thấy cậu thành 2 người. 0.0

- Khùng!

Nói rồi Thanh Phong không quên khuyến mãi cho tôi thêm 1 cái cú thật đau lên đầu.

- Là tôi đấy!!

Giọng nói nơi góc nhà vang lên, tôi sợ hãi quay sang hướng vừa phát ra âm thanh đó như một phản xạ tự nhiên. Thì ra, là ...Thanh Nam...

Bởi vì tôi quên mất, họ là anh em sinh đôi...

Chợt có một thắc mắc hiện lên trong đầu tôi, tôi nhìn Thanh Nam một cách khó hiểu:

- Sao cậu lại ở đây?

- Sao tôi lại không thể ở đây? – Thanh Nam cũng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu không kém.

-

Anh em nhà họ, đúng là rất thích chơi chữ.

Tôi quay ánh mắt khó hiểu sang nhìn Thanh Phong, Thanh Phong nhún vai:

- Hôm nay mẹ tôi đi công tác.

- Rồi sao? – Tôi ngây ngô.

- Dì Ba cũng xin nghỉ việc buổi nay – Thanh Nam tiếp lời, sao hôm nay họ có thể người tung người hứng như vậy chứ?

- Vì thế cho nên.... – Tôi nhìn 2 người họ rồi bất gặp ánh mắt sắc lửa của Thanh Phong, tôi tiu nghỉu – Để tôi đi nấu cơm...

- Xấu xí, xem ra cậu thông minh hơn 1 chút rồi đấy! – Thanh Phong cười cười.

- &%\$^\$!@#

Đấy, thế là, dù có Hà Vy tôi có bị bệnh nằm liệt giường đi chăng nữa, cũng phải làm osin không công cho anh em nhà họ.

- Không cần nấu, có thức ăn trên xe! – Thanh Nam lạnh lùng nói vồn vện 7 tiếng đó rồi hát hăm về phía chiếc xe hơi đậu trước nhà.

- Vâng!

Tôi ngoan ngoãn ra ngoài xe lấy thức ăn. Rồi thì tôi chợt nhận ra 1 chân lý, sao mình lại phải nghe lời anh em nhà họ như thế??

Bây giờ đã là 12h trưa. Xem ra Thanh Nam cũng biết suy nghĩ vì cho dù giờ phút này có nấu cơm đi chăng nữa thì cũng không kịp ăn.

Thế mà vẫn điện thoại hỏi thúc tôi về làm gì cơ chứ? Đến giờ tôi đã phát hiện ra, anh em nhà họ không được bình thường. Đã có sẵn thức ăn thì ăn luôn đi, cứ hỏi thúc tôi làm gì? Rồi hơi nhĩ?

Tôi lều bầu đem mớ đồ ăn từ trên trời rơi xuống rồi ngây ngô hỏi Thanh Phong:

- Gì thế này?

- Pizza! – Thanh Phong trả lời gọn ghẽ.

- Là gì?

- Đồ gỗ, cả pizza cũng không biết là sao? – Thanh Phong cú vào đầu tôi 1 cái đau đớn.

Tôi không dám làm gì, cũng không dám cãi lại, đành lặng lẽ làm nốt công việc của mình.

**

- Béo quá, tôi không ăn nữa. - Tôi bỏ xuống nhìn cái bánh pizza còn đang bị bỏ dở, vô tư nói.

- Sao thế? – Thanh Phong nhìn tôi ngạc nhiên.

- Béo quá, tôi không ăn được. – Tôi thành thật trả lời.

- Cậu... dám....

Thanh Phong trừng mắt, nghiêng răng ken két nhìn tôi, Thanh Nam cũng ngừng xuống mà nhìn tôi trong giây lát.

Tôi lí nhí xin lỗi, rồi....cặm cụi ăn tiếp. Ai bảo tôi dễ bị người ta bắt nạt như thế chứ. Khổ thân tôi thật.

Thanh Phong thấy tôi ngoan ngoãn nghe lời, cũng không nói gì nữa. Thanh Nam cũng lặng lẽ mà ăn hết phần ăn của mình. Sao chẳng ai để ý xem mặt tôi như thế nào chứ? Chẳng là tôi không quen ăn béo nên khi ăn vào cứ muốn nhợn nhợn ra ngoài, cảm giác này còn khó chịu hơn là bắt tôi nhịn đói nữa.

Giai cấp vô sản tiếp tục bị đàn áp.

**

Một ngày thật bình yên, thật mát mẻ, thật dễ chịu. Vì hôm nay là ngày chủ nhật cơ mà, mẹ tôi hôm nay vẫn chưa về, vì thế, suốt 3 ngày nay, tôi không phải nấu cơm cho đại thiếu gia Thanh Phong nữa mà tệ hơn, tôi liên tục bị ép ăn pizza. Hôm nào cũng ngán đến tận cổ. Mà tôi phát hiện ra một điều rằng Thanh Phong không hề biết ngán là gì, hôm nào cậu ấy cũng ăn ngon lành như chưa từng được ăn. Haizzz

Vì hôm nay là chủ nhật, nên tôi không phải đi học, mà không đi học có nghĩa rằng tôi sẽ không gặp Thanh Phong. Hèn chi sáng nay tôi cảm thấy thật dễ chịu, không khi hôm nay sao mát mẻ và trong lành đến lạ thường.

Điện thoại nhà reo. Tôi lật đật chạy đến nghe.

- Vịt con xấu xí, nấu cơm trưa chưa?

Ái chà, ai thế này? Sao lại hỏi câu dư thừa thế nhỉ? Tôi mới thức, chưa ăn sáng nữa, thì sao mà nấu cơm trưa được. Mà còn ai vào đây được nữa.. trời ơi, Thanh Phong thiếu gia ơi, người ta làm việc suốt 1 tuần thì cũng phải cho nghỉ 1 ngày chứ? Còn chưa nói, tôi đã làm việc cật lực suốt cả tuần nay, sao lại bóc lột sức lao động người khác như thế chứ?

Xin chú thích thêm, hiện tại giờ này đã là 10h sáng. Cũng xin chú thích thêm, hôm nay vì không phải đi học nên tôi tự thưởng mình ngủ nướng thêm... 4 tiếng.

- Này, có nghe không?????

Theo một phản xạ vô điều kiện, tôi đưa điện thoại ra xa tai mình.

- Có, đang nghe này...

- Vậy nấu cơm chưa?

- Chưa - Tôi thành thật đáp.

- Cậu muốn chết à? Định bỏ đói tôi nữa sao? – Thanh Phong lại hét lớn, sao cậu ấy có thể dư thừa calo đến thế cơ chứ?

- Cậu vô lý vừa thôi, cậu đã ăn trực nhà tôi 3 ngày rồi đấy – Tôi lấy hết sự can đảm của mình mà lên tiếng.

- Gì cơ? Cậu nói tôi ăn trực nhà cậu à? Thế ai mua pizza cho cậu ăn thế nhỉ?

- Vậy hôm nay tôi không nấu cơm, cậu mua pizza mang qua đi, mệt!

Tôi cảm thấy thật thoải mái khi nói ra được câu nói ấy, đúng là giải tỏa được bức xúc trong lòng mình. Và rồi tôi hốt hoảng lên vì tôi quên mất, mình đã ngán pizza đến tận cổ rồi.

- Tôi không ăn pizza nữa, tôi ngán rồi! – Thanh Phong chần chờ 1 lát rồi nói.

Tôi vui mừng vì cậu ấy đã ngộ ra được chân lý đó, hôm nay đúng là một ngày may mắn.

- Đến giờ cậu mới nhận thấy điều đó à? – Tôi vui vẻ nói với Thanh Phong.

- Cậu bị điên à, tôi cũng là người chứ có phải trâu bò đâu mà không biết ngán, nhưng thôi, bồi bổ cho cậu 3 ngày là được rồi.

-

- Không, ý tôi nói là, hôm nay tôi muốn ăn cơm, cậu lo mau mau nấu cơm đi, lát tôi qua.

Tút...tút...tút...

Tôi ngẩn người ra đó vì câu nói ban nãy của Thanh Phong. Gì cơ chứ? Cậu ấy cố tình mua pizza là muốn bồi bổ cho tôi à? Tôi có nghe lầm không đây? Chắc cậu ấy cũng giống tôi, ngán đến tận cổ nhưng cũng phải ráng ăn?

Ấy za, thế này là dư thừa???

Tôi cố lắc lắc đầu để không phải suy nghĩ lung tung nữa. Chắc là tôi nghe nhầm thôi, nghe nhầm thôi mà.

Chưa đầy 10 phút sau, chiếc SH đã ngự trị trước nhà tôi. Lúc này tôi mới hốt hoảng đi...đánh răng. Vì nãy giờ lo suy nghĩ về cái câu nói từ trên trời rơi xuống đó mà tôi quên khuấy mất việc làm vào mỗi buổi sáng của mình.

- Xấu xi, cậu mới thức à? –Thanh Phong nhìn tôi một vài giây rồi chột hỏi.

- Cậu không thấy sao còn hỏi – Tôi bực mình nhìn Thanh Phong.

- Thế... chắc chưa nấu cơm hả?

- Cậu không thấy sao còn hỏi?

Tôi lỡ miệng phát ra câu nói vô tư ấy và vô tình khiến Thanh Phong trợn trừng mắt.

- CẬU...MUỐN....GÌ???

Tôi sợ hãi trước những hành động quá khích đó, đành lồm lũi đi chợ mua đồ ăn.

- Đi đâu đấy?

- Đi chợ! – Tôi trả lời gọn lẹ rồi không thêm nói chuyện với con người đó nữa.

- Để tôi chở cậu đi – Thanh Phong gọi với theo nhưng tôi lắc lắc đầu.

- Không cần, tôi không muốn khi đi xe máy, khi về đi bộ nữa.

- Cậu....

Thanh Phong chắc rất tức giận khi bị moi ra chuyện bị bắt xe hôm bữa, thế này thì tôi yên tâm mà không phải bị cậu ấy bắt leo lên cái xe cao nhông đó.

- Tôi hứa.. sẽ không có chuyện đó nữa..

Tôi đang đi bỗng dừng suýt chút nữa thì té ngã vì câu nói ấy. Tôi quên bật tivi xem hôm nay có báo bão hay không nữa nhưng tôi dám chắc, 90% là có.

- Thật không? – Tôi quay người lại, hỏi như để dò xét.

- Thật mà! – Thanh Phong gạt đầu chắc nịch – Nếu để cậu đi bộ thì thật uống mấy cái bánh pizza của tôi nhanh chóng bị cậu đánh bật ra ngoài mắt.

Biết ngay mà, Thanh Phong chẳng có gì tốt, sự thật Thanh Phong chẳng có gì tốt. haizzzzzzz

Tôi lặng lẽ leo lên xe Thanh Phong.

Suốt đoạn đường cậu ấy không nói gì, chiếc xe chạy với vận tốc vừa phải, ít ra cũng nhanh hơn tốc độ rùa bò và chậm hơn tốc độ xe gió. Như vậy đã rất may mắn cho tôi rồi.

- Nói cho tôi biết, cậu ngồi sau lưng tôi sợ lắm phải không? – Thanh Phong nhỏ nhẹ hỏi.

Tôi chắc chắn rằng, hôm nay sẽ có bão...

- Cũng có đôi chút...

- Thảo nào, Hạnh Như không thích đi chung với tôi...

Câu nói Thanh Phong hòa vào tiếng gió và tiếng xe cộ ngoài đường nhưng đủ để tôi nghe thấy. Tôi im bặt không nói được gì. Sao tôi lại cso cảm giác hụt hẫng thế này? Thực tế, Thanh Phong không phải muốn biết cảm nhận của tôi, mà cậu ấy muốn biết cảm giác của Hạnh Như khi ngồi sau xe.

- Sao im lặng thế, xấu xí?

- Không có gì! – Tôi trả lời bằng quơ để không phải bối rối trước những lời nói của cậu ấy.

HAI QUẢ BOM NỔ CHẠM

Thì ra, chỉ có Hạnh Như mới có thể khiến cả Thanh Phong lẫn Thanh Nam điêu đứng, chỉ có Hạnh Như mới có thể khiến anh em nhà họ bất hòa. Cô gái tên Hạnh Như này, thật là không hề đơn giản một chút nào.

Vừa bước vào tới cổng, tôi bỗng hoảng hốt vì phát hiện cửa nhà mình đang mở tang hoang. Tôi sợ hãi suy nghĩ rằng, có khi nào ăn trộm đã đột nhập vào nhà tôi không? Chỉ tại cái tên Thanh Phong đáng nguyên rủa này, phải chi ban nãy cậu ấy chịu ở nhà trông chừng nhà thì đâu đến nỗi này chứ.

Thanh Phong chắc cũng nhận ra có điều gì khác thường trong nhà tôi, cậu ấy cứ nhìn tôi ngơ ngác:

- Nhà cậu có chế độ mở cửa tự động à?

- Tự động cái đầu cậu ấy!

Tôi không còn tâm trí đâu mà đùa co với cái câu hỏi dở hơi đó, tôi chạy vội vào nhà và mừng rơn vì chiếc Tivi còn nguyên đấy, trong nhà tôi chỉ có cái Tivi ấy là đáng giá, nên khi nhìn thấy chiếc Tivi còn yên vị chỗ cũ, tôi cũng được an tâm phần nào.

- Xem ra tên trộm này thấy nhà cậu chẳng có gì nên không thèm lấy!

Thanh Phong vô tư nói câu ấy khiến tôi không chịu được mà nổi cáu. Tôi trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, Thanh Phong không nói thêm gì nữa. Mà cũng lạ thật, trong nhà tôi chẳng mất thứ gì, vậy thì tên ăn trộm này.... có nhân đức?

- Đúng vậy! Nhà tôi chẳng có gì để cho ăn trộm lấy cả!

Một giọng nói vang lên trong nhà, cả tôi và Thanh Phong đều ngơ ngác, Thanh Phong quay sang hỏi tôi:

- Sao giọng cậu hôm nay khác thế?

Tôi tròn to mắt không hiểu mô tê gì đang xảy ra, câu nói phát ra ban nãy không phải của tôi. Thanh Phong có chậm tiếp thu đến mấy cũng phải nhận ra điều đơn giản đó chứ.

Tôi sợ hãi nhìn Thanh Phong rồi chợt lắc đầu, ra chiều câu nói ấy không phải của tôi.

- Không phải cậu nói?

Tôi gật gật đầu.

- Vậy thì... là ai nói?

- Có khi nào là ma không? – Tôi sợ hãi.

Thanh Phong sau khi phát hiện miệng tôi vừa phát ra câu nói đó đã không ngần ngại mà cú một cái đầu điên vào đầu tôi:

- Cái tật sợ ma không bỏ được à?

-

- Lần này nếu là ma thì cũng là ma nữ chứ không phải ma nam, cho nên cũng chẳng đẹp trai và phong độ như tôi đâu nhé. Vì thế, cậu đừng mơ mộng rằng sẽ nhận được một nụ hôn thần chết, dẹp bỏ cái ý định đó đi!

- Cậu....

Khỏi phải nói, các bạn cũng biết tôi á khẩu như thế nào. Giờ đây tôi mới nhận ra 1 chân lý, không nên cãi lý với anh em nhà họ, nếu có cãi thì cũng chỉ tốn nước bọt mà chẳng mang lại kết quả khả quan gì.

Nhưng dù cho tức đến mức độ nào, tôi cũng không còn tâm trí đâu mà cãi lại với hắn. Tôi sợ hãi nhìn về phía sau bếp, nơi phát ra câu nói ban nãy thì có dáng một người phụ nữ quen quen bước ra. Phải nói là quá quen chứ không phải quen quen nữa. Và người đó, chính là người mẹ yêu quý đã xa cách tôi gần 2 tuần nay. Tôi mừng rỡ chạy đến gần mẹ, tươi cười hỏi:

- Mẹ về hồi nào, sao mẹ không điện về cho con biết?

Đáp lại nụ cười nồng nhiệt của đứa con gái yêu quý, mẹ dùng nét mặt giận dữ nhất của bà rồi nghiêm nghị mà mắng tôi:

- Mày đi đâu mà bỏ nhà bỏ cửa thế này? Nhỡ có ăn trộm vào thì sao?? – Ánh mắt giận dữ của mẹ tôi chợt đổi hướng sang Thanh Phong đang đứng cạnh tôi – À, mà tôi quên, nhà tôi chẳng có gì để cho ăn trộm vào lấy đâu, phải không cậu kia?

Mẹ tôi thường ngày rất ít khi nổi giận, hôm nay chắc tức giận lắm bà mới nổi trận lôi đình như thế này. Thanh Phong chắc cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra nên nét mặt cũng có sự thay đổi, trông hắn bỗng dưng lễ độ và tế nhị vô cùng:

- Dạ, bác là mẹ của Hà Vy ạ? (ây za, chắc sợ bị bỏ đói đây này)

- Không dám nhận! – Mẹ tôi quay ngoắt người tỏ vẻ giận dữ.

- Dạ, xin bác bớt giận, người ta nói, vẻ đẹp là do di truyền, nhưng nhìn bác và Hà Vy, cháu nghĩ chắc có thể Hà Vy bị... đột biến bác nhỉ?

Cái tên Thanh Phong này, hắn đang nói cái quái quỷ gì thế? Ôi trời ạ, hắn không ngần ngại mà đập tôi một cái xuống tận 18 tầng địa ngục. Cứ cho là hắn muốn lấy lòng mẹ tôi để được ăn ké một bữa cơm đi, cũng không nên đưa bà lên tận trên thiên đình mà đập tôi xuống địa ngục như vậy chứ.

Tôi bức xúc, rất bức xúc nhưng không dám làm gì, cũng không dám nói gì, chỉ đứng yên đó mà chờ cơn thịnh nộ của mẹ tôi.

- Này cậu kia, cậu có biết cậu vừa mới nói cái gì hay không hả? Con cái nhà ai mà mất lịch sự thế không biết!!!!

- Bác nói gì ạ? Cháu chỉ nói sự thật thôi mà!

Thanh Phong không nhẫn nại được nữa, chắc cậu ấy quyết định sẽ nhịn bữa cơm trưa nay.

- Cậu ra khỏi nhà tôi ngay! – Mẹ tôi không nén được tức giận mà ra lệnh.

- Sao cháu phải đi ạ? Cháu có làm gì đâu mà bác đuổi cháu đi, cháu chỉ nói sự thật thôi mà, huống hồ chi cháu cũng đã khen bác đấy thôi.

Ồi giờ ơi Thanh Phong ơi, cậu muốn chết thì đi chết một mình đi, sao lại chọc tức mẹ tôi làm gì cơ chứ. Xem ra tôi có muốn được yên ổn cũng không được rồi.

- TÔI BẢO CẬU RA KHỎI NHÀ TÔI NGAY!!!!

Mẹ tôi hét lớn, giọng hét của bà lúc này chắc có thể khiến cả trái đất chao đảo. Nhưng Thanh Phong cũng không phải tay vừa, cậu nghênh nghênh với mẹ tôi:

- Bác làm gì mà mắng tôi? Cả mẹ tôi cũng không dám.. mà bác dám???

- Mày... ra khỏi nhà tao!!!!!!!!!!!!!!

Lúc này, tôi chỉ biết kiếm ình một góc nhà để tránh nạn, người ta nói, “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chịu”. Tôi sớm nhận ra điều đó nên nhanh chóng tìm nơi trú thân, để họ cãi nhau chán rồi cũng sẽ ngưng thôi.

Rốt cuộc, sau 10 phút cãi nhau kịch liệt, Thanh Phong cũng chào thua mẹ tôi rồi hậm hực leo lên xe chạy về. Tôi được dịp thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm giác nhẹ nhõm không được lâu thì tôi bắt gặp mặt mẹ tôi đang nóng hầm hập như một ngọn lửa có thể thiêu cháy cả căn nhà này. Trước rất ít khi tôi thấy mẹ tôi nổi nóng như thế, nên giờ phút này đây, tôi không biết phải làm gì để bà có thể hạ hỏa được.

- Mẹ... - Tôi nhỏ nhẹ.

- Không dám! – Mẹ tôi tức giận không thềm nhìn tôi lấy 1 cái.

- Thôi mà mẹ...

- Tôi đâu dám làm mẹ chị, chị quen toàn dân nhà giàu hống hách, tôi đâu dám nhận là mẹ chị đâu!

- Mẹ.... đừng tức giận nữa mà, cậu ấy chỉ thuận miệng nói vậy thôi, tình tình cậu ấy ngông nghênh hống hách đó giờ rồi, con cũng có muốn đi chung với cậu ấy đâu, tại cậu ấy cứ bắt ép con đấy chứ...

Mẹ tôi dần dần đổi sắc mặt, mẹ quay sang nhìn tôi rồi hỏi:

- Bạn chung lớp với mày à?

- Dạ...

- Vậy sao nó lại ở đây?

- Dạ....

Tôi á khẩu không biết phải trả lời sao, chẳng lẽ nói rằng, Thanh Phong thiếu gia ăn trực nhà mình đấy mẹ à! Như vậy không được, nhất định không được. Đây không phải gọi là ăn trực, mà là... là gì nhỉ? Theo như tôi hiểu hôm na, cũng như tầng lớp vô sản bị bóc lột sức lao động.... nhưng không biết phải trả lời sao để mẹ tôi hiểu đây nữa.

- Nhà nó có gia giáo không? Sao lại ăn nói mất lịch sự thế? – Mẹ tôi lại hỏi.

- Dạ, có mẹ à, nhà Thanh Phong rất có gia giáo (ái chà, tôi tăng bốc cậu lên 9 tầng mây luôn rồi đấy Thanh Phong à)

- Thê... sao lại nói chuyện giống như người không có gia giáo 1 chút nào thế?

- Da.. chuyện đó.... À... mà Thanh Phong là con trai của dì Mỹ Lệ đấy mẹ à!

Tôi chợt nhớ ra một điều quan trọng, nếu nói ẹ tôi biết, Thanh Phong là con trai của dì Mỹ Lệ thì ít ra cũng có thể bớt thành kiến của mẹ tôi đối với Thanh Phong đôi chút.

Mẹ tôi trở mắt nhìn tôi một hồi lâu rồi chợt lên tiếng:

- Không thể nào, không thể có sự khác biệt như thế được! Mẹ nó hiền dịu nét na như thế, sao lại có một thằng con trai ngỗ nghịch ngông nghênh như vậy được.

- Không đâu mẹ ạ, thật ra, Thanh Phong còn có một người em trai sinh đôi, cậu ấy....

Nhắc đến Thanh Nam, không hiểu sao mặt tôi lại đỏ bừng lên, tim đập thình thịch, tôi không sao tự chủ được cái cảm giác của mình. Cold boy như cậu ấy, có thể khiến khá nhiều cô điều đứng, trong đó.... chẳng biết có tôi không nhỉ? Tôi chợt lắc lắc đầu để xua tan cái suy nghĩ của mình, thực tế, tôi không có quyền nghĩ như thế, tôi không có quyền nhìn thẳng vào mặt Thanh Nam mà nói chuyện.

Thực tế.... là như thế....

- Sao? Thằng em sinh đôi của nó, cũng ngang ngạnh và ngông nghênh như nó chứ? – Mẹ tôi chợt hỏi tôi sau một hồi lâu không thấy tôi nói tiếp câu nói của mình.

- Dạ, không mẹ à, cậu ấy tên Thanh Nam, rất hiền và học giỏi.

- Sao anh em sinh đôi mà tính cách khác nhau 1 trời một vực như thế?

Mẹ tôi thuận miệng nói ra câu đó rồi chợt thở dài:

- Cũng đã hơn 20 năm nay, mẹ và Mỹ Lệ không gặp nhau, giờ đây con cái lớn cả rồi. Thời gian đúng là trôi nhanh thật.

Nói rồi mẹ tôi đi thẳng vào bếp nấu cơm, lúc này tôi mới thực sự nhẹ nhõm, mẹ tôi đã qua cơn giận rồi. Mong sao sau này Thanh Phong đừng đến nhà tôi nữa.

TIẾP TỤC BỊ XỎ MŨI

RẦM!!!!!!!!!!!!!!!

Một quyển vở vô tội được đập mạnh xuống bàn tôi. Ngược mặt lên, tôi bắt gặp ánh mắt đầy sắc lửa của Huyền Trân. Tôi vô tội hỏi:

- Gì thế?

- Tao đã cảnh cáo mày thế nào? Mày cứ thích đi với Thanh Phong vậy à? Sao mày mặt dày thế?

-

- Sao? Không nói được gì à? Hay là mà đang đợi Thanh Phong của mày đến? ày hay, về nhà mà soi gương lại đi, xấu như ma mà trèo cao hả con!

- Cậu ăn nói gì kỳ cục thế?

Cuối cùng tôi cũng không chịu đựng được mà cãi lại, Huyền Trân cứ thích đẩy tôi vào đường cùng, cứ thích bắt nạt tôi. Tôi không thể cứ để chuyện đó tiếp tục diễn ra được.

- A ha, con này hôm nay ngon nhỉ? Dám cãi lại tao luôn à? Có tin tao xé áo mày rồi tung lên mạng hay không hả? – Huyền Trân nói đầy thách thức.

- Thế... cậu có tin, tôi đưa cậu lên phòng hiệu trưởng hay không hả? – Tôi cũng không chịu thua, Hà Vy ơi, hôm nay chắc mày ăn phải gan cọp rồi.

- Cái con này, mày dám??

- Cậu dám thì tôi dám!

- Mày.... Mày ỷ mảy làm lớp trưởng thì ngon à? Cho mày hay, tao sẽ nói cô cắt chức mày.

- Cậu cứ tự nhiên, tôi không có ý kiến.

- Mày.....

- Nếu không còn gì để quát mắng hay dọa nạt nữa, mong cậu có thể giữ trật tự công cộng.

Huyền Trân bực tức liếc xéo tôi khiến tôi rùng mình. Phải can đảm, mình phải can đảm... tôi tự động viên mình để trấn an tinh thần cho đến khi Huyền Trân không nói được gì nữa mà quay về chỗ ngồi của mình.

Và tôi không ngờ, Thanh Phong đã chứng kiến tất cả những chuyện hay ho ban nãy, cậu ấy ngồi vào chung bàn với tôi rồi cười lớn:

- Hôm nay vịt con xấu xí dám cãi tay đôi với đại ca Huyền Trân à? Xem ra trận đấu này thú vị đây!

- Thú vị cái đầu cậu.

Tôi lăm bằm với Thanh Phong. Sau cái bữa mà Thanh Phong với mẹ tôi nổi trận lôi đình, dường như tôi cũng bị ảnh hưởng đôi chút nên mới dám ưỡn ngực mà cãi nhau với Huyền Trân. Sau bữa đó Thanh Phong không đưa rước tôi nữa, tôi cũng chẳng thêm bận tâm dù có buồn và trống vắng đôi chút. Nhưng có một điều là, mấy ngày tôi đi học một mình, sao chẳng thấy ai khủng bố tôi, cũng chẳng đe dọa hay bắt nạt... và tôi cũng chẳng hiểu hỏi, sao hôm nay Huyền Trân lại nổi hứng mà lớn tiếng với tôi và hăm dọa như thế. Và thắc mắc này đã được tôi thuận miệng hỏi Thanh Phong:

- Này, sao mấy ngày nay tôi vẫn an toàn khi đi một mình về nhà thế?

- Vì lúc ấy có tôi.

- Hả????

Tôi trợn to mắt hết cỡ khi nghe câu trả lời của Thanh Phong. Tôi nhớ rõ rang, cả tuần nay tôi đi 1 mình mà. Không lẽ cậu ấy biết phép tàng hình?

- Bị điếc hả gì? – Thanh Phong phang cho tôi một câu như thế rồi cười cười nói – Được rồi, không đùa với cậu nữa, lo ôn bài môn Địa đi, nếu không muốn bị ngồi chiêm chệ trên sổ đầu bài nữa.

- Cậu làm như cậu siêng học lắm không bằng – Tôi nhìn Thanh Phong mà bức xúc.

- Cũng không hẳn, bốn thiếu gia đây không thích học, mà nếu có lên sổ đầu bài cả chục lần cũng chẳng sao cả. Hiểu chưa hả vịt con xấu xí?

- Cũng... hơi hơi....

- Cậu đúng là, không có một chút chất xám nào cả!

- Chắc cậu có?? – Tôi lại được dịp mà trừng mắt với Thanh Phong.

- Được...được... Hà Vỹ xấu xí hôm nay ăn phải gan hùm rồi!.. - Thanh Phong lại trêu tôi rồi bỗng dừng cậu ấy áp miệng vào tai tôi khiến mặt tôi đỏ bừng - Nói cho tôi biết, hồi nãy cậu run lăm lăm phải không? Ha ha ha

Thanh Phong khoái chí cười lớn, dường như cười trên nỗi đau của người khác là sở trường của cậu ấy thì phải. Đã biết tôi nhút nhác và dễ bị bắt nạt, thế mà cũng đành lòng cười lớn như thế. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, không nên đôi co với hắn làm gì, chỉ thêm tốn calo mà thôi.

13. Chương 13

BỘP!

Tôi lại hoảng hồn, chẳng biết chuyện gì đến nữa đây, hôm nay tôi bị cảnh cáo hơi bị nhiều nhỉ?

Một tấm thiệp mời được đặt “nhẹ nhàng” xuống bàn tôi, cả tôi và Thanh Phong đều sững sốt mà quay lên nhìn. Không ai khác, là Thanh Nam, tôi chợt thấy tim mình lại đập lố nhịp. Chẳng biết tôi có bệnh lý về tim không mà nó cứ liên tục đập sai quy luật?

- Sinh nhật mẹ tôi, thứ 7 tuần này, đi một mình, không cần quà cáp!

Nói vồn vện một câu chưa tới 20 tiếng đó, Thanh Nam quay lại bàn mình ngồi để mặc cho tôi và Thanh Phong trở mắt ngạc nhiên, Thanh Phong lật đi lật lại tấm thiệp rồi thắc mắc:

- Ủa, thứ 7 tuần này sinh nhật mẹ tôi sao tôi không biết nhỉ?

- Ôi trời!

Tôi chỉ thốt ra vồn vện hai chữ đó, thế mà Thanh Phong thiếu gia không chịu tha cho tôi, hắn nghiêng răng ken két với tôi:

- Cái gì mà trời?

- À... khôngcó...gì...

Tôi sợ hãi thu người vào một góc, không dám nói thêm gì nữa. Thanh Phong lại được thể cười ha ha:

- Ha ha ha... Hà Vy ơi hà Vy, cãi nhau với tôi, cậu chỉ có thể rụt rè như thế thôi à?

- #%&&&*(

- Nói tóm lại, sinh nhật mẹ tôi, cậu phải có mặt!

Nói rồi Thanh Phong bỏ về chỗ ngồi của mình. Tôi ngồi đờ ra đó, không hiểu mô tê gì đang xảy ra. Suy nghĩ được một lúc, tôi bỗng suy luận ra vấn đề, anh em nhà họ, lại xỏ mũi tôi mà dắt đi. T_T

MỘT NGÀY KHÓ QUÊN

Tan học, tôi lững thững dắt xe ra về. Cả tuần nay tôi được đi một mình nên tạm thời an toàn về tính mạng và tài sản. Không phải dính líu gì đến Thanh Phong thiếu gia tức là Huyền Trân cũng không còn thành kiến với tôi nữa. Tự nhiên thấy bầu trời thật đẹp, cảm giác thật dễ chịu. Mặc dù có chút gì đó hơi hụt hẫng trong lòng, nhưng ít ra cũng tạo được sự an toàn cho bản thân mình.

Một chiếc xe du lịch chạy lên trước mặt tôi rồi bỗng dừng chặn đường tôi lại, theo như ấn tượng ban đầu, chiếc xe này có vẻ hơi quen quen. Khi chủ nhân của nó bước ra, tôi xác định linh cảm của mình là không sai. Dáng người dong dỏng cao, mái tóc xề xòa màu hạt dẻ, gương mặt tỏa sáng như thiên thần nhưng phảng phất một chút lạnh, lạnh như băng tuyết mùa đông. Đó là ấn tượng hiện giờ của tôi về Thanh Nam. Làn môi mỏng của cậu ấy khẽ nhếch lên đôi chút rồi dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi. Ánh mắt ấy bỗng chốc làm tim tôi rối bời, gương mặt anh tuấn ấy ẩn lên sau ánh nắng chiều rực rỡ khiến cậu ấy đẹp hơn bao giờ hết. Tôi có chút ngượng ngùng nên lùi về sau để không phải bị cậu ấy bắt gặp mặt tôi đang đỏ bừng lên. Thanh Nam thấy tôi như thế nên thôi không tiến lại nữa, cậu ấy chợt nắm lấy bàn tay tôi khiến tôi không làm chủ được cảm xúc của mình, rồi cậu ấy đặt vào tay tôi một tờ giấy, lạnh lùng nói:

- Thứ 7 khi nào chuẩn bị xong điện cho tôi, tôi sẽ qua đón cậu. Còn nữa, cậu không được đi chung với Thanh Phong dù với bất cứ lý do gì đi nữa, nghe rõ chưa?

- (tim còn đang đập thình thịch nên tạm thời không nói gì được ^^).

- Cậu có nghe rõ chưa? Trương Hà Vy?

Dường như Thanh Nam không nhẫn nại được nữa nên đã cáu gắt với tôi. Đến lúc này tôi mới thực sự tỉnh mộng và nhịp tim đã đập lại bình thường. Tôi nắm chặt tờ giấy trong tay rồi rụt rè đáp:

- Ủ, biết rồi!

- Nhớ ăn mặc cho đẹp vào!

Thanh Nam nhẫn nại nói xong câu đó rồi bước vội lên xe, không quên ngoái đầu lại nói vọng ra:

- Nói với Thanh Phong đừng nói với mẹ tôi thứ 7 là sinh nhật bà!

- Tại sao? – Nhà họ thật là khó hiểu, tôi không giấu được thắc mắc nên tranh thủ hỏi trước đi Thanh Nam lái xe đi.

- Tôi muốn ẹ tôi một bất ngờ.

Chiếc xe vô tình chạy đi một mạch. Còn tôi cứ đứng trơ ra đó rồi suy nghĩ lại những chuyện vừa mới xảy ra. Tôi có nằm mơ không đây, Thanh Nam vừa nắm tay tôi, dù chỉ là để đưa một tờ giấy nhưng cái cảm giác khi tay chạm tay vẫn còn vương vấn. Hai má tôi đang nóng bừng lên và trong lòng dâng lên một cảm xúc nhẹ nhẹ. Nó không giống như cảm giác khi tôi đi chung với Thanh Phong, không giống cái cảm giác khi tôi nói chuyện với Thanh Phong. Thật khó hiểu, Thanh Nam và Thanh Phong, họ là anh em sinh đôi nhưng sao lại có thể tạo cho tôi hai cảm giác khác nhau hoàn toàn như thế?

Vừa về tới nhà, tôi hí hục dắt xe vào và không quên cất thật kĩ tờ giấy mà Thanh Nam đưa, mặc dù trong đây chẳng có gì ngoài số điện thoại dài ngoằn nhưng cứ khiến tôi cứ muốn nhìn mãi không thôi. Tôi khẽ mỉm cười rồi chạy vọt ra sau bếp. Giờ này là buổi chiều nên cảm giác đói bụng đang hành hạ tôi. Mẹ tôi giờ này không có nhà nên trong căn nhà này yên ắng hẳn. Dù trong nhà tôi không có sự xuất hiện của người

trụ cột gia đình, nhưng tôi biết rõ, 15 năm qua, mẹ tôi đã cố gắng thay thế và làm điều đó. Nếu ai nhìn vào căn nhà tôi và nói nhà tôi thiếu đi hạnh phúc gia đình vì trống vắng tiếng nói của người cha, thì tôi xin nói rằng, mẹ tôi đã làm được điều đó và tôi rất rất hạnh phúc về gia đình nhỏ nhắn của mình, gia đình mà đối với bất kì ai đều nghĩ rằng mang nhiều khiêm khuyết.

Reng...reng...reng....

Tiếng chuông điện thoại trong nhà làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Chẳng biết ai mà lại điện đúng giờ đến thế, đang lúc trong lòng được một chút yên bình và thanh thản thì lại nhấn tâm mà phá tan nó. Tôi bực bội lắm ba lắm bầm rồi bắt máy, đầu dây bên kia là một giọng nói chẳng quen mà cũng chẳng lạ. Tôi đoán là Thanh Phong, vì chỉ có Thanh Phong mới có một chất giọng đặc trưng và không đụng hàng như vậy. Nhưng cũng thật lạ vì hôm nay giọng Thanh Phong không lớn như thường ngày, âm lượng hình như giảm đến mức tôi thiếu. Khi thấy có người bắt máy Thanh Phong vội lên tiếng:

- Vịt con xấu xí, nói cho tôi biết, hồi nãy thằng Thanh Nam nói gì với cậu?

Tôi giật mình trước câu hỏi của Thanh Phong, sao cậu ấy biết tôi đã gặp Thanh Nam hồi chiều chứ?

- Có gì đâu, mà sao cậu biết?

- Không có gì sao? Không có gì sao tôi thấy nó nắm tay cậu?

- Cậu.... cậu thấy à?

Đường như Thanh Phong không giữ được bình tĩnh nữa. Cậu ấy bắt đầu quay lại phong cách ban đầu của mình, bắt đầu quát tháo tôi:

- Cậu không cần quan tâm đến chuyện đó. Trả lời đi, nó đã nói gì với cậu?

Được rồi được rồi, Thanh Phong, cậu muốn biết thì lão bà bà sẽ cho cậu biết. Tôi lấy hết sức cộng với lòng can đảm vốn có của mình, nói rõ ràng từng chữ một:

- Thanh Nam dặn tôi hôm ấy để cậu ấy đón, còn nữa, cậu ấy dặn tôi không được đi chung với cậu. Còn nữa...

- Được rồi! – Thanh Phong ngắt lời tôi – Đủ rồi, tôi biết rồi!

Và thế là tôi chỉ còn nghe được tiếng tút tút trong điện thoại. Tôi chột khẽ thở dài, xem như đã qua được một kiếp nạn. Mặc dù tôi cảm thấy có một cái gì đó khác lạ trong thái độ của Thanh Phong, nhưng tôi không quan tâm nữa, vì chuyện mà tôi quan tâm nhất bây giờ là chuyện ngày thứ 7, ngày hôm ấy, tôi biết mặc gì đây? Hiz hiz!

Lục tung cả tủ quần áo, tôi chẳng chọn được bộ nào ra hồn. Vì trước giờ tôi không có nhiều bạn nên cũng ít khi đi chơi, dẫn đến quần áo cũng không bằng ai. Tôi chán nản mà đếm lịch rồi chột la toáng lên vì tôi phát hiện ra, hôm nay đã là thứ 6!!!!!!!

Thanh Nam là con người rất thích chơi chữ, ngày mai thì nói ngày mai, cần gì nói thứ 7 tuần này. Chính câu nói của Thanh Nam khiến tôi phải đau đầu rồi, biết ăn mặc thế nào đây? Đi dự sinh nhật tại một gia đình có quyền thế như vậy, mà lại ăn mặc quê mùa như tôi sẽ khiến dì Mỹ Lệ lẫn Thanh Nam và Thanh Phong đều sẽ phải mất mặt. Tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải mua đồ mới? Như vậy thì rất là lãng phí vì không có cơ hội được mặt nó lần thứ hai. Nếu có, chắc cũng phải 1 năm nữa.

- Vịt con xấu xí, mở cửa, mở cửa!!!!!!!

Tiếng thét gào bên ngoài không lại lằm gì với tôi. Nhưng lạ thật, bây giờ đã gần 6h tối, Thanh Phong kiểm tôi để làm gì? Hay cậu ấy lại có dự định muốn... ăn trực? Nếu thật sự là vậy, thì Thanh Phong bị điên thật rồi.

- Nhanh lên coi, con vịt kia, cứ chậm chạp như vậy chắc năm sau mới ra tới quá!

Tôi nhanh chân chạy ra mở cửa rồi ngạc nhiên khi thấy Thanh Phong say mèm. Quái, đã say như thế mà vẫn còn sức lực hết lớn như vậy à?

- Xấu xí kia, làm cái trò gì trong đó mà chậm như rùa bò vậy hả?

- Tôi....

- Cậu.. cậu... cái gì???? – Thanh Phong đứng thẳng dậy nhưng lại lảo đảo không vững, cậu ấy vút một cái hộp mà đổ vào người tôi rồi lảo đảo – Cho cậu này, nhớ ăn mặc cho đẹp vào, đừng làm gia đình tôi mất mặt....

Nói rồi Thanh Phong lảo đảo leo lên chiếc SH định chạy đi nhưng dường như không còn giữ được thăng bằng nữa nên đã té nào xuống đất. Tôi hốt hoảng chạy đến đỡ Thanh Phong dậy, trông cậu ấy lúc say mềm giống như cọng bún thiêu, không còn một chút sức sống.

- Thanh Phong, cậu tỉnh lại xem nào, sao lại bất tỉnh ở nhà tôi như thế chứ? Tỉnh dậy xem...

Vừa nói tôi vừa vỗ vỗ vào mặt Thanh Phong nhưng xem ra không có hiệu quả gì. Cậu ấy dường như đã bất tỉnh thật rồi. Tuy vậy nhưng tôi vẫn muốn cho cậu ấy tỉnh lại, không muốn cậu ấy bị xỉ trước nhà tôi, không khéo một người nào đó đi ngang qua chứng kiến được cảnh này lại đồn thổi lên rằng tôi ...giết người mất! nghĩ như vậy nên tôi lấy hết sức mình để lay Thanh Phong chỉ mong sao cậu ấy có thể mở mắt.

- Cái gì vậy? – Thanh Phong lơ lơ mở mắt trước những cái vỗ vỗ của tôi vào mặt cậu ấy – Là Hạnh Như, Hạnh Như à?

Vừa nói Thanh Phong vừa nắm lấy 2 bên vai tôi, lắc lắc. Ánh mắt Thanh Phong nhìn thẳng vào tôi khiến tôi không thể giữ được bình tĩnh của mình được nữa. Tim tôi cứ nhảy nhót lung tung mà không chịu đứng yên một chỗ. Đúng thật là... sao lại có thể như thế này được chứ?

- Thanh Phong, cậu làm ơn tỉnh lại giúp tôi được không hả?

- Anh yêu em....

Trời đất, cậu ấy nói cái quái quỷ gì vậy? sao lại có thể?

- Hạnh Như, anh yêu em....

Câu nói ấy vừa được thốt ra thì Thanh Phong lại nhắm mắt mà ngủ thiếp đi. Tôi chợt cảm thấy tay mình dường như không còn một chút sức lực gì nữa. Một cảm giác hụt hẫng trong lòng, một cảm giác phải nói là gì đây? Khó chịu? Bực mình? Hay thất vọng? tôi không trả lời được, thật sự tôi không thể trả lời được.

Nhìn Thanh Phong thiếp đi trước mặt tôi, tôi khẽ đưa tay mình lên mái tóc cậu ấy. Bàn tay tôi lướt qua những sợi tóc đen và xuề xòa, không ngờ, khi nhìn Thanh Phong với một khoảng cách gần như vậy lại có thể khiến tôi phát hiện ra, lúc say rượu, trông Thanh Phong đáng yêu hơn bao giờ hết. Đôi môi mỏng đôi lúc lại khẽ chép lên như muốn uống thêm rượu, lông mi dài và đen cụp xuống để cậu ấy chìm vào trong giấc ngủ.... những cảnh ấy, tự dưng khiến lòng tôi ấm áp hơn bao giờ hết.

Sau khi dìu Thanh Phong vào trong nhà, tôi chỉ có thể ngồi đấy mà thở hổn hển. phải chi Thanh Phong lùn đi một chút, hay cũng khoảng 1m50 thì đã rất dễ dàng để tôi đưa được vào trong nhà. Tình hình là cửa nhà tôi được thiết kế cho người có chiều cao khiêm tốn 1m50 như tôi nên khi đưa được Thanh Phong qua cửa là một cuộc hành trình vô cùng khó khăn và gian nan. Lại thêm cái thân hình nồng nặc mùi rượu khiến tôi chỉ muốn nôn mửa. Và còn một điều đau lòng hơn nữa, là tôi phải cho Thanh Phong chiếm giữ cái giường yêu quý của mẹ con tôi. Á! Nhắc đến mẹ tôi, tôi chợt nhớ rằng, còn một điều vô cùng vô cùng đau lòng, lát nữa mẹ tôi đi bán về mà trông thấy một thanh niên cao hơn 1m8 đang chiếm chệ mà chiếm lĩnh cái giường của bà, chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào. Còn nữa, mẹ tôi cực kỳ có thành kiến với Thanh Phong, nếu để mẹ tôi mà nhìn thấy gương mặt ấy, chắc bà sẽ không ngần ngại mà vút Thanh Phong vào lò than. Chắc chắn là vậy!

DỰ TIỆC (1)

(Thanh Phong là tên biến thái)

Suy đi nghĩ lại 1 hồi, tôi nhận thấy rằng không còn cách nào khác để giải quyết chuyện này, ngoại trừ điện cho Thanh Nam, bảo cậu ấy đưa Thanh Phong về. Dù tôi biết cách giải quyết này không được khả quan cho lắm, bởi vì anh em họ từ lâu đã có hiềm khích với nhau, bây giờ tôi lại bảo Thanh Nam đưa Thanh Phong về, có khi nào có án mạng xảy ra không nhỉ? Hàng loạt những cảnh tượng máu me ghê gớm hiện lên trong đầu tôi (công nhận trí tưởng tượng của tôi thật phong phú ^.^). Rồi tôi chợt lắc lắc đầu để không phải suy

nghe lung tung nữa. Đó đã là cách duy nhất rồi, nếu để mẹ tôi thấy Thanh Phong đang nằm chiếm chệ trên chiếc giường yêu quý của bà, hậu quả lại còn nghiêm trọng hơn cả việc Thanh Nam ám sát ông anh sinh đôi của mình như tôi đã từng tưởng tượng ban nãy. Vì thế cho nên, cách duy nhất và cũng là cách cuối cùng, đó là, phải điện thoại cho Thanh Nam.

Nhấn từng con số trong tờ giấy mà hồi chiều Thanh Nam đưa, tôi run rẩy nhấn nút CALL.

- Alo

Ở đầu dây bên kia là giọng một cô gái, giọng nói ấy ngọt như mật ong khiến tôi phải nổi da gà. Sao lại là con gái nhỉ? Đây không phải là số điện thoại mà Thanh Nam đưa cho tôi hay sao?

- Alo cho hỏi ai đấy ạ?

Đầu dây bên kia dường như không kiên nhẫn được nữa nên đã ra giọng hối thúc, tôi vội vàng lên tiếng:

- À cho hỏi phải số điện thoại của Thanh Nam không ạ?

Im lặng, bên ấy im lặng hết 3 giây, rồi giọng cô gái cất lên nhẹ nhàng:

- Xin lỗi, chị nhầm số rồi ạ, em không biết ai tên Thanh Nam hết!

Sao lại có thể như vậy chứ, rõ ràng đây là số điện thoại mà Thanh Nam đưa cho tôi mà. Có khi nào, cậu ấy chơi xỏ tôi không? Mà tại sao cậu ấy lại làm như thế? Không phải, không phải vậy đâu, chắc có sự nhầm lẫn ở đây rồi... Tôi cố lắc lắc đầu để không phải suy luận lung tung beng nữa. Tôi đang định nói tiếng xin lỗi rồi tắt máy thì ở đầu dây bên kia có giọng một người con trai:

- Ai tìm anh thế?

Giọng nói ấy... là của Thanh Nam? Giọng nói ấy tuy rằng tôi chỉ mới nghe qua có một vài lần khi tiếp xúc với Thanh Nam, nhưng cái chất giọng đó thì không nhầm vào đâu được. Chắc chắn là của Thanh Nam, nghĩ đến đây tôi mừng rỡ lên tiếng:

- Thanh Nam phải không? Trả lời tôi đi, là Thanh Nam phải không?

Dường như đầu dây bên kia không hiểu được nỗi lòng trong lúc này của tôi. Dường như họ không nghe thấy những gì tôi đang nói và họ không biết tôi đang nóng lòng như thế nào. Và cũng dường như ở bên ấy có tiếng cãi vã. Tôi cố ép tai nghe vào tai mình để lắng nghe những gì họ nói và tôi nghe được loáng thoáng:

- Sao em lại lấy điện thoại của anh?

- Em là vợ hứa hôn của anh, em không có quyền sao?

- Dù là vậy, em cũng không có quyền xâm phạm riêng tư của người khác.

- Anh không phải là người khác, anh không phải người người xa lạ với em, anh có biết không hả??

- Em im đi, biến khỏi nhà anh, NHANH!!!!

- Anh Nam.....

- BIẾN!!!!!!!!

- Anh Nam, đừng như vậy với em mà, tại em yêu anh nên.....

- Giang Hạnh Như, tôi nói cho cô biết, đừng bao giờ để tôi thấy mặt cô nữa. Làm ơn, biến khỏi nhà tôi!

- Anh.... Anh thật là quá đáng!!!!!!

Và rồi tôi chỉ nghe tiếng khóc thút thút và tiếng bước chân của một người chạy vội đi. Tôi căng thẳng như muốn nín thở. Thôi thì không nên làm phiền Thanh Nam vào lúc này, lát nữa khi nào cậu ấy bình tĩnh trở lại hãy điện cho cậu ấy. Tôi chán nản suy nghĩ như vậy rồi định cúp máy nhưng tôi nghe được giọng nói của Thanh Nam trong điện thoại:

- Hà Vy, cậu còn nghe máy không?

- À, còn... - Tôi sợ hãi trả lời thật nhanh vì sợ rất có thể mình là Hạnh Như thứ 2 để Thanh Nam trút giận.

- Hồi nãy... có làm cậu sợ không?

- À không không, không có...

Tất nhiên là không sợ, chỉ muốn chết đứng tại chỗ mà thôi. Cả Thanh Nam lẫn Thanh Phong, người nào cũng có một lực sát thương nhất định, nếu nói chuyện với 2 người họ mà không biết cách ứng phó thì chỉ có nước chết mà thôi.

- À, điện tôi có gì?

- Thanh Phong, cậu ấy... đang trong nhà tôi...

Tôi rụt rè nói ra cái sự thật đau lòng đó. Ôi Hà Vy ơi, mà có thể khiến một thằng con trai ngủ trong nhà mà, mà đúng là tài!

- Thanh Phong đang làm gì? – Thanh Nam hỏi.

- Ngủ....

- Hả???

Thanh Nam không giấu được sự tò mò, khi tôi nhận ra lời nói của mình có khả năng giết chết bản thân mình thì đã quá muộn. Tôi vội vàng phân bua:

- Không phải, ý tôi không phải vậy, cậu đừng hiểu lầm....

- Thì tôi có hiểu gì đâu, lát tôi qua đón Thanh Phong về. Vậy nghe.

Đầu dây bên kia chỉ còn tiếng tút tút, tôi thở dài đặt ống nghe xuống. Thật không hiểu nổi, gia đình họ chỉ có 3 người nhưng sao lại phức tạp đến như thế? Tôi lơ mơ nhận ra dây mơ rễ má của cô nàng tên Hạnh Như đối với gia đình họ. Cô nàng này, đúng thật là không đơn giản.

**

Khi Thanh Nam đã hộ tống ông anh quý quái của mình về rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cũng may mẹ tôi chưa về nên không chứng kiến được cái cảnh hay ho đó. Sức nhớ ra mình còn việc chưa làm. Tôi chạy vội lại tủ đồ, lấy cái hộp mà ban nãy Thanh Phong không thương tiếc mà ném qua cho tôi trong lúc say xỉn. Tôi mở nó ra và thoáng bất ngờ. trong hộp là một chiếc váy màu xanh nhạt, và một bộ phận trang điểm. Chưa kịp vui vì món quà trên trời rơi xuống đó, tôi phát hiện bên cạnh đó có một chiếc hộp nhỏ, không ngần ngại mở ra và... ôi trời ơi, một chiếc áo ngực silicon đang nằm chiếm chệch trong đó, còn có một mảnh giấy ghi chữ ngoằn ngoèo thật khó đọc:

- Vịt con xấu xí, nhớ mặc cái này vào cho ... “có điện có nước” giùm cái! Tôi mà phát hiện ngày mai cậu không mặc nó, cậu chết với tôi!

Cái quái quỷ gì thế này, tặng cái này, cũng được á? Tôi đỏ mặt cất vội vào trong hộp, nếu mẹ tôi biết, một thằng con trai vứt cho tôi cái thứ quỷ này, bà sẽ giết tôi chết mất.

Giờ đây tôi nhận ra một chân lý, Thanh Phong rất là biến thái!

14. Chương 14

DỰ TIỆC (2) (Người yêu bắt đắc dĩ)

6h 30 phút chiều thứ 7:

- Xấu xí, xong chưa?

- Vẫn chưa, còn tận 30 phút nữa mà!

6h 45 phút chiều thứ 7:

- Rồi chưa? Con vịt kia, làm gì mà lễ mễ như thế hả?

- Cậu....

Thanh Phong cứ liên tục điện thoại cho tôi khiến tôi không thể tập trung cho công việc chuẩn bị của mình. Tôi bực mình muốn cắt dây điện thoại để không thể bị cái cậu ầm kia làm phiền nữa. Đúng là có nhiều người vô công rồi nghề, chẳng có việc gì làm, cứ thích hối thúc người khác như vậy đấy.

- Hù!!!!!!!!!!!!

Tôi vừa định bước ra khỏi cửa thì suýt té ngã bởi có một vật thể lạ đen thui từ đâu lù lù xuất hiện trước mặt mình và kèm theo đó là tiếng hù ghê rợn, tôi sợ hãi hét lớn:

- Á, ma!!!!!!!!!!!!!!

- Ma cái đầu cậu – Thanh Phong cú một cái vào đầu tôi – Cái tật sợ ma không bỏ à?

- Làlà....cậu à? – Sau khi định thần lại, tôi mới phát hiện hôm nay Thanh Phong thật lịch lãm với bộ vest màu đen. Lúc này trông cậu ấy rất ra dáng người lớn, rất phong độ @_@

Thanh Phong nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, tôi nín thở để nghe lời nhận xét của cậu ấy:

- Thế nào?

- Xấu quá!!!!!!!!!!

Thanh Phong không cần suy nghĩ rồi phang cho tôi một câu như thế. Mặc dù rất đau lòng nhưng chắc đó là sự thật. Tôi buồn bã hỏi:

- Thế, hôm nay tôi không đi được không?

- Không được! – Thanh Phong trả lời ngắn gọn.

- Ô, thế này... sao được? – Tôi ngơ ngác, đã xấu thế này thì làm sao mà đi dự tiệc ở một gia đình quyền thế như vậy.

- Nói cho tôi biết – Thanh Phong áp miệng vào tai tôi – Cậu không mặc nó à?

Tôi đỏ mặt trước câu nói của cậu ấy. Chợt nhớ lại cái áo ngày hôm qua, tôi ngại ngần hỏi:

-Sao... cậu... biết?

Thanh Phong không kiên nhẫn được nữa, cậu ấy trừng mắt nhìn tôi, nghiêng răng ken két:

- Mau! Đi vào trong mặc nó vào!

- Tôi....

- Đi mau!

Thanh Phong lại giở giọng ra lệnh, vì thế tôi chỉ còn biết lủi thủi làm theo lời của cậu ấy.

**

Từ trong phòng bước ra, tôi rụt rè hỏi Thanh Phong:

- Thế này... đã được chưa?

Thanh Phong nhìn tôi trong chốc lát, đôi mắt cứ dán vào chỗ không nên nhìn, rồi khẽ mỉm cười:

- Được rồi, trông đỡ hơn ban nãy...

- Cậu....

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa, mệt cậu quá, cậu không trang điểm à?

- À... không...

- Vịt Con Xấu Xí kia, làm cái trò gì mà không sử dụng hết đồ mà bốn thiếu gia tặng, muốn chết hả?

- Tôi....

- Cậu... không biết trang điểm à?

Tôi xấu hổ gật gật đầu, Thanh Phong ngẩn người trong giây lát rồi không ngần ngại mà kéo tôi vào trong nhà, đẩy tôi ngồi xuống ghế.

- Cậu định làm gì? – Tôi ngơ ngác hỏi.

- Đừng quậy nữa, ngồi yên đấy.

Khi Thanh Phong bắt đầu cuộc hành trình vẽ hươu vẽ vượn lên mặt tôi thì tôi mới lơ mơ hiểu ra cậu ấy đang làm gì.

- Vịt con xấu xí, cậu phải công nhận một điều rằng, không có tôi, cậu sẽ không làm được việc gì không?

- Há?

Tôi giật mình trước câu nói của Thanh Phong và theo một phản xạ tự nhiên, tôi quay ngoắt ra sau khiến cả công trình của thiếu gia Thanh Phong trên đầu tôi bỗng chốc tan thành mây khói.

- Có ngồi yên đấy không thì bảo? – Thanh Phong tức giận quát tôi.

Tôi im lặng không dám nói gì cũng không dám cử động thêm nữa. Chẳng biết cậu ấm này có biết cách trang điểm không đây? Hay lại biến tôi thành trò hề? Tôi rất không bình tĩnh mà suy nghĩ như thế.

Sau 15 phút hành trình vẽ hươu vẽ vượn, cuối cùng Thanh Phong cũng chịu ngừng tay, cậu ấy nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới rồi thẳng thắn mà nhận xét:

- Cũng tạm chấp nhận được!

Tôi đang định lấy gương soi xem mình “tạm chấp nhận được” là như thế nào, nhưng chưa kịp thực hiện ý đồ của mình thì tiếng còi xe ngoài cửa vang lên. Thanh Nam thiếu gia đã đến.

Thanh Nam bước ra khỏi xe, cậu ấy thật đẹp trong bộ vest màu trắng, mái tóc xuề xòa đã được chải lên gọn gàng làm nổi bật lên gương mặt đẹp như thiên sứ ấy. Tôi phải mất hết 5 giây để lấy lại bình tĩnh và mỉm cười với Thanh Nam.

Thanh Nam ngẩng người nhìn tôi trong chốc lát rồi lên tiếng:

- Đi chưa?

- À, đi!

Tôi vội trả lời rồi luống cuống chuẩn bị cuộc hành trình bị bắt ép của mình.

- Phiên anh rước Hạnh Như giùm.

Thanh Nam chủ động nói chuyện với Thanh Phong, tôi còn đang ngạc nhiên không hiểu mô tê gì đang xảy ra thì đã bị Thanh Phong đẩy đi.

- Mà đưa Hà Vy đi cẩn thận đấy!

Ngồi trên xe, nhìn qua gương chiếu hậu, dường như tôi không nhận ra mình nữa. Đôi mắt to tròn chứ không còn một mí ti hí như trước, gương mặt trắng hồng chứ không còn là con bé đen nhẻm, đôi môi đỏ mọng lúc cười trông thật duyên. Đây có phải là Hà Vy xấu xí của trước kia không đây? Đây có phải là một vịt con xấu xí đã từng bị chà đạp và xúc phạm hay không đây? Tôi chợt nhận ra rằng mình như cô bé lọ lem, chỉ có thể rực rỡ khi có phép màu, và sau ngày hôm nay, tôi lại trở thành 1 vịt con xấu xí, một vịt con tiếp tục bị người đời chà đạp, tiếp tục bị cuộc sống vùi dập.

Thanh Nam dường như không để ý đến sự có mặt của tôi, cậu ấy cứ tập trung cho cuộc hành trình lái xe của mình, bỏ mặt tôi với hàng tá suy nghĩ trong đầu.

- Hà Vy!

Thanh Nam đã chịu mở miệng trước, trời à, hôm nay chắc có bão?

- Gì?

- Tôi nhờ cậu 1 chuyện nhé!

- Ừ, cứ nói!

Đôi với người trước giờ không biết từ chối người khác là gì, thì đây chỉ là chuyện thường mà thôi. Không cần bận tâm Thanh Nam nhờ việc gì, nếu có thể, tôi sẽ giúp.

- Cậu làm bạn gái tôi, 1 ngày nhé!

- Hà?

Tôi há hốc mồm khi nghe Thanh Phong nói xong câu đó. Sao lại như thế? Thanh Nam, cậu ấy đang suy nghĩ cái gì mà đưa ra 1 yêu cầu như vậy.

- Không được... thì thôi vậy!

- À không phải... - Chẳng biết sao tôi lại nhanh miệng đến như thế.

- Vậy là cậu đồng ý?

- Không.. không phải...

Trời ạ, Hà Vy ơi, mày đang nói cái quái gì vậy.

Thanh Nam thắng xe đột ngột, cậu ấy quay người lại nhìn tôi một hồi lâu rồi chợt nói:

- Chỉ hôm nay thôi!

- À....

Tất nhiên, với lập trường của tôi, nếu có thể giúp, tôi sẽ giúp. Và cái yêu cầu này không quá khó, nói chung cũng nằm trong giới hạn của tôi. Nên tôi không có lý do gì để từ chối cả. Nhưng có một điều tôi không hiểu, tại sao, cậu ấy cứ chọn tôi mà không phải một cô gái khác, ít ra cũng xinh đẹp và dễ thương hơn tôi?

- Cậu không cần hỏi gì cả. Hôm nay, chỉ cần tôi nói gì cậu không cãi lại là được rồi. nhiệm vụ của cậu là phải cười, cười với mọi người, kể cả không quen, nghe rõ chưa?

- Có khi nào, người ta nghĩ tôi bị khủng không? - Tôi rất bạo gan mà hỏi như vậy - có khi nào mình cười với người không quen mà người đó nghĩ mình bị tâm thần hay hại não không?

- Cậu đúng là... có trí tưởng tượng thật phong phú!

Nói rồi Thanh Nam tiếp tục lái xe đi, nhìn qua gương chiếu hậu, tôi thấy cậu ấy đang cười, một nụ cười hiếm hoi mà đến tận bây giờ tôi mới được nhìn lại.

DỰ TIỆC (3)

(đêm định mệnh)

Chiếc xe Thanh Nam từ từ lăn bánh, không khí trong xe im lặng đến đáng sợ. Phải khó khăn lắm tôi mới kiềm nén được tiếng thở dài đầy mệt mỏi của mình. Thanh Nam không thèm để ý đến cảm nhận của tôi, cậu ấy cứ tập trung lái xe, cứ như rằng cậu ấy rất tôn trọng luật giao thông vậy. Nhắc đến chuyện ấy tôi lại nhớ ngay đến lần đầu tiên tôi và Thanh Nam gặp nhau, cũng do tay lái lùa của Thanh Nam thiếu gia mà tôi phải nghỉ học mất 1 buổi, còn phải chịu sự đả kích của bọn con gái trong lớp, nhất là Huyền Trân. Nhớ đến chuyện ngày ấy, lòng tôi dâng lên 1 cảm giác rất lạ, hồi hộp? Khó tả? Y hệt như cảm giác lần đầu chạm mặt với một người con trai mang vẻ đẹp thần bí như thiên sứ, gương mặt lạnh nhạt như băng tuyết mùa đông. Tôi chợt bật cười, cảm thấy như mình thật may mắn vì đã gặp được một thiên thần như thế.

- Có chuyện gì à Hà Vy? - Thanh Nam thấy tôi bật cười, vừa lái xe vừa hỏi.

- À... không... không...

Tôi cố phân bua. Không biết khi nhìn qua gương chiếu hậu, Thanh Nam có phát hiện được mặt tôi đang đỏ như quả gấc hay không. Tôi khẽ mỉm cười nhìn Thanh Nam lái xe, tìm tôi chợt xao động và nó như muốn nhảy tót ra ngoài.

- Nhớ những gì tôi dặn đấy, lát nữa khi mẹ tôi về, phải tạo cho bà một sự bất ngờ, tôi đã chuẩn bị đầu ra đấy, chỉ cần lát nữa cậu đi theo tôi là được!

- À... tôi biết rồi...

Nói thật ra, cậu ấm Thanh Nam ấy nói gì gì tôi cũng không hiểu cho lắm, với người có phản ứng vô cùng chậm chạp như tôi thì chỉ biết gật gật đầu cho qua chuyện, dù gì chỉ một đêm nay thôi mà.

Khi tôi và Thanh Nam đến nơi thì Thanh Phong và Hạnh Như đang ở đấy tự lúc nào. Tôi không có gì ngạc nhiên cho lắm khi Thanh Phong đến trước Thanh Nam. Ngồi trên xe, tôi phát hiện Thanh Phong và Hạnh Như đang nói chuyện gì đó. Hình như 2 người ấy không được vui vẻ cho lắm. Thanh Phong cứ liên tục nín lỳ Hạnh Như nhưng cô nàng này thật bướng bỉnh. Mà tôi cũng phát hiện ra, Hạnh Như thật xinh đẹp trong bộ váy màu hồng làm tôn lên dáng chuẩn như người mẫu của cô ấy. Chợt nhìn lại mình, tuy rằng có nhiều thay đổi trong đêm nay, nhưng thực tế, tôi không thể nào so sánh với Hạnh Như ở bất kỳ góc độ nào. Tôi xấu hổ đến nỗi không dám bước xuống xe. Thanh Nam thấy vậy nên vô cùng ngạc nhiên:

- Cậu làm sao thế? Sao không xuống xe?

- À... không có gì...

Tôi hoảng hốt bước vội xuống xe nhưng chẳng biết thế nào mà không thể mở nổi cửa kính. Thanh Nam cũng bước xuống rồi chợt cậu ấy mở cửa xe cho tôi rồi đưa tay ra:

- Khoác lấy tay tôi! – Thanh Nam ra lệnh, giọng nhỏ nhưng đủ sức để uy hiếp một đứa dễ bị bắt nạt như tôi.

- Tại sao?

Tôi chần chừ không bước ra, Thanh Nam nhìn tôi với vẻ mặt không được thiện cảm cho lắm nhưng cũng kiên nhẫn đưa tay ra trước mặt tôi:

- Cậu nhớ đã hứa gì không?

-

Thế là tôi chỉ biết lẳng lặng làm theo lời Thanh Nam dặn dò. Vì tôi đang đứng trên đôi guốc cao gần cả tấc nên bước đi loạng choạng không khác gì dân nhà quê. Khi hai người vừa bước xuống xe, mọi người đều đổ dồn cặp mắt về tôi và Thanh Nam. Tôi run rẩy bấu lấy tay Thanh Nam vì linh cảm rất có khả năng hôm nay tôi sẽ bị ám sát. Thanh Nam đặt bàn tay còn lại lên tay tôi trấn an:

- Đừng hồi hộp như thế, tôi sẽ bảo vệ cậu!

Thanh Phong và Hạnh Như đang bất đồng về chuyện gì đó, khi thấy tôi bước xuống xe, hai người ấy nhìn tôi không chớp mắt. Ánh mắt Thanh Phong chứa đầy nỗi ngạc nhiên thì ánh mắt Hạnh Như hiện lên ngọn lửa như muốn thiêu sống tôi vậy. Tôi nhận ra điều đó nhưng không biết Thanh Phong và Thanh Nam có nhận ra điều đó hay không mà cứ cười cười nói nói với những vị khách mời. Hạnh Như chợt đến gần tôi và Thanh Nam, nở một nụ cười tươi như hoa:

- Là Hà Vy đây à? Trùng hợp nhỉ? Tôi tự hỏi mình rằng không biết hôm nay cậu đến đây để làm gì?

Tôi đơ cứng họng trước câu nói đó. Hạnh Như không hề đơn giản, tôi đã sớm nhận ra điều đó, nhưng có một điều tôi không nhận ra rằng, cô ấy lại có thể nở một nụ cười xinh cực xinh chỉ để chế giễu người khác. Và, cũng với nụ cười xinh đó, Hạnh Như quay qua Thanh Nam, khoác lấy tay cậu ấy, nũng nịu:

- Anh yêu à, sao anh đến trễ vậy? Khi nào mẹ mới về hả anh?

Thanh Nam lạnh tanh không trả lời. Gương mặt xinh đẹp của Hạnh Như nhất thời không được tự nhiên cho lắm. Cô ấy nhìn tôi rồi chợt nói:

- Hôm nay Hà Vy xinh nhỉ?

Cái này tôi biết, tôi đã từng “được” Hạnh Như khen một câu để rồi những câu sau đó là vùi dập tôi xuống 18 tầng địa ngục. Vì thế, tôi không mừng vội vì lời khen đó mà cũng mỉm cười thật tươi với Hạnh Như:

- Cậu cũng vậy mà!

Hạnh Như chợt cười, cô ấy định nói gì đó nhưng khi ánh mắt nhìn thấy tôi đang khoác tay Thanh Nam, nụ cười ban nãy tắt ngúm, Hạnh Như nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lửa, tôi cố làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể, tươi cười níu chặt tay Thanh Nam.

- Thanh Nam, em đói bụng quá, mình kiếm cái gì ăn đi!

Nói thật ra, tôi thấy buồn nôn hơn là đói bụng sau khi phát ra câu nói đó. Kết quả là Thanh Nam cũng nhìn tôi như nhìn một vật thể lạ khiến tôi xấu hổ chỉ muốn kiếm chỗ nào đó để chui xuống, còn Hạnh Như thì không kiềm chế được nữa, cô nàng vô cùng tức giận:

- Anh Nam, chuyện này là sao? Nói em nghe đi!

- Chẳng là sao cả – Thanh Nam lên tiếng, nắm chặt tay tôi – Hà Vy là con dâu mà mẹ tôi đã chọn!

Tôi ngơ ngác nhìn Thanh Nam nhưng không dám phản kháng.

- Anh giận với em đó phải không? Mình đã được hứa hôn từ còn trong bụng mẹ cơ mà?

Hạnh Như vẫn còn một chút hi vọng, nhưng niềm hi vọng nhỏ nhoi đó của cô ấy đã nhanh chóng bị tắt ngúm khi Thanh Nam nhìn tôi rồi nở một nụ cười, đây là nụ cười đẹp nhất của Thanh Nam mà tôi được thấy:

- Hạnh Như à! Em nên nhớ, em đã được hứa hôn cho Thanh Phong chứ không phải cho tôi!

- Anh Nam....

Thanh Nam lạnh băng nhìn Hạnh Như rồi nắm tay tôi kéo đi. Tôi ngơ ngác không hiểu này giờ Thanh Nam đang nói gì, cũng không hiểu tại sao cậu ấy lại có thái độ như vậy với Hạnh Như. Rất có thể là hôm qua khi Hạnh Như đã lấy điện thoại của Thanh Nam và hai người đã cãi vã nhau sau đó. Tuy rằng tôi rất thắc mắc và tò mò nhưng không dám hỏi. Thanh Nam cứ như một con robot, kéo tôi đi về một hướng vô định. Tay cậu ấy nắm chặt tay tôi quá khiến tôi rất đau nhưng không dám lên tiếng. Ra đến bờ sông gần nhà Thanh Nam, cậu ấy đẩy tôi ngồi bệt xuống ghế đá gần đó rồi nói:

- Hà Vy! Cậu phải nhớ, lát nữa khi tôi nói gì cũng phải tươi cười và gật đầu, nghe chưa?

- À...ừ...

Nói đúng hơn, tôi không hiểu lắm những gì Thanh Nam vừa nói, cũng không muốn tìm hiểu xem cậu ấy có ý định gì. Vì tôi xác định được, công việc mà lát nữa tôi phải làm, rất đơn giản, chỉ cần gật đầu, cười, cười, gật đầu,..! Thế là xong!

Công việc đơn giản này, ai cũng muốn làm, nhưng có ai biết rằng, chỉ có người trong cuộc như tôi mới hiểu mà thôi.

Đi Mỹ Lệ đã về đến trước cổng. Sự thật thì hôm nay đi ấy bận bịu với công việc trong công ty nên không bận tâm đến chuyện, hôm nay là ngày sinh nhật của mình. Vì thế nên Thanh Nam đã lẳng lặng tổ chức một buổi tiệc với đầy đủ khách mời mà đặc biệt trong buổi tiệc hôm nay, nhân vật chính hoàn toàn không biết mình là nhân vật chính @_@ phức tạp nhờ?

Tôi bị Thanh Nam kéo đi ra trước cổng cùng với Thanh Phong và Hạnh Như và một vài người thân quen. Thanh Phong bất ngờ tung lên một tràng pháo hoa khi đi Mỹ Lệ vừa bước xuống chiếc taxi. Khi đi còn ngây người ra thì Thanh Nam bước lên ôm chặt đi và thủ thủ:

- Mừng sinh nhật mẹ!

Và tiếp sau đó là bài HAPPY BIRTHDAY vang lên trong khắp sân biệt thự. Đi Mỹ Lệ cảm động đến phát khóc. Đi ấy ôm chặt từng đứa con của mình rồi nghẹn ngào nói:

- Cảm ơn các con, thật sự mẹ cảm thấy rất bất ngờ, mẹ không ngờ con còn nhớ đến ngày sinh nhật của mẹ.

- Thôi vào nhà đi mẹ, tất cả đang đợi sự xuất hiện của mẹ đó!

Thanh Phong giục dì Mỹ Lệ bước vào nhà. Nhìn 3 mẹ con họ hạnh phúc, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc lây. Có một điều tôi không hề ngờ tới, trong một ngôi nhà như vậy, quan hệ phức tạp và không hề hòa thuận như vậy, nhưng dù có hiềm khích với nhau đi chăng nữa cũng còn vương vấn một chút mà người ta gọi là “tình cảm gia đình”. Phải, tôi phải công nhận rằng, lúc bình thường, Thanh Phong thì ngang tàng ngỗ nghịch, Thanh Nam thì ngạo mạn lạnh lùng, nhưng đến một lúc nào đó, con người họ cũng phải thay đổi. Mà thực tế là lúc này đây, trông 3 người họ ai cũng phải ghen tị. Cả bản thân tôi cũng vậy, nói là hạnh phúc lây như vậy thôi, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy ghen tị lắt lắt, ghen tị vì họ hạnh phúc, ghen tị vì họ có được cái hạnh phúc gia đình mà ai cũng mong ước.

Hạnh Như đi theo sau chúng tôi với nét mặt không được vui cho lắm khi thấy Thanh Nam cứ khoác tay tôi. Vì tôi đi đứng không vững cho lắm nên tay cứ níu chặt Thanh Nam khiến cô nàng đi ngoài sau càng lúc càng bực tức. Tôi lo sợ, không biết sau ngày hôm nay mình có còn an toàn mà tiếp tục sống hay không đây.

- Đừng căng thẳng quá, tôi sẽ bảo vệ cậu!

- Gì chứ? Chỉ đêm nay thôi mà tôi sẽ phải thấp thỏm lo sợ đến suốt đời đấy! – Tôi thuận miệng nói ra câu đó, mà sự thật là vậy mà, tôi đâu có nói sai!

- Thế thì tôi đành bảo vệ cậu suốt đời vậy! 0_0 – Thanh Nam không chần chừ mà nói ra câu đó. Tôi giật mình không biết mình có nghe lầm hay không. Tôi nhìn Thanh Nam một hồi lâu rồi thở dài:

- Đừng đùa nữa nhị thiếu gia, tôi không thích đùa như vậy!

- Tôi không đùa!

Thanh Nam nói với vẻ mặt nghiêm túc như không còn gì nghiêm túc hơn. Tim tôi ngừng đập trong chốc lát để bay bổng trên không trung, rồi chợt tôi bị Thanh Nam không thương tình mà đạp tôi xuống tận địa ngục:

- Nhớ hồi nãy tôi nói gì không?

- À...

Nhớ, tất nhiên là nhớ, nếu nói như vậy, nãy giờ chỉ là đang diễn kịch, một vở kịch hoàn hảo. Thanh Nam diễn xuất rất tốt, vì thế cho nên, hồi nãy tôi còn ngốc nghếch mà cứ tưởng rằng, đó là sự thật...

Một mình đi dạo sau vườn nhà dì Mỹ Lệ, tôi buồn bã nhớ lại chuyện ban nãy. Lợi dụng lúc mọi người không để ý, tôi trốn ra ngoài đây để lấy lại bình tĩnh ỉn. Vì trời là vào ban đêm nên ngoài sau vườn có tiếng ve kêu rí rả, tiếng con trùng và vô vàng nhưng tiếng động khác. Tất nhiên, không ồn ào tấp nập như trong nhà.

“Thế thì tôi đành bảo vệ cậu suốt đời vậy!”

Trong đầu tôi còn văng vẳng câu nói của Thanh Nam, câu nói ấy có khả năng giết người không cần dao. Đó chỉ là một câu đối thoại trong một vở kịch hoàn hảo do một tay Thanh Nam dựng lên. Dẫu biết là vậy, nhưng sao tôi cứ muốn mình ở trong vở kịch ấy mãi. Tôi cứ muốn mình được Thanh Nam dắt tay đi giữa dòng người tấp nập. Tôi cứ muốn được nhìn thấy nụ cười rất đẹp nhưng hiếm hoi của cậu ấy... tôi muốn... tôi rất muốn....

Tĩnh lại đi Hà Vy ơi, cho dù mây có hóa thành thiên nga, cũng không thể có được hạnh phúc ỉn. ...Mây không có quyền thích Thanh Nam... mây không có quyền “đùa mốc chồi mầm son”, mây không có quyền...

Tôi chợt nghe sóng mũi mình cay cay, nước mắt không biết tuôn rơi tự lúc nào...

Những gì tôi muốn với Thanh Nam, chỉ là một điều ước mà cho đến chết, tôi cũng không với tới được.

Và tôi cứ ngồi đấy, khóc ngon lành...

- Hà Vy, Hà Vy! Có phải cậu đấy không?

Một bóng người lù lù bước ra, dáng người dong dong cao, gương mặt như thiên sứ và ánh mắt màu nâu đen. Vì trong bóng tối nên tôi không nhìn rõ, chỉ thấy gương mặt ấy quen quen...

- Cậu chạy đi đâu đấy hả? Có biết mọi người tìm cậu lắm không?

Tôi không quan tâm những gì cậu ấy nói, mắt tôi chợt nhòe đi, tôi định đứng dậy đi nhưng không vững, vì tôi quên mất mình đang mang đôi guốc cao gài cả tắc.

- Hà Vy, cậu sao thế? Tỉnh lại đi!!

Trong lúc lảo đảo, tôi nhận thấy có một bàn tay đỡ tôi, giữ chặt lấy tôi để tôi không ngã xuống đất. Lờ mờ mở mắt, tôi bắt gặp gương mặt Thanh Nam đang nhìn mình đầy lo sợ, không, Thanh Nam, cậu đừng làm tôi thêm mơ mộng nữa được không? Tất cả chỉ là một vở kịch thôi mà...

- Thanh Nam, là cậu? Là cậu phải không?

Trong bóng tối chỉ còn hai người ở đây, tôi lên tiếng hỏi và đối phương im lặng không trả lời. Tôi bạo gan nói:

- Tôi xin cậu, Thanh Nam, đừng tiếp tục diễn vở kịch này nữa, tôi thật sự không làm được đâu!

- Tại sao?

- Vì...tôi... thích...cậu...

Tôi bạo gan thốt ra những lời đó, và rồi ngay cả bản thân tôi cũng không biết, tại sao mình có thể gan đến như thế.

Tôi biết, bây giờ có hối hận cũng đã muộn.

Đối phương im lặng nhìn tôi. Tôi không nhìn được khi phải đối diện với ánh mắt giết người đó, tôi ngồi bất dậy, nhìn Thanh Nam, tức giận nói:

- Tôi muốn về nhà, tôi không muốn tiếp tục ở đây nữa!

15. Chương 15

TỔ TÌNH NHẦM

Tôi loạng choạng cố dùng hết sức lực còn lại của mình để bước ra khỏi cái nơi quỷ quái này, thế nhưng không hiểu sao tôi càng cố gắng đi lại càng không thể đi. Khi nhìn lại, tôi hoảng hốt khi chiếc váy yêu quý mà tôi đang vác trên người đang vướng vào cái ghế mà tôi đang ngồi. Vừa đau khổ vừa bức bối, tôi không chần chừ mà kéo mạnh nó ra và kết quả là ... XOẸT... tiếng gì thì ai cũng biết là tiếng gì rồi đấy (Thanh Phong thiếu gia sao lại mua hàng lẻ đường nhỉ?) Tôi xấu hổ nhìn người con trai trước mặt mình bằng ánh mắt tuyệt vọng. Không hiểu sao vào những lúc này đây tôi lại xui xẻo hết sức, muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi u ám này nhưng hình như có một ma lực gì đó khiến tôi có muốn đi cũng không đi được. Mà điển hình là chiếc váy mà Thanh Phong thiếu gia mua cho đã nhanh chóng bị tôi làm rách. Tôi tức đến ứa nước mắt ra. Dù đã bị rách một đường nhưng chiếc váy ấy vẫn còn bướng bỉnh vướng trên ghế. Tôi không kiềm chế được bản thân và cũng một phần là do đang vô cùng vô cùng đau khổ và bức bối, tôi vùng vằng một cái nữa thật mạnh chỉ mong tôi sẽ có thể nhanh chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nhưng chiếc áo bướng bỉnh ấy không cho phép tôi đi. Người con trai vẫn im lặng chứng kiến những hành động ngốc nghếch vừa rồi của tôi và hình như cậu ta chẳng để tâm gì đến chiếc váy này cả. Càng nghĩ đến phản ứng của Thanh Nam, tôi lại càng thêm bức bối. Hà Vy ơi, rất có thể sau đêm nay này sẽ không được giải thoát, đến suốt cuộc đời này cũng sẽ không được giải thoát.

Không phụ lòng tôi, chiếc váy đã được rời khỏi cái ghế. Tôi nhẹ nhõm đứng phắt dậy và ...Á.... Á... ÁÁ...

Tôi hét toáng lên khi phát hiện, chiếc váy đã bị rách một đường dài thật dài. Điều đó cũng có nghĩa là, tôi sẽ chẳng thể đi đâu nếu không muốn người ta nhìn thấy cái cảnh hay ho này.

Thanh Nam nhìn tôi như một pho tượng. Tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái u ám này. Tôi bước bình rồi đi và tất nhiên không quên dùng một tay mình để che lại chiếc váy bị rách.

- Đứng yên đây!!!!!!!

Giọng của người con trai ấy vang lên, tôi đứng sững lại và chờ đợi những gì tiếp theo sau đó mà cậu ấy định nói. Bỗng dưng, tôi cảm nhận được có một hơi ấm lan tỏa trên người mình, một vòng tay ôm tôi thật chặt thật chặt khiến tim tôi như muốn ngừng đập. Cậu ấy thủ thủ vào tai tôi:

- Thanh Phong... có thể thay thế cho Thanh Nam được không? Vịt Con Xấu Xí?

Tôi hoảng hốt quay mặt lại nhìn, trong bóng tối mờ mờ ánh đèn, gương mặt người con trai ấy như thiên sứ. Thì ra tôi đã lầm, người-mà-tôi-tưởng-là-Thanh-Nam thì ra không phải là Thanh Nam. Tôi như muốn độn thổ xuống đất, muốn tìm một nơi nào đó để chui xuống để không phải xấu hổ trước mặt Thanh Phong. Thường ngày Thanh Phong hung hăng như thế, nóng tính như thế, dữ tợn như thế, nhưng tại sao hôm nay, cậu ấy lại có thể hiền như thiên sứ, nụ cười ấm áp làm xao xuyến lòng người. Quái, sao lúc này, tôi lại cảm thấy Thanh Phong đáng yêu đến như thế chứ?

Tôi dùng hết sức đánh mình một cái thật đau vào đầu rồi theo một phản xạ vô điều kiện, tôi la toáng lên. Thì ra này giờ tôi không nằm mơ, không phải tôi đang mơ, là sự thật, sự thật...

- Xấu xí, cậu làm gì vậy?

- À...không...

Thanh Phong nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt sâu thẳm của cậu ấy như muốn hút tôi vào một mê cung, một mê cung không có lối ra. Tôi thật sự không biết làm gì trước câu nói ban nãy của cậu ấy. Nói đúng ra, không phải tôi đang mơ. Nhưng Thanh Phong có nói đùa hay không, tôi không biết được.

- Thanh Phong, nói thật cho tôi biết, cậu nói giỡn hay nói chơi vậy?

- Đồ khùng! – Thanh Phong thẳng miệng mà mắng tôi như thế, biết ngay mà, Hà Vy xấu xí, mày chỉ có thể làm công cụ cho người khác đùa giỡn mà thôi.

-

Có tiếng động ngoài sau, tôi và Thanh Phong cũng quay mặt lại xem xét xem có ai đang bước vào. Một vài người đang từ từ tiến dần vào, và luôn miệng gọi “Hà Vy! Hà Vy!”

- Đừng sợ!

Thanh Phong trấn an tôi rồi từ từ cởi áo khoác ra khoác lên người tôi rồi nói nhỏ:

- Đi ra đường sau, tôi đưa cậu về, cậu đúng thật là, không có tôi, cậu sẽ chẳng làm được gì!

Tôi ngoan ngoãn nghe theo lời Thanh Phong, thôi kệ, cũng xem như tôi sẽ thoát khỏi cái nơi này. Cũng xem như, này giờ Thanh Nam không nghe được những lời ngốc nghếch mà ban nãy tôi nói. Cũng xem như, Thanh Phong đã giải thoát cho tôi. Vì thế, tôi không có lý do gì mà không nghe lời cậu ấy.

Chiếc SH chạy vù vù với tốc độ chóng mặt. Tôi hốt hoảng nói nhor với Thanh Phong:

- Cậu đừng chạy nhanh quá, sẽ gây tai nạn đấy!

- Cậu sợ thì.... ôm tôi đi!

- Cậu....

Thanh Phong, cậu ấy có say không? Sao hôm nay tôi nghe toàn những lời khó hiểu vậy?

Mặc dù ngồi sau xe cậu ấy đã quen, nhưng hôm nay Thanh Phong chạy với tốc độ thật kinh khủng, tôi rất sợ nhưng không thể... không thể ôm cậu ấy...

Không phải tôi sợ cậu ấy lợi dụng tôi, chẳng phải cậu ấy nói, tôi “điện nước không có” sao?

Cũng không biết tôi đang lo sợ chuyện gì, chỉ biết rằng, tôi không thể ôm cái thân hình rắn chắc vững chãi trước mặt mình. Vì đơn giản, tấm lưng ấy, không thuộc về tôi....

- Không ôm tôi, sau này đừng hối hận nhé! – Thanh Phong quay ngoái lại nói với tôi, nhưng tôi không quan tâm cho lắm, bởi vì thực tế tôi không có quyền làm như vậy.

Tôi im lặng trên suốt con đường về nhà, khi đưa tôi về tới nhà, Thanh Phong nói:

- Cậu đúng là có sức mạnh vô biên, chiếc váy tôi đưa là hàng hiệu đấy, trừ phi cậu dùng kéo cắt, nếu không nó sẽ không thành rách làm 2 mảnh như bây giờ đâu!

Chiếc SH vù một cái phóng đi thẳng. Tôi đứng ngây người ra đó để suy nghĩ lại cái thái độ ban nãy của Thanh Phong, có phải cậu ấy vừa tỏ tình với tôi không đây? Chắc không phải đâu, nhìn thái độ của cậu ấy bây giờ, không thể nào, không thể nào....

**

Ngày hôm sau đi học, Thanh Phong không đến lớp, nghe nói đâu hôm nay cậu ấy bị cảm sốt gì đó nên xin nghỉ. Điều này làm đa phần thành viên trong lớp rất ngạc nhiên. Với một người ngỗ nghịch và không thèm nghe lời người lớn như Thanh Phong, sao lại có thể “xin nghỉ học” được? Đúng là chuyện lạ Việt Nam.

Tan học, tôi lờ mờ dắt xe ra về. Nói là “lờ mờ” vì nhờ phước của Thanh Phong thiếu gia mà hôm qua tôi mất ngủ cả đêm. Thanh Phong, cậu ấy chỉ biết phá hoại giấc ngủ của người khác, không làm được chuyện gì mà tốt cho người khác cả.

- Hà Vy!!! Hà Vy!!!!

Nghe tiếng gọi, tôi quay ngoắt ra sau và thấy Thanh Nam đang chạy nhanh đến tôi, hốt hải nói:

- Cậu làm gì mà hôm qua mất tích luôn vậy? Làm tôi cứ tưởng.....

- À... tôi ...xin...lỗi...

Tôi cúi đầu lí nhí xin lỗi Thanh Nam. Tôi biết hôm qua mình tự tiện rồi bỏ là không đúng, nhưng đó là do bất đắc dĩ thôi mà.

- Nói cho tôi biết lý do được không?

- À... không...có...gì...

- Cậu nói dối! – Thanh Nam nhìn tôi nghiêm ngặt.

Tôi sợ hãi nhìn ánh mắt của cậu ấy. Tôi không thể nói dối trước mặt Thanh Nam, sự thật là thế. Chẳng biết sao tôi lại nói cái chuyện xấu hổ đêm qua cho Thanh Nam biết, tất nhiên, tôi đã loại bỏ chuyện mình tỏ tình nhầm người và những chuyện sau sau đó. Những chuyện ấy, có cho tôi tiền tôi cũng không thể nào có can đảm mà mở miệng nói lần thứ hai.

Thanh Nam chăm chú nghe tôi nói, rồi cậu ấy cười khê:

- Cậu đúng là có năng lực vô biên!

- Thanh Phong cũng nói thế - Tôi lí nhí.

- Thế à, thế cậu có biết, chiếc váy ấy, Thanh Phong đã thiết kế cho riêng cậu không? Anh Phong nói vì đáng cậu không được như người khác nên đã thiết kế riêng cho cậu. Cả loại vải anh ấy cũng lựa chọn loại vải thượng hạng.

-

- Đùng ngạc nhiên như thế, Thanh Phong dặn tôi không được nói với cậu, nhưng không biết sao tôi lại thuận miệng nói.

Thanh Nam cười nhẹ, nụ cười đẹp như nắng ban mai khiến tim tôi lại xao động. Tôi vội quay mặt sang nơi khác để cậu ấy không phát hiện mặt tôi đang đỏ bừng lên vì xấu hổ.

THẾ NÀY... LÀ DƯ LÃO???

Tôi và Thanh Nam đi song song trên con đường đầy lá rơi. Nói đúng ra, tôi không thích đi cạnh cậu ấy như thế nào, bởi vì như vậy, người ta sẽ nhận ra một sự chênh lệch quá lớn về chiều cao của 2 người. Tôi

xấu hổ vừa đi vừa cúi đầu, không dám ngược mặt nhìn lên. Thanh Nam cũng im lặng. Hai đứa cứ thứ rào bước tiến về phía trước. Không biết sao tôi cảm thấy trong người dâng lên một cảm giác cực kỳ khó chịu và không được tự nhiên như thế. Nói đúng hơn, khi đi gần Thanh Nam, tôi có cảm giác sợ hãi, sợ một cái gì đó vô hình lặng lẽ cướp mất cảm giác hạnh phúc trong tôi. Còn với Thanh Phong thì hoàn toàn ngược lại. Đi với Thanh Phong, tôi hoàn toàn có thể tự nhiên, thích cười thì cười, thích nói thì nói, thích cãi thì cãi, thích khóc thì khóc.... Mà không phải lo sợ bất cứ điều gì cả.

- Thanh Phong, cậu ấy không sao chứ? – Tôi chợt mở miệng hỏi, nhớ đến chuyện tỏ tình xấu hổ đêm qua, tôi chỉ muốn độn thổ xuống đất.

- À, không, chỉ bị cảm nhẹ, hôm qua khi đưa cậu về Thanh Phong bị mắc mưa nên bệnh luôn.

- Há?

Tôi há hốc mồm. Chợt nhớ lại đêm qua, khi đưa tôi về nhà, khoảng 30 phút sau trời mới đổ mưa. Không lẽ Thanh Phong lại chạy xe với tốc độ rùa bò à?

- Cậu nói thật chứ?

- Thật!

Thanh Nam gật đầu chắc nịch, tôi chợt cảm thấy bản thân mình có lỗi với Thanh Phong. Nếu không phải vì cái tật bú sữa bình của tôi đêm qua thì Thanh Phong đã không đưa tôi về. Nếu Thanh Phong không đưa tôi về thì cậu ấy sẽ không bị bệnh.

- Tôi... tôi phải thăm Thanh Phong...

- Vậy thì để tôi đưa cậu đi!

Thanh Nam đi về phía chiếc xe du lịch đang đợi mình cách đó không xa. Tôi lèo đèo theo sau Thanh Nam. Nhìn cái thân hình cao hơn tôi những 2 cái đầu, dáng người phong độ và đầy sức quyến rũ với con gái, tôi xấu hổ không dám đi gần Thanh Nam. Chỉ đợi đến khi cậu ấy bước lên xe rồi tôi mới dám leo lên.

Trên xe, Thanh Nam mở một bài hát êm dịu và đầy tâm trạng. Cậu ấy lái xe thật chậm, thật chậm. Tôi tịnh tâm vừa thưởng thức những giai điệu êm dịu và nhẹ nhàng của bài hát đó, vừa lẩm bẩm hát theo. Nói không ngoa chút tôi cực thích những giai điệu êm dịu của những bài hát trữ tình sâu lắng. Khi nghe chúng, tôi có cảm giác như mọi mệt mỏi của mình được xua tan hết.

- Cậu hát cũng hay ấy nhỉ?

Giọng nói của Thanh Nam cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi bỗng thấy xấu hổ vì không ngờ mình lại có thể tự nhiên hát nghêu ngao trước mặt “hoàng tử băng giá” của trường. Tôi chợt cười cười:

- Đâu có đâu!

Thanh Nam nghe xong không phản ứng cũng không nói thêm gì nữa, tôi cũng được dịp để theo đuổi những dòng suy nghĩ của riêng mình.

- Hôm qua, lúc cậu về, mẹ tôi cứ trách tôi mãi – Thanh Nam nhìn lên gương chiếu hậu, nói chuyện với tôi.

- Sao lại thế? – Tôi vô cùng ngạc nhiên – Vì tôi không từ biệt mọi người à?

- Đêm qua cậu bị xỉu mà, sao lại có thể trách cậu được?

-

Hôm qua tôi bị xỉu lúc nào cơ chứ? Thế này là dư lào???????

- Cậu thấy tôi... như thế nào?

Trong lúc tôi còn mê man trong cái chuyện “bị xỉu” từ trên trời rơi xuống kia, nhất thời không kịp phản ứng lại câu hỏi của Thanh Nam, tôi ngơ ngác hỏi lại:

- Cậu nói gì?

- Tôi hỏi... à mà thôi, không có gì!

-

Lại im lặng, tôi ghét cay ghét đắng cái cảm giác im lặng đáng sợ này. Thế mà tôi chẳng hiểu sao, cô nàng tên Hạnh Như đó lại thích đi chung với Thanh Nam như thế. À, mà nhắc đến Hạnh Như, tôi có một thắc mắc không giấu được, liền hỏi Thanh Nam:

- Hạnh Như có quan hệ thế nào với gia đình cậu vậy?

Thanh Nam im lặng hồi lâu, dường như cậu ấy không thích nhắc đến chuyện này cho lắm. Thấy Thanh Nam im lặng, tôi cũng không còn hứng thú để hỏi nữa, cũng chẳng còn hứng thú để thắc mắc làm gì.

Thanh Nam khẽ vuốt mái tóc màu hạt dẻ của mình, lơ đãng nhìn ngoài đường, chậm rãi nói:

- Cũng không thân thiết gì ấy, chẳng qua hai bà mẹ trước kia hứa hôn khi còn mang bầu. Mà cũng chẳng ai ngờ, mẹ tôi lại sinh đôi, thế nên mới rắc rối như thế này!

- Thế, ai trong hai người thích Hạnh Như? – Tôi không giấu được tò mò của mình, bạo gan hỏi.

- Là Thanh Phong, trước kia Hạnh Như đã từng quen Thanh Phong một thời gian, sau đó chia tay – Thanh Nam kiên nhẫn giải thích cho tôi hiểu.

- À, ra vậy, thảo nào...

Nói đến đây tôi im bặt, tự biết bản thân mình không thể nói thêm gì nữa. Thảo nào, trong cơn mơ, Thanh Phong nhắc đến Hạnh Như, trong lúc say xỉn, Thanh Phong cũng nhắc đến Hạnh Như. Thế ai đã từng đồn thổi rằng Thanh Phong là một tay sát gái lừng danh? (tác giả chứ ai! he he), tôi chợt nhận ra, Thanh Phong cũng chung tình phết.

- Thế.. tại sao hai người họ chia tay vậy? – Tôi tham lam hỏi thêm một câu nữa.

- Từ khi mẹ tôi quyết định sau này sẽ giao toàn quyền kinh doanh công ty cho tôi – Thanh Nam đáp, trong lời nói đó hiện lên một sự khinh bỉ, tôi nhận ra được điều đó dù là rất rất nhỏ.

- Chuyện đó... thì liên quan gì? – Tôi ngu ngốc hỏi lại Thanh Nam.

Thanh Nam chợt dừng xe đột ngột, cậu ấy nhìn tôi trân trân, rồi thở dài:

- Chỉ số IQ của cậu thấp đến thế sao?

- Ách?

- &#%@\$!@#!@

Thanh Nam, cậu ấy dám mắng tôi sao? Hôm nay sao Thanh Nam lại có hứng mà mắng tôi như thế?

- Tự suy nghĩ đi Hà Vy ngốc nghếch!

Nói rồi Thanh Nam lái xe đi. Ngồi trên xe, tôi cứ ngây ngô mà suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu lý do tại sao. Thế là cuối cùng bức bách quá, ức chế quá, tôi quyết định sẽ... đi hỏi Thanh Phong, chỉ có Thanh Phong là hiểu rõ chuyện này. Hà hà.

Người ta nói “khôn 3 năm dại 1 giờ” còn tôi thì “dại 3 năm, khôn 1 giờ”. Tôi tự hào vì mình suy nghĩ ra được một cách hay như thế và không cần thắc mắc với Thanh Nam thiếu gia đây nữa.

Nhìn qua gương chiếu hậu, tôi nhận thấy khóe môi Thanh Nam hơi nhếch, có phải... cậu ấy đang cười?

Tim tôi bỗng đập... thành thịch... thành thịch...

**

Chiếc xe đột ngột dừng lại, Thanh Nam bước xuống xe, tôi cũng lảo đảo bước theo sau.

Thanh Phong đang ngồi trong nhà, chân vắt vẻo lên ghế, trông cậu ấy lúc này thì chẳng ai nhận ra cậu ấy đang bệnh cả. Tôi bước vào nhà và nhìn thấy cảnh đó, không giấu được sự thất vọng lẫn tức giận. Thanh Phong vừa thấy tôi bước vào, đã cười hề hề với tôi:

- Vịt con xấu xí, cậu đi đâu thế?

Tức giận xen lẫn khó chịu, tất cả những cảm giác ấy cộng lại và hệ quả là tôi không thốt lên được lời nào. Thanh Nam một mạch đi lên lầu, chỉ còn tôi với Thanh Phong ở đây. Thanh Phong không nhận được câu trả lời của tôi, câu ấy tức giận quát:

- Nay, làm gì mà khó chịu với bốn thiếu gia thế?

Biết ngay mà, tôi biết ngay mà. Xem ra, đêm qua tôi mất ngủ vô ích rồi. Thanh Phong mà đêm qua tôi gặp, chỉ là trong mơ, trong mơ mà thôi.

Nhưng, sao lại thế? Sao tôi cảm thấy thất vọng nặng nề như thế này?

Tôi cảm thấy khóe mắt cay cay...

Và tôi đứng đấy, cứ khóc ngon lành...

- Vịt con xấu xí, cậu sao thế? Sao lại khóc thế này? – Thanh Phong thấy tôi bỗng dưng nước mắt ngấn dài, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Tôi vẫn không nói gì hết, cứ khóc suốt. Thanh Phong không biết làm gì, cậu ấy vội vã đưa cho tôi một miếng khăn giấy, nhẹ nhàng nói:

- Bốn thiếu gia rất ghét rất ghét nước mắt con gái... làm ơn đừng khóc nữa...

Chắc tôi muốn khóc trước mặt cậu à? Tự dưng thấy Thanh Phong có thái độ như thế với mình, không biết sao tôi lại không thể giữ được bình tĩnh.

- Cậu đứng là.. mít ướt quá đi! - Thanh Phong cười hề hề với tôi.

- Cậu đó, cứ khóc bù lu bù loa – Thanh Phong cứ nhẹ vào đầu tôi rồi nhìn tôi thật lâu – Xem ra, cậu cũng không đến nỗi xấu xí lắm, nếu nhìn kỹ thì cũng tạm chấp nhận được.

- Cậu nói gì, nói gì hả? – Vừa nói tôi vừa rượt Thanh Phong chạy khắp nhà - Dám ăn hiếp Hà Vy tôi sao? Đừng mơ nữa nhé!

- Phù phù... mệt quá..

Sau một hồi lâu đuổi bắt, Thanh Phong dường như không còn sức lực để chạy nữa, cậu ấy ngồi phịch xuống ghế salon, thở hổn hển. Tôi cũng ngồi phịch ngay xuống, vuốt nhẹ mồ hôi trên trán. Đúng là, chơi trò đuổi bắt với Thanh Phong, chỉ có thể hao tổn sức lực mà không thu được thành quả gì.

- Xấu xí! Lúc cậu cười trông cậu dễ thương thật đấy!

- Ách!

Thanh Phong vừa nói gì thế nhỉ? Chắc tôi đang mơ? Hay nghe lầm rồi đây này!

- Tôi xin cậu, Thanh Phong, đừng để tôi phải mất ngủ nữa được không?

Thanh Phong chợt cười, vẻ mặt lấm tấm mồ hôi càng làm cho Thanh Phong thêm đẹp trai và phong độ.

- Hà Vy – Thanh Phong dần dần áp sát mặt vào tôi, hơi thở của cậu ấy... cứ áp vào tôi khiến tim tôi càng lúc càng đập gấp gấp – Cậu mất ngủ vì tôi à?

Tôi đỏ bừng mặt đẩy Thanh Phong ra, xấu hổ nói:

- Làm gì có! Cậu cứ nghĩ lung tung.

- Cậu đỏ mặt kia.. ha ha ha ... - Thanh Phong lại tiếp tục tiến gần tôi, thì thào vào tai tôi – Nói thật đi, cậu thích tôi, phải không?

- Thích cái đầu cậu á! – Tôi vội tránh sang chỗ khác để không phải đối mặt với gương mặt ấy nữa.

- Thôi kệ, “thích cái đầu tôi”, cũng là...thích tôi, phải không nào?

- #@\$#^%&^&

Bức xúc, Hà Vy tôi đang rất bức xúc, nhưng không thể nói làm gì. Đã nói trước rồi, anh em nhà họ Phan này nổi tiếng rất thích chơi chữ. Và tôi lại tiếp tục chịu thua.

16. Chương 16

THANH PHONG LÀ TÊN CHẾT BẦM

Thanh Phong thôi không trêu tôi nữa, cậu ấy ngồi phịch xuống ghế, tu một hơi nước thật dài. Rồi cậu ấy mở tủ lạnh ra, quăng cho tôi một chai sting. Tôi cố gắng lắm mới có thể đón được chai sting được Thanh Phong không thương tiếc mà quăng thẳng vào mặt tôi. Nếu cứ đà này, sau này rất có thể tôi bắt bóng còn giỏi hơn cả cầu thủ ấy chứ!

-Đùa với cậu tí thôi! Bây giờ cậu không thích tôi, không có nghĩa là sau này cậu cũng không thích tôi.

-Gi cơ?

Tôi còn đang mê man trong hơi lạnh cùng vị ngọt lịm của sting nên không chú ý đến câu nói ban nãy của Thanh Phong. Thanh Phong thấy tôi không có phản ứng gì nên cũng không còn hứng hỏi tiếp nữa, cậu ấy ngồi vắt vẻo trên ghế, một tay cầm promote, một tay cầm chai sting còn đang uống dở của mình. Đúng là cậu ấm con nhà giàu có khác, ngay cả cách ngồi cũng khiến cho người ta反感.

Mở đến 1 đoạn phim tình cảm Hàn Quốc, bộ phim ấy đã thu hút ánh nhìn và sự chú ý của tôi. Tôi bỏ dở cái chai sting xuống vì nhan sắc quá đỗi...quá đỗi thu hút của Lee Min Ho. Ánh mắt tôi nhìn anh diễn viên Hàn Quốc ấy không chớp, cũng phải thôi, ai kêu anh ý đẹp trai mê người đến thế chứ? Tôi ngáy người ra trước nụ cười như nắng ban mai ấy rồi chep chep miệng “Đẹp trai quá!!!!”

Thanh Phong đang xem phim bỗng chuyển đổi mắt sang nhìn tôi. Rồi không hiểu sao màn hình 21 inch của nhà Thanh Phong đã bị một gương mặt vô duyên hết sức ngăn ánh mắt của tôi lại. Thanh Phong đứng trước màn hình, nhìn qua nhìn lại, rồi lại xoay người qua nhìn tôi, đứng cạnh anh diễn viên Lee Min Ho trên TV, hỏi với vẻ mặt khó hiểu:

-Tôi đẹp trai hơn mà?

-Ặc!

Tôi đang định đưa một hơi sting ngọt lịm vào cổ họng thì câu nói của Thanh Phong khiến tôi suýt phun ra ngoài. Thanh Phong tròn mắt nhìn tôi:

-Cậu phải công nhận điều đó, phải không?

-.....

Tôi không trả lời gì được. Nhưng tôi phải công nhận rằng Thanh Phong đẹp trai hơn cả diễn viên Hàn Quốc. Thế nhưng tôi không thể mở miệng mà thốt ra những lời đó. Phải chăng nếu tôi nói ra, Thanh Phong gán cho tôi tội danh mê trai, chắc tôi phải kiếm cái lỗ để mà chui xuống quá.

-Cậu tránh ra xem nào Thanh Phong, để tôi xem phim đã chứ? – Tôi bức xúc vì cái thân hình của Thanh Phong cứ muốn che đi cái màn ảnh 21 inch và gương mặt đẹp trai sáng ngời của Lee Min Ho. Người đầu mà vô duyên thấy sợ.

-Cậu xem phim hay xem trai?

Thanh Phong nhìn vào tivi một hồi lâu rồi hỏi một câu khiến tôi đơ cứng họng. Tôi ứ ớ không biết trả lời như thế nào thì Thanh Phong lại tiếp tục giáng một đòn vào tôi:

-Nếu cậu xem phim thì tôi có thể tránh ra cho cậu xem, còn cậu muốn xem trai đẹp thì tôi sẽ tắt Tivi.

-Tại sao? – Thanh Phong, cậu ý là nhà cậu thì cậu muốn làm gì thì làm à?

Thanh Phong nghe câu hỏi của tôi, cậu khẽ nói “tôi biết ngay thế nào cậu cũng hỏi như vậy” rồi tiếp tục áp cái gương mặt giết người ấy vào gần mặt tôi, thì thào:

-Muốn xem trai đẹp thì xem tôi đây này.

-Ặc! - Tôi lại tiếp tục bị sặc.

-Gì chứ? Tôi không phải trai sao?

Tôi ú ớ lắc đầu.

-Vậy tôi không đẹp sao?

Tôi lại không ngần ngại, không suy nghĩ mà lắc đầu.

-Vậy thì tôi tắt tivi nhé!

-PHAN, THANH, PHONG!!!!

Tôi tức giận hét lớn, ức chế này giờ gần cả tiếng đồng hồ rồi, chả xem được tí gì cả Cậu ấy cứ lượn lờ lượn lờ trước mặt tôi khiến tôi bức mình. Bây giờ còn định tắt tivi nữa à, đừng mơ nhé.

-Hà Vy này, có trai đẹp trước mặt mà không nhìn, nhìn đâu xa xôi tận Hàn Quốc thế?

-Kệ tôi! – Tôi bức xúc cố giấu cái promote.

Thanh Phong thấy tôi kiên quyết đến thế nên không đành lòng để tôi từ giã màn hình và anh diễn viên đẹp trai đến mê người kia... cậu ấy ngồi gần tôi, ra vẻ như cùng xem tivi với tôi. Tôi không để ý cho lắm, vì ánh mắt tôi đang dán vào nụ cười “trắng gì mà sáng thế” của anh ý.

-Hà Vy! – Thanh Phong nói nhỏ vào tai tôi.

-.....

-Hà Vy!!

-.....

-Con vịt kia, dám không nghe bốn thiếu gia gọi à?

-Ặc! Cậu ồn ào quá! – Tôi bức mình nhìn Thanh Phong.

-Rất cuộc tại sao hai người ấy thành một đôi vậy? – Thanh Phong nhìn chăm chú lên tivi, nét mặt ngây ngô hết sức.

-Thì nhân vật nữ chính đã tỏ tình với nhân vật nam.

-Vậy à, thế nhân vật nữ chính nói gì thế? – Thanh Phong tiếp tục vênh cái mặt ngu ngơ lên, hỏi tôi.

-Em yêu anh! – Tôi không ngần ngại mà trả lời.

-Có đúng không đấy? – Thanh Phong lại dồn dập hỏi tôi.

-Đúng!

-Có thật không đấy?

-Thật! Một cậu quá, hỏi gì mà lắm thế???? – Tôi bức mình nhìn Thanh Phong đầy cau có.

Thanh Phong sau khi nghe tôi trả lời thì ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tôi còn chưa hiểu mô tê gì thì Thanh Phong đã dí dí cái điện thoại trước mặt tôi:

-Hà Vy xấu xí, tôi đã ghi âm lại rồi nhé! Cậu đã tỏ tình với tôi. Ha ha ha...

-(&*\$\$%#@#\$\$@

Đồ Thanh Phong mắc dịch, đồ Thanh Phong mất lịch sự, cái chuyện không quang minh chính đại như vậy cũng làm được nữa à?

-Thanh Phong, rốt cuộc cậu muốn gì đây???? – Tôi rất ức chế mà “nhỏ nhẹ” hỏi.

-Cũng không muốn gì to tát lắm, tôi chỉ muốn cậu thôi, Hà Vy!

Thanh Phong tiếp tục giết người bằng câu nói ấy. Tôi không còn hồi hộp hay tim đập không đúng tần suất của nó nữa. Vì sau những chuyện vừa qua, Thanh Phong đã ban cho tôi một loại thuốc miễn dịch với cậu ấy. Vì thế, trong trường hợp này, tôi rất rất bình thản mà cười thật tươi với Thanh Phong, rồi không thương tiếc mà giáng liên tiếp hai, ba cái gối vào người cậu ấy.

- Thanh Phong chết bầm, cậu lại nổi cơn điên gì đây hả?

Thanh Phong không né được những cái đánh như trời giáng ấy của tôi nên cứ đứng yên như trời trồng cho tôi trút giận. Khi đã hết sức lực của mình, tôi quăng cái gối xuống ghế rồi thở hổn hển.

-Rồi chưa? Đánh đã chưa? – Thanh Phong vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế.

-Êt Á (mệt quá) – Tôi thở hổn hển không nói được tròn vẹn lời nói của mình.

-Tôi thấy bộ cậu đang thiếu oxy nhỉ?

-Ồ...à.... (cậu cho tôi thiếu cái gì thì tôi thiếu cái đó)

-Thế, có cần một người đẹp trai như tôi hô hấp nhân tạo không nhỉ?

-Hô hấp này!!!! Nhân tạo này!!!! – Tôi quơ đại cái gối ban nãy, tiếp tục rượt đánh Thanh Phong - Thanh Phong chết bầm, Thanh Phong là đồ biến thái, Thanh Phong là một tên điên!

Sau một trận rượt đuổi không có kết quả, tôi tiếp tục thở hổn hển, Thanh Phong cũng ngồi xuống cạnh tôi, thấy vậy, tôi vô cùng bức xúc mà nói:

-Cậu đi mà hô hấp nhân tạo cho Hạnh Như ấy!

Nét mặt Thanh Phong thay đổi đột ngột. Gương mặt tuấn tú còn vương chút mồ hôi đã đột ngột biến sắc. Khóe môi Thanh Phong hơi nhếch lên thể hiện một sự khinh bỉ. Tôi cảm thấy mình thật vô duyên vì đã đưa ra câu nói đó, tôi cúi đầu, lí nhí:

-Xin lỗi... tôi không cố ý...

TÔI THÍCH CẬU! HÀ VY!

Thanh Phong đột nhiên thay đổi sắc mặt, trở về trạng thái vui vẻ ban nãy, nhìn tôi cười thật tươi:

-Hà Vy xấu xí! Cậu chỉ có thể nhút nhát như vậy trước mặt tôi thôi à?

-Ồ... tôi...

Thanh Phong chết bầm, biết con người tôi dễ dãi lại thích cam chịu bị áp bức, thế mà còn đem chuyện ấy ra để mà trêu tôi nữa chứ. Nếu tôi không dễ dãi thì này giờ tôi đã bầm cậu ấy thành trăm mảnh rồi. Tôi im lặng vì biết mình cãi không cãi lại Thanh Phong, đánh cũng không đánh lại Thanh Phong. Thanh Phong thấy tôi im lặng không nói gì trước lời trêu chọc của mình, không kiềm nén được sự bức mình, dúi mạnh cái gối vào đầu tôi:

-Hà Vy kia, vừa xấu xí vừa nhút nhát! Vừa ngốc nghếch cộng thêm đầu óc lại không linh hoạt! Rốt cuộc cậu có gì để bốn thiếu gia quan tâm lo lắng như vậy hả?

-What?????

Tôi tròn tròn to mắt đến nỗi không còn gì to hơn. Thanh Phong, cậu ấy đang nói cái quái gì vậy?

-What cái gì mà what?? Cậu biết rõ tôi học không giỏi môn Anh Văn mà còn dùng tiếng Anh nói chuyện với tôi à?

-Không phải cậu học không giỏi môn Anh Văn – Tôi đưa cái đầu bù xù vì lực do Thanh Phong truyền lên cái gối ban nãy quá mạnh, nhìn Thanh Phong, ngô nghê nói – Mà là chả có môn nào cậu giỏi cả!@_@

-Cậu...

Thanh Phong bị tôi ép đến tức chết, tôi chỉ biết nghiêng ngả mà cười ha hả. Lần đầu tiên trong đời được dịp chọc tức Thanh Phong thiếu gia, khỏi phải nói các bạn cũng biết tâm trạng của tôi sung sướng và phần khởi đến mức nào rồi. Hà hà!

-Cười này!! Cười này!!!

Vừa nói Thanh Phong vừa dùng gối đánh vào tôi đúng lúc tôi đang định đứng lên, và kết quả là tôi bị lực hút của Trái Đất cộng thêm mất thăng bằng ngã dúi dụi về trước, cũng là ngã vào... người Thanh Phong.

Khoảng cách mặt chạm mặt chỉ cách nhau trong gang tấc...

Hơi thở của Thanh Phong át vào mặt tôi khiến mặt tôi nóng bừng lên trông thấy...

Rồi... mắt chạm mắt, mũi chạm mũi... từ từ... môi dần chạm môi...

Tôi nhắm mắt nín thở không biết chuyện gì sẽ diễn ra...

-Ha ha ha ha ha!!!!!!!!!!!!!!

Tôi mở to mắt và hiện lên trước mặt tôi là Thanh Phong cười ngặt nghẽo, cậu ấy cứ thế cười nghiêng ngả khiến tôi khó chịu mà quát lớn:

-Gì chứ? Cậu làm gì mà cười? Đùa giỡn với người khác làm cậu vui lắm hay gì???

Tôi tức giận đến phát khóc. Tôi không làm chủ được cảm xúc lúc này của mình, tôi cảm thấy mình như bị xúc phạm, sóng mũi chợt cay cay và nước mắt chực rơi xuống. Chẳng biết cảm xúc của tôi bây giờ là gì nữa? Tức giận? Hụt hẫng? Là vì lý do gì? Tôi không biết, không biết. Dường như bị người khác đùa giỡn như thế, tôi không quen một chút nào. Và cũng vì không quen, nên tôi không biết phản ứng như thế nào, chỉ biết khóc và khóc thôi...

-Này..này.. tôi đùa chút thôi mà, đừng khóc nữa, đã biết tôi rất sợ nước mắt con gái mà cứ mít ướt như thế hả? thôi mà...

Thanh Phong đưa cho tôi một miếng khăn giấy, cố dỗ dành tôi như đang dỗ dành một đứa trẻ. Nhưng không biết sao, vì thế tôi lại càng khóc to hơn.

-Tôi biết, cậu chỉ thích Thanh Nam thôi, nên tôi chỉ đùa tí cho vui, cậu đừng giận mà...

-Hu huh u...

-Này! Hà Vy ngốc nghếch kia! Có nghe tôi nói gì không hả? Cứ khóc bù lu bù loa như thế thì giải quyết được gì?

-Hu... hu...hu...

-Có nín không thì bảo??? – Thanh Phong mất kiên nhẫn mà nói gần như quát lên.

Tôi cứ khóc, khóc đến chừng không còn phương thuốc nào để chữa cho nín. Thanh Phong đột ngột chồm đến gần tôi, đặt môi mình lên môi tôi.

Tim tôi đang đập thình thịch.. thình thịch... lồng ngực như muốn nổ tung ra...

Một cảm giác là lạ... ươn ướt...mẩn mẩn... (ai tưởng tượng thế nào thì cứ tưởng tượng đi nhé! Tác giả cho các bạn bay cao bay xa ^^!)

Tôi nín hẳn... (bởi vì có còn miệng đâu để mà khóc)..

Cảm giác môi chạm môi khiến tôi không thể phản ứng được gì. Thanh Phong dần ôm chặt lấy tôi, một cái ôm thật ấm... Môi cậu ấy vẫn không rời môi tôi, vẫn cứ hôn tôi...

Lần đầu tiên trong đời, nụ hôn đầu tiên của tôi đã bị tên Thanh Phong đáng ghét kia cướp mất..

Đến khi môi Thanh Phong rời môi tôi thì lúc ấy tôi như sực tỉnh một cơn mê. Thanh Phong nhìn tôi cười hiền, một nụ cười đẹp nhất mà tôi được thấy:

-Chịu nín rồi à? Có phải muốn như ban nãy mới chịu nín không?

-Cậu....

Tôi ư ớ không nói được gì. Đơn giản vì tôi vẫn chưa lấy được bình tĩnh ình.

-Cậu thật đúng là.. phản ứng chậm chạp.

-Cậu....

-Tôi làm sao? Đây! Đừng khóc nữa nhé! Khóc nữa tôi không biết phải làm sao đâu đấy.

-Cậu...

-Sao cứ cậu...cậu hoài vậy? Có muốn tôi hôn nữa không?

-Á!! Không không....

Tôi như một phần xạ tự nhiên, che miệng mình lại, cứ như sợ Thanh Phong lại cướp nó đi mất vậy.

-Phản ứng chậm chạp quá! Ngay cả hôn cũng không biết, cứ bị động như thế – Thanh Phong nhìn tôi bĩu môi.

-Có hôn lần nào đâu mà có kinh nghiệm? – Tôi rất bức xúc mà trả lời, bây giờ tôi rất rất muốn xé xác Thanh Phong ra thành trăm mảnh rồi quăng cho heo ăn.

Thanh Phong im lặng trong vài giây. Tôi nín thở nhìn gương mặt cậu ấy. Quái! Sao lúc này tôi nhận ra Thanh Phong lại đẹp trai và đáng yêu đến như thế chứ?

Thanh Phong hỏi ngây ngô:

-Có thật vậy không?

-Chứ cậu muốn thế nào? Không biết đâu, cậu phải đền lại nụ hôn đầu đời cho tôi! – Tôi ầm ức.

-Tôi... tôi biết làm thế nào? – Thanh Phong lúng túng – Tại thấy cậu khóc dữ quá nên không còn cách nào khác, làm thử cách này, không ngờ kết quả trên cả mong đợi.

-Tôi...cậu...huh u huh u không biết đâu...

Chết, tôi lại sắp khóc đến nơi rồi... không cần biết Thanh Phong suy nghĩ gì, cũng chẳng cần biết hán ta lấy lý do gì, tôi đang rất ức chế, chỉ muốn hét to lên mà thôi.

-Đây đây, đừng định khóc nữa nhé! Lát thằng Nam xuống mà thấy sẽ khiến cậu xấu hổ đấy!

Nhắc đến Thanh Nam, tôi như sực tỉnh. Phải rồi, cậu ấy còn trên lầu mà, chả biết ban nãy có chứng kiến được cái cảnh hay ho này không nữa. Nghĩ đến chuyện hồi này, mặt tôi lại đỏ bừng lên, tim lại đập không đúng tần suất của nó.

-Đấy đấy, nhắc đến thằng Nam thì cậu nín hẩn đi.

Tôi xấu hổ không nói gì.

-Tôi thật sự không hiểu, tôi và thằng Nam giống nhau như hai giọt nước, tại sao cậu thích nó mà không thích tôi? – Thanh Phong ngô nghê hỏi tôi.

-Cậu nói cái quái gì thế? Tất nhiên 2 người ngoại trừ ngoại hình ra, thì chẳng có gì cậu sánh bằng Thanh Nam cả!

Tôi rất ức chế mà nói ra sự thật đau lòng ấy cho Thanh Phong biết. Nhưng Thanh Phong không những không tức giận mà còn vui vẻ nói:

-Được thôi được thôi! Cậu chê bổn thiếu gia chứ gì? Tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy thằng Nam chẳng có gì hơn tôi đâu.

-Thanh Phong!!! Cậu đùa giỡn đủ chưa vậy? Cậu cứ thích đùa với con gái như vậy sao? – Tôi bức tức hết lớn - Cứ làm cho tôi đau tim như thế thì cậu mới hài lòng à?

-Tôi không đùa! – Thanh Phong nghiêm nghị nhìn thẳng vào tôi, nói rõ từng chữ một – Tôi thích cậu, Hà Vy!

-Cậu.... cậu điên rồi!

Nói rồi tôi chạy nhanh ra khỏi nhà họ. Trong lòng hỗn độn với hàng trăm hàng ngàn suy nghĩ. “Đừng, đừng Thanh Phong ơi, đừng làm tôi lại mất ngủ vì cậu nữa”

Tôi cố lắc lắc đầu để lấy lại bình tĩnh ỉnh. Không, chỉ là mơ, chỉ là ảo ảnh, qua ngày mai sẽ chẳng có gì hết, sẽ không có gì hết, Hà Vy à!

Tôi không biết rằng, Thanh Nam đã chứng kiến tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Lê lết về đến nhà, tôi vô cùng mệt mỏi, có cảm giác như có một tảng đá đè nặng lên lồng ngực mình làm mình rất khó thở, vì thế, vừa mới vào nhà tôi đã nằm quật trên giường, không thèm biết trời trăng mây nước gì mà ngủ thiếp đi.

Cho đến khi....

- Vịt Con Xấu Xí!!! Mở cửa coi!!!

-

- Có mở không thì bảo!

-

- Cậu còn không ra, tôi đốt nhà cậu đấy!

-

- Vịt con xấu xí, cậu có trong nhà không vậy? Đừng làm tôi lo lắng mà!

-

Tôi chợt tỉnh vì vừa mới nghe được người nào đòi đốt nhà mình. Ngáp một cái rõ to, tôi lao bào ra mở cửa.

- Cậu trong đấy à? Vậy mà không chịu lên tiếng!

Vừa mới bị cướp mất giấc ngủ, lại gặp ngay vẻ mặt khó ưa của Thanh Phong, tôi không ngần ngại mà ...đóng sập cửa lại!

- Chuyện gì thế Hà Vy? Sao hôm nay lại nghỉ học thế?

- Trời ạ, có phải không đây? Ngay cả ngủ cũng không cho người ta ngủ, Thanh Phong, nói cho tôi biết, cậu đã làm được chuyện gì có ích cho người khác chưa?

Tôi rất ức chế mà tuôn ra một tràng như thế, rồi không để Thanh Phong kịp nói gì, tôi quay trở về giường và tiếp tục cuộc hành trình đi tìm giấc mộng của mình.

Có tiếng đập cửa xồng xộc, tiếng Thanh Phong càng lúc càng thiếu kiên nhẫn:

- Cho cậu hay nhé Vịt con xấu xí, chả có đứa con gái nào dám nói chuyện với bốn thiếu gia như thế!

-

- Tôi cứ ngồi đây cho đến khi nào cậu chịu ra gặp tôi!

-

Từ lúc Thanh Phong nói câu đó, tôi không còn cảm thấy động tĩnh gì ngoài cửa nữa. Nói là quay về giường để ngủ chứ tôi có chợp mắt được xiu nào đâu. Nhờ ơn của Thanh Phong, tôi đã tỉnh giấc hẳn, nhưng tôi không dám ra ngoài, tôi sợ phải đối mặt với gương mặt đó, với nụ cười đó, với đôi môi đó, với..nụ hôn đó. Hức hức, nhắc đến chuyện đó, tôi không cần được tìm mình lại đập thành thịch, thình thịch. Vì thế, mặc kệ Thanh Phong có còn ngồi ngoài đó hay không, tôi vẫn ngồi yên trong nhà với suy nghĩ rằng, khi nào chán Thanh Phong sẽ đi thôi.

Nhưng, tôi chợt nghe bụng mình biểu tình quyết liệt. Sáng giờ có bỏ cái gì vào bụng ngoại trừ chai sting mà Thanh Phong quảng cho hồi sáng, vì thế giờ đây bụng tôi đói cồn cào. Chợt nhìn đồng hồ, này giờ đã nửa tiếng, chắc Thanh Phong không đủ kiên nhẫn và đã về rồi. Nghĩ đến đó, tôi yên tâm mà mở cửa ra ngoài kiểm cái gì đó bỏ bụng thì chẳng biết sao cánh cửa vẫn lì lợm mà không chịu mở ra. Tôi cố lấy hết sức để đẩy mạnh cánh cửa thì bỗng nghe một giọng nói quen quen:

- Vịt con xấu xí, làm cái gì mà mạnh tay vậy hả?

Thanh Phong ngáp dài ngáp ngắn vì vừa bị kéo ra khỏi giấc ngủ.

- Thanh Phong, cậu....cậu.. còn ở đây à? – Tôi vô cùng ngạc nhiên mà nhìn Thanh Phong thiếu gia đầu tóc bù xù.

- Cậu ốm như vậy mà mạnh ghê nhỉ?

Vừa nói Thanh Phong vừa vô tư bước vào nhà tôi. Tôi vẫn còn ngơ nghe không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Thanh Phong chợt đứng yên đấy, làm ra vẻ im lặng lắng nghe.

- Bụng cậu kêu à?

Này giờ không nhận ra điều đó, đến khi được nhắc lại tôi mới cảm thấy mình đang đói.

- Không nghe thấy sao còn hỏi? – Tôi trả lời một cách hờ hững.

- Định giảm cân à? – Thanh Phong tò mò hỏi.

- Này! Có đi ra khỏi nhà tôi không? Muốn gì đây?

Tôi rất không bình tĩnh mà dùng hết sức lực cuối cùng của mình đẩy Thanh Phong ra ngoài. Nhưng Thanh Phong không tha cho tôi, cậu ấy quay lại rồi nắm cổ tay tôi kéo đi.

- Đi đâu đấy? – Tôi vừa bị kéo xềnh xệch vừa bức xúc mà hỏi.

- Đi ăn! – Thanh Phong trả lời gọn ghẽ.

- Này này Thanh Phong! – Tôi cố dùng sức để mình đứng vững lại một chỗ, lớn tiếng nói – Cậu muốn ăn thì đi một mình đi, kéo tôi theo làm gì? Cậu nên nhớ Việt Nam là một đất nước dân chủ đấy nhé!

- Tôi cứ không dân chủ đấy, cậu làm gì được tôi, nếu tôi dân chủ thì cậu vẫn bướng bỉnh mà nhịn đói tới chiều, phải không?

- Cậu....

- Tôi làm sao nào? – Thanh Phong vẫn không buông tha tôi – Cho cậu hay, từ trước đến giờ chả có đứa con gái nào dám ăn nói lớn tiếng với boss thiếu gia như thế, cũng chả có đứa con gái nào bạo gan dám bỏ boss thiếu gia ngồi ngoài cửa nửa tiếng đồng hồ đến nổi ngủ gục.

- Ai bảo cậu cứ ngồi đấy làm gì? – Tôi bực mình hét lớn – Chân của cậu thì cậu đi, ai bảo ngồi đây rồi kêu ca này nọ!

Đúng, đúng Hà Vy, mày không nên nhẫn nhịn nữa, mày phải vùng lên chống lại giai cấp tư sản!

- Cậu nói thử xem, làm sao tôi có thể bỏ về trong khi cậu nghỉ học cả buổi chiều rồi cứ nằm yên trong nhà không chịu ra? Vịt con xấu xí, thật ra cậu xem tôi là gì hả?

Thanh Phong vẫn lì lợm không buông tha tôi. Tôi cảm thấy hình như mình đã làm tổn thương một người nào đó, có phải vậy không?

Thừa lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, Thanh Phong kéo tay tôi rồi đẩy vào trong xe.

- Này, cứ thích bạo lực với phụ nữ vậy à? O__O

- Tôi không bạo lực thì cậu có thêm đi với tôi không? – Thanh Phong vừa lái xe vừa trả lời.

- &%#\$\$#&\$

Như vậy cũng được à?

**

- Hồi sáng thằng Nam đã nghe hết những gì tôi nói với cậu.

Tôi đang thưởng thức những sợi mì dai ngon chợt nghe câu nói đó, suýt chút nữa phun sặc sụa.

- Rồi...rồi sao? – Tôi lắp bắp.

- Rồi thì nó nói.... – Thanh Phong chợt im lặng trong vài giây rồi nói tiếp – Mà thôi, chuyện đàn ông con trai, cậu hỏi làm gì!

- Ờ...

Tôi lặng im không nói gì nữa, vốn dĩ tôi rất quan tâm đến chuyện này, nhưng thấy sắc mặt hiện giờ của Thanh Phong, tôi không còn can đảm để hỏi tiếp. Cho dù họ có nói gì với nhau, thì tôi cũng chẳng dám hi vọng bất cứ điều gì từ Thanh Nam. Vì thế, không quan tâm đến chuyện này là cách duy nhất giúp tôi sống yên ổn.

- Tối nay... rảnh không? – Thanh Phong hỏi trống không.

- Cậu hỏi tôi à? – Tôi ngơ ngác.

- Chứ không lẽ tôi hỏi tôi – Thanh Phong sắp bực mình đến nơi rồi.

- À.. không...

- Làm gì mà không?

- Ngủ...

- HÀ VY!!! Cậu cứ ngủ suốt ngày thế à? Ngủ cả buổi chiều hôm nay còn muốn ngủ nữa sao? – Thanh Phong đã bực mình thật sự.

- Vậy chứ cậu còn muốn tôi làm gì? – Tôi cũng bức xúc không kém.

- Đi chơi với tôi! – Thanh Phong nói gọn lỏn.

- Hắc!!!!

Tôi suýt phun cả ngụm trà trong miệng ra ngoài, suýt chút nữa Thanh Phong thiếu gia phải nổi cáu mà mắng tôi, cũng may tôi còn kiềm chế được.

- Đây là mệnh lệnh, mà mệnh lệnh sẽ không hề có dân chủ, hiểu chưa? – Thanh Phong nói rõ từng chữ từng chữ một.

- Cậu....

- Không nói nhiều nữa, bây giờ tôi chở cậu về, lo sửa soạn rồi 6h tôi qua đón. Oke bây bẻ!

Thanh Phong thẳng thừng nói xong rồi chở tôi về nhà, quăng tôi một góc rồi kênh kiệu mà lái xe đi.

Tôi vẫn cứ đứng ngây ngơ đó, suy nghĩ mãi cũng không hiểu, Thanh Phong cậu ấy muốn làm gì.

17. Chương 17

THANH PHONG LÀ TÊN NGỐC NHẤT THẾ GIAN

5h45 phút chiều, tôi đã chuẩn bị đầu ra đầy những vật dụng cần thiết để đối phó với tên Thanh Phong vừa đáng ghét vừa dở hơi này. Nói thì nói vậy thôi chứ có lấy 10 lần tôi ra thì cũng không có gan mà đấu với Thanh Phong thiếu gia đâu. Vì sao thì ai cũng hiểu rồi đấy. Tôi lê lết đến chiếc gương trong nhà xem xem mình còn điều gì chưa ổn. Chiếc váy lần trước Thanh Phong đưa đã được tôi tỉ mỉ mà khâu vá lại, có ai

như tôi không, chiếc váy hàng chất lượng đến thế mà vẫn phải có ngày ngồi vá những chỗ rách kia. Trông tôi ốm nhom thế này mà có năng lực vô biên ấy nhỉ? ^^!

Chiếc cài nơ xinh xắn được đặt gọn trên tóc, mái tóc xõa dài đen mượt (đã được nhuộm hồi hôm sinh nhật dì Mỹ Lệ), thêm một chút phấn, một chút son bóng... ôi dào, trông tôi thật xinh (tự sướng chút @_@). Từ lúc Thanh Phong trang điểm cho tôi, tôi đã học lóm được 1 ít, cũng đủ ỉnh sử dụng. Lúc ấy Thanh Phong và Thanh Nam cứ thúc ép tôi đi nhanh lên nên cũng chả có thời gian để xem lại mình. Hôm nay tôi suýt chút không nhận ra một vệt con xấu xí như thường ngày nữa mà thay vào đó, trông tôi như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Nghĩ đến đây tôi chợt có một cảm giác hồi hộp và bất an khó tả, nàng công chúa lọ lem mà trước đây tôi thường nghe mẹ kể là một cô bé hiền lành, chăm chỉ, bị mẹ ghẻ và em nhiều lần hãm hại, thế nhưng nàng công chúa ấy đã tìm được tự do, hạnh phúc cho riêng mình. Và tất nhiên, trong bất kỳ một câu chuyện cổ tích nào, có công chúa thì nhất định sẽ có hoàng tử. Còn tôi? Tôi không phải là công chúa, chẳng qua, tôi chỉ là một con vệt xấu xí và khi có phép màu xuất hiện, tôi mới có thể trở nên lộng lẫy. Phép màu chỉ xuất hiện trong một thời gian nào đó và vĩnh viễn biến mất, tôi không biết mình có may mắn như nàng công chúa lọ lem, có thể tìm được hoàng tử của mình trong thời gian ngắn ngủi ấy không?

Nghĩ đến đây, chẳng biết sao tôi lại nghĩ ngay đến Thanh Phong. Chẳng biết đầu tôi bị chạm dây thần kinh nào mà khi nghĩ đến hoàng tử lại liên tưởng đến Thanh Phong. Tôi học không được tốt môn Ngữ Văn cho lắm, mà phép liên tưởng trong các biện pháp tu từ tôi lại càng dở, thế nên tôi cũng chỉ mong, trong trường hợp này, phép liên tưởng của tôi sẽ sai.

Đúng 6h Thanh Phong xuất hiện trước nhà tôi, cậu ấy thật đẹp và giản dị trong chiếc áo sơ mi và quần Jeans đơn giản. Khi Thanh Phong bước ra khỏi xe, tim tôi lại đập rộn ràng. Hà Vy, mày đang làm gì đây? Mày có biết là suy nghĩ của mày đã đi quá xa rồi hay không?

Thanh Phong nở với tôi một nụ cười ấm áp, lồng ngực tôi càng lúc đập càng mạnh. Tôi không biết mình hồi hộp và căng thẳng vì cái gì. Phải chăng đây là lần đầu tiên tôi đi chơi với con trai nên mới có cảm giác như vậy?

-Vệt con xấu xí! Rồi chưa? – Thanh Phong cười cười với tôi.

Đấy đấy, cứ gọi tôi là vệt con xấu xí mà còn bảo là thích tôi, có con ma nào tin không? Tôi không tin, không tin, vì thế, hôm nay cứ tưởng tượng Thanh Phong là Anh Thư, như vậy sẽ không còn run và hồi hộp nữa. Tôi tự trấn an mình rồi hít một hơi thật sâu tiến gần đến Thanh Phong.

-Rồi!

Tôi nở một nụ cười thật tươi. Hình như có ai đó đã nói với tôi rằng lúc tôi cười trông thật dễ thương, vì thế tôi càng phải cười cho người đó thấy ^^!

-Hôm nay... - Thanh Phong nhìn tôi một lượt từ trên xuống, tôi nín thở nghe những gì sắp thốt ra từ cái miệng không được có duyên ấy – Cậu....

-Tôi.. làm sao? 0_0 – Tôi xấu hổ và như một phản xạ, tôi nhìn lại mình một lượt từ trên xuống.

-Không có tôi... cậu vẫn làm được à? – Thanh Phong nói với giọng điệu buồn bã nhất có thể.

-Ý cậu là sao? – Tôi vẫn ngỡ ngàng không hiểu.

Thanh Phong bầu chặt hai vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt cậu ấy sâu thẳm như muốn cuốn hút người đối diện vào sâu trong ấy. Tôi nín thở nhìn Thanh Phong, hồi hộp và căng thẳng đến mức không nói được lời nào.

-Trước giờ tôi cứ ngỡ, không có tôi cậu sẽ chẳng làm được chuyện gì ra hồn, thế nhưng tôi đã lầm...

Ách, Thanh Phong đang khen tôi hay chê tôi đây?

-Không có tôi, cậu vẫn sống tốt, không có tôi, cậu vẫn có thể trở nên xinh đẹp hơn, không có tôi...chắc cậu cảm thấy vui lắm nhỉ?

Thanh Phong nói chậm rãi từng tiếng mà tôi cảm thấy khóe mắt mình cay cay.

-Thanh Phong, cậu có biết mình đang nói gì không? – Tôi nghi ngờ hỏi cậu ấy.

-Tôi biết chứ, tôi không say xỉn, tôi đang rất bình tĩnh đây này! Hà Vy, hôm nay trông cậu rất xinh đẹp. Và tôi nhận ra rằng, mình là người thừa khi đi với cậu, có phải vậy không?

-THANH PHONG! Cậu có bị sao không vậy? Hôm nay cậu nói toàn những điều kỳ quặc! – Tôi thắc mắc.

Đột nhiên, Thanh Phong ôm chặt tôi vào lòng. Một cảm giác ấm áp đến khó tả. Một cái ôm thật ấm... thật ấm...

-Hà Vy xấu xí, hãy để tôi được ôm cậu một phút, chỉ một phút thôi, cậu cứ đứng yên đấy, đây là mệnh lệnh!
– Thanh Phong nói nhỏ nhẹ.

-Thanh Phong, đừng như vậy mà!

Tôi cố lấy hết sức đẩy Thanh Phong ra nhưng đột ngột nghe được Thanh Phong quát lớn:

-Vịt con xấu xí kia, có nghe lời bổn thiếu gia hay không hả?

-.....

Và, dù trong bất kỳ trường hợp nào đi chăng nữa, Thanh Phong cũng dùng quyền uy và sức mạnh của mình để uy hiếp tôi. Và cũng trong bất kỳ trường hợp nào, Hà Vy tôi chỉ biết cúi đầu mà ngoan ngoãn nghe lệnh.

-Hà Vy... - Thanh Phong nói nhỏ nhẹ.

-Gì? Cậu.. cậu đừng nói là cậu thích tôi... tôi không tin đâu – Tôi hồi hộp nói.

-Không! Tôi suy nghĩ kỹ rồi, tôi không thích cậu nữa – Thanh Phong trả lời gọn lỏn.

-Biết ngay mà, cậu ấy chỉ đùa với mình thôi – Tôi lẩm bẩm trong miệng.

-Nói gì thế?

-À, không....không....

-Cậu đừng mừng vội, tôi có nói là tôi không thích cậu, chứ tôi đâu có nói là tôi không ... thương cậu đâu.

-Ách!

Tôi đẩy Thanh Phong ra rồi đánh trống lảng:

-Hết 1 phút rồi! Có đi không? Không đi tôi vào nhà đấy!

Thanh Phong cười hề hề với tôi rồi đi ra xe, tôi lảo đảo theo sau.

Chiếc xe chạy chậm chậm...chậm chậm...

Thanh Phong không biết rằng, tim tôi đang đập liên hồi. Cứ cái đà này, không khéo tôi sẽ nhanh chóng vào bệnh viện vì bệnh tim mất.

-Hà Vy...

-Gì nữa đây? – Tôi ngơ ngác, nghi ngờ hỏi – Đừng nói là cậu thương tôi, tôi không tin đâu!

-Nãy giờ tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi không thương cậu đâu!

-VẬY..thì...tốt...

Tôi lơ đãng nói như thế rồi quay ngoắt người nhìn ra cửa sổ. Tôi biết, mình đang hụt hẫng, dẫu biết rằng Thanh Phong thiếu gia nổi tiếng sát gái trong trường, dẫu biết rằng, 10 câu mà Thanh Phong nói ra thì hết 9 câu là đùa giỡn. Thế nhưng với một vịt con xấu xí như tôi, lần đầu được tỏ tình, là xem như cả đêm mất ngủ. Tôi không hiểu được cái cảm giác hiện giờ của mình, tôi chỉ muốn khóc, khóc thật to...

Chiếc xe dừng bánh, Thanh Phong bước ra xe rồi mở cửa cho tôi. Tôi còn đang ngơ ngác không biết nơi này là đâu thì tôi cảm thấy trời đất như tối lại. Thì ra Thanh Phong đã nhanh chóng dùng một miếng vải bịt mắt tôi. Thấy tôi còn ngơ ngác, Thanh Phong rất không kiên nhẫn mà nói:

-Cậu cứ việc đi theo tôi, cảm không được phàn nàn, không được tháo ra. Đây là mệnh lệnh!

Tôi bức xúc muốn cãi lại thì Thanh Phong đã nắm chặt tay tôi bước đi. Cái siết tay thật ấm...thật ấm...

Đi được một chút, Thanh Phong thì thầm vào tai tôi:

-Tôi đã nói rằng tôi không thích cậu, tôi không thương cậu, nhưng tôi.. lại rất yêu cậu, Hà Vy à! Thích và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cậu hãy nhớ, đến suốt cuộc đời này, sẽ có người yêu cậu, yêu cậu hơn cả bản thân người đó. Hãy nhớ kỹ, người đó tên là... PHAN THANH PHONG, và cậu hãy nhớ kỹ một điều, hạnh phúc của Hà Vy cũng chính là hạnh phúc của Thanh Phong...

-Cậu....

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng gì thì có một bàn tay tháo khăn che mắt cho tôi. Hình ảnh mờ mờ ảo ảo xuất hiện trước mặt. Một vườn hoa xếp thành hình trái tim thật đẹp với hàng trăm ngọ nến lung linh. Tôi òa lên vui sướng vì bất ngờ, đây có phải là lúc công chúa lọ lem tìm được hạnh phúc ình không?

Người con trai đối diện với tôi đang mỉm cười với tôi, một nụ cười như một tia nắng hiem hoi chiếu rọi giữa trời mùa đông băng giá. Tôi nhận ra, đây là ... Thanh Nam...

Vì tôi biết rất rõ, nụ cười của Thanh Phong mang rất nhiều nét khác với nụ cười băng giá này. Thanh Phong cười hiền hòa, cũng có lúc cười to, từng đường nét trên gương mặt, nụ cười ấy khiến tôi cảm thấy ấm áp và vô cùng gần gũi...

Như một phản xạ, tôi nhìn lại nơi chiếc xe ban nãy chở tôi đến đây, chiếc xe ấy đã biến mất... biến mất thật sự...

-Hà Vy! – Thanh Nam cầm một bó hoa đứng đối diện với tôi – Làm bạn gái tôi nhé!

-Hả???? – Tôi ngây ngô vì đầu óc còn đang rối bời, chưa kịp phản ứng với câu nói của Thanh Nam.

-Cậu làm bạn gái tôi, được chứ?

Thanh Nam mỉm cười với tôi, nụ cười như nắng mùa đông. Ấm áp, gần gũi và thân thiện. Chẳng biết sao tôi lại đứng như trời trồng ở đấy, không phản ứng. Hà Vy, mà sao vậy? Chẳng phải mà cứ mong điều này sẽ đến sao? Chẳng phải mà đã thích Thanh Nam từ lâu rồi sao? Sao mà chẳng có cảm giác gì với câu nói này vậy?

Đầu óc tôi rối bời... tôi không muốn phải suy nghĩ thêm bất cứ chuyện gì nữa. Tôi không đồng ý, cũng không từ chối. Tôi cứ đứng đấy, không nói lời nào. Cảm giác thật hỗn loạn và vô cùng khó tả. Điều mà tôi cần bây giờ, là yên tĩnh.. tôi muốn yên tĩnh...

Và, cũng chẳng biết sao, tôi lại bỏ chạy, bỏ chạy khỏi nơi đó, bỏ lại Thanh Nam đứng đó không hiểu tôi đang suy nghĩ gì.

Đến giờ, tôi đã hiểu, Thanh Phong rủ tôi đi chơi, Thanh Phong nói toàn những lời kỳ quặc khó hiểu, đến giờ tôi đã biết vì sao Thanh Phong lại nói “Hạnh phúc của Hà Vy cũng chính là hạnh phúc của Thanh Phong”

Tôi đã hiểu, cuối cùng tôi cũng đã hiểu. Chẳng biết sao, khi tôi hiểu ra, nước mắt tôi cứ không ngừng rơi. Tôi tháo đôi guốc đang mang cầm trên tay và cứ mãi miết chạy, chạy đi trong khi tôi không còn thấy đường đi nữa, nước mắt đã làm nhòe mất định hướng của tôi, tôi cứ chạy trong vô định, không còn đầu óc đâu để mà suy nghĩ.

TIN DỮ

Hà Vy ơi Hà Vy, mà sao thế này? Mà có biết mà đang làm gì không? Mà có biết mà đã bỏ qua hạnh phúc ngắn ngủi của nàng lọ lem hay không? Rốt cuộc mà đang suy nghĩ cái gì đây?

Tôi cứ chạy, mãi miết chạy như một người điên, không cần biết trời đã tối đến mức độ nào, cũng không quan tâm mọi người ngoài đường nhìn tôi ra sao. Tôi hận Thanh Phong, hận đến nỗi chỉ muốn xé xác cái con người ấy ra thành trăm mảnh, tận sâu trong lòng tôi không hề muốn Thanh Phong bỏ rơi tôi giữa chừng như thế. Lúc cảm thấy chiếc xe của Thanh Phong biến mất hoàn toàn, tôi như hoảng sợ thật sự, cảm giác như thiếu hụt một cái gì đó khiến trong người cứ khó chịu và chỉ muốn khóc mà thôi. Đứng trước Thanh

Nam, tôi không giữ được bình tĩnh. Có phải vì tôi không biết phải phản ứng như thế nào hay vì tôi cảm thấy sợ sệt, sợ sệt vì mình đã mất đi một thứ gì đó rất đồi quan trọng với mình?

Chạy mãi, chạy mãi cho đến khi tôi cảm thấy mình không còn sức lực để chạy tiếp nữa. tôi ngồi bệt xuống một góc tường và khóc ngon lành.

-Nè bé, làm gì mà khóc vậy cưng? Đi chơi với tụi anh đảm bảo em sẽ vui liền!

Một đám thanh niên từ đâu lù lù xuất hiện. Tên cầm đầu nhìn tôi rồi buông ra một câu như thế, trên môi nở một nụ cười ranh mãnh không ai bằng. Tôi hoảng sợ cố đứng dậy và lấy hết sức lực của mình để chạy khỏi cái nơi quỷ quái này thì bọn họ đã kịp chặn đường tôi lại. Tên cầm đầu đưa bàn tay ghê gớm lên mặt tôi khiến tôi suýt chút nữa thì nôn mửa. - Chạy đi đâu vậy cưng? Anh cho cưng hay, ở đây chả có ma nào mà cứu cưng đâu, ngoan ngoãn mà chiều tụi anh, rồi tụi anh sẽ thưởng cho!

-Mấy người...định làm gì? - Tôi sợ hãi lắp bắp.

-Muốn gì hả? Ha ha! Cưng khờ quá! Cưng cứ ở yên đấy, lát nữa sẽ biết thôi!

Nói rồi tụi nó nhìn nhau cười ha hả. Tôi sợ hãi thu mình vào một góc tường. Lòng ngực như muốn nổ tung ra.

Tên cầm đầu chợt đưa cái mặt ghê tởm vào gần tôi, rồi bàn tay ghê gớm ấy không ngừng sờ soạng tôi. Tôi sợ hãi khóc cố gắng thoát khỏi bọn họ, nhưng một người ốm yếu như tôi thì làm sao có thể đấu lại bọn người cao lớn kia. Tôi cố vùng vẫy nhưng cũng vô dụng. Bọn họ mạnh quá. Chợt thấy cái cổ của tên cầm đầu đưa lên gần miệng tôi. Tôi cố đánh liều mà cắn thật mạnh. Hắn bị tôi cắn một cái thật đau nên mất thăng bằng mà buông tôi ra, tôi cố lấy hết sức lực chạy ra khỏi chỗ đó. Mấy tên kia thấy thằng anh mình rên hừ hừ nên xúm lại xem, thừa lúc ấy tôi vùng chạy đi, nhưng thật không ngờ bọn họ không chịu tha cho tôi. Một thằng trong đám đã bắt được tôi lại và giũu cột:

-Định chạy hả cưng? Đừng mơ nha!

Tên cầm đầu vừa xoa xoa chỗ bị tôi cắn, vừa nhìn tôi đầy căm hận:

-Mẹ kiếp! Con này láo!

Nói rồi hắn thẳng tay tát tôi một cái đau điếng. Tôi cắn răn để không bật lên tiếng khóc nhưng nước mắt cứ ứa ra. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy tôi. Tôi không còn biết mình nên làm gì vào lúc này nữa. Tôi bất lực mà khóc tức tưởi:

-Xin mấy anh tha cho tôi.... tôi...tôi... sẽ đưa tiền ấy anh, tôi xin đó...

- Má! Tao ày hay, tao không cần tiền! Tụi bây, xử nó cho tao!!!

-Dạ! Đại ca!

Nói rồi bọn họ xúm lại gần tôi, cười nham nhở chuẩn bị thực hiện mưu đồ của mình. Tôi sợ hãi càng lúc càng khóc to hơn. Cố luồn lách khỏi những gương mặt khinh tởm đó nhưng bọn họ đông quá, tôi không tài nào tránh được. Trong lúc sợ hãi và bất lực, tôi lẩm bẩm:

-Thanh Phong... Thanh Phong... cứu tôi với... Thanh Phong...

-Mày cứ việc kêu đi, sẽ không có thằng nào cứu mày đâu! Ha ha ha

Tôi tuyệt vọng, khóc nức nở...

-Ai nói với tụi mày là không có????

Một thanh niên dáng dong dỏng cao xuất hiện, hất hàm nhìn tụi côn đồ kia. Tôi lơ mơ chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì tôi nghe..

... bộp...bộp...

Chưa đầy 1 phút, người con trai ấy đã hạ gục một lúc 6, 7 tên lưu manh côn đồ kia. Tôi sợ hãi không dám nghĩ lại chuyện hồi nãy. Nỗi sợ hãi và bất lực bao quanh lấy tôi, và tôi cứ ngồi đấy, khóc ngon lành.

Người thanh niên ấy đến gần chỗ tôi, lo lắng hỏi:

- Vịt con xấu xí, có sao không? Đây...đây...tĩnh lại đi...

Tôi không định hình được chuyện gì nữa. Tôi đã ngất đi trên bờ vai vững chắc của người thanh niên đó.

**

Trời sáng bừng hẳn. tia nắng chiếu qua cửa sổ và tiếng chim hót trên cao đã đánh thức tôi dậy

Lờ mờ mở mắt, tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Nơi đây là đâu? Sao toàn màu trắng là trắng thế kia? Đầu óc tôi mới tỉnh táo đã hiện lên những hình ảnh đáng sợ của ngày hôm qua. Tôi sợ hãi cố thu mình vào một góc để không ai có thể đến gần. Nghĩ đến gương mặt đáng sợ ấy, nụ cười ranh mãnh ấy, bàn tay ghê tởm ấy... tôi bất lực mà khóc nức lên.

-Vịt con xấu xí, chưa gì đã mít ướt rồi à?

Thanh Phong lờ mờ xuất hiện trước mặt tôi. Không phải là mơ, Thanh Phong không bỏ rơi tôi. Thanh Phong vẫn xuất hiện trước mặt tôi đầy thôi.

-Thanh Phong... là cậu.. phải cậu không? - Tôi cố gắng khẳng định lại những gì mình vừa thấy là sự thật.

-Không nhìn nhầm tôi là Thanh Nam nữa à? - Thanh Phong cười trêu tôi.

Tôi không biết làm gì, lại khóc nức lên:

-Thanh Phong... cậu ác lắm, cậu bỏ tôi một mình... cậu ác lắm.... cậu không nghĩ đến cảm giác của tôi... cậu muốn quăng tôi cho ai thì quăng à?... cậu xem tôi là gì chứ???

-Vịt con, cậu làm sao thế? - Thanh Phong tiến lại gần tôi, lo lắng hỏi.

-Tôi không cần cậu quan tâm, cậu ác lắm, tôi ghét cậu, tôi ghét Thanh Phong, tôi hận Thanh Phong đến suốt đời...

Tôi cứ thế, khóc ngon lành...

-Hà Vy, bình tĩnh nào, nói cho tôi nghe, cậu sao thế? - Thanh Phong bấu chặt hai vai tôi. tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

-Cậu đi ra ngoài đi, tôi ghét cậu, tôi không muốn thấy mặt cậu! - Tôi nói gần như hét lên.

-Hà Vy....

-Cậu đi đi!!!!!! - Tôi hét lớn.

Thanh Phong đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau 2 phút ngây ngô, Thanh Phong cũng từ từ bước ra khỏi phòng. Tôi bất lực ngồi đấy. Cứ khóc suốt suốt...

Tôi không biết mình suy nghĩ gì, cũng không biết mình nên làm gì tiếp theo.

**

Tôi mệt mỏi ra khỏi phòng bệnh, chỉ để tìm Thanh Phong.

-Này! Làm gì mà mạnh tay thế!

Thanh Phong xoa xoa lưng. Thì ra hồi nãy tôi dùng hết sức để đẩy cánh cửa phòng bệnh ra mà tôi không hề biết rằng, Thanh Phong đang ngồi bên ngoài.

-Là cậu à? Cái tật ngủ ngoài cửa không bỏ được à? - Tôi làu bàu.

-Tôi không ngủ đây thì làm sao mà trông cậu được chứ? - Thanh Phong cố biện minh cho hành động của mình.

-Tôi có phải con nít đâu mà trông? - Tôi lại được dịp bức xúc với tên Thanh Phong này.

-Cậu không phải con nít, nhưng lúc nào cũng khiến tôi lo lắng! Haizzzzzz

Thanh Phong kéo một hơi thật dài rồi đứng ngoắt dậy, nhìn tôi đang ngơ ngác rồi ôn tồn nói:

-Cậu đó, phản ứng chậm chạp, nếu hôm qua tôi không xuất hiện kịp thời thì cậu tiêu rồi!

Thì ra, người hôm qua cứu tôi, là Thanh Phong.

Tôi nhìn Thanh Phong với thái độ không phải nhìn một người mà mình mang ơn, mà xem là kẻ thù thì đúng hơn. Nói trắng ra, chuyện tối hôm qua đến giờ, tôi vẫn chưa nguôi cơn giận. Tôi thẳng thừng mà đẩy Thanh Phong qua một bên rồi ngoe nguẩy đi.

-Đi đâu đấy? - Thanh Phong hỏi với theo.

-Về nhà! - Tôi không thèm quay đầu lại và đáp.

-Sao lại gấp gáp như thế?

-Kệ tôi!

Thanh Phong thấy tôi vùng vằng như vậy, ngơ ngác không hiểu gì nhưng cũng chạy theo tôi.

-Xấu xí! Sao gấp thế?

-Chiều nay còn phải học, cậu quên rồi à? - Tôi rất không kiên nhẫn mà giải thích cho đầu heo Thanh Phong ấy hiểu.

-Hà hà, cậu vẫn còn nhớ chiều nay có tiết học à? Xem ra đầu óc cậu còn minh mẫn ấy nhỉ?

Tôi trừng mắt với Thanh Phong rồi bỏ đi không nói lời nào. Thanh Phong, Thanh Phong, chỉ giỏi cái trêu đùa Hà Vy tôi mà thôi! Thấy tôi hiền rồi cứ muốn bắt nạt đây này!

-Vịt con xấu xí! - Thanh Phong chạy theo tôi.

-Gi? - Tôi hỏi trống không.

-Cậu....giận tôi à? - Giọng Thanh Phong trầm xuống.

-Này! - Tôi quay ngoắt qua nhìn cái con người ngô nghê ngốc nghếch ấy, thật không còn ai ngốc hơn cậu ta - Tôi nói cậu nghe nhé, tôi không có dư hơi mà giận người dưng!

Thanh Phong chợt im lặng. Tôi cũng không thèm để ý làm gì. Tôi cứ thế vô tư bước đi và Thanh Phong cứ lảng lảng theo sau tôi. Sao cậu ấy không nói gì hết? Tôi thắc mắc, rất rất thắc mắc, nhưng không dám hỏi. Căn bản vì tôi không biết nên hỏi cái gì, không biết bản thân mình mong đợi câu gì từ cậu ấy.

**

Chiều, tôi uể oải xách cặp vào lớp. Mệt mỏi như không muốn học. Suốt cả buổi học, đầu óc tôi cứ để nơi góc lớp, chỗ hai vị thiếu gia ấy ngồi. Chẳng biết sao khi nghĩ đến chuyện đêm hôm qua, tim tôi lại đập nhanh hơn tần suất bình thường của nó, cảm giác mặt mình như nóng bừng lên. Đó không phải là mơ, không phải là mơ, có phải vậy không?

Thanh Nam vẫn lạnh lùng bên đồng bài tập. Suốt ngày hôm nay không thèm ngẩng đầu lên lấy một cái trừ phi có lúc giáo viên bước vào, cậu ấy mới bắt đầu dĩ mà đứng lên chào cô thôi. Thanh Phong chiều nay cũng thay đổi đột ngột, ít nói hơn, ít cười hơn, cũng ít ...chọc gáy hơn. Tôi nén tiếng thở dài. Anh Thư quay sang tôi, đôi mắt buồn đến nỗi không còn gì buồn hơn:

-Hà Vy ơi, tao....muốn khóc...

-Mày...mày sao vậy?? - Tôi lo lắng hỏi Anh Thư.

-Lớp mình sẽ bị tách ra đấy! Mày chưa nghe tin ấy à? - Anh Thư buồn bã nói.

-Có...có..có... chuyện đó sao? - Tôi dường như không tin những gì mình vừa nghe, cố hỏi lại cho chắc chắn.

-Ừ, lớp mình hiện tại có 50 người, nhưng theo quy định mới của nhà trường, một lớp chỉ được tối đa 30 người thôi.

-Hả?

Tôi suýt muốn hét lớn. tại sao lại có chuyện đó chứ? Tôi ngơ ngác trong vài giây rồi cố lấy lại bình tĩnh, khuyên nhủ Anh Thư:

-Thôi thôi có gì đâu, mày sẽ không bị tách khỏi lớp chọn đâu!

-Tao không buồn vì chuyện đó!

-Thế..là vì chuyện gì? - Tôi ngây ngô.

-Còn một tin động trời hơn, hôm nay là buổi học cuối của Thanh Phong và Thanh Nam trong lớp 10A2 này..... - Anh Thư buồn bã.

-Chu...chuy...chuyện....này...là...sao? - Tôi lắp bắp hỏi.

-Hai người họ, sắp đi du học rồi...

-HẢ????????????????

Tôi la toáng lên khiến cả lớp nhìn tôi như nhìn một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống.

-Mày chưa nghe sao? - Anh Thư nhìn tôi tỏ vẻ không hiểu - Cả lớp ai cũng biết chuyện này, mày vẫn chưa biết à?

18. Chương 18

CHỌN AI?

Một chiều hè nắng nhẹ, có 3 cái bóng sải bước đi song song với nhau. Tôi đi chính giữa còn anh em nhà họ Phan đi hai bên. Trông cứ như chữ M ấy nhỉ? Tôi cứ thế, lặng lẽ đi, không nói được lời nào, cũng không biết mình sẽ nói gì ngay lúc này. Những tia nắng hiem hoi vào ban chiều chiếu thẳng vào 3 chúng tôi tạo nên những cái bóng màu đen quen thuộc. Thanh Nam và Thanh Phong đã hẹn tôi ra đây sau chiều tan học, ấy thế mà cho đến tận 10 phút đi chung chẳng ai nói với ai lời nào. Thanh Nam thường ngày đã ít nói nhưng hôm nay còn ít nói hơn. Thanh Phong chẳng còn tươi cười như thường ngày nữa, không trêu tôi cũng không bắt nạt tôi như thường ngày. Tôi khẽ nén tiếng thở dài rồi lén nhìn qua phía bên trái, nét mặt Thanh Nam ẩn hiện sau nắng chiều khiến cậu ấy lúc này đẹp hơn bao giờ hết, dáng người dong dong cao cùng mái tóc hạt dẻ làm tôn lên gương mặt đẹp lạnh lùng giết người ấy. Lén nhìn qua bên trái, Thanh Phong – một bản sao của Thanh Nam. Quái! Hôm nay anh em nhà họ giống nhau như đúc, nếu không có sự khác biệt về mái tóc của họ, tôi sẽ bị nhầm lẫn Thanh Nam với Thanh Phong mất.

Đến một công viên, Thanh Phong quay ngoắt người qua nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói:

- Vịt con xấu xí, nói thật cho tôi biết một chuyện được không?

- Là chuyện gì? – Tôi hồi hộp nhìn Thanh Phong.

- Cậu đã từng nói với tôi là cậu thích Thanh Nam đúng không?

Tôi như chết đứng trước mặt Thanh Nam. Tôi xấu hổ đến mức không dám nhìn cậu ấy.

- Nói mau! – Thanh Phong lại ra lệnh.

Tôi sợ hãi gật đầu.

- Vậy tại sao hôm qua lại bỏ về như thế? Nếu tôi không kịp thời giải cứu thì cậu đã nguy to. – Thanh Phong tiếp tục chất vấn tôi.

- Thế tại sao hôm qua cậu lại bỏ về như thế? – Tôi bức tức hỏi lại, rõ ràng hôm qua Thanh Phong bỏ về trước cơ mà.

- Chẳng phải cậu nói rằng tôi chẳng làm được việc gì tốt cho người khác sao? Hôm qua tôi đã làm đấy thôi!
- Thanh Phong gân cổ cãi lại.

- Cậu....

Tôi bức xúc, rất bức xúc. Thanh Phong, Thanh phong làm vậy là tốt cho tôi? Tôi không hiểu, thật sự không hiểu.

- Hôm nay đã là ngày cuối rồi – Thanh Nam ngắt lời hai tôi – Tôi muốn nói chuyện riêng với Hà Vy!

Thanh Nam lạnh lùng nói rồi ngồi ngay xuống ghế. Tôi ngơ ngác nhìn Thanh Phong như cầu cứu nhưng chả biết sao hôm nay Thanh Phong lại nghe lời người khác đến thế, cậu ấy mặc kệ cái nhìn cầu cứu của tôi, rất biết điều với Thanh Nam mà nói:

- Tôi đi mua nước!

Nói rồi Thanh Phong lặng lẽ bước đi. Nhìn theo cái bóng dáng cao cao ấy khuất xa tầm mắt mình, tôi thăm thẳm cười. Chả biết tôi vui vì điều gì nữa, hay là vì hôm nay Thanh Phong không quát nạt tôi khiến tâm trạng tôi vui như chưa từng được vui?

- Hà Vy! – Thanh Nam kéo tầm mắt tôi ra khỏi Thanh Phong.

- Gì?

- Ngày mai tôi và Thanh Phong sẽ qua Mỹ du học – Thanh Nam chậm rãi nói.

- Tôi....tôi đã biết rồi – Tôi lí nhí.

- Vậy, ngày hôm nay, cậu có thể nói thật cho tôi biết một chuyện được không?

- À..ờ...cậu nói đi – Tôi hồi hộp nhìn Thanh Nam.

- Giữa tôi và Thanh Phong, cậu chọn ai?

- Ách!

Tôi hoảng hồn trước câu hỏi của Thanh Nam. Nhìn nét mặt cậu ấy, đủ hiểu Thanh Nam không nói đùa, cậu ấy đang rất nghiêm túc mà hỏi tôi. Tôi thật sự không hiểu, Thanh Nam, tại sao lại thích tôi? Tại sao lại có sự việc tối hôm qua? Tại sao tôi lại vội vàng bỏ đi khi chưa cho cậu ấy câu trả lời. Tôi nén tiếng thở dài, cố lấy lại bình tĩnh mà nói:

- Sao cậu lại hỏi như vậy?

- Chẳng lẽ, cậu nghĩ tối qua tôi đang đùa với cậu sao?

- Chính xác! – Tôi rất thẳng thắn mà trả lời.

- Hà Vy! Cậu thấy tôi hay đùa với người khác sao? – Thanh Nam bực mình nhìn tôi.

- Tôi.. tôi không nghĩ vậy.. chỉ là... tôi không hiểu... - Tôi cố nuốt nước bọt – tại sao...cậu...cậu lại thích tôi...??

Thanh Nam nhìn nét mặt căng thẳng của tôi rồi chợt bật cười, nụ cười dưới nắng chiều thật đẹp. Tôi hồi hộp nhìn cậu ấy rồi tim đập bùm bùm.

- Ngốc à! Tôi không đùa với cậu! Tôi thích cậu, đấy là sự thật!

- Tôi... không hiểu – Tôi cố lấy bình tĩnh mà nói – Hạnh Như xinh đẹp hơn tôi gấp mười lần, dịu dàng hơn tôi gấp 10 lần...

- Và thủ đoạn hơn cậu gấp trăm lần! – Thanh Nam ngắt lời tôi.

Tôi ngơ ngác nhìn Thanh Nam tỏ vẻ không hiểu. Thanh Nam cũng không thèm giải thích. Cậu ấy nhìn tôi rồi chợt nói:

- Cậu là một cô gái rất đặc biệt Hà Vy à! Trước giờ mọi người luôn biết đến tôi là một con người lạnh lùng vô cảm, không quan tâm đến những thay đổi của cuộc sống và mọi người xung quanh. Từ khi gặp một cô gái ngoại hình không có gì nổi bật cứ một hai bắt tôi chở nạn nhân vào bệnh viện khi tôi vô tình gây tai

nạn, lúc ấy tôi đã thay đổi thật sự. Cậu biết không? Chẳng có cô gái nào dám nạt nộ tôi như thế. Ban đầu tôi cứ ngỡ nạn nhân có quan hệ ruột thịt với cậu nên cậu mới lo lắng như vậy. Nhưng tôi thật không ngờ, với một người hoàn toàn xa lạ cậu có thể hết mình vì người ta như vậy, lại còn can đảm truyền máu trong khi mình không hề có xú tiêu chẵn nào để cứu người khác. Cậu có biết lúc ấy cậu may mắn lắm không? Nếu hôm ấy tôi không kịp bồi bổ cho cậu thì thật không biết cậu ra sao nữa. Bế cậu từ trên xe xuống mà tôi cứ ngỡ như mình đang bế một bịch bông gòn, nhẹ đến mức không thể tưởng tượng.

Thanh Nam chậm rãi nói, đầu óc tôi hiện lên một pha những hình ảnh của ngày hôm ấy. tôi chợt xấu hổ vì lúc ấy cứ nhìn Thanh Nam không chớp mắt. Không biết cậu ấy có nhận ra điều đó không nhỉ?

- Tuy cậu không xinh đẹp, không tài năng, cũng chẳng có chút hiền dịu gì, nhưng cậu có một tấm lòng nhân ái vì mọi người xung quanh. Cậu rất đặc biệt vì cậu đã thay đổi con người tôi đó cậu biết không?

- Gì? tôi... tôi đã làm gì? – Tôi còn đang hỗn loạn trong mớ suy nghĩ lung tung thì đầu óc lại càng rối thêm trước câu nói khó hiểu của Thanh Nam.

- Trời ạ! Cậu ngốc thế? – Thanh Nam không nhịn được phì cười – Thôi không nhắc chuyện này nữa, ngày mai tôi và Thanh Phong sẽ sang Mỹ, không biết khi nào sẽ quay về, hôm nay tôi đã nói hết những gì trong lòng tôi suy nghĩ, còn cậu, cậu nói đi, ấn tượng đầu tiên của cậu về tôi là gì?

- Cậu á! Là con người lạnh lùng ngạo mạn, bị đứt dây thần kinh cảm xúc lại tiết kiệm calo – Tôi vô tư, thành thật mà trả lời.

- Thật...vậy à? – Thanh Nam ngỡ ngàng.

- Đúng!

- Thế chẳng phải cậu nói rằng cậu thích tôi sao? – Thanh Nam khẽ cười.

- Ơ...ơ...có sao??

- Thế ai đã tỏ tình nhầm với Thanh Phong nhỉ? Cứ luôn miệng gọi Thanh Phong là Thanh Nam? – Thanh Nam trêu.

- Tôi...tôi...

Tôi lắp bắp không nói thành tiếng. Nói thật bây giờ tôi chỉ muốn kiếm chỗ nào đó để chui xuống thôi chứ tôi không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại và nói chuyện với Thanh Nam nữa.

- Hà Vy! Cậu còn chưa cho tôi câu trả lời đó! – Thanh Nam mỉm cười nhắc nhở tôi, sao hôm nay cậu ấy cười nhiều quá vậy nhỉ?

- Câu trả lời gì cơ? – Tôi còn đang bị chi phối bởi những lời nói của Thanh Nam nên nhất thời chưa phản ứng được.

- Cậu mau quên thế! Tôi hỏi... giữa tôi và Thanh Phong, cậu chọn ai?

- Còn có ý nghĩa gì khi ngày mai cả 2 người đều phải ra sân bay?

- Nếu cậu có 1 sự lựa chọn, thì người đó sẽ ở lại không đi nữa – Thanh Nam chậm rãi giải thích.

Tôi lặng người suy nghĩ. Thanh Phong, Thanh Nam... tôi biết phải làm sao đây? Hôm qua khi được Thanh Phong và Thanh Nam tỏ tình, tôi cứ ngỡ họ đang đùa giỡn với tôi. Nhưng mà... hôm nay cả hai đều rất nghiêm túc. Tôi hồi hộp không dám thở mạnh, cũng không dám nói gì, cứ im lặng trước sự chờ đợi của Thanh Nam.

Chọn ai và không chọn ai? Tôi biết phải làm sao? Đối với tôi, Thanh Nam như một vì sao sáng, một thần tượng mà tôi không thể với tới. Còn Thanh Phong là thằng bạn suốt ngày chỉ biết bắt nạt và trêu chọc tôi, nhưng lại rất nhiệt tình giúp đỡ tôi mỗi khi tôi gặp khó khăn. Mà hơn nữa, họ lại là anh em sinh đôi. Tôi không biết mình giải quyết như thế nào cho phải. Bởi vì, nếu bắt buộc phải chọn một người, thì người kia nhất định sẽ đau. Tôi không hề muốn chuyện đó xảy ra một chút nào, đơn giản vì cả 2...đều rất quan trọng với tôi.

Cũng vì một lý do, tôi không muốn phá vỡ cái tương lai tốt đẹp của hai người con trai kia. Đi du học sẽ mở ra một tương lai đầy tươi sáng. Tôi không thể, không thể vì tôi mà một người trong số họ phải bỏ lỡ cơ hội của cuộc đời mình. Hít một hơi thật sâu, tôi hỏi Thanh Nam:

- Nếu tôi không chọn ai?

Thanh Nam im lặng trong vài giây, gương mặt không một chút cảm xúc, đôi môi khẽ mấp máy:

- Vậy thì...mọi chuyện sẽ không thay đổi, cả 2 sẽ cùng bay qua Mỹ!

- Khi nào ..các cậu về? – Tôi run run hỏi.

- 1 năm, 2 năm, 3 năm hoặc là sẽ không về nữa – Thanh Nam lạnh băng.

Ách! Trả lời cũng bằng thừa. trả lời như cậu ấy thì ai lại không nói được, cái tôi cần là một khoảng thời gian, một khoảng thời gian cụ thể để có thể gặp lại 2 người.

- Nó đùa với cậu thôi! – Thanh Phong từ đâu lù lù tới – Tụi này chỉ đi 2 năm, sau 2 năm sẽ quay về!

Thanh Phong đưa cho tôi một ly nước:

- Thế nào? Tụi này sẽ đi thật đấy!

Tôi im lặng, không trả lời. Vốn dĩ vì tôi không biết phải nói gì

Tối hôm ấy, tôi cứ trần trọc không ngủ được. Hễ cứ nhắm mắt là hình ảnh của Thanh Phong và Thanh Nam cứ thay phiên nhau hiện lên trong đầu tôi. Chẳng biết kiếp trước tôi đã làm gì đắc tội với 2 người này mà giờ đây tôi bị ám ảnh đến như thế. Tôi cố nhắm nghiền mắt chỉ để mong mình được vào giấc ngủ nhanh hơn, nhưng cuộc đời trớ trêu thay khi hình ảnh Thanh Phong và Thanh Nam xé rách hành lý lên máy bay cứ ám ảnh trong tôi. Ngày mai họ đi rồi, thế là hết, hết những tháng ngày mơ mộng đã qua, hết những giấc mơ, những cảm xúc và cả những lần rung động đầu đời của tôi. Khẽ đưa ngón tay lên môi mình, tìm tôi chợt đập nhanh hơn, hình ảnh môi Thanh Phong từ từ chạm dần vào đôi môi tôi, cảm giác môi chạm môi, cảm giác của một vòng tay ấm áp. Tôi khẽ mỉm cười, tạm biệt Thanh Nam, tạm biệt Thanh Phong, ngày mai tôi sẽ không tiễn họ, tôi không muốn mình lại mềm lòng mà không cho họ đi, tôi không muốn họ thấy một vệt con xấu xí như tôi lại bật khóc giữa chốn đông người như vậy. Hạnh phúc, tình yêu với tôi sao mong manh quá, dù tôi có muốn níu giữ nó ở lại bên mình, nhưng cuộc sống không cho phép. Thực tế không hề có một tình yêu thật sự và hạnh phúc giữa Hoàng tử và Công chúa lọ lem, thực tế là như thế. Tôi mỉm cười nhẹ, đêm nay là đêm cuối, đêm cuối cùng tôi nghĩ về 2 người họ, là đêm cuối để tôi đem hết thời gian và tâm trí để lo lắng cho 2 người họ.

Reng...reng...reng...

Khi vừa chớp mắt tôi bỗng giật mình tỉnh giấc vì chuông điện thoại bắt chợt reo. Tôi sợ hãi nhìn đồng hồ rồi co ro vào một góc, không dám nghe máy. Bây giờ đã là 2 giờ sáng, chỉ có...ma mới điện giờ này. Mẹ tôi đi thăm ngoại sáng giờ nên chỉ còn một mình tôi ở nhà. Tôi nín thở chờ cho đến khi chuông điện thoại không reo nữa. Chưa kịp hoàn hồn thì chuông điện thoại lại được dịp sử dụng hết volume của mình để tiếp tục reo, tôi quần mền kín mít, sợ hãi và chậm rãi bước xuống.

Tay run run nghe máy, tôi sợ đến mức muốn quăng tai nghe sang một bên. Đầu dây bên kia tôi chỉ nghe tiếng gió thổi vì vù, tiếng ma kêu rùng rợn. Không cần suy nghĩ gì nữa, tôi la toáng lên:

- M.....A....A.....A.....!!!!!!

- Ma cái đầu cậu! – Giọng nói trong kia vang lên – Cái tật sợ ma đến giờ vẫn chưa bỏ được à?

- A....a...ai...v...v...â...ây....

Tôi sợ hãi lắp bắp.

- Thanh Phong – Đầu dây bên kia nói gọn lỏn.

- À... là cậu à – Sau khi lấy lại được bình tĩnh, tôi thở phào nhẹ nhõm – Có gì không?

- À..không, cậu ngủ chưa?

Hắc hắc, bây giờ đã là 2 giờ sáng, không lẽ Thanh Phong chỉ hỏi câu ngớ ngẩn như thế?

- Có thấy nghe máy không mà còn hỏi? – Tôi lười biếng trả lời.

- Vậy à... vậy... ngủ ngon nhé!

- OH MY GOD!!! Đầu heo Thanh Phong kia, nửa đêm nửa hôm điện cho tôi chỉ nói bấy nhiêu đó thôi hả?

- Tôi nổi khùng.

- Dám nói tôi đầu heo à? – Thanh Phong giận dữ - Cậu mới là đầu heo đấy Vịt Con Xấu Xí!

- Cậu.....

Tôi tức đến nổi không nói được gì.

- Mà thôi, cậu ngủ đi, sáng mai nhớ tiền tôi đấy!

- Không! – Tôi giận dữ trả lời.

- Sao vậy?

- Tại không thích!

- Sao không thích?

- Tại không thích thì không thích!

- Cậu ngộ thật đấy Hà Vy à! Chuyện gì cũng làm khác người!

- Kệ tôi!

- Có biết bao cô muốn tiền tụi này mà không được, cậu được bốn thiếu gia mời nhiệt tình đến như vậy mà không đi! Đồ Vịt con không biết suy nghĩ!

- Kệ tía tôi! – Tôi thực sự nổi khùng.

- Ha ha ha ha – Thanh Phong cười ha hả trong điện thoại.

- Cười cái gì mà cười?

- Kê tôi!

-

-

-

Và thế, cuộc đấu võ mồm qua điện thoại đến 4h sáng vẫn chưa có điểm dừng. Tôi vẫn cố gắng bảo vệ quan điểm của mình rằng ngày mai sẽ không tiền họ, nhưng Thanh Phong nào có để yên cho tôi, cậu ấy cứ nài nỉ bắt tôi phải đi. Và cũng chính vì sự bướng bỉnh của tôi cộng với sự cứng đầu của Thanh Phong thiếu gia dẫn đến hậu quả là suốt cả đêm tôi không nhắm mắt được.

- Thôi, cũng gần 5 giờ rồi, chuẩn bị đi, lát nữa nhớ ra sân bay tiền tụi này nhé!

- Không! – Tôi vẫn kiên quyết bảo vệ quan điểm của mình.

- Cậu mà không đi là chết với tôi!

- Kê cậu chứ? Tôi đi ngủ đây. Mệt! - Tôi cúp máy cái rụp.

Lê lết mãi cũng lên đến giường. Tôi cứ ngồi đấy mà suy nghĩ. Nói thật tôi cảm thấy vui lắm, đến đêm cười cùng Thanh Phong vẫn còn nhớ đến tôi. Nhưng.. tại sao cậu ấy lại điện ngay giờ đó? Hay là... cậu ấy cũng không ngủ được?

Tôi cố vắt hết chất xám còn sót lại của mình để suy nghĩ nhưng không tìm ra kết quả. Và thế là dòng suy nghĩ loanh quanh đã đưa tôi vào giấc ngủ lúc nào không hay

19. Chương 19

NGOẠI TRUYỆN1: THANH PHONG

Chiếc xe buýt dừng lại đột ngột, bác tài trên xe thì không bao giờ ngừng nghỉ cái miệng mỗi khi đến một trạm dừng nào đó, và trong trường hợp này, bác tài cũng dùng hết công suất của mình để lớn tiếng nói:

- Quận 1, ai về quận 1 thì xuống xe!

Một vài người xách ví hành lý rồi bước xuống, tiếng thì thầm bàn tán xôn xao, tiếng nói vội của những người chợ búa và nhiều nhiều nữa những âm thanh ồn ào tấp nập. Một chàng trai vẫn ung dung ngồi đó, đang mải mê theo điệu nhạc của chiếc headphone nên không quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh, và cậu cũng không hề biết rằng trạm dừng mà cậu định xuống đã bị cậu bỏ lỡ.

Vô tình cậu ngẩng mặt lên và bắt gặp một cô bé gương mặt bầu bĩnh xinh xắn, ánh mắt đen láy, trong veo như ánh nắng ban mai, mái tóc buông xõa dài khiến ánh mắt cậu cứ muốn nhìn mãi không thôi. Cô bé đến trước mặt cậu, vui vẻ hỏi:

- Cậu là Thanh Phong?

Chàng trai ngược lên nhìn, vẻ mặt khó hiểu.

- Cậu có phải là Thanh Phong? – Cô gái kiên nhẫn lặp lại câu nói ban nãy.

- Hả?

- Tôi hỏi – Vừa nói cô gái vừa gỡ tai nghe trên tai cậu – Cậu có phải là Thanh Phong?

Cậu hơi bất ngờ trước hành động quá ư bạo gan của cô gái ấy, khẽ mỉm cười, cậu gật gật.

- Đúng, nhưng sau này đừng bạo như vậy nhé! Không có người con gái nào lại gờ tai nghe ột người con trai chưa từng quen biết đâu.

- Nếu tôi không làm vậy – Cô gái mỉm cười, nụ cười đẹp như ánh ban mai – Cậu.. có bỏ ánh mắt của cậu nhìn tôi không?

Thanh Phong chột đồ mặt. Thì ra cô gái ấy tinh ý đến nỗi nhận ra ánh mắt vô duyên của cậu. Cậu không ngờ lại có một cô gái bạo gan và thông minh đến như thế. Cậu cứ muốn nhìn mãi gương mặt đó, nụ cười đó, ánh mắt đó, và cả giọng nói trong veo đó nữa. Cậu khẽ cười, nụ cười thật đẹp trên gương mặt đẹp như thiên sứ, mái tóc đen bóng che khuất đi một phần khuôn mặt:

- Sao cậu lại biết tôi?

- Con trai của tổng giám đốc tập đoàn Minh Phụng, tôi nói đúng chứ? – Cô gái cười đầy tự tin.

- Đúng, cậu là ai? Sao lại biết tôi nhỉ? – Thanh Phong không giấu được sự ngạc nhiên của mình.

- Con gái độc nhất của tập đoàn Nhật Long.

- Tập đoàn Nhật Long...tập đoàn Nhật Long... -

Thanh Phong liên tục nhắc đi nhắc lại cái tên ấy, vì cậu thấy nó...quen quen...

- À! Tôi nhớ rồi, có phải cậu là... Giang Hạnh Như?

Cô gái mỉm cười, khẽ gật đầu.

Thanh Phong cũng cười nhẹ, định hỏi thăm nhiều nhiều nữa nhưng chiếc xe buýt đã dừng lại, trạm dừng tiếp theo đã đến, bác tài liên tục thông báo rằng đã đến nơi cần đến. Cô gái mỉm cười với Thanh Phong:

- Tôi học trường Tân Lợi, nếu có duyên sẽ gặp lại!

Nhìn bóng dang mảnh mai dịu dàng bước xuống xe. Thanh Phong chột mỉm cười, Giang Hạnh Như, một cô gái rất đặc biệt.

Thanh Phong lấy trong cặp ra 1 chiếc điện thoại rồi bấm bấm nút:

- Mẹ ơi, con muốn chuyển trường!

Có phải định mệnh bắt đầu từ đây?

**

Ngày đầu bước vào trường mới, Thanh Phong cùng người em trai sinh đôi của cậu – Thanh Nam đã khiến không biết bao nhiêu nữ sinh phải...té ghế. Cả 2 người đều mang một nét đẹp như thiên sứ, dáng người cao như siêu mẫu. Trong khi Thanh Phong muốn mỗi cả miệng thì Thanh Nam cứ lậm lì không nói gì. Nhưng dù có thể nào đi nữa, hai người cũng đã nhanh chóng trở thành hotboy của trường và thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt si tình của các em nữ sinh mơ mộng.

Sau một thời gian làm quen và cửa cấm, cuối cùng Thanh Phong và Hạnh Như đã nhanh chóng trở thành 1 hot couple trong trường. Tuy rằng đa số nữ sinh trong trường đa phần không ai thích cặp đôi này, nhưng mọi người cũng phải công nhận, hai người ấy rất đẹp đôi.

Mọi chuyện tưởng chừng như tốt đẹp, tưởng chừng như hai người ấy sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi, nhưng mọi chuyện bỗng dưng thay đổi 180 độ khi...

Một buổi dạ hội lớn diễn ra cho tất cả những nhà doanh nhân thành đạt. Buổi dạ hội mang quy mô tầm cỡ bởi vì khách mời toàn là những tai to mặt lớn trên thương trường. Đây là cơ hội và cũng là dịp để các thương nhân cùng nhau bàn bạc và trao đổi kinh nghiệm cũng như tạo cho nhau một mối quan hệ tốt đẹp và lâu dài. Tất nhiên sẽ có sự góp mặt của Dương Mỹ Lệ - Một nữ doanh nhân thành đạt nhất với vai trò là CEO (tổng giám đốc) của tập đoàn Minh Phụng và cũng không thể không kể đến ông Quốc Nam, chủ tịch tập đoàn Nhật Long, cũng là bên đối tác sắp hợp tác làm ăn lâu dài với Minh Phụng.

Quốc Nam và Mỹ Lệ đã từng là bạn rất rất thân của nhau khi còn là sinh viên Đại Học. cho đến khi vợ Quốc Nam mang bầu cũng là thời gian Mỹ Lệ cũng mang giọt máu của Phan gia, 2 người phụ nữ và hai bên gia đình đã quyết định làm xui gia với nhau. Trớ trêu thay, vợ Quốc Nam sinh con gái nhưng Mỹ Lệ lại sinh đôi, thế là cả hai bên gia đình quyết định sẽ chọn đứa đầu tiên của cặp sinh đôi – Phan Thanh Phong.

Câu chuyện ấy kéo dài cho đến tận ngày nay, Thanh Phong đã từng nghe mẹ mình nhắc đến cái tên tập đoàn Nhật Long và tiểu thư nhà họ Giang Hạnh Như nhưng cậu chưa từng gặp mặt, cho đến khi cậu tình cờ gặp được cô gái ấy, cậu đã biết mình đã tìm được hạnh phúc cho bản thân, cho tương lai của mình.

Buổi dạ hội diễn ra long trọng. Thanh Phong và Thanh Nam lịch sự và phong độ tổng bộ vest màu đen, còn Hạnh Như thì xinh đẹp và dịu dàng trong bộ váy màu hồng. Cả ba đều người nhìn lên khán đài, nơi mà mẹ cậu đang phát biểu, chia sẻ những kinh nghiệm vốn có trên thương trường. Rất có thể buổi dạ hội sẽ kết thúc tốt đẹp, rất có thể cả 3 người ở dưới này sẽ không xảy ra chuyện gì nếu như Mỹ Lệ không phát biểu một câu rằng, nếu có thể, sau này cô sẽ giao toàn quyền quản lý tập đoàn cho con trai thứ 2 của mình – Phan Thanh Nam.

Tuổi nhỏ non nớt chưa hiểu chuyện, cả cậu và em trai Thanh Nam của mình không lấy gì gọi là ngạc nhiên cho lắm, vẫn thản nhiên theo dõi mà không chú ý đến gương mặt Hạnh Như đang dần dần biến sắc. Không ai biết Hạnh Như đang suy nghĩ gì, và cũng không ai nhận ra trong lòng cô gái xinh đẹp này suy nghĩ gì. Người ta chỉ biết rằng, ngay trong buổi tối ngày hôm đó, Hạnh Như đòi chia tay.

Định mệnh có lẽ đã kết thúc....

Nhưng, có thật sự kết thúc không khi sau ngày hôm đó, cô gái tên Hạnh Như lại chuyển sự quan tâm lo lắng cho em trai sinh đôi của cậu – Thanh Nam.

Ngay từ giờ phút đó... Thanh Phong đã khóc,...cậu đã khóc vì người con gái mà cậu đã dành hết yêu thương và lo lắng....

Cậu đã hiểu rằng, trên đời này sẽ không bao giờ có một tình yêu thật sự... không bao giờ...

Cậu đã hiểu rằng, cậu sẽ không thể nào tìm được một người yêu cậu hơn cả bản thân người đó... cũng không thể nào tìm được một người mà cậu yêu hơn cả bản thân mình....

Điều đó... chỉ xuất hiện trong truyện cổ tích....

**

Thanh Phong giờ đây xuất hiện trong mắt mọi người là một Thanh Phong ngang tàng, hống hách, là một Thanh Phong sát gái không ai bằng. Cậu có thể cưa cẩm bất kỳ một cô gái xinh đẹp giỏi giang nào rồi cũng có thể không thương tình mà đá thẳng tay. Cậu là thế, cậu nổi tiếng toàn trường cũng là vì thế. Bởi vì tình yêu chân thật với cậu, vốn dĩ là một cái gì đó rất rất xa vời..

Cho đến một ngày khi cậu và em trai mình nhận được thông báo chuyển lớp, tức là chuyển sang lớp 10A2 bên cạnh. Cậu không hề hà mà phóng đi ngay. Và cậu đã nhận ra, toàn thể nữ sinh trong lớp này cũng không khác gì trong lớp trước kia của cậu là mấy. đã phần đều té xỉu, một vài người suýt xoa khen ngợi, còn lại thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cậu ngán ngẩm lắm với những đứa con gái nhà giàu xí xọn, cậu đã ngán ngẩm lắm với những tiếng thỏ thẻ đến nỗi muốn nổi hết cả da gà của họ. Thế nhưng cậu vẫn thích chơi, vẫn thích đùa với con gái, vì chỉ có như vậy, cậu mới không còn thời gian và tâm trạng để suy nghĩ về cái quá khứ của mình.

Sang lớp mới, cậu suýt té xỉu khi nhận ra đứa con gái mà cậu nhắm tiếp theo lại là thần dân trong lớp này. Ban đầu cậu chỉ nghe tụi con trai bàn tán và ý định cưa cẩm, cậu cũng tham gia cho vui, nghe nói đầu tên Anh Thư gì đó, có biết mặt mũi ra sao đâu, nhưng khi tụi con trai giới thiệu, cậu cũng có chút hứng thú, thế là cậu tiếp tục tiến hành công cuộc sát gái của mình.

Và cậu cũng bất ngờ khi lớp trưởng của lớp 10A2 này là con nhỏ xấu xí đen nhẻm mà mới ngày hôm trước cậu gặp bán hàng ngoài đường. Nói đúng ra cậu cảm thấy khinh tởm khi nhìn thấy Hà Vy, con gái con đứa gì đâu mà xấu kinh khủng, xấu đến ma chê quỷ hờn, xấu đến nỗi khi nhìn thấy, cậu chỉ muốn ngất xỉu, đã thế người lại ốm nhom cứ như một bộ xương di động. Vì thế khi lần thấy nhỏ đó tự nhiên yên vị trong ngôi nhà thân yêu của mình, cậu đã dùng những lời lẽ hết sức thô bỉ chỉ để cho nhỏ có thể tự ái mà rời khỏi nơi đây. Cậu không ngờ rằng Hà Vy có thể ngồi khóc ngon lành trong nhà cậu như thế, bực mình quá, cậu cứ quay ngoắt lên lầu, vì cậu nghĩ rằng, khi nào khóc mệt, nhỏ sẽ tự động đi. Trên lầu, cậu loáng thoáng nghe gì đó, hình như là Hà Vy hiến máu cứu người rồi được thằng Nam đưa về bồi bổ. Cậu khê nhếch môi “Đồ rãnh rỗi”

Những ngày đầu khi đặt chân vào lớp này, cậu đã nhận ra một điều rằng, đa phần con gái trong lớp không thân thiện gì với Hà Vy là mấy, nhưng cậu không quan tâm, ai kêu xấu quá làm gì @_@

Một ngày nọ, cậu đang vất vẻo trên chiếc SH mới cồng cồng với cô bạn xinh đẹp mới cưa được với vận tốc 60km/h thì phát hiện thấy Hà Vy đang lúi cuội đạp xe về. Cậu không quan tâm gì mấy nên cứ vô tình và chạy lướt qua với tốc độ xé gió. Cho đến khi cô nàng ngồi sau nói rằng có quen biết với Hà Vy, muốn nói chuyện với Hà Vy thì cậu mới quay đầu xe lại, khi gặp được Hà Vy, cậu chỉ buông miệng nói vài câu thì không ngờ cô nàng ngồi sau lại cho Hà Vy ăn một cái tát không thương tiếc. Lúc ấy cậu không biết phải làm gì, vội quay xe đi để không phải đối diện với những giọt nước mắt sắp chảy ra của Hà Vy. Một cảm giác gì đó hiện hữu trong lòng cậu, cậu cảm thấy mình có lỗi với Hà Vy. Và cũng trong ngày hôm đó, cậu đã đá cô nàng kia không thương tiếc. Lúc ấy, cậu nghĩ rằng làm như vậy có thể khiến mình cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Ngày thứ 2 đầu tuần, khi mọi người ra ra sân chuẩn bị chào cờ, cậu mới phát hiện ra mình để quên điện thoại trong lớp. Cậu quay về lấy và bỗng nghe... CẠCH...tiếng chốt cửa khóa lại. Cậu vội vã chạy ra yêu cầu mở cửa. Thế nhưng cậu bỗng giật mình khi thấy Hà Vy đã “giang hồ” ngồi đấy. Con gái con đứa gì mà xăn tay áo rồi cột cả áo dài lên chỉ để... khóa cửa. Cậu khê nhếch môi lắc lắc đầu rồi lên tiếng đòi mở cửa. Lúc ấy trông Hà Vy thật ngổ khi cứ liên tục la oai oái rồi bảo cậu là ...MA. Cho đến khi cậu ra ngoài được thì Hà Vy lại ...la to hơn và đòi cậu...hôn mình! Lúc ấy cậu chỉ muốn phá lên cười nhưng cuối cùng cậu kiềm chế lại được. Cậu cố giữ nét mặt kên kiệu và ngang tàng hống hách của mình để rời khỏi nơi đó, cho đến khi ra khỏi, cậu chợt lẫm bẫm “Có con ma nào đẹp như mình sao?”

Cho đến ngày 20-11, mọi chuyện diễn ra bình thường, đội múa đã sẵn sàng biểu diễn thì đúng 1 cái, Huyền Trân bị trượt chân và té ngã. Mọi người xong xáo tìm người thay thế nhưng mãi không có. Cho đến khi Anh Thư chỉ ngay Hà Vy thì cậu hết hoảng thật sự, cái gì đây? Bảo cậu múa chung với một vịt con xấu xí như vậy à? Vậy thì bắt cậu chết còn sướng hơn. Nghĩ là làm, cậu dùng hết sức phản đối nhưng cuối cùng vô hiệu. Cậu đành cắn răng chịu đựng mà làm theo hướng dẫn của mọi người. Dù gì chỉ xuất hiện 10 phút trên sân khấu thôi mà, cứ nhắm mắt là qua thôi. Tiết mục múa diễn ra suông sẻ và thành công trên mong

đợi, Hà Vy lúc trang điểm lên trông thật xinh đẹp chứ không còn là một vịt con xấu xí như thường ngày nữa, cậu cứ bất ngờ nhìn Hà Vy trong giấy lát rồi thôi không dám nhìn nữa, cậu sợ người này người nọ bàn tán đủ điều. Nhưng cậu phải công nhận Hà Vy thông minh thật, mới tập 1 lần đã nhớ hết động tác. Thật buồn cười khi đến tiết mục song ca, Huyền Trân bảo không khỏe nên đẩy tiết mục ấy sang cho Hà Vy. Cậu nhận ra Huyền Trân đang cố tình làm khó Hà Vy, nhưng cậu không biết làm gì, cậu biết Hà Vy run lắm nên mới hạ mình mà nắm tay nhỏ. Con gái gì đâu mà bàn tay toàn chai với sạn, không giống như bàn tay của các tiểu thư đài các mà cậu từng được biết, cậu khẽ giật mình, bàn tay Hà Vy lạnh toát và toàn mồ hôi. Cậu cảm nhận được nhỏ đang rất run nhưng không biết làm gì để cho Hà Vy lấy lại bình tĩnh. Thôi cứ để theo ý trời vậy.

Sau ngày hôm ấy, cậu biết Hà Vy sẽ không được yên ổn với đám con gái trong lớp, nhất là Huyền Trân, nên cậu đã đưa ra một quyết định đầy ngu ngốc và không hề có một chút suy nghĩ nào, đó là đưa rước một vịt con xấu xí đi học.

Thế là từ ngày hôm đó, khoảng cách giữa cậu và Hà Vy xấu xí ngày một gần hơn. Cậu cứ thích trêu đùa Hà Vy là vịt con xấu xí, cậu càng thích thú hơn khi Hà Vy không phản kháng vì cái biệt danh mà cậu đặt cho. Càng ngày cậu càng nhận ra, Hà Vy vô cùng hiền lành và ngốc nghếch, một cô gái vô cùng đơn giản và vô tư. Cho dù người ta có ghét bỏ mình, có vùi dập mình, Hà Vy vẫn tươi cười mà đối diện. Nhỏ không trốn tránh sự thật mỗi khi bị mọi người trêu chọc, nhỏ không phản bác mỗi khi bị ức hiếp. Một con người hiền lành đến ngốc nghếch. Cậu cảm thấy thích thú khi cứ tự ỉnh là thông minh và đẩy Hà Vy một cái biệt danh rằng “không có chất xám”. Cậu muốn ức hiếp Hà Vy nhiều nhiều hơn nữa, nhưng cậu nhận ra rằng, hình như càng ức hiếp Hà Vy, Hà Vy càng không hề có sức phản kháng. Từ đó, cậu cảm thấy mình có nghĩa vụ phải bảo vệ Hà Vy khỏi sự ức hiếp của mọi người, nhưng chính bản thân cậu cũng thích ức hiếp Hà Vy mà cậu không hề hay biết @_@

Hôm ấy Hà Vy bị ngắt xiu khi cậu cứ hỏi thúc nhỏ về để ăn cơm cùng mình. Thật sự cậu cảm thấy lo lắng, không biết trời nắng chang chang thế này mà nhỏ Hà Vy chạy linh tinh đi đâu. Không ngờ Hà Vy khờ đến nỗi khi bị cậu quát vài tiếng đã luống cuống chạy về. Lúc ấy cậu lo lắng đến nỗi chỉ muốn đưa Hà Vy vào viện ngay, nhưng Thanh Nam nói rằng, sẽ không sao đâu, chỉ cần cho Hà Vy nghỉ ngơi chút. Cậu cứ ngồi đấy mà đợi Hà Vy tỉnh lại. người đã còm nhom thế này mà không chịu ăn uống gì, báo hại cậu lo lắng cũng không chịu ăn uống theo, dẫn đến Thanh Nam cũng phải ngồi đấy mà đợi Hà Vy tỉnh lại @@

Hôm ấy sinh nhật mẹ mình, cậu không hề để ý nếu Thanh Nam không mời Hà Vy đi. Cậu thắc mắc, thằng Nam quen thân với Hà Vy khi nào mà sinh nhật mẹ mình cũng mời Hà Vy? Cậu tự nhiên thấy tức tức, cũng chả biết tức vì cái gì nữa. Trên đường về, tự dưng cậu muốn chạy theo sau Hà Vy, và cậu phát hiện Thanh Nam đang nói gì đó với nhỏ, lại còn nắm tay nữa chứ. Cậu tức, không biết tức vì chuyện gì. Thanh Nam đều nhanh chân hơn cậu trong tất cả các trường hợp. Trong trường hợp hôm nay cũng vậy, cậu nhận ra ánh mắt Hà Vy khi nhìn Thanh Nam, cậu nhận ra một điều... và tự dưng cậu cảm thấy... khó chịu...

Buổi tiệc sinh nhật diễn ra suông sẻ, cho đến một lúc không thấy bóng dáng Hà Vy đâu. Cậu lo lắng chạy đi tìm và phát hiện tổng bóng tối có một cô gái đang ngồi đó, mái tóc xòa dài, đúng, là Hà Vy đấy rồi. Cậu mừng rơn, định đưa Hà Vy vào trong thì bất ngờ cậu “bị” tổ tình nhân. Thì ra, Hà Vy cứ ngỡ cậu là Thanh Nam nên vớ vô tư mà nói hết suy nghĩ trong lòng. Cậu sững sờ trong giây lát rồi chẳng biết cảm xúc yêu cầu cậu làm gì, cậu chỉ biết cậu muốn ôm trọn cô gái tên Hà Vy vào lòng, dù cho người mà Hà Vy thích không phải cậu....

Từ lúc ấy, cậu nhận ra, cậu có một tình cảm đặc biệt với vịt con xấu xí,...một tình cảm đặc biệt với Hà Vy... với cô gái hiền lành và vô tư nhưng vô cùng khờ khạo...

Ngày hôm sau, vì cảm thấy bức mình và khó chịu, cậu nghỉ học một buổi, ngy trưa lhoom ấy, cậu không ngờ rằng Hà Vy đến thăm cậu, cậu vui lắm nhưng không tỏ ra bên ngoài. Cậu cứ làm ra vẻ bình thường để Hà Vy không phải bị áp lực về tình cảm của cậu. Dù cậu muốn Hà Vy biết rõ tình cảm của mình nhưng cậu không muốn Hà Vy vì cậu mà suy nghĩ lung tung. Lúc ấy cậu nhận ra cậu làm Hà Vy khóc, cậu hốt hoảng không biết làm gì nên bạo gan mà áp môi mình vào môi Hà Vy. Đôi môi Hà Vy ngọt lịm, nụ hôn ngọt ngào nhất mà cậu cảm nhận được. Cậu không muốn rời xa đôi môi ấy nhưng cậu không làm được. Cậu không muốn Hà Vy ghét cậu...càng không muốn Hà Vy phải chịu áp lực vì cậu. Từ bao giờ Hà Vy đã trở nên quan trọng với cậu mà cậu không hề hay biết.

Lúc ấy Thanh Nam đã chứng kiến tất cả, Nam đến gần cậu, nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh...thích Hà Vy sao?

Cậu khẽ gật đầu.

- Thế Hà Vy có thích anh không? – Thanh Nam tiếp tục hỏi.

Cậu không biết phải nói sao, chẳng lẽ nói, Hà Vy thích mày đấy thằng ngốc ả?

- Tao không biết! – Cậu trả lời gọn lỏn.

- Em... cũng thích Hà Vy... - Thanh Nam ngập ngừng.

- Cái gì???? – Thanh Phong hét toáng lên, cậu vô cùng ngạc nhiên.

- Em nói em thích Hà Vy...

Cả hai cùng im lặng không ai nói với ai lời gì cả. Cả hai đều theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Cậu không ngờ Thanh Nam cũng thích Hà Vy, mà cậu cũng thích Hà Vy, như thế... giải quyết thế nào đây?

- Vậy mày định thế nào?

- Em sẽ cho Hà Vy biết tình cảm của mình – Thanh Nam nói chậm rãi.

- Còn chuyện du học đã sắp xếp đâu ra đấy, nếu Hà Vy chấp nhận mày thì sao? – Cậu thắc mắc.

- Nếu Hà Vy chấp nhận, em sẵn sàng không đi du học nữa – Thanh Nam nói thẳng thừng.

- Mày....suy nghĩ kỹ rồi chứ? – Thanh Phong run run.

Thanh Nam gật đầu chắc nịch.

Vì thích Hà Vy, cậu sẽ làm mọi cách cho Hà Vy được vui và hạnh phúc, nghĩ đến đây cậu không chần chừ mà nói cho Thanh Nam biết sự thật rằng, Hà Vy thích Thanh Nam, Hà Vy đã tỏ tình nhầm vì tưởng cậu là Thanh Nam. Cậu biết, sau khi nói ra những lời đó, cậu sẽ mãi mãi mất Hà Vy, nhưng cậu đã quyết định tác hợp cho hai người họ. vì hạnh phúc của Hà Vy cũng chính là Hạnh phúc của Thanh Phong mà.

Ngày hôm sau, cậu đưa Hà Vy đến một nơi có Thanh Nam ở đó. Thanh Nam đã chờ sẵn với bó hoa trên tay. Cậu khẽ nắm bàn tay Hà Vy lần cuối rồi vô tình buông ra, khi Hà Vy còn chưa định thần gì thì cậu đã cho xe đi vào một góc khuất. Cậu không muốn chen vào tình cảm của 2 người họ. Nhưng cậu không ngờ, Hà Vy lại cứ đứng yên đó trước lời tỏ tình của Thanh Nam, và sau một hồi lâu, Hà Vy bỏ đi. Cậu hốt hoảng chạy theo bước chân Hà Vy và may mắn đã giải cứu được Hà Vy khỏi tay tội côn đồ dâm dăng.

Nhìn Hà Vy nhỏ bé ngất xỉu trên tay mình, Thanh Phong đau xót. Cậu vội đưa Hà Vy vào bệnh viện.

uốt đêm ấy, Thanh Phong không ngủ được, nhìn Hà Vy nằm bất động trên giường bệnh, tự dưng cậu thấy đau xót. Khẽ đưa bàn tay lên mái tóc đen mượt của Hà Vy, cậu khẽ cười. Đây không phải là mái tóc xơ rối như lần đầu tiên cậu gặp Hà Vy, mái tóc lúc ấy phải nói rằng, có đem bán cũng không ai thèm @@ còn bây giờ, Hà Vy đã hoàn toàn khác. Ngón tay Thanh Phong chạm đến sóng mũi Hà Vy, cậu mới nhận ra rằng, sóng mũi Hà Vy thật cao, chiếc miệng nhỏ xinh xinh. Lúc nhìn thật kỹ, cậu mới phát hiện ra vẻ đẹp của Hà Vy. Hà Vy rất dễ thương, dễ thương đến từng đường nét trên gương mặt. Chỉ là do nước da đen ngăm cùng với dầu tóc bù xù nên mọi người mới không nhận ra được vẻ đẹp tiềm ẩn trong đó. Chẳng biết sao lúc này, cậu cứ muốn hôn lên đôi môi đó, đôi môi ngọt lịm, chợt bật cười, cậu nhớ lại cái vẻ mặt ngốc nghếch cùng với phản ứng rả rừ là chậm chạp của Hà Vy khi “được” cậu hôn. Cậu khẽ nói “Đồ ngốc, đâu phải ai muốn tôi hôn cũng được đâu!”

Sáng hôm sau, tự dưng sau khi Hà Vy thức dậy, nhớ lại 1 mạch đuổi cậu ra ngoài, cậu không biết Hà Vy vì chuyện gì sao lại có phản ứng mạnh với cậu như vậy. Cậu lo lắng nên cứ đi theo Hà Vy suốt không thôi. Nhìn tin nhắn Thanh Nam gửi, cậu khẽ thở dài, ngày mai cậu cùng Thanh Nam sẽ bay qua Mỹ, bởi vì Hà Vy không chọn Thanh Nam cũng không chọn cậu, vậy thì thôi, cả 2 sẽ thôi không làm phiền Hà Vy nữa.

Tôi ấy, Thanh Phong ngủ không được, cậu nhớ Hà Vy, nỗi nhớ da diết cào xé tâm can cậu. Cậu nhớ ánh mắt đó, nụ cười đó, cùng với nét mặt ngốc nghếch ngô nghê mỗi khi bị cậu ức hiếp. Cậu nhớ bàn tay ấy,

nhớ đôi môi ấy. Ôi! Làm sao cậu có thể nhắm mắt khi hình ảnh Hà Vy hiện lên trong đầu cậu rõ mồn một như thế. Nhìn đồng hồ, đã 2 giờ sáng, cậu bấm bấm điện thoại, nhấn nút CALL, nhưng rồi lại CANCEL, cậu nhớ giọng nói của Hà Vy, chỉ muốn nghe được giọng nói không ngọt ngào nhưng rất đặc biệt của nhỏ. Cậu cứ nhấn đi nhấn lại cả chục lần, cuối cùng cũng bạo gan mà gọi, cậu biết chắc thế nào Hà Vy cũng nổi trận lôi đình mà mắng cậu 1 trận, nhưng cậu mặc kệ, chỉ cần được nghe giọng nói của Hà Vy là được.

Hà Vy nhất quyết không chịu tiền cậu, cậu không thúc ép, còn gì thúc ép nữa khi cứ nài nỉ gần 2 tiếng đồng hồ mà Hà Vy vẫn bướng bỉnh nhất quyết không đi. Ngắt điện thoại, nước mắt cậu chọt rơi. Đây là lần thứ 2 cậu khóc vì con gái. Cậu không muốn rời xa Hà Vy, cậu không muốn 1 chút nào hết. Nhưng sẽ chẳng còn cái lý do nào để cậu ở lại nữa. cậu phải đi, cậu phải đi thôi...

Tạm biệt Hà Vy, tạm biệt nơi này, cậu phải bắt đầu một cuộc hành trình mới cho cuộc đời mình, cậu phải nắm bắt tương lai ỉnh, còn hạnh phúc, cậu thôi không suy nghĩ nhiều về nó nữa. cái gì đến rồi cũng sẽ đến thôi. Điều cậu cần làm bây giờ, là để Hà Vy được tự do, để Hà Vy được bình yên với cuộc sống...

20. Chương 20

NGOẠI TRUYỆN 2: THANH NAM

Ánh nắng buổi sáng chiếu thẳng vào giường nơi Thanh Nam đang ngủ, cậu nhắm mắt, khẽ mở mắt. Một ngày mới đã đến, cậu vươn vai rồi bước xuống lầu. Hôm nay Thanh Phong – anh trai sinh đôi với cậu – sẽ dẫn bạn gái về ăn cơm. Nói là nói vậy thôi chứ ai ai cũng biết cô gái đó, Giang Hạnh Như, chỉ có điều chưa ai biết mặt thôi. Và hôm nay cậu sẽ được nhìn thấy cô gái đó. Mà cậu cũng chẳng quan tâm làm gì. Đó là chuyện của Thanh Phong, là chuyện của người khác.

Trước giờ cậu luôn lạnh lùng như thế, luôn ngạo mạn như thế. Và đến ngày hôm nay, cậu cũng sẽ như thế. Trước giờ cậu không thích con gái, nói trắng ra, cậu ghét đàn bà (danh từ chung @_@). Ba cậu cũng chỉ vì hai chữ “đàn bà” mà ***** cậu. Từ đó về sau, cậu hận tất cả phụ nữ trên thế gian, tất nhiên trừ mẹ mình ra. Vì thế, tất cả sự quan tâm cùng với lo lắng, cậu đã chuyển sang hết cho người mẹ yêu quý của mình. Từ trước đến nay, mặc dù có không biết bao nhiêu cô chết mê chết mệt vì cậu, nhưng cậu không quan tâm. Vì rất có thể, tim cậu đã bị chai sạn, chai sạn vì cái quá khứ đau lòng của gia đình mình.

Nhưng, trái tim lạnh băng của cậu có được sắt đá mãi như thế này không khi lần đầu gặp Hạnh Như, cậu như người mất hồn. Hạnh Như là một cô gái rất đặc biệt, xinh đẹp, hiền dịu và đặc biệt là rất thông minh. Hạnh Như luôn khiến cho người đối diện một cảm giác gần gũi và thân thiện. Cậu khẽ nhìn lên Hạnh Như cùng Thanh Phong ngồi cùng nhau tươi cười vui vẻ rồi cậu lặng lẽ ăn hết phần cơm của mình.

Và.. tình cảm của cậu... được giấu trọn cho đến khi ...

Tối hôm đó, Hạnh Như đòi chia tay Thanh Phong, cậu không hiểu lý do vì sao, nhưng lúc ấy, thấy Hạnh Như đau khổ, cậu mong mình là một bờ vai để Hạnh Như có thể tựa vào. Và cậu ngốc nghếch đến nỗi không nhận ra Hạnh Như đã tính toán từ trước. Hạnh Như biết cậu có chút gì đó để ý đến mình nên tìm mọi cách để làm cậu mềm lòng, chỉ để mong được làm bạn gái nhị thiếu gia mà trong nay mai sẽ thừa kế tập đoàn Minh Phụng. May mắn cho Thanh Nam rằng cậu đã phát hiện ra điều đó khi hai người vẫn chưa có quan hệ gì cả. Từ đấy, cậu đâm ra cau có với Hạnh Như và với tất cả mọi người xung quanh, kể cả anh trai sinh đôi của mình.

Sáng hôm ấy, trên đường đến trường, với cái tình ngạo mạn và háo thắng của mình, Thanh Nam đã đụng phải một cô lao công ngoài đường. Ánh đèn xe chiếu sáng đủ để cậu nhận thấy điều gì đang xảy ra. Cậu bước ra ngoài và thấy một đứa con gái độ chừng tuổi mình đang loay hoay đỡ nạn nhân dậy. Cảm thấy không có gì đặc biệt, cậu lên xe định bỏ đi thì có người lớn tiếng gọi cậu lại, cậu bực mình nhìn cô gái đó, những chuyện này cậu đã quen quá rồi, gọi lại, rồi hỏi tên, rồi làm quen. Nghĩ đến đây, cậu dừng đứng bỏ đi lên xe cho đến khi cô gái ấy không kiên nhẫn mà hét lớn với cậu. Cậu chột giật mình, từ trước đến nay có ai dám lớn tiếng với cậu như vậy, thế nhưng cậu không có hứng thú để đòi co với người con gái này thì bỗng dưng cậu chột dạ, hình như nhỏ đang khóc. Mà từ trước đến nay cậu rất ghét nước mắt con gái, thế là cậu đành cắn răng mà đem người bị nạn vào bệnh viện và cậu cũng cắn răng bỏ lỡ hết 1 buổi học của mình. Nhìn qua gương chiếu hậu, cậu thấy hơi...giật mình. Một cô gái bình thường, bình thường đến không

gì bình thường hơn lại được ngồi trên xe của cậu. Xem ra nhỏ tốt số thật đấy! Và thật sự là cậu càng không thể ngờ hơn, rằng nhỏ đó chính là học sinh chung trường với cậu khi nhìn logo trường trên tay áo. Cậu vẫn lạnh băng không chút cảm xúc khi biết rằng, người phụ nữ mà nhỏ muốn đưa vào bệnh viện lại chẳng có chút quan hệ máu mủ gì với nhỏ cả. Vậy mà cũng quan tâm lo lắng đến thế? Cậu ngạc nhiên lắm, bất ngờ lắm, định hỏi, nhưng rồi lại thôi, đó là chuyện của người ta, cậu không quan tâm làm gì.

Nhưng Thanh Nam không muốn quan tâm cũng không được khi nhỏ đó lại..xung phong hiến máu trong khi người ốm như cò ma, nếu đặt lên cân thì chắc chắn không đủ tiêu chuẩn. Lúc ngồi đợi bên ngoài, cậu nóng lòng lắm, nhờ có chuyện gì xảy ra, chẳng phải cậu đã gây họa rồi sao? Cho đến khi được bác sĩ dìu ra, cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Định bụng chờ nhỏ lại trường và thế là xong mọi chuyện. Nhưng chuyện nào có dễ dàng khi quay ra sau nhìn nhỏ, nhỏ đã nhắm mắt từ lúc nào. Cậu hốt hoảng dừng xe lại để đánh thức nhỏ dậy nhưng nhỏ vẫn cứ mê man như chết. Mới ấu xong mà lại thiếp đi như thế chẳng phải khiến cho người khác lo lắng hay sao? Và thế, cậu không còn biết làm gì ngoài đưa con bé ấy về nhà.

Ngày hôm sau, gia nhập lớp mới, cậu mới biết nhỏ đó tên Hà Vy, là lớp trưởng của lớp mới và là một người mà cả lớp không ưa là mấy. Cậu nhận ra điều đó nhưng với lòng tự tôn và để bảo vệ hình ảnh lạnh lùng “tôn nghiêm” của mình, cậu đã tỏ ra vẻ thờ ơ không hề quen biết. Cho đến khi cả lớp không ai bênh vực cho việc nghỉ học ngày trước của Hà Vy, cậu mới thực sự bức mình, và cậu đã làm một việc đến cả bản thân cậu cũng không ngờ đến, đó là biện minh cho Hà Vy. Khi cậu khi chứng kiến Huyền Trân diễn kịch trước mặt mình, cậu khẽ nhếch môi, thầm suy nghĩ trong lòng “Giải OSCAR đến Việt Nam rồi nhỉ?”

Những ngày đầu đến lớp mới, cậu mới phát hiện ra rằng Huyền Trân cùng với tụi bạn trong lớp không ưa gì Hà Vy là mấy, luôn tìm mọi cách chọc phá hay hăm dọa Hà Vy. Cậu khẽ nhếch môi tỏ vẻ không quan tâm rồi cúi đầu chăm chú đến những bài tập trên lớp của mình.

20-10, mẹ dặn chở Hạnh Như đi chơi, cậu miễn cưỡng nhìn Hạnh Như điệu nghệ biểu diễn mà nhếch môi cười. Cậu đi chung xe với Hạnh Như mà lạnh lùng như 2 người xa lạ. Suốt ngày hôm ấy, hai người chỉ đi vòng vòng khắp các đường phố. Cậu không hề có hứng với cô gái đầy thủ đoạn như thế này, nhưng vì để mẹ vui lòng, cậu mới miễn cưỡng mà đi chung với Hạnh Như. Đi ngang một con đường, cậu thấy bóng dáng ai nhỏ bé quen quen, thì ra là Hà Vy đang cúi húi gói hoa cho khách. Cậu khẽ mỉm cười, ghé xe đến chỗ Hà Vy và lựa ngay 1 nhánh hoa về tặng mẹ mình. Thế nhưng cậu vẫn làm ra vẻ lạnh lùng trước mặt Hà Vy, tỏ ra không quen biết Hà Vy vì không muốn Hạnh Như gở thủ đoạn với nhỏ.

Đến ngày 20-11, khi Huyền Trân vô tình bị trượt ngã, cậu rất muốn bật cười thành tiếng nhưng cuối cùng cũng kiềm chế được. Đó là cái gái phải trả cho những ai muốn phá phách người khác. Trong khi mọi người xông xáo tìm người thay thế, bản thân cậu đã chọn ngay Hà Vy, cậu biết khi nói đến Hà Vy, sẽ chẳng có ma nào trong lớp đồng ý, nên cậu lấy lý do rằng “tìm người càng nhẹ càng tốt”. Anh Thư đã hiểu ra điều đó và nhanh chóng chọn Hà Vy làm người thế thân. Tính ra cũng tốt, Hà Vy nhẹ như bông ấy, khi múa sẽ dễ dàng hơn. Lúc Hà Vy bước ra sân khấu, ánh mắt cậu cứ muốn nhìn nhỏ mãi không thôi. Phải dùng từ gì nhỉ? Xinh? Đúng! Hà Vy rất xinh, khi được trang điểm, Hà Vy như một nàng công chúa, không còn là một vệt con xấu xí nữa. Cậu muốn nhìn nữa nhưng thôi, cậu không muốn gây áp lực cho Hà Vy, cũng không muốn Hà Vy vì tụi này mà bị “khủng bố”.

Một ngày nọ, mới bước chân vào lớp đã thấy Thanh Phong dùng quyền uy của mình để ức hiếp Hà Vy, cậu không biết làm gì để giải cứu cho Hà Vy, đành lấy 1 quyển sách Anh Văn để ngăn lại cuộc chiến của 2 người họ. May mắn thay cũng đến giờ vào lớp học nên Hà Vy không bị sao nữa.

Sinh nhật mẹ cậu, một ngày trọng đại như thế nên cậu muốn ẹ mình một bất ngờ. vì thế cậu đã sắp xếp đầu vào đây tất cả mọi chuyện. Mời tất cả những khách mời liên quan trong thăm lặn và mời luôn cả Hà Vy, một người mà cậu không hề nghĩ rằng sẽ xuất hiện trong bữa tiệc này. Nhưng cậu đã suy nghĩ kỹ rồi, hôm nay cậu sẽ nói hết mọi chuyện, cậu sẽ nói rằng cậu không muốn có bất kỳ quan hệ với Hạnh Như nữa. Cậu biết mẹ cậu sẽ không phản đối, nhưng cậu muốn tìm ẹ mình một người thay thế Hạnh Như nên cậu đã chọn Hà Vy làm người yêu giả mạo. Cậu chỉ nghĩ đơn giản rằng chỉ giả mạo trong một ngày thôi. Nhưng thật không ngờ...

Hà Vy đột ngột mất tích trong bữa tiệc. Cậu hoảng hốt thật sự. Ở đây Hà Vy có quen ai, mà cũng chẳng ai có cảm tình với Hà Vy, nhất là Hạnh Như, Hạnh Như là một cô gái không hề đơn giản chút nào. Vì thế cậu càng lo lắng cho Hà Vy, cậu tức tối tìm mọi cách để kiếm Hà Vy nhưng vô hiệu. Mọi viễn cảnh xấu nhất có

thể hiện lên trong đầu cậu. Cậu chạy tìm kiếm khắp nơi như một người điên. Cho đến khi Thanh Phong thông báo rằng đã đưa Hà Vy về nhà, lúc ấy cậu mới thực sự muốn... cho Thanh Phong ăn đấm @_@

Tối hôm ấy, cậu cứ suy nghĩ mãi về Hà Vy, vài ngày nữa cậu và Thanh Phong sẽ sắp xếp để bay qua Mỹ. Cậu không biết tại sao mình cứ suy nghĩ mãi về Hà Vy như thế. Thực tế, Hà Vy không nổi bật, ăn nói không có duyên, không có gia thế cũng chẳng hiền dịu nét na. Thế nhưng hôm nay khi nhìn Hà Vy xinh đẹp trong bộ váy màu xanh, cậu không khỏi không ngạc nhiên và bồi hồi. Lúc này, cậu nhận ra 1 điều rằng, Hà Vy thực chất không xấu như người ta từng đồn thổi.

Một ngày nọ, khi vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Thanh Phong và Hà Vy, vô tình nghe được Hà Vy thích cậu, tự dưng cậu cảm thấy...vui vui. Không biểu vui vì chuyện gì, trước giờ có biết bao cô gái ..bỏ cơm vì cậu mà cậu chẳng có cảm xúc gì, bây giờ khi nghe đến chuyện này, cậu nhận ra rằng tình cảm của mình dành cho Hà Vy không đơn thuần là tình bạn nữa. Nó đã vượt qua ranh giới tình bạn và cậu biết mình nên làm gì với Hà Vy. Được Thanh Phong tận tình tạo cho hai người một không gian riêng, cậu đã đem hết tình cảm của mình nói cho Hà Vy biết. Nhưng nhờ Hà Vy này thiệt tình, không có chút phản ứng gì, cứ đứng im như pho tượng. Rồi bỗng dưng bỏ đi, cậu đau khổ ngồi đấy và không biết phải làm gì. Thất vọng cộng với đau khổ. Thanh Nam, cậu đã thua, thua thật rồi.

Một buổi tối trước khi ngày đi du học, Thanh Nam ngủ không được. Cậu cứ suy nghĩ về Hà Vy suốt. Sự thật là sáng mai cậu sẽ cùng Thanh Phong bay qua Mỹ và rất có thể sẽ không trở về. Cậu không nỡ xa Hà Vy, nhưng Hà Vy đã không đáp trả tình cảm của cậu, sẽ không còn bất kỳ lý do gì để cậu ở lại Việt Nam nữa. Đã 2h sáng, cậu nhắc máy điện cho Hà Vy nhưng toàn là MÁY BẠN, cậu không biết ai rảnh rỗi mà điện Hà Vy vào giờ này, nhưng thôi, ngày mai cậu phải đi rồi. hãy xem như đây là một giấc mơ, một giấc mơ thật đẹp. Tỉnh giấc rồi, sẽ không còn gì nữa... mãi mãi sẽ không còn gì nữa....

21. Chương 21

BẮT CỐC

7h30 sáng.

RENG....RENG...RENG...

Tôi lão bào xô đại đôi dép rồi lê lếch xuống giường nghe điện thoại. Chẳng biết ai mà rảnh rỗi đến nỗi phá tan giấc mộng thiên thu của tôi đây nữa. Vừa mới chớp mắt chút xíu trong suốt 1 đêm bị phá không ngủ được, thế mà...

-Đi chưa?

Tôi vừa mới nhắc máy lên, chưa kịp nói gì hết thì đầu dây bên kia đã chào buổi sáng tôi bằng một câu nói không chủ ngữ vị ngữ, lại chẳng có chút lịch sự nào. Tôi bực mình:

-Này, sáng sớm muốn bị ứnh à? Người đâu mà vô duyên thấy sợ, có cho người ta ngủ hay không đây?

-Mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi pà thím ơi, giờ này còn ngủ à? – Giọng nói trong điện thoại cứ liên tục châm ngòi vào ngọn lửa sắp bùng cháy trong tôi, đã thế còn cười nham nhở - Ra ngay sân bay tiễn tui này, nhanh!

Nghe đến đây thì tôi đã biết cái con người vô duyên này là ai rồi. Hôm nay là chủ nhật mà chẳng được nghỉ ngơi chút nào, lại phải tiếp tục làm osin cho anh em nhà họ à? Mơ đi nhé.

-Còn lâu tôi mới đi, hôm nay lão bà bà muốn ngủ thêm – Tôi nói thẳng thừng.

-Cậu....dám....

Dù là nói chuyện gián tiếp với nhau qua điện thoại, dù là cách nhau tận 2 cây số, nhưng tôi cảm nhận rõ mồn một cái ghien răng ken két và sự tức giận như núi lửa sắp tuôn trào của Thanh Phong. Tôi sợ hãi lắp bắp:

-Thôi từ từ tôi ra...

-Biết điều đấy!

Nói rồi đầu dây bên kia cúp máy cái rụp. Sau 2 phút hoàn hồn và xem xét lại những gì vừa xảy ra, tôi chợt hoảng hồn vì nhận ra rằng một câu nói của mình ban nãy đã khiến cho việc cả đêm không ngủ để cãi nhau với Thanh Phong đã trở nên vô nghĩa. Oh my god! Công bằng ở đâu đây?

Cho đến phút cuối, Thanh Phong vẫn dùng quyền uy của mình để uy hiếp tôi. Và cho đến phút cuối, giai cấp vô sản vẫn bị đàn áp.

Đi đến 1 con hẻm nhỏ, tôi lặng người nhìn xung quanh, nước mắt tôi chợt trào ra. Tôi thấy tiếc nuối, tiếc nuối cho khoảng thời gian vừa qua. Tự dừng, tôi không muốn tiễn họ đi một chút nào. Tôi không muốn bật khóc trước mặt họ, tôi không có đủ can đảm để đối diện với ánh mắt ấy, nụ cười ấy... tôi không muốn mình cản bước chân của họ...không muốn....

Đang mông lung suy nghĩ thì... tôi cảm thấy mũi mình như ngưng hoạt động, một lực của bàn tay nào đó kéo tôi vào góc tôi. Mắt tôi bị bịt kín bởi một miếng vải đen nên tôi không định thần được chuyện gì đang xảy ra. Trong lúc hoảng loạn, tôi nghe được:

-Chị Hai, tụi em đã đưa nó đến rồi!

-Được, tốt lắm! – Một giọng nữ vang lên, tôi cố định thần lại vì tôi nhận ra giọng nói này rất quen.

-Chị Hai, tụi em bắt được cả hai con, tùy chị xử lý! – Một giọng khác lên tiếng.

-Mày, đem tụi nó nhốt vào nhà kho! Còn mày, đi làm tiếp nhiệm vụ của mình!

-Dạ!

Bất ngờ tôi cảm thấy có một bàn tay nào đó kéo tôi đi. Tôi sợ hãi nhưng không nói ra được, không la hét được, cũng chẳng cầu cứu ai được. Tụi nó kéo tôi đi xềnh xệch như kéo một món đồ.

Tụi nó quăng tôi vào một góc rồi có tiếng bước chân bước vào, một cảm giác lạnh đến sống lưng làn tỏa trên má tôi. Thì ra... có một con dao đang trực chờ làm nhiệm vụ của mình. Tôi sợ hãi khóc thét lên.

-Thế nào? Trương Hà Vy, tao đã cảnh cáo mày rồi, mày vẫn chứng nào tật nấy, tao đã bảo mày tránh xa anh em nhà họ ra, thế nhưng mày chẳng coi lời nói của tao có chút trọng lượng nào cả.

Vừa nói nó vừa đưa con dao chạm nhẹ vào má tôi khiến tôi lạnh sống lưng. Nghe giọng nói này rất quen, hình như là...

-Còn mày nữa, Giang Hạnh Như, mày là ai chứ? Chỉ là đứa con gái được hứa hôn từ nhỏ với Thanh Nam thôi. Mà tao cũng chẳng biết, hình như mày muốn hót cả hai luôn thì phải?

Có tiếng rên ư hử từ bên cạnh. Thì ra là Hạnh Như, Hạnh Như cũng bị bắt giống tôi ư? Thật ra bọn họ muốn gì đây?

-Sao? Muốn biết tao là ai lắm hả? Được, tao ày biết!

Nói rồi tên chị hai cầm đầu tháo khăn che mắt và miệng cho tôi và Hạnh Như, nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt, tôi muốn ngất ngay tại chỗ...

-Mày là ai? – Hạnh Như trở mắt ngạc nhiên nhìn Huyền Trân.

-Huyền Trân.... Sao cậu có thể....

Tôi lắp bắp, không thể nói thêm được gì.

Mọi chuyện diễn ra nhanh quá, bất ngờ quá. Nhìn Huyền Trân lăm le con dao trước mặt tôi, tôi sợ hãi đến toát cả mồ hôi hột. Hạnh Như ở bên cạnh cũng sợ hãi không kém.

-Sao tao lại không thể? – Huyền Trân cười nửa miệng – Tao cho tụi mày hay, đừng có mơ được Thanh Phong hay Thanh Nam giải cứu bởi vì...e hèm... - Vừa nói Huyền Trân vừa liếc nhìn đồng hồ - Giờ này đã gần 8h, họ chuẩn bị cất cánh rồi.

-Huyền Trân, mày là Huyền Trân? Một gia đình đầy máu mặt?- Hạnh Như bức xúc nhìn Huyền Trân.

-Đúng! Sao? Chưa nghe danh tiếng của tao à? Thế thì... - Huyền Trân lăm le con dao lên mặt Hạnh Như – Tao sẽ rạch một đường trên gương mặt xinh đẹp này của mày, để mày sẽ biết tao là ai và sau này không phải dụ dỗ thằng con trai nào nữa...

-Không...đừng... - Hạnh Như sợ hãi nhìn con dao trước mặt, đôi mắt bắt đầu đỏ hoe.

-Sao? Ý kiến gì à? Mày chảnh và lì lợm đấy, tao đã cảnh cáo tụi mày trước rồi, nhưng tụi mày... một lũ hám trai... thế thì tao ban ối đũa 1 rạch, để khỏi phải hám trai nữa...

-Huyền Trân! – Tôi lên tiếng giọng đầy bức xúc lẫn sợ hãi – Cậu đừng làm vậy mà, sẽ không thể quay lại được đâu.

-Sao? – Huyền Trân nghe tôi nói xong rồi cười ha hả - Mày nói ai không thể quay lại, có tụi mày không thể quay lại thì có, Hà Vy, tao nói mày biết, mày đã xấu rồi mà được tặng thêm 1 đường dài trên mặt nữa thì đảm bảo dòng họ nhà mày sẽ không có người nối dõi

Nói rồi Huyền Trân cười ha hả, tôi sợ hãi thu mình vào một góc. Lúc này rất có thể anh em nhà họ đã cắt cánh sang Mỹ rồi, sẽ chẳng có ai giải cứu cho tôi và Hạnh Như nữa. nghĩ đến đây tôi sợ hãi, chẳng biết sao lúc này tôi cần gặp Thanh Phong đến thế. Không... không được.. không được... họ đã có tương lai ỉnh, tôi không có quyền gì để nghĩ đến họ nữa....

Tự dung nước mắt tôi trào ra...

-Mày khóc lóc cái gì? – Huyền Trân quát lớn – Nín hết coi.

Vì quá sợ hãi, tôi không nín được, cả Hạnh Như cũng thế.

-Không nín này! Không nín này – Vừa nói Huyền Trân vừa vung tay tát vào mặt tôi một cái đau điếng, cả Hạnh Như cũng không tránh khỏi cái tát như trời giáng đó. Tôi sợ hãi nín bật đi.

- Như thế có ngoan không? – Huyền Trân cười khẩy – Để tao coi....

-Chị Hai!

Giọng một người thanh niên bên ngoài cửa vọng vào. Huyền Trân suy nghĩ trong giây lát rồi bước ra ngoài.

-Tụi bây liệu hồn đó!

**

Ngồi trong căn phòng kín mít không có 1 chút ánh sáng, Hạnh Như cứ ngồi đấy khóc nức nở. Tôi thấy thế không đành lòng nên an ủi:

-Thôi, đừng khóc nữa, chuyện đâu còn có đó mà...

-Cậu thì biết cái gì chứ? – Hạnh Như gất lên, ơ hay cái cậu này, tôi đã nhọc công an ủi thế mà còn gất gỏng với tôi à?

-Tôi...tôi không biết nhiều về cậu, cũng chẳng quen thân với cậu, nhưng tôi không đành lòng khi thấy cậu khóc như thế - Tôi cố nhẫn nại

Bản thân tôi cũng đang lo sợ lắm, chứ có bình tĩnh được đâu. Tim tôi cứ đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài vậy. Nhưng tôi cố lặn áp nỗi sợ hãi của mình vì không nhẫn tâm nhìn Hạnh Như khóc sướt mướt như thế. Ấy thế mà cô nàng chả hiểu gì cho tôi hết. Haizzzz

-Còn khóc nữa à? – Huyền Trân từ đâu đập cửa đi vào khiến tôi và Hạnh Như phải hoảng hồn – Muốn bị ăn tát nữa à?

Tôi và Hạnh Như đều im bật, cố thu mình vào một góc.

-Tụi bây liệu hồn mà ở yên đó, lát nữa tao xử tụi bây sau!

Nói rồi Huyền Trân ngoe nguẩy bỏ đi.

Nỗi sợ hãi bao trùm lấy tôi, tự dưng cảm thấy mình yếu đuối, không thể chống cự lại với Huyền Trân đầy máu mặt kia. Tôi cố cắn môi để không bật lên tiếng khóc nhưng lại không tài nào ngăn được nước mắt cứ

rơi. Tôi nhớ mẹ, nhớ nhà, nhớ tất cả những gì thân quen đến phát chán mà ngày nào tôi cũng thấy. Tự dưng giờ này tôi chỉ muốn được mẹ ôm chặt vào lòng, được mẹ vỗ về lên mái tóc và kể cho tôi nghe về ngày đầu tiên mà bố và mẹ gặp nhau. Mẹ ơi... con nhớ mẹ quá...

-Này, hồi này bảo tôi đừng khóc mà bây giờ cậu lại khóc to hơn thế hả?

Hạnh Như ngồi bên cạnh nhìn tôi thắc mắc. Tôi thì đang rất rất buồn và lo sợ nên không muốn trả lời. Nổi im lặng bao trùm lấy cả không gian nhà kho, cả 2 đều đang theo đuổi những dòng cảm xúc và suy nghĩ của riêng mình.

-Này! Sao cậu lại có cái vòng cổ đó? – Hạnh Như nhìn thấy sợi dây chuyền tôi đang đeo, thắc mắc hỏi.

-Ồ hay, ở đâu có thì liên quan gì đến cậu? – Tôi tự nhiên trả lời.

-Thì nói đi – Hạnh Như giục.

Tôi khẽ liếc nhìn xuống sợi dây chuyền màu bạc của mình, chậm rãi nói:

-Đây là sợi dây chuyền mà khi mới chào đời tôi đã được đeo nó, mẹ tôi bảo đây là bùa hộ mệnh của tôi và không bao giờ được tháo ra.

-Cậu.... sướng nhỉ? – Hạnh Như nhìn tôi đầy ngưỡng mộ.

-Này, cậu bị hoảng loạn đến nỗi đầu óc mê man nói sảng à? – Tôi thắc mắc nhìn Hạnh Như – Tự dưng có một sợi dây chuyền mà bảo rằng tôi sướng, nếu cậu thích chỉ cần hét 1 tiếng, có biết bao người dâng đến cho cậu mà!

-Không như cậu nghĩ đâu – Hạnh Như trầm ngâm.

-Sao cậu lại nói thế?

Tôi ngơ ngác nhìn Hạnh Như, đơn giản vì tôi không hiểu hàm ý gì trong câu nói ấy. Có người đã từng nói với tôi rằng “đầu óc không linh hoạt, không có chất xám” mà, vì thế, trong trường hợp này, tôi có suy nghĩ cách mấy cũng không hiểu nổi Hạnh như đang nói gì. Một tiểu thư độc nhất của một chủ tịch tập đoàn mang tầm cỡ mà có nhiều tâm sự đến thế sao? Tại sao lại thế nhỉ?

Thấy tôi ngơ ngác không hiểu mô tê gì, Hạnh Như buông một câu xanh rờn:

-Cậu không cần thắc mắc làm gì, chẳng liên quan gì đến cậu..

Tôi im bật, không thể nói lên điều gì nữa. Hạnh Như chắc cũng chẳng còn hứng nói chuyện với tôi nên cứ ngồi khư khư một góc, đôi mắt dường như ươn ướt. Tôi thấy thế không cầm lòng được nên cứ khóc theo. Và tưởng chừng như nhà kho của Huyền Trân sắp bị tụi này làm ngập lụt mất rồi.

RẦM....

Huyền Trân đập cửa đi vào. Và chẳng biết cô nàng đã ăn trúng gì mà hầm hừ đến chỗ Hạnh Như và thẳng tay táng cho nhỏ 2 cái tát. Đau quá Hạnh như nước mắt giàn dụa. Tôi ngồi bên cạnh mà nuốt nước bọt ừng ực. Không biết Huyền Trân lại lên cơn điên gì nữa đây. Không khéo lại thẳng tay mà tạt axit 2 đứa luôn thì chết.

-Con ranh này! Mày...mày....mày đã báo cảnh sát à? – Huyền Trân xía xói vào mặt Hạnh Như.

-Không báo để tụi mày chôn sống tao à? – Hạnh Như gần như phát điên lên.

...CHÁT....

Một cái tát nữa xuống má Hạnh Như. Tôi xót xa nhìn nhỏ bị đánh mà không nói được lời nào. Cả hai bên má Hạnh Như đều in hằn 5 ngón tay đỏ chói. Nhỏ đau quá đến bật khóc nức nở.

-Mấy lão vừa vừa thôi nghe con ranh. Mày quên tao là ai rồi à?

Huyền Trân trợn to mắt nhìn Hạnh Như rồi dường như không tự chủ được mình, Huyền Trân rút ngay con dao ban nãy ra. Ôi dào, nhìn thấy con dao tôi như toát hết cả mồ hôi hột.

-Mày...mày...mày định làm gì? – Hạnh Như sợ hãi hét lên.

-Mày muốn biết không? Để tao ày biết.

Nói rồi Huyền Trân từ từ lăm le con dao lên má Hạnh Như, Hạnh Như cố lách khỏi lưỡi dao ghê tợn đó nên tiến dần đến chỗ tôi. Bây giờ tôi cứ ngoan ngoãn như con cừu con, có dám hó hé gì đâu, nên không phải bị ăn tát thâm thương như Hạnh Như.

Hạnh Như vừa lê lét sang chỗ tôi vừa kêu như van xin:

-Tao xin mày mà, đừng... đừng....

-Muộn rồi cưng ơi, mày chọc tức chị Hai mày rồi. Mày dám báo cảnh sát, bây giờ cảnh sát đang trên đường tới đây, trước sau gì cũng chết, tao sợ mày chắc?

Nói rồi Huyền Trân từ từ đưa con dao định rạch 1 đường dài trên mặt Hạnh Như thì bị Hạnh Như cắn một cái thật mạnh vào tay.

Huyền Trân la oai oái rồi mắt như có tia lửa trong đó, long lên sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện. Và... suy nghĩ của tôi không sai mà...

Huyền Trân tức đến tím cả mặt, thẳng tay cầm con dao định lụi vào Hạnh Như....

-Đừng!!!!

Chẳng biết vì điều gì thôi thúc, tôi đã không tiếc thân mình mà lao vào Hạnh Như... rồi chẳng còn thấy trời trăng mây nước gì cả. Tôi chỉ cảm thấy tay mình đau buốt, máu chảy ra xối xả...

-Hà Vy...Hà Vy... Cậu tỉnh lại đi...Hà Vy....

Trong cơn mê, tôi đã nhìn thấy, Hạnh Như... không còn ghét tôi nữa.... Tự dung, tôi thấy vui... vui... vì Hạnh Như đã xem tôi như một người bạn...

-Trời ơi, máu ra nhiều quá.... Trời ơi...Hà Vy.. tỉnh lại đi.... Tỉnh lại đi....

Giọng Hạnh Như vang lên khắp phòng. Huyền Trân đã bỏ trốn tự lúc nào. Trong phòng giờ chỉ còn 2 người. Tôi chỉ còn nghe được tiếng khóc của Hạnh Như. Tôi không sao, không sao mà, đừng khóc như thế. Tôi định ngồi dậy trấn an Hạnh Như, nhưng cả người tôi như nhũn ra, không thể cử động được gì. Vết thương ở cánh tay khiến tôi đau buốt...

-Hà Vy!!!! Cậu có trong đây không?

-Vịt con xấu xí!!! Có trong đây không???

Là Thanh Phong, Thanh Phong đây mà. Tôi mừng rỡ đến rơi nước mắt. Hạnh Như nghe tiếng gọi đã mừng rỡ lên tiếng. Một lát sau, tôi cảm nhận được, mình được nhắc nhở lên... và sau đó thì... tôi mê man không biết trời trăng mây nước gì nữa...

SỢI DÂY CHUYỀN ĐỊNH MỆNH

Tôi lơ mơ mở mắt, một màu trắng xóa hiện lên trước mắt tôi. Là màu của bệnh viện, cộng thêm mùi thuốc sát trùng khiến tôi khó chịu chỉ muốn nôn mửa. Không có một ai trong phòng bệnh cả. Tôi mệt mỏi ngồi dậy và cảm nhận được vết thương ở tay mình đau buốt. Tôi bàng hoàng nhớ lại chuyện mới vừa xảy ra, tôi khê giật mình một cái, rồi lắc lắc đầu để không phải suy nghĩ lung tung nữa. Nhớ lại chuyện trong nhà kho Hạnh Như đã lo lắng cho tôi, tôi chợt cảm thấy mình vui hẳn lên, mọi đau đớn gần như tan biến hết (ấy ấy đừng hiểu lầm, tôi không bị les đâu nhé @@). Thêm một người bạn cũng như bớt đi một kẻ thù mà, đúng không?

-Hà Vy, cậu tỉnh rồi à, đừng đi lung tung, cứ ở yên đấy đi, muốn gì cứ nói, tôi sẽ lấy cho.

Tôi chợt ngẩng mặt lên nhìn người vừa phát ra câu nói đó. Đập vào mắt tôi là gương mặt đẹp như tạc, mái tóc màu hạt dẻ cộng với đôi mắt sâu thẳm mê người. Đó là Thanh Nam. Thấy Thanh Nam lo lắng, tôi chợt mỉm cười:

-Tôi bị thương ở tay chứ có phải ở chân đâu.

-Cậu có nghe lời không thì bảo? – Thanh Nam mặc kệ lời nói của tôi, thấy tôi đang cố gắng đứng dậy nên bực bội nói.

-Này, cậu ở chung nhà với Thanh Phong nên học được thói ức hiếp người khác rồi à? Tiếp thu nhanh nhĩ?
– Tôi nhìn Thanh Nam trêu.

-Nói cho tôi biết – Thanh Nam vừa nói vừa lại gần tôi – Ai đã làm cậu bị thương thế?

Tôi im bất không nói được gì, cũng không muốn đôi co với Thanh Nam về chuyện này. Thấy tôi im hơi lặng tiếng, Thanh Nam không nhẫn nại được gắt lên:

-Cậu mà không nói tôi sẽ lục tung cái trường nên đấy!

-Ồ... sao cậu biết người đó trong trường mình?

Tôi trở mắt ngạc nhiên nhìn Thanh Nam. Thanh Nam cũng im bất nhìn tôi rồi chợt bật cười:

-Hà Vy, cậu ngốc quá, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không ngờ cậu không đánh mà khai luôn!

Ồ hay cái tên Thanh Nam này, học cách chê người khác ngốc nghếch ở tên Thanh Phong từ hồi nào thế? Tôi bức xúc nhìn Thanh Nam bật cười mà không biết làm gì, cứ như con ngốc ngồi đấy mà đợi người ta chê trách vậy.

- Nói đi Hà Vy, là ai? – Thanh Nam chợt nín cười nghiêm nghị hỏi tôi.

- Tôi...tôi.. tôi đói bụng quá!

Tôi vờ vệt lấy tay xoa xoa bụng rồi nhăn nhó nói, chỉ để mong đánh trống lảng chuyện hồi nãy. Thanh Nam thấy tôi nhăn nhó đau khổ (giả vờ) như thế, nên đành ngậm ngùi bỏ qua chuyện ban nãy:

-Được rồi, để tôi mua cháo cho cậu ăn, ở yên đấy, cấm chạy lung tung!

-Ồ hay, tôi bị thương ở tay chứ có phải....

-Cấm nói nhiều! – Thanh Nam bước ra đến cửa rồi quay mặt lại nói vọng vào khiến tôi nín bật.

Anh em nhà họ, đều giống nhau ở điểm, thích bắt nạt và ức hiếp người khác.

-Không cần đâu! – Giọng một người con gái vang lên.

-Hạnh Như – Thanh Nam lên tiếng.

Cho dù tôi có phản ứng chậm chạp đến thế nào, cho dù đầu óc tôi không có tí chất xám nào, nhưng tôi vẫn nhận ra người con gái ấy là ai (cả con nít lên 3 biết nghe cũng biết người đó là ai). Hạnh Như bước vào phòng bệnh mang theo cả cà mên inox vào. Tôi còn tròn to mắt ngạc nhiên thì Hạnh Như đã tươi cười với tôi:

-Tôi có mang giò heo hầm đu đủ cho cậu này, cậu ăn đi cho nóng.

Vừa nói Hạnh Như vừa nhanh nhẹn múc canh ra chén. Cả tôi và Thanh Nam đều đứng đơ ở đó, không hiểu mô tê gì đang xảy ra. Hạnh Như như phát hiện cả 2 người đều dành 4 con mắt ưu ái nhìn mình nên vui vẻ giải thích:

-Đừng nhìn tôi như thế - Nói rồi Hạnh Như quay qua nhìn Thanh Nam – Vì Hà Vy đã cứu em một mạng nên em không thể vong ơn bội nghĩa được.

-Hà Vy cứu em sao? – Thanh Nam tròn to mắt.

-Đúng đấy!

Chết rồi, cứ đà này thế nào Hạnh Như cũng khai ra tuốt tuột mọi chuyện thôi. Với một người như Thanh Nam, muốn người đối diện nói gì thì người ta sẽ nói cái đó. Đó là lợi thế của nhan sắc đấy.

-Vậy em kể anh nghe mọi chuyện đã xảy ra đi – Thanh Nam ôn tồn nhìn Hạnh Như, nhìn ánh mắt ấy, thế nào Hạnh Như cũng “không đánh mà khai” à xem.

Tôi lo sợ suy nghĩ rồi chợt đánh trống lảng:

-Thanh Nam này, cậu vẫn chưa đi du học sao?

Đầu óc Thanh Nam chợt dừng mất sự hoạt động của một dây thần kinh não. Câu hỏi của tôi khiến Thanh Nam bị chi phối đầu óc và rồi kết quả là Thanh Nam đã... làm lơ câu hỏi của tôi, tiếp tục cuộc hành trình hỏi cung Hạnh Như. Tôi ngao ngán thở dài, thế nào cũng có chiến tranh xảy ra.

-Thanh Phong đâu rồi? – Tôi cô nuốt nước bọt mà đánh trống lảng bằng một câu hỏi nữa.

Lần này dường như câu hỏi của tôi có hiệu nghiệm. Thanh Nam thôi không nhìn và xem xét Hạnh Như nữa. Cậu ấy nhìn sang tôi rồi nói:

-Thanh Phong mới áu nên còn mệt, đang nghỉ ngơi.

-Gi á?

Tôi ngạc nhiên đến mức sắp nhảy nhào xuống giường. Tôi có nghe nhầm không đây? Người như Thanh Phong mà cũng biết đến hai chữ “ áu” hả? chắc chắn là có sự nhầm lẫn ở đây, chắc chắn là có.

-Cậu có thấy là cậu ồn lảm không Hà Vy? – Thanh Nam bức bối nhìn tôi rồi quay sang Hạnh Như – Em nói tiếp đi.

Tôi im bặt, xấu hổ mà không nói gì nữa.

-Người mà hăm hại tụi em là...

Tiếng mở cửa đi vào làm Hạnh Như bị cắt đứt ngang dòng cảm xúc. Tôi thầm cảm ơn người nào đã giải cứu chiến tranh thế giới thứ 3 sắp nổ ra. Một người phụ nữ trạc tuổi 40, nét mặt trung hậu như một người đã từng thành đạt trên thương trường.

-Mẹ! – Hạnh Như lên tiếng – Sao mẹ lại đến đây?

-Dì Ngọc – Thanh Nam lễ phép chào.

Người phụ nữ ấy gật gù đầu với Thanh Nam rồi ôn tồn nói với Hạnh Như:

-Mẹ nghe nói Hà Vy vì cứu con nên mới bị thương nên mẹ mới vào thăm Hà Vy.

Nói rồi dì Ngọc vui vẻ tươi cười đến giường tôi trong khi tôi đã dần hiểu hết mọi chuyện vừa xảy ra.

-Con là Hà Vy à? – Dì Ngọc nhìn tôi chăm chú.

-Dạ - Tôi lí nhí.

-Trông người ốm yếu thế kia mà lại có thể cứu được mạng con Hạnh Như, dì cảm ơn con nhiều lắm.

-Dạ... không có gì đâu dì ơi! – Tôi xấu hổ đến ngượng mặt trước lời khen của dì.

-Để dì xem vết thương của con

Vừa nói dì Ngọc vừa đỡ cánh tay tôi, tôi xấu hổ cố rứt tay mình lại:

-Dạ con không sao đâu, chỉ bị ngoài da thôi.

-Ngoài da ư? Sâu thế này mà ngoài da? Để yên đấy dì xem nà...

Chưa nói đến hết chữ cuối cùng trong câu nói của mình, dì Ngọc chợt dừng tay lại. Cả lời nói, ánh mắt, đến cử chỉ đều khựng lại như bị điểm huyết vậy. Đôi mắt dì dừng lại trên cổ tôi và dường như cứ muốn “đóng quân” ở đó, không muốn dời đi chỗ khác.

-Dạ... dì có sao không vậy ạ? – Tôi ngơ ngác.

-Hà Vy, sợi dây chuyền này.. ở đâu mà con có?

Sau một hồi lâm vào tình trạng chết đứng, cuối cùng dì Ngọc cũng lên tiếng hỏi. Tôi thở phào, làm tôi cứ tưởng chuyện gì xảy ra nữa chứ. Tôi vui vẻ giải thích:

-Dạ đây là sợi dây chuyền mà lúc mới chào đời mẹ đã đeo vào cho con, mẹ nói đây là bùa bình an đấy dì ạ.

Vừa nói tôi vừa giơ giơ mặt dây chuyền lên cho dì Ngọc thấy (để khoe ấy mà), dì Ngọc vẫn ở gương mặt đó, gương mặt cứng đờ ra trông thấy rõ. Tôi ngơ ngác:

-Dì ơi!

-À... - Dì Ngọc vội trả lời – Tại sợi dây chuyền này rất giống sợi dây chuyền mà dì đã có, nhất là mặt dây chuyền này, rất đặc biệt, không thể lẫn vào đâu được.

-Vậy à? – Tôi cười cười – Chắc con với dì có duyên lắm nhỉ? Mà...dì nói là đã từng có sợi dây chuyền này, vậy bây giờ nó bị mất rồi hả dì?

-Đúng vậy, nó đã mất từ lúc dì sinh Hạnh Như – Dì Ngọc buồn bã nói.

22. Chương 22

-Ồ... con...xin...lỗi...

Tôi lí nhí xin lỗi dì khi thấy mình vừa khơi gợi lại một nỗi đau mà dì không muốn nhắc đến. Thật sự tôi không ngờ rằng sợi dây chuyền của tôi đã gợi lên một quá khứ của dì. Theo như lời dì kể, thì ra sợi dây chuyền ấy chính là kỷ vật mà ông Quốc Nam – chồng dì Ngọc – tặng cho dì khi hai người còn đang yêu nhau, lúc ấy dì Ngọc chỉ 18 tuổi. Dì quý nó như quý sinh mạng của mình, dì yêu nó như yêu một người tahan trong gia đình vậy. Và những khi hai người xa cách hay gặp trở ngại trong tình yêu, dì luôn mang nó ra và nhìn ngắm, thấy nó dì sẽ nguôi ngoai nỗi nhớ về ông Quốc Nam hơn. Và chẳng biết từ lúc nào, sợi dây chuyền ấy đã trở thành vật bất ly thân của dì. Cho đến khi dì trở dạ và sinh đứa con gái đầu lòng của mình, sợi dây chuyền ấy đã bị mất ngay sau đó và cho đến tận bây giờ vẫn không tìm thấy được.

Dì Ngọc lau vội những giọt nước mắt còn sót lại, tươi cười với tôi:

-Xin lỗi con, tại dì xúc động quá nên....

-Dạ không, tại con đã vô tình nhắc đến... - Tôi lí nhí.

-Con.. có thể cho dì mượn sợi dây chuyền này không? – Dì Ngọc nhìn tôi với ánh mắt như van lơn.

Tất nhiên, với một người không biết từ chối người khác như tôi, thì chỉ biết ngoan ngoãn mà nghe theo lời dì Ngọc. Và lại, cho dù tôi có nhần tâm đến mấy, vô tình đến mấy, cũng không thể từ chối yêu cầu này trong khi dì đang đau khổ như vậy. Tôi lẳng lặng tháo sợi dây chuyền trên cổ ra và tươi cười đưa cho dì.

Dì Ngọc đón nhận sợi dây chuyền và lẳng lặng lật ra phía sau mặt dây chuyền. Rồi mặt dì Ngọc bỗng dưng tái mét đi, môi run lập bập:

-Con...nói... cho dì biết...ai là người cho con sợi dây chuyền này?

-Đa là mẹ con ạ.

Tôi vội trả lời và cảm thấy có điều gì đó bất an khi dì Ngọc có phản ứng mạnh như thế.

-Mẹ con...tên gì? – Dì Ngọc lắp bắp.

-Dạ là Mai Hương ạ.

-Cái tên không có chút ấn tượng gì với dì cả - Dì Ngọc thở dài, không giấu được sự thất vọng của mình.

-Chắc... chỉ là trùng hợp thôi dì... - Tôi cố an ủi.

-Không phải là trùng hợp, mặt sau của sợi dây chuyền này có khắc tên của dì và cha Hạnh Như, không thể là trùng hợp được....

Dì Ngọc ngồi phịch xuống ghế, thần thờ nhìn xa xăm. Tôi thật không thể hiểu dì đang nghĩ gì, chỉ thấy đôi lúc đôi vai dì run lên khe khẽ và những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má. Tôi thấy cảnh đó mà không tránh khỏi đau lòng, sóng mũi tôi bắt đầu cay cay, tôi cảm nhận được, có một giọt nước mắt vô tình rơi xuống...

-Mẹ, Hà Vy, hai người đã nói gì mà buồn thiu thế?

Hạnh Như từ ngoài cửa đi vào, tươi cười nhìn tôi.

Dì Ngọc lau vội những giọt nước mắt còn sót lại, mỉm cười như gượng ép:

-Con đã đến rồi à? Thế thằng Thanh Nam đâu?

-Dạ, Thanh Nam còn ở trong phòng Thanh Phong, này giờ tụi con qua thăm Thanh Phong ạ!

-Thằng Phong bị bệnh gì mà phải thăm? – Dì Ngọc ngạc nhiên.

-Mẹ, mẹ không biết đâu, sau khi Thanh Phong phát hiện ra Hà Vy bị đâm ở tay và mất rất nhiều máu, cậu ấy đã không mần đến mình còn bao nhiêu máu trong người, đã hiến hết cho Hà Vy đấy mẹ à – Hạnh Như nói giọng như đang ngưỡng mộ.

Chỉ có tôi như con ngốc ngồi trơ ra đây như thể không hiểu Hạnh Như đang nói gì. Trời ạ, tôi ước gì mình bị ù tai hoặc bị điếc cũng được, để không phải nghe những lời nói khiến người ta dễ bị đau tim đó. Tôi lắp bắp:

-Có... thật không Hạnh Như?

-Thật! – Hạnh Như gật đầu chắc nịch.

-Sao...sao...lại...như...thế.? – Tôi ngẩn người ra.

-Ôi dào vậy mà cậu không hiểu à? Thật là ngưỡng mộ cậu quá đi! – Hạnh Như cười tươi.

-.....

-Này, sao cứ để một mình thằng Phong cho máu thế? Tội thằng bé... - Dì Ngọc bồi hồi.

-Dạ, con cũng có thử máu, nhưng con nhóm máu A nên không thể, còn Thanh Phong và Thanh Nam đều nhóm máu O, nhưng Thanh Nam vì đang yếu nên bác sĩ không cho... thế là... - Hạnh Như vui vẻ giải thích.

-Con... con nói gì? Con nhóm máu A? – Dì Ngọc như không tin vào tai mình.

Hạnh Như ngơ ngác gật đầu, không hiểu sao mẹ mình lại có phản ứng như thế.

-Có sự nhầm lẫn gì ở đây rồi, để mẹ đi hỏi bác sĩ!

Nói rồi dì Ngọc bước vội ra cửa. Cả tôi và Hạnh Như ngơ ngác nhìn nhau như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

**

-Hạnh Như, chuyện hồi này cậu nói có thật không? – Tôi gượng gạo hỏi.

-Chuyện gì cơ? – Hạnh Như vô tư.

-Thì chuyện... Thanh Phong hiến máu cho tôi đó... - Tôi ngập ngừng.

Giờ ạ, để hỏi câu này, tôi đã đắn đo giữa lương tâm và lý trí. Lương tâm thôi thúc tôi phải làm điều gì đó cho Thanh Phong, vì Thanh Phong đã liều mạng để cứu tôi. Còn lý trí lại mách bảo tôi rằng, không được, không được, không được tiếp tục làm phiền Thanh Phong nữa. Tôi không cho phép bản thân mình tiếp tục ảnh hưởng đến tương lai của hai người ấy. Chẳng phải vì tôi mà họ bỏ dở việc đi du học của mình sao? Vì thế cho nên, tôi không được, không được xuất hiện trước mặt họ nữa...

-À, ra thế, chuyện đó có thật đấy Hà Vy à, cậu không biết đâu, lúc Thanh Phong phát hiện ra cậu và tôi đang nằm lì trong nhà kho, cậu ấy đã đập vỡ cánh cửa, rồi khi thấy tay cậu đang chảy rất nhiều máu, cậu ấy lo lắng đến nỗi chạy xe cứ như tay đua vậy á – Hạnh Như vừa nói vừa cười chum chím – Hâm mộ cậu thật đấy Hà Vy à!

Tôi nghe mà cứ như lùng bùng lỗ tai. Làm sao đây? Thì ra tất cả là sự thật, Thanh Phong đã hiến máu cho tôi, đó là sự thật... Thanh Phong đã lo lắng cho tôi, đó là sự thật. Tôi bàng hoàng, khê giật mình một cái, rồi lắc lắc đầu để không phải suy nghĩ lung tung.

-Mà này, lúc bị Huyền Trân bắt, cậu làm sao mà báo cảnh sát được? – Tôi cố lảng sang chuyện khác, làm ra vẻ mặt thắc mắc vô tội mà hỏi Hạnh Như.

-Thì lúc ấy cha mẹ tôi phát hiện ra tôi đã mất tích nên cho người đi tìm. Còn tôi, lúc bị bắt đã cố ý điện thoại cho Thanh Phong, nên những gì Huyền Trân nói với tụi mình đã được Thanh Phong nghe thấy, đó là lý do tại sao mà Thanh Phong và Thanh Nam lại xuất hiện đúng lúc như thế.

Tôi ngơ ngác nghe Hạnh Như nói rồi ngây người ra trong giây lát. Đến khi đã hiểu rõ mọi chuyện rồi mới lên tiếng:

-Cậu.. thông minh thật đấy!

-Hi hi, cậu quá khen! – Hạnh Như cười tít mắt.

-Thế, còn Huyền Trân thì sao rồi?

-Nó hả? chắc bị tống vào tù rồi, trời, cậu lo cho nó làm gì, nó đã làm cậu bị thương mà cậu con lo cho nó làm gì? Nói thật nhé, nếu Thanh Phong mà không đến kịp thời, tôi còn sợ cậu sẽ không còn máu để sống nữa đó.

-Ồ... thế à....

Tôi lí nhí rồi thôi không thể nói thêm điều gì được nữa, ừ thì Thanh Phong đã cứu tôi 1 mạng, ừ thì Huyền Trân đã bị bắt, ừ thì Hạnh Như không còn ghen ghét với tôi nữa. Như vậy chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao? Sao tôi lại có cảm giác khó chịu như thế này chứ? Nói chẳng ngoa, tôi lo cho Huyền Trân lắm, một đứa con gái mới bước vào lớp 10 đã bị dính phải vụ án cổ tình gây thương tích, thì sau này cậu ấy biết thế nào đây? Đành rằng tôi phải công nhận, có nhiều lúc bản thân tôi có ghen ghét Huyền Trân, nhưng không phải vì thế mà tôi có thể nhẫn tâm nhìn Huyền Trân bị bắt.

Tôi suy nghĩ thế nhưng không dám nói ra, sợ lại bị Hạnh Như và người ngoài nói rằng tôi dở hơi thì chết mất.

CON YÊU MẸ

- Sao lại có thể như thế? Sao lại có thể như thế? Sao lại như thế chứ?

Nghe có tiếng ai ngoài cửa phòng, tôi và Hạnh Như trở mắt nhìn ra. Cánh cửa phòng chợt mở, dì Ngọc đang thiếu nảo bước vào, lê lét từng bước chân khó nhọc đến chỗ tôi và Hạnh Như đang ngồi.

- Mẹ! – Hạnh Như chạy đến dìu dì Ngọc vào – Mẹ sao vậy?

- À, mẹ không sao – Dì Ngọc đưa tay lên xoa xoa hai bên thái dương – Bác sĩ đã kiểm tra rất rất kỹ rồi... con thuộc nhóm máu A...

- Đúng rồi mà mẹ, có chuyện gì sao? – Hạnh Như lo lắng.

- Nhưng mà...nhưng mà... cả mẹ và cha con... đều mang nhóm máu B...

Cả phòng bệnh bao trùm một bầu không khí im lặng, im lặng đến đáng sợ. Cả 3 người đều cố gắng nén tiếng thở dài vào sâu trong lòng. Hạnh Như như không thể im lặng hơn được nữa, Hạnh Như hét lên:

- Mẹ! Thế này là sao? Mẹ nói con biết đi? Thế này là sao????

- Con....

Dì Ngọc không nói được lời gì nữa. Nỗi đau đớn dần vật đi không cho phép đi giải thích bất cứ điều gì hết. Tôi chỉ biết lẳng lặng ngồi đó, im lặng và cố gắng không làm ồn. Hai mẹ con họ đang có vấn đề với nhau. Tôi học không tệt môn sinh học cho lắm, hên tôi hiểu được, nếu cả cha và mẹ Hạnh Như đều mang nhóm máu B, thì Hạnh Như chỉ có thể mang một trong hai nhóm máu: B hoặc O. Tôi mừng tượng được chuyện gì đang xảy ra nên không dám lên tiếng. Không khí trong phòng căng thẳng đến nghẹt thở.

- Tại sao? Mẹ nói đi? Con là con rơi sao? – Hạnh Như hét lên, mắt bắt đầu đỏ hoe.

- Không...không – Dì Ngọc xua tay – Mẹ cũng không biết sao lại như vậy nữa...

- Mẹ... thì ra... thì ra con không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì với cha mẹ...thì ra.. con chỉ là một đứa con rơi không hơn không kém... thì ra....

Hạnh Như không thể nói được hết câu đã bật lên tiếng khóc nức nở.

- Hạnh Như à... con đừng như vậy mà.... – Di Ngọc nói trong tiếng khóc.

- Con có thể làm gì được khi biết mình và cha mẹ đang từng sống dưới 1 mái nhà suốt 16 năm qua lại chẳng có quan hệ máu mủ gì với nhau? Con có thể làm gì được hả mẹ? mẹ nói con biết đi!!

Có tiếng bước chân chạy vội ra ngoài, có tiếng một người mẹ đang khóc nức nở, và có cả tiếng thở dài lặng lẽ của tôi. Mới nãy thôi, không khí trong phòng còn vui vẻ, còn yên bình, tại sao bây giờ lại như thế? Mới khi này Hạnh Như còn cười nói vui vẻ với tôi, tại sao bây giờ, cậu ấy lại khóc nức nở? Tôi bàng hoàng như chưa thích ứng được với những chuyện đang xảy ra. Trong phòng bệnh của tôi lúc này, chỉ còn tôi và người mẹ đang đau khổ dần vật.

**

Tôi bước những bước chân thật nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng. Mở cánh cửa phòng cũng thật nhẹ nhàng như sợ đánh thức người con trai đang nằm yên trong đó. Dưới những tia nắng hiem hoi của buổi chiều, của hoàng hôn, người con trai ấy nằm đó, gương mặt nhợt nhạt nhưng vẫn đẹp mê hồn. Mái tóc màu đen bóng cộng với đôi mắt cùng hai hàng lông mi cụp xuống trông Thanh Phong không khác gì một vị hoàng tử trong truyện cổ tích. Tôi nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Thanh Phong, rồi nhẹ nhàng mỉm cười:

- Thanh Phong, cậu đáng yêu thật đấy!

- Thật không?

Tôi hoảng hồn, cứ ngỡ là...ma, đang định hét lên rằng trong bệnh viện có ma thì Thanh Phong chợt ngồi bật dậy, mỉm cười nhìn tôi:

- Tôi nghe hết rồi nhé! Cậu khen tôi, hà hà

- Này! Đang yếu mà cười kinh thế? – Tôi đỏ mặt, quay đi chỗ khác.

- Cậu lo cho tôi à? - Thanh Phong vẫn không chịu bỏ qua cho tôi.

- Cậu mất nhiều máu đến nỗi di căn sang căn bệnh hoang tưởng à?

- Cậu bảo tôi bị hoang tưởng à? To gan nhỉ? – Thanh Phong nghiêng răng – Có ai mà ăn nói với ân nhân của mình như vậy không hả?

Nghe nhắc đến hai chữ “ân nhân”, tôi chợt nhớ ra chuyện Thanh Phong đã vì tôi mà mất nhiều máu đến thế, nên tôi đành thôi không đùa co với cậu ấy nữa. Tôi mỉm cười nhẹ nhàng:

- Thế cho hỏi ân nhân đây cần gì ạ? Tôi sẽ cố hết sức mình để trả ơn cho cậu.

Thanh Phong chợt mỉm cười. Một nụ cười thật... đều:

- Không phải là cố hết sức cậu để trả ơn tôi, mà là cho dù có quá sức cậu cũng phải làm, biết chưa? – Thanh Phong vịn vịn tôi.

- Này, cậu có thấy là cậu quá đáng lắm không? – Tôi bực bội.

- Tôi cứ quá đáng đây, làm gì tôi nào? – Thanh Phong nghênh nghênh – Tôi chỉ cậu nhé, cậu chạy ra đầu con đường này, rồi quẹo phải, rồi quẹo trái, rồi đi thẳng, gặp một người phụ nữ đứng ở góc cây, nói với bà ấy rằng, tôi yêu con gái bà ấy và muốn cưới con gái bà ấy làm vợ, nếu bà ấy đồng ý thì cậu đã trả hết ơn cho tôi rồi đấy!

- Cậu bị điên à? – Tôi ngây ngô hỏi.

- Cậu nói nhiều quá đấy, có đi không thì bảo? – Thanh Phong quát, góm đã yếu như vậy mà có thể quát lớn như thế được à?

Tôi ngơ ngác trong giây lát, tên này dở hơi lại thêm cứ khùng khùng điên điên thế nào ấy. Tôi nhìn nét mặt cười đếu của Thanh Phong mà cúi đầu lẩm bẩm “Tên Thanh Phong này bị điên thật rồi”

- Nè, muốn chết hả gì? Mới nói gì đấy?

- À..không..không.. – Tôi xua xua tay rồi bước vội ra – Được rồi, tôi đi ngay bây giờ.

- Này.... – Thanh Phong gọi với theo.

- Gì?

- Nếu thấy khỏe rồi thì không cần quay lại bệnh viện nữa! Sáng mai tôi xuất viện rồi!

- Ừ biết rồi – Tôi trả lời rồi ngoảnh mặt đi thẳng.

Sao hôm nay tôi thấy mình có một cảm giác khó chịu, rất rất khó chịu. Đã đồng ý làm theo lời của Thanh Phong rồi mà tôi cứ cảm thấy không phục thế nào ấy. Chẳng phải Thanh Phong bảo rằng thích tôi sao? Sao cuối cùng lại kêu tôi làm cái chuyện quái quỷ điên khùng này chứ? Hay là sau khi truyền hết máu, cậu ấy chuyển sang bệnh thiếu năng trí tuệ rồi?

Tôi rất không quang minh chính đại mà suy nghĩ như vậy, rồi cũng rảo bước đi. Quẹo phải rồi quẹo trái rồi rồi lại đi thẳng... ôi trời cái tên Thanh Phong này, chắc tôi phải chết mất thôi.

Gần đến nơi, sao tôi có một cảm giác quen thuộc đến khó tả. Hình như tôi đã từng đi qua đây rồi thì phải? trời bắt đầu sụp tối, tôi sợ hãi nhanh chân làm hết nhiệm vụ của mình, tìm hình bóng một người phụ nữ đứng dưới gốc cây. Cái tên Thanh Phong này có bị khùng không đây? Tự dưng sao lại có người nào mà rảnh rỗi mà đứng dưới gốc cây chứ? Trừ khi người đó cũng bị thiếu năng trí tuệ giống Thanh Phong, hà hà.

Đây rồi, người phụ nữ đang mải mê... dọn dẹp những cái bánh còn lại trong tủ dưới gốc cây. Ôi trời ạ, tôi ước gì mình bị cận thị hoặc mù cũng được, chỉ cần tôi không thể nhìn thấy người phụ nữ đó là ai. Nhưng hơi ôi, ông trời ban cho tôi hai con mắt lành lặn và rất khỏe mạnh, vì thế cho nên, tôi có không muốn nhìn thấy...mẹ tôi cũng không được.

OH MY GOD, tôi đã nói rằng tôi cảm thấy nơi này rất quen mà @_@

- Thanh Phong chết bầm, Thanh Phong chết bầm....

Tôi lẩm bẩm rồi bước vội đến gần mẹ:

- Mẹ! – Tôi lên tiếng.

- Hà Vy, là con sao? Làm mẹ lo quá. Hồi trưa mẹ về mà trong nhà chẳng có ai, mẹ lo lắng quá nhưng không liên lạc với con được, cũng may là có bạn con điện thoại về nhà và nói rằng con đang ở nhà nó học bài. Mẹ bớt lo hơn. Sau này mẹ sẽ để dành tiền mua cho con một chiếc điện thoại di động để có thể liên lạc...

- Mẹ!!!

Tôi không cầm lòng được, ôm chặt mẹ vào lòng:

- Con nhớ mẹ lắm.... con nhớ mẹ lắm....

- Con nhỏ này, lớn đến ngần này mà con nũng nịu với mẹ nữa à?

- Hi hi... - Tôi buông mẹ ra – Để con dọn dẹp tiếp mẹ nhé!

- Ừ!

Người mẹ in sâu trong tâm trí tôi là một người phụ nữ tần tảo, chịu thương chịu khó, vừa làm mẹ vừa làm cha, vừa là trụ cột cho gia đình. Tôi yêu mẹ tôi, yêu bằng tất cả những tình cảm mà tôi có. Có lần mẹ hỏi tôi rằng, nếu sau này có người đòi đổi mẹ để lấy vàng bạc châu báu, con có đồng ý không? Khi ấy tôi chỉ mới lên 10, tuổi thơ tuy non nớt và chưa hiểu sự đời nhưng lúc ấy tôi đã không ngần ngại mà lắc đầu nguây nguẩy, kèm theo là cái giọng nũng nịu của trẻ con “Con yêu mẹ nhất ấy!”

Sang thứ 2, tôi ủ oải xách cặp vào lớp, trên miêng còn ngáp ngáp dài khiến chảy cả nước mắt. Tình hình là cơn đau từ cánh tay vẫn còn tê buốt nên không ngủ được, lại không dám cọ nguẩy vì sợ bị mẹ phát

hiện. Thế nên kết quả là sáng nay tôi dự định sẽ ngủ một giấc thật dài...thật dài...bởi vì hôm nay không có...tiết Địa.

-Trương Hà Vy!!!!

Chưa bước vào đến lớp đã nghe một giọng “ái mộ” gọi tên mình, khỏi phải nói tôi cũng biết cái người mà phát ra giọng nói, à không, phải nói là giọng hét mới đúng. Một giọng hét không đung hàng. Tôi mệt mỏi nhìn Anh Thư:

-Này, mới sáng sớm đã dư thừa calo đến thế à?

-Mày đừng có đánh trống lảng, nói cho tao biết, mày học hành thế nào mà cứ đứng đầu lớp hoài hoài thế hả? – Anh Thư chống nạnh, nhìn tôi đầy sát khí.

-Ồ... này này... - Tôi xua xua tay – Đứng mạnh động, đứng mạnh động... cho tao biết, mày nói thế là thế nào? Tao không hiểu?

-Mày... cái con mắt này, thế mày đã xem kết quả học tập tháng này chưa?

-À.. chưa....

Anh Thư giơ tay định dọa đánh tôi nhưng bỗng dừng tay nó khựng lại, đôi mắt của nó mở to hơn bình thường, đôi môi mấp máy:

-Th...anh...N..am....

Theo phản xạ tôi quay ra phía sau mình, cũng là địa điểm mà đôi mắt Anh Thư ngưng hoạt động. Hình ảnh Thanh Nam xuất hiện trước mặt tôi, gương mặt lạnh băng không kém phần... sát khí. Thanh Nam trừng mắt nhìn bộ dạng ngô nghê của tôi hồi lâu rồi kéo tay tôi:

-Đi theo tôi! Tôi có chuyện muốn nói với cậu!

-Này.. đừng...á....á... đầu....

Không biết tại sao tôi ảm ương hay tại Thanh Nam bị mất trí nhớ tạm thời mà không biết rằng cánh tay mà cậu ấy đang kéo là cánh tay tôi bị thương. Đau quá nên nước mắt tôi cứ ứa ra. Thanh Nam thấy tôi nước mắt ngấn dài nên cũng hiểu ra được vấn đề. Đã thế cái cậu này không biết nói một lời xin lỗi mà... đổi qua cánh tay bên kia của tôi rồi tiếp tục kéo tôi đi như kéo một chiếc vali vậy. Mà nếu tôi được như chiếc vali cũng đỡ, cũng được người ta nhẹ nhàng mà kéo đi, còn đằng này....

-Này.. đứng lại đi, cậu kéo tôi đi đâu đó? Phan Thanh Nam!!!

-Cầm nói nhiều – Thanh Nam lạnh lùng nói.

Và thế, tôi bị lôi đi xềnh xệch khắp trường. Oa oa, như thế thì mắt mặt Hà Vy này quá rồi.

Đến một cái sân rộng không có 1 bóng người, đây là sân cho những người chơi bóng rổ trong trường. Đến lúc này Thanh Nam mới chịu dừng lại.

-Nói cho tôi biết, tại sao cậu không nghỉ ngơi trong bệnh viện mà chạy lung tung như thế hả? – Thanh Nam nhìn tôi đầy bức bối.

-Ồ hay, tôi đi học chứ có phải đi chơi đâu mà cậu nói là chạy lung tung?chính cậu kéo tôi chạy lung tung này giờ đây chứ? – Tôi sùng cổ cãi lại.

-Còn dám cãi bướng nữa à? Vết thương chưa lành mà cứ thích ra ngoài là sao?

-Ai nói cậu là chưa lành? – Tôi vừa biện minh cho hành động của mình vừa đưa đưa cánh tay bị thương ra để chứng tỏ là mình đã lành lặn hẳn.

Thanh Nam đỡ cánh tay tôi lên, bàn tay của cậu ấy chạm vào cánh tay tôi như một luồng điện xẹt qua.

-Đấy, thấy không? – Tôi cười gượng – Đã lành lặn rồi đấy!

-Cậu.... – Thanh Nam nhìn tôi – Nói láo!

-Láo là láo thế nào? Đã lành rồi này, thấy không?

-Không nói nhiều nữa, mau theo tôi vào bệnh viện, nhanh!

-Tôi...tôi không đi! – Tôi bướng.

-Không nói nhiều! tôi bắt đi!

Nói rồi Thanh Nam không thương tiếc mà kéo tôi đi. Tôi ương bướng cố đứng yên một chỗ. Vào trong bệnh viện để làm cái gì trong khi vết thương của tôi đang dần hồi phục? vào để cúng tiền cho bác sĩ à?

-Có đi không? – Thanh Nam trừng mắt.

-Không! – Tôi kiên quyết.

-Vậy thì tôi không dùng lời lẽ với cậu nữa!

Nói rồi tôi bỗng cảm thấy mình như được nhắc bổng lên, đến khi hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì tôi đã nằm gọn trong vòng tay của Thanh Nam rồi. Tôi hốt hoảng:

-Cậu làm cái trò gì vậy hả? Thả tôi ra!

Thanh Nam không thèm đáp trả tôi, gương mặt cậu ấy cứ lạnh băng từ nãy đến giờ. Tôi thở dài:

-Cậu làm ơn để tôi sống yên ổn trong trường này... cậu thả tôi xuống đi!

-Yên tâm đi – Thanh Nam lên tiếng – Xe tôi để ở gần đây, sẽ không ai thấy đâu.

-&^%#@@!#!

Sao anh em nhà họ Phan này rất thích ức hiếp người khác vậy nhỉ?

Vừa đến chiếc xe màu đen bóng loáng nằm ngay trong nhà giữ xe, Thanh Nam quăng tôi xuống cái phịch. Tôi vẫn còn chưa định hình được việc gì đang xảy ra thì chiếc xe đã lăn bánh. Thế là một lần nữa tôi phải bước chân vào cái bệnh viện đó, một lần nữa tôi phải đối diện với cái mùi thuốc sát trùng của bệnh viện và cả một màu trắng xóa rất đáng sợ đó nữa. Oa oa oa tôi khóc không ra nước mắt thật mà...

23. Chương 23

Thế là cả buổi học hôm đó tôi vinh dự được nghỉ học không phép, và sau khi khám xong, ông bác sĩ bảo rằng “Có thể xuất viện” thì lúc ấy Thanh Nam mới nhìn tôi với vẻ mặt của người hối lỗi. Tôi nguyền dài một hơi rồi bực bội bước ra xe.

-Này... này... làm gì thế? Giận tôi thật à? – Thanh Nam chạy theo tôi.

-Hỏi thừa! cậu có biết hôm nay tôi phải làm một bài kiểm tra hay không?

-Nhưng... nhưng ...mà...

-Nhưng nhị gì nữa? – Tôi bực mình.

-Tại...tại...tôi lo cho cậu mà...

Bước chân tôi khựng lại, mặt tôi nóng bừng lên và đỏ gay. Tôi ứ ớ không thể nói thêm được điều gì. Đúng thật là có bực mình thật, nhưng mà sau khi nghe câu nói giết người ấy được phát ra từ một người có vẻ đẹp giết người ấy thì... tôi đã là nạn nhân.

-Hôm nay Thanh Phong cũng xuất viện, cậu đợi anh ấy luôn nhé? – Thanh Nam chần chừ hồi lâu rồi nói.

Ừ, đúng nhỉ? Tôi quên mất là hôm nay Thanh Phong xuất viện. Hôm qua Thanh Phong nói thế cơ mà? Nhắc lại chuyện hôm qua, tôi sực nhớ ra rằng hôm qua Thanh Phong đã giao cho tôi một việc làm rất ư

là điên khùng nhưng cuối cùng tôi chợt nhận ra, việc ấy không điên khùng gì mấy. Không lẽ những lời đó Thanh Phong nói là sự thật? Không lẽ Thanh Phong muốn...muốn cưới tôi?

Ái chà, ông bà ta nói rất đúng “Nhàn cư vi bất thiện”. Hễ tôi “nhàn cư” thì đầu óc lại suy nghĩ lung tung beng. Đúng thật là... Hà Vy à, sao mà có thể tin những gì được phát ra từ cái miệng sát gái kia? Nếu mà tin thì đúng thật mà là một con khờ.

-Có đi không?

Nãy giờ Thanh Nam thấy tôi cứ đứng như trời trồng ở đó, không kiên nhẫn được nên hỏi thúc.

-Ồ tùy cậu, dù sao cũng bỏ mất 1 buổi học cộng với một bài kiểm tra. Tháng này coi như không còn hạng để đứng nữa – Tôi than vãn.

-Yên tâm đi, để tôi nói với cô chủ nhiệm cho cậu được kiểm tra lại. Cậu thật là... đứng đầu lớp hoài mà không chán à? – Thanh Nam trêu.

*__*__*__*__*

- Này này, có thấy ai trong quán bar đó không? – Tôi khều khều Thanh Phong, Thanh Nam đang lái xe cũng ngoái đầu nhìn theo.

- Hạnh Như – Cả hai đều đồng thanh.

Trong quán bar, một cô gái ăn mặt mát mẻ đang mải mê với chai rượu còn sót lại, lảo đảo đứng trước quán bar ngoác ngoác đón taxi. Thanh Nam dừng xe đột ngột, rồi... chạy tiếp.

Ôi trời, cái con người này bị đứt dây thần kinh cảm xúc cũng không cần phải tuyệt tình như vậy chứ.

-Thanh Nam, cậu không cho Hạnh Như đi nhờ được à? – Tôi bức xúc.

-Không liên quan đến tôi, cũng chẳng liên quan đến cậu – Thanh Nam lạnh lùng.

Tôi ngó nghê cái mặt đến nỗi Thanh Phong ngồi cạnh bên cũng phải phì cười.

-Cười cái gì mà cười? không thấy Hạnh Như say xỉn vậy sao? Con gái giờ này mà đi lang thang như vậy nguy hiểm lắm biết không?

-Hà Vy, có khi nào cậu suy nghĩ cho bản thân mình không vậy? – Thanh Nam lạnh lùng nói.

-Tôi....

-Làm sao tôi biết được Hạnh Như có giở thủ đoạn gì nữa hay không? – Thanh Phong tiếp lời.

-Hai người.... dừng xe! – Tôi bức xúc ra lệnh.

-Sao thế? – Thanh Nam ngạc nhiên.

-Tôi bảo dừng xe có nghe không? – Tôi như tức điên lên.

....KÍT....

Chiếc xe dừng lại đột ngột. Tôi bực bội bước xuống xe.

-Hai người về trước đi, lát nữa tôi về sau!

Nói rồi tôi bước lại quán bar ban nãy. Trời đã nhá nhem tối, một mình Hạnh Như ngoài đường như vậy thật không ổn chút nào. Tôi chạy trong vô thức đến gần Hạnh Như, lay lay cậu ấy:

-Này, để tôi đón taxi cho cậu được chứ?

-Mày...mày...mày là con nào? Mày...mày... - Hạnh Như xĩa xối vào mặt tôi, lảo đảo như đứng không vững.

-Tôi là Hà Vy nè! Hạnh Như nhận ra tôi không?

-À thì ra là mày...Hà Vy.. ha ha ...Trương Hà Vy chứ gì? Tao nói ày biết, mày đổi họ đi là vừa, mày phải là.. Giang Hà Vy... ha ha ha..

Tôi ngây người ra trước lời nói của Hạnh Như, thật sự không hiểu cậu ấy đang nói lung tung cái gì. Nhưng tôi cũng vẫy vẫy taxi để đưa Hạnh Như về nhà trước, những chuyện đấy chắc là trong cơn say nên Hạnh Như ăn nói lung tung vậy thôi.

-Lên xe!

Một chiếc xe đen quen thuộc đang lù lù xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngơ ngác nhìn người trong xe, chần chừ một hồi cũng đỡ Hạnh Như vào trong.

-Ha ha ha... Anh Thanh Nam...anh Thanh Nam phải không?

Hạnh Như ngồi gần Thanh Phong, còn tôi thì ngồi phía trên với Thanh Nam. Hạnh Như đã say đến mức đó rồi mà còn nhận ra được người ta nữa à?

-Mấy người đưa tôi đi đâu đó? Đừng... đừng... đừng đưa tôi về nhà... đó không phải là nhà tôi....

-Hạnh Như, em đang nói cái gì vậy hả? – Thanh Phong ngồi kế bên ngạc nhiên hỏi.

-Anh Nam, anh Nam ơi, con Hà Vy, nó cướp mẹ của em, nó cướp ba của em...Anh Nam ơi...

Thanh Nam vừa lái xe vừa nhìn tôi đầy.. ngơ ngác như con nai tơ. Tôi cũng ngơ ngác không kém:

-Tôi không biết Hạnh Như bị sao nữa, này giờ toàn nói những lời linh tinh.

Hạnh Như ngồi sau cứ liên tục ngọa nguậy:

-Hà Vy, mày thắng rồi, mày thắng tao rồi, rốt cuộc mày là tiểu thư quyền quý, còn tao, chỉ là con gái của bà bán bánh lề đường... mày thắng thật rồi...

Tôi ngơ ngác, cả Thanh Nam và Thanh Phong cùng ngơ ngác

CON GHÉT MẸ

-Chắc tại Hạnh Như say quá nên nói sảng vậy mà!

Tôi cố dùng lời lẽ và nụ cười của mình để tránh cái nhìn đầy thắc mắc của 4 con mắt vô duyên kia đang dán chặt vào mình.

-Nhưng mà tại sao Hạnh Như lại nói như vậy chứ? – Thanh Phong thắc mắc - Người ta nói lời nói lúc say rượu là lời nói thật lòng nhất đó.

-Ồ... thế à??

Tôi cũng ngạc nhiên lăm lăm khi Hạnh Như nói toàn những lời lẽ khó hiểu, mà những lời lẽ đó lại có liên quan đến tôi mới chết chứ. Tôi cũng rất muốn đánh cho Hạnh Như tỉnh lại và hỏi xem chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy, tôi rất muốn Hạnh Như giải thích về những gì mà cậu ấy vừa nói. Tại sao lại nói rằng tôi họ Giang? Tại sao lại nói rằng tôi cướp cha mẹ của cậu ấy? Tại sao lại nói rằng tôi là tiểu thư quyền quý? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Đưa Hạnh Như về nhà, cậu ấy đã say mèm, cả người mềm nhũn như cọng bún thiêu. Thanh Nam và Thanh Phong cùng dìu Hạnh Như vào trong nhà.

-Hạnh Như, con về rồi à? Trời ạ, sao lại say mèm thế này?

Dì Ngọc trong nhà vừa mới thấy Hạnh Như bước vào đã lật đật chạy ra, lo lắng hỏi.

-Dạ, tụi con thấy Hạnh Như say rượu ở dọc đường nên đưa cậu ấy về ạ! – Tôi lễ phép nói.

-Cám ơn tụi con nhé! – Dì Ngọc mỉm cười nhìn chúng tôi rồi nói vọng vào nhà – Dì Năm, phụ tôi đưa con Hạnh Như vào phòng.

-Không cần!!!!

Giọng một người đàn ông trong nhà vang lên, tôi đoán chắc là cha của Hạnh Như, cũng chính là ông Quốc Nam – chủ tịch tập đoàn Nhật Long.

-Kìa ông! Con bé đã say xỉn thế này, để cho nó nghỉ ngơi – Dì Ngọc mềm mỏng nói.

-Không có nghỉ ngơi gì hết! con gái con đứa gì mà mới bấy nhiêu tuổi đầu đã tập tành uống rượu, rồi dần dần vác cái bụng bầu về nhà, lúc ấy thì biết thế nào đây hả? – Ông Quốc Nam nghiêm khắc.

-Ông! Có bạn bè con Hạnh Như, ông ăn nói gì kỳ cục vậy?

-Tôi cứ nói đấy! Bà lúc nào cũng nuông chiều con bé, rồi sau này nó được nước lấn tới cho bà hay.

-Kìa ông....

Tôi, Thanh Nam và Thanh Phong chỉ biết im lặng nhìn nhau. Tôi không ngờ rằng gia đình Hạnh Như lại có gia giáo như vậy, nhất là ông Quốc Nam, nhìn ông ấy thành đạt là thế, ấy thế mà nghiêm khắc với con cái thì không ai bằng.

-Tôi đã nói rồi, 1 lần nữa thôi mà thấy con Hạnh Như như thế này, tôi sẽ từ nó luôn!

Nói rồi ông Quốc Nam bực mình bước vào trong nhà.

-Mẹ...mẹ...ổng mới nói gì vậy? ổng muốn từ con hả? ha ha ha mắc cười quá – Hạnh Như ngoa nguẩy – Vốn dĩ con có phải là con ruột của ổng đâu mà...

-Hạnh Như!!! – Di Ngọc quát lớn.

-Con...đi ngủ...

Nói rồi Hạnh Như lảo đảo bước vào phòng mình.

-Trời ạ, chồng với con, chắc tôi chết mất thôi! – Di Ngọc ngồi xuống ghế, xoa xoa hai bên thái dương.

-Dì... không có gì đâu dì ạ, chắc Hạnh Như say quá nên nói bừa đây mà – Thanh Nam an ủi dì Ngọc.

-Không! Không phải nói bừa đâu con à! – Di Ngọc chột nhìn qua tôi – Hà Vy, dì có chuyện muốn nói với con.

Tôi tròn mắt nhìn dì Ngọc, nhìn sang Thanh Phong và Thanh Nam, linh cảm như có chuyện gì đó chẳng lành sắp xảy ra.

Dì Ngọc bước vào trong phòng, tôi chần chờ 1 lúc rồi cũng lặng lẽ theo sau.

Bước vào phòng của dì, dì Ngọc nén tiếng thở dài:

-Con nói cho dì biết, lúc trước con được sinh ra ở đâu?

-Dạ...để con nhớ lại đã...

Tôi cố nhớ lại xem mình đã được sinh ra ở đâu, chuyện này đã xảy ra lâu lắm rồi nên tôi không nhớ rõ cho lắm, hình như là...

-Là bệnh viện Từ Dũ phải không? – Di Ngọc lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-Dạ... đúng đúng dì ạ... nhưng mà, sao dì lại biết? – Tôi ngây ngô.

-Lúc trước dì cũng sinh con Hạnh Như ở đó.

-Vậy à?

-Đúng vậy, có một điều chắc con chưa biết. Hôm con ở bệnh viện khi dì thấy sợi dây chuyền đó của con, dì có chút ngạc nhiên, nhưng hôm nay, dì đã tìm lại bệnh viện đó, tìm lại cô y tá đã đỡ đẻ cho dì, thì dì đã biết 1 chuyện....

-Là chuyện gì vậy dì?

-Lúc ấy, dì và bà Nguyễn Mai Hương, tức là mẹ của con, đã ở chung 1 phòng. Hai đứa bé chào đời cách nhau có vài phút. Lúc ấy, vì Hạnh Như bầm sinh đã mắc bệnh tim nên chính bà Mai Hương đã hết nước năn nỉ ỉ ôi cô y tá hay tráo đổi 2 đứa bé. Cô y tá ấy kể rằng, lúc ấy bà Mai Hương đã khóc gần như sưng húp cả mắt, gia đình bà Mai Hương nghèo, lại vừa mới chịu tang ông nhà, nên với tình trạng bệnh tim bầm sinh của Hạnh Như, bà không thể nào lo nổi. Vì thế...

-Vì thế, cô y tá đã tráo đổi con với Hạnh Như? Vì thế con không phải là con ruột của mẹ mình?

-Đúng vậy.

Dì Ngọc chậm rãi nói. Tôi cứ đứng yên đấy như người chết rồi. Thì ra những gì Hạnh Như nói là sự thật, thì ra Hạnh Như không hề nói sảng nói bừa, thì ra...

-Nếu nói như vậy... con là con ruột của dì? – Tôi như không tin vào tai mình.

-Đúng vậy.... – Dì Ngọc buồn bã nói.

-Không! Không!không thể nào!!!! – Tôi nói gần như hét lên – Không thể thế được, chẳng lẽ, mẹ con đã lừa con suốt 16 năm qua sao???

-.....

-Con không tin đâu,chắc chắn có sự hiểu lầm ở đây!

-Hà Vy à, con nghe mẹ nói...

-Không, con không muốn nghe, con không muốn nghe!!!!!!

Nói rồi tôi bịt chặt hai tai, như người vô thức tôi chạy ngay ra ngoài. Nước mắt tôi cứ thế, lăn chả rơi...

-Hà Vy!Hà Vy!

Có tiếng gọi với theo, nhưng tai tôi như ù đi, không nghe được gì cả. Tôi cứ thế, mãi miết chạy. Bây giờ tôi chỉ muốn gặp mẹ, tôi chỉ muốn hỏi rõ mẹ mình rằng, chuyện này là như thế nào? chẳng lẽ mẹ đã lừa dối tôi suốt 16 năm qua? Chẳng lẽ...

Bỗng dưng, tôi có cảm giác như mình bị vấp một cục đá mà ngã ngay xuống đất, cứ tưởng mình sẽ bị đập mặt ngay lúc đó, không ngờ lúc ấy có một bàn tay đỡ cho tôi không bị ngã.

-Hà Vy! Chạy đi đâu mà vội vàng thế hả?

Tôi ngơ ngác nhìn người con trai trước mặt mình, mắt tôi như mờ đi, tai tôi như không nghe được gì nữa, nước mắt tôi cứ lăn chả rơi, tôi cứ khóc, khóc ngon lành.

Bỗng, có 1 vòng tay ôm chặt lấy tôi, một hơi ấm lan tỏa khắp người tôi. Tôi ngơ ngác định đẩy người đó ra nhưng dường như tôi ốm yếu quá, không thể kháng cự lại vòng tay ấm áp mãnh liệt đó.

-Hà Vy, nói cho tôi biết, có chuyện gì vậy?

-Hức...hức... - Tôi khóc thét lên – Tôi buồn quá, buồn quá...

Thanh Nam buông tôi ra, hai tay còn giữ hai vai tôi, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi...sợ hãi đến nỗi khóc to hơn.

-Có chuyện gì thì nói cho tôi biết được không? Cậu đừng khóc như thế nữa, tôi đau lòng lắm...

-Thanh Nam...cậu....

-Đừng nói gì nữa hết – Thanh Nam đưa một ngón tay lên che miệng tôi – Hãy để tôi được làm bờ vai cho cậu mỗi khi cậu gặp chuyện gì đau buồn, có được không?

-Thanh Nam...

Một vòng tay nữa ôm chặt lấy tôi. Tim tôi như ngừng đập trong giây phút ấy, tay chân tôi như rời ra, không phản kháng được gì nữa.

Tôi không biết rằng, ở một góc tối gần đó, có người đã chứng kiến tất cả. Ngay sau lúc ấy, người đó đã biến mất.... có phải chỉ là biến mất trong chốc lát hay mãi mãi người ấy đã biến mất khỏi cuộc đời tôi?

*__*__*__*__*__*

Tôi và mẹ, hai người đang nói chuyện rất nghiêm túc. Nghiêm túc về chuyện 16 năm về trước. Mẹ chần chừ hồi lâu, rồi chậm rãi nói:

-Đó là sự thật con à, mẹ không ngờ..mẹ chỉ có thể giấu chuyện đó chỉ vỏn vẹn 16 năm.

-Mẹ! mẹ nói thật chứ? – Tôi như không tin vào tai mình – Mẹ làm ơn nói cho con biết, con là con ruột của mẹ, mẹ nói đi!!!! – Tôi nói gần như hét lên.

-Hà Vy à, con nghe mẹ nói, mẹ có lỗi với con, nếu không phải tại mẹ, bây giờ con đã là tiểu thư độc nhất của tập đoàn Nhật Long chứ không phải là con bé bán bánh ngoài lề đường đâu. Mẹ xin lỗi...

Tai tôi như ù đi, vậy là những gì tôi không mong muốn lại diễn ra thật nhanh chóng như thế. Tôi lại khóc...

-Lúc mới sinh Hạnh Như ra, mẹ như chết lặng khi biết con bé bị bệnh tim bẩm sinh. Mẹ đã khóc hết nước mắt thế nhưng ông trời không cho phép mẹ có được cuộc sống êm ả như bao người phụ nữ khác. Con biết không, khi ấy ba con mới qua đời được 2 tuần, nhà mình khi ấy nghèo rớt mồng tơi thì làm sao có thể có tiền chạy chữa cho đứa con bị bệnh tim bẩm sinh như thế chứ? mẹ xót lắm, xót khi phải vứt bỏ đứa con mà mẹ rút ruột đẻ ra. Nhưng tất cả vì mẹ nghĩ cho Hạnh Như, cho tương lai của con bé thôi con à, được sinh ra trong một gia đình giàu có như thế cũng có thể cứu sống được con bé...

-Vậy....mẹ nói đi, sao mẹ lại lừa con suốt 16 năm qua? – Tôi khóc nức lên.

-Hà Vy, tuy con không phải con ruột của mẹ, nhưng từ lâu mẹ đã xem con như con ruột của mình rồi. Mẹ không nói bởi vì mẹ không muốn khi con biết được cha mẹ ruột của mình rồi,con sẽ bỏ mẹ mà đi. Mẹ sợ lắm... mẹ sợ ngày đó đến lắm... nhưng mà... hôm nay có lẽ là ngày mà mẹ sợ nhất trong đời. Gia đình bên đó rất có thiện cảm với con, con hãy quay về đó đi, con sẽ được sống hạnh phúc, con sẽ được ăn ngon mặc đẹp, con sẽ không phải học một buổi mà buồn gánh bán bưng một buổi,con sẽ không phải bị bạn bè trêu chọc nữa....

-Mẹ!!!!!! – Tôi hét lên, nước mắt cứ không ngừng rơi – Mẹ đừng nói nữa, con...con...con ghét mẹ!!!!

24. Chương 24

Nằm miên man trên giường, tôi không tài nào chợp mắt được. Hết hình ảnh dì Ngọc hiện lên lại đến hình ảnh Hạnh Như đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thù hận. Hết lời nói của mẹ tôi khuyên tôi nên về lại gia đình đó lại đến lời nói đầy trách móc mà oán hận của Hạnh Như. Hết cử chỉ ân cần triu mến của dì Ngọc lại đến những lời lẽ yêu thương đầy tình cảm của mẹ mình. Tất cả hiện lên trong tôi... rõ mồn một... hề cứ nhăm nhăm thì y như rằng hình ảnh của những con người đó hiện lên rõ nét. Thực tế tôi chưa thích ứng được lắm với những chuyện mà tôi mới được nghe. Thực tế tôi chưa có đủ can đảm và sức chịu đựng của một siêu nhân để có thể đón nhận cái sự thật phũ phàng đó. Tôi phải làm sao đây? Làm sao khi người mẹ tàn tảo vất vả suốt 16 năm qua nuôi tôi khôn lớn giờ đây lại chẳng có tí quan hệ máu mủ ruột rà gì với tôi cả? Làm sao khi một người phụ nữ không quen không biết tự dưng dùng một cái, xưng “mẹ - con” với tôi? Tôi không thích ứng được, thật sự tôi không thích ứng được với cái sự thật đó. Tôi có nên trở về gia đình bên ấy? Gia đình ấy có người cha nghiêm khắc, có người mẹ dịu hiền, có cả một không gian rộng lớn và nghiêm nhiên tôi sẽ trở thành tiểu thư độc nhất của tập đoàn Nhật Long? Tôi có nên rời bỏ gia đình này? Một gai đình thiếu thốn mọi thứ, cả vật chất lẫn tinh thần? Tôi có nên rời bỏ người mẹ hiền bao năm đã chăm chút cho tôi từng miếng cơm giấc ngủ? Tôi có nên rời bỏ cái nơi quen thuộc này để trở về địa vị mà vốn dĩ thuộc về tôi? Mà nếu tôi trở về bên đó thì sao? Hạnh Như sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt tia lửa đạn, Hạnh Như sẽ không chịu thừa nhận mình là con gái của một bà bán bánh ngoài lề đường, rong ruổi trên từng con hẻm. Bởi vì Hạnh Như đã quen lắm với địa vị là tiểu thư con nhà giàu, quen lắm với cuộc sống đầy kẻ hầu người hạ. Thế nên Hạnh Như cũng sẽ như tôi, sẽ không tài nào thích ứng được với cuộc sống mà hoàn toàn trái ngược với cuộc sống 16 năm qua của mình.

Miên man trong dòng suy nghĩ, mắt tôi đã sụp xuống lúc nào không hay. Và giấc ngủ cũng đến bên tôi một cách nhanh chóng.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

Những tia nắng ban mai chiếu thẳng vào chiếc giường yêu quý của tôi. Tôi lờ mờ mở mắt. Đã bước sang một ngày mới, một ngày mới với biết bao niềm vui mới. Tôi phải vui lên, tôi phải sống thật tốt với chính

mình, phải sống sao ọi người không nhìn tôi bằng đôi mắt thương hại và đầy cảm thông. Tôi khẽ mỉm cười rồi bất chợt nhìn sang bên cạnh mình...

Bên cạnh tôi là một người phụ nữ với chân mày rậm, sống mũi cao, đôi mắt hai mí sụp xuống. Tôi đoán chắc rằng, lúc còn tuổi thanh xuân, mẹ tôi ắt hẳn rất xinh đẹp, những đường nét trên gương mặt đã cho tôi biết được điều đó. Chợt nhớ lại câu nói mà lúc Thanh Phong gặp mẹ tôi rất thành thật thẳng thừng “Người ta nói, vẻ đẹp là do di truyền, nhưng nhìn bác và Hà Vy, cháu nghĩ chắc có thể Hà Vy bị... đột biến bác nhỉ?”. Rất có thể lúc ấy Thanh Phong nói đúng sự thật. Tại sao từ trước đến giờ tôi lại không nhận ra điều đó chứ? Rằng mẹ tôi và tôi khác nhau một trời một vực? Rằng tôi rất có thể là một đứa con rơi con rớt?

Tất nhiên sự thật không đủ phủ phàng và ông trời không nỡ nhấn tâm ban cho tôi cái thân phận là con rơi con rớt, nhưng cũng đủ giết chết tôi vì cái quan hệ treó ngoe dây mơ rễ má mà tôi không thể lường trước được.

Tôi cố lắc lắc đầu để không phải suy nghĩ lung tung. Cuộc đời mà, cái gì đến thì nhất định sẽ đến cho dù mình không muốn nó xảy ra. Tôi thôi không nghĩ đến chuyện đó nữa, cũng thôi không quan tâm đến những chuyện sắp xảy ra, tôi chỉ cần sống tốt cho hiện tại, thế là được.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Vác cặp vào lớp, trên miệng tôi ngân lên câu hát yêu đời. Bất gặp tôi đang tung bừng sức sống, Anh Thư đã thừa cơ hội đó mà lấn tới:

-Hà Vy! Hà Vy! Mà biết chuyện gì chưa? Hai hoàng tử lớp mình sẽ không đi du học nữa!

-Ồ...thế...à....

-Này, trả lời gì mà cộc lốc vậy hả? – Anh Thư chống nạnh hai tay, ra chiều như đàn anh đàn chị.

Ấy ấy, vậy Anh Thư tí tí muốn tôi phải trả lời như thế nào đây? Trả lời rằng “Tao biết chuyện này lâu rồi!”? hay là “Hai người họ không đi du học là vì cứu tao đấy!”? Tất nhiên, dù tôi có khờ cách mấy, phản ứng chậm chạp cách mấy, cũng không ngu ngốc đến nỗi phát ra những lời nói đó. Vì tôi hiểu Anh Thư như đi guốc trong bụng nó vậy, thế nào khi tôi nói ra cái sự thật đó thì Anh Thư cũng sẽ bầm tôi như bầm tương bầm tỏi rồi sau đó không thương tình mà ném tôi vào chảo dầu đang sôi nên ừng ực. Nghĩ đến đó tôi nuốt nước bọt ừng ực mà tươi cười với Anh Thư:

-Vậy sao mà mày biết chuyện đó?

-Tao nghe nói đầu tại hai anh ý ra tay nghĩa hiệp, cứu người qua đường nên mới bỏ lỡ chuyến bay – Anh Thư say sưa kể lể.

-Ồ... thế...à....

Tôi cố kéo dài giọng ra nhất có thể để không phải té ngã vì câu nói vô tư của nhỏ bạn thân. Nó đâu biết rằng “người qua đường” mà nó nói chính là nhỏ bạn thân thiết của nó từ cái thời cời trần tắm mưa, là con nhỏ mặt dày đang đứng trước mặt nó đây này. Anh Thư dường như không hiểu được suy nghĩ của tôi nên vô tư mà nói tiếp:

-Nghe nói đầu Thanh Phong đã truyền hết cả máu của mình cho người đó. Mà tao thật không hiểu, chỉ là người qua đường thôi mà sao Thanh Phong lại có thể nghĩ hiệp đến như thế? Trước giờ Thanh Phong có làm được việc gì nổi bật ngoài gây phiền phức cho người khác đâu?

-Ồ... tao cũng nghĩ vậy!

Tôi ờ à cho qua chuyện rồi lạng lẽ lấy bài ra ôn. Còn một tuần nữa thi học kỳ, kết quả thi sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự kiện tách lớp mà Anh Thư đã từng nói cho tôi biết. Nhà trường sẽ chọn những học sinh “ưu tú” đếm ngược danh sách và ném một cách thân thương sang lớp 10A10, mà người ta dự định rằng sẽ đặt tên cho lớp ấy là...lớp lựa. Tôi không học tẹt đến nỗi lo lắng đến mất ăn mất ngủ vì việc chuyển lớp, nhưng mà... có một người khiến tôi mất ăn mất ngủ không kém. Với học lực và hạnh kiểm hiện giờ của cậu ấy, để không bị chuyển lớp là chuyện khó hơn cả việc lên trời mà châu thượng đế nữa là.

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp, tiếng guốc lộp cộp của cô Ngân cũng vang lên “êm tai” ngay sau đó. Quái, hôm nay cô vào lớp đúng giờ nhỉ? Tôi còn đang thắc mắc thì ở đâu Huyền Trân lù lù chạy một mạch vào lớp. Đầu óc tôi tam thời chưa thích ứng được với chuyện cô Ngân đúng giờ một cách đột ngột thì lại tiếp tục bị đứt mấy dây thần kinh não khi thấy sự xuất hiện của Huyền Trân. Cảm giác giờ đây trong tôi là sao đây? Sợ? đúng, tôi rất sợ, nhìn thấy Huyền Trân là tôi nhớ ngay đến vết thương chí mạng nơi cánh tay. Nhìn thấy Huyền Trân là tôi nhớ ngay đến con dao cứ lăm le vào mặt tôi và có thể khiến mặt tôi rách bất cứ lúc nào. Tôi vội nuốt nước bọt và kiềm nén nỗi sợ hãi vào trong bụng, cầu mong cho gió vào bụng để có thể chèn ép hiện tượng ruột gan tôi đang lộn tùng phèo lên vì sợ hãi.

-Ừa, con Huyền Trân nghỉ học mấy ngày nay rồi mà? Tính đâu nó nghỉ luôn để lấy chồng rồi chứ? – Anh Thư thắc mắc.

Quái lạ, sao những gì mà Anh Thư thắc mắc hôm nay rất rất cần câu trả lời mà nhỏ bạn thân của nó là tôi đây lại biết tất tần tạt tuốt tuốt câu trả lời từ A đến Z vậy nhỉ?

-E hèm! – Cô Ngân vừa ngồi xuống ghế vừa nhìn cả lớp 1 lượt – Cô thông báo với cả lớp, lớp mình sẽ bị tách và một thông tin mới nữa, những “học sinh ưu tú” của lớp được hiểu theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng đều sẽ “được” tách lớp.

-Hả? gì vậy cô? Là sao vậy cô?

Cả lớp nháo nhào.

-Lớp 10A2 sẽ không là lớp chọn nữa, theo quy định mới của nhà trường, một khối chỉ có 1 lớp chọn, mà lớp chọn sẽ là lớp 10A7, vì thế cho nên, lớp 10A2 của chúng ta sẽ chỉ để lại những học sinh thuộc lực học khá, những bạn nào học đạt thành tích giỏi sẽ được qua lớp chọn là 10A7, còn những bạn nào “đạt” thành tích trung bình sẽ được chuyển qua “lớp lựa” là 10A10.

Cả lớp bàng hoàng, dường như không ai kịp thời thích ứng với tin tức nóng hổi này từ cô Ngân. Cả Anh Thư và tôi nhìn nhau bằng ánh mắt đầy lo sợ. Nhìn xuống phía cuối lớp, chỗ ngồi của Thanh Phong trống trơn, còn mỗi Thanh Nam ngồi đó với gương mặt đờ đờ sát khí lại không hề có bất kỳ phản ứng nào với lời phán rùng rợn của cô Ngân. Hay là.. Thanh Nam là động vật máu lạnh nhỉ? Suy nghĩ ấy rất không chính chắn thoáng qua trong đầu tôi, tôi khẽ rùng mình. Đây có phải là người đã từng ôm tôi vào lòng không? Đây có phải là người đã nói rằng “cho tôi bờ vai để tôi tựa vào”? sao mà tôi cảm thấy... những gì hôm qua tôi cảm nhận được chỉ là... ảo giác thôi vậy nhỉ?

-Hà Vy! Lên giải cho tôi bài này!

Thầy Toán bất ngờ kéo tôi quay về hiện tại khi tâm hồn tôi đang treo ngược cành cây hướng về cái nơi có dì Ngọc, ông Quốc Nam và Hạnh Như. Tôi lúng búng đứng bật dậy:

-Dạ... thầy kêu em ạ?

-Chứ em có người chị nào trùng tên à? – Thầy Toán ngắt ngang.

Tôi lung tung nhìn sang Anh Thư như cầu cứu. Con nhỏ chỉ chỉ ngay bài 45. Tôi nhìn sơ sơ qua đề bài rồi lục đục lên bảng. Bài toán không quá khó, chỉ hơi dài mà thôi. Dạng toán này tôi đã được học trước nên không có phần lúng túng gì là mấy. Khi viết xong chữ cuối cùng, tôi mệt mỏi trở về chỗ ngồi mà không để ý đến thầy Toán đang mắt chữ O mồm chữ A đang nhìn mình.

-Hà Vy!

-.....

-Hà Vy!!!!

Thầy Toán không nhẫn nại được, hét lớn.

-Dạ! -Tôi hốt hoảng quay lại – Thầy gọi em?

-Vậy chứ tôi gọi ma chắc?

Cả lớp được dịp phá lên cười, tôi đỏ mặt cúi đầu xấu hổ.

-Đầu óc em cứ để đâu đâu vậy hả? – Thầy cú vào đầu tôi – Dạng toán này tôi chỉ mới giảng qua 1 lần, lúc ấy em cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, sao em có thể làm nhanh đến thế?

-Dạ..

-Thôi....thôi vào chỗ ngồi! Em cứ ở đó “Dạ..dạ” làm mất thời gian của thầy quá!

-Dạ...

Tôi lững thững quay về chỗ ngồi. Khẽ liếc nhìn xuống chiếc bàn cuối lớp, Thanh Nam đang mải mê làm bài còn chỗ ngồi Thanh Phong vẫn cứ trống trơn. Không biết tên Thanh Phong này lại nổi cơn điên gì mà lại nghỉ học đột ngột như thế. Tôi khẽ thở dài...

-Hà Vy! Hà Vy! Hà Vy!

-Dạ!

Tôi hoảng hốt quay lên nhìn thầy, bắt gặp ánh mắt đầy ngạc nhiên của thầy và gần 40 cặp mắt đổ dồn về phía tôi.

-Co...có...có gì không thầy? – Tôi lúng túng.

-Thầy gọi em cả trăm tiếng mà chẳng nhét vào lỗ tai em được tí nào à? – Thầy Toán thở dài nhìn tôi – Sĩ số lớp hôm nay bao nhiêu?

-Dạ... dạ... để em đếm ạ!

Cả lớp cười ồ lên. Tôi lại xấu hổ đến mức ước gì mặt đất có thể nứt ra ngay lúc này để tôi có thể kịp thời mà nhảy xuống. Thật ra hôm nay đầu óc tôi thế nào ấy. Cứ như thường ngày tôi đã kiểm tra sĩ số hồi đầu giờ rồi, hôm nay không biết dây thần kinh nào chạm mạch hay nổi nhảm với nhau mà khiến tôi quên bồng mất chuyện đó.

-Thôi em về chỗ đi, lát kiểm tra sĩ số xong rồi báo cho tôi!

Thầy Toán lên tiếng để giải cứu cho tôi rồi tiếp tục bài giảng của mình.

Về đến chỗ ngồi, đầu óc tôi lại cứ liên tưởng đến sự trống trơn của chiếc bàn cuối lớp. Thật ra hôm nay Thanh Phong bị sao vậy? Tại sao Thanh Phong không đi học? có khi nào bị.. xe đụng không? Ôi trời, nghĩ đến cảnh Thanh Phong nằm giữa đường máu me lênh láng, tôi chột rùng mình, cố lắc lắc để không phải suy nghĩ lung tung, tự trấn an mình “không sao không sao đâu, chỉ là do hần lười biếng nên nằm lì ở nhà thôi”

Đột ngột ở ngoài cửa lớp, một vật thể đen lù lù từ từ xuất hiện, quần áo ướt sũng, đến cả đầu tóc cũng ướt theo. Cả lớp nháo nhào, thầy Toán cũng không giữ được bình tĩnh. Riêng tôi cứ run lập cập vì tưởng rằng đó là... ma!

-Em là ai? Sao lại lang thang ở đây? Em học lớp nào?

“Vật thể đen” đó lảo đảo bước lớp. Trông bộ dạng cứ như người say xỉn, ngoài đường đang mưa to, đừng nói rằng tên điên này vừa mới đội nắng đội mưa vào đây nhé! Cả lớp nháo nhào hẳn lên, dường như Anh Thư phát hiện được điều gì đó, nó la toáng lên:

-Là Thanh Phong, Thanh Phong đó!

Cả lớp um sùm hẳn lên. Riêng tôi cứ cảm thấy như mình đang lâm vào tình trạng chết lâm sàng, cả người cứng đờ như bị ai điểm huyết vậy. Thanh Phong lảo đảo bước đến bàn tôi khiến ai nấy cũng bàng hoàng.

-Thanh Phong, đi đâu vậy?

-Thanh Phong say rồi, lại dầm mưa vào tận đây là gì không biết?

-Thanh Phong ơi, để mình đưa cậu về nhé...

-.....

-.....

-.....

Thanh Phong mặc kệ những tiếng gọi í ới đó, cậu ấy bước đến bàn tôi, rồi rất thô bạo mà nắm cổ tay tôi kéo tôi đi. Cả lớp náo nhiệt như cái chợ, toàn thể gần 40 thần dân trong lớp 10A2 dường như rất lấy làm bất bình trước hành động của Thanh Phong. Ngay cả tôi cũng muốn đứng tim vì hành động rất ư kỳ quặc này của cậu ấy.

-Cậu kéo tôi đi đâu đó hả? – Tôi cố giựt tay mình lại.

Thanh Phong vẫn không nói không rằng hằm hằm hổ hổ đằng đằng sát khí mà thô bạo kéo tôi đi. Tôi cố giựt lại nhưng không được nữa rồi, Thanh Phong mạnh quá, tôi không thể nào cưỡng lại được. Đang hoảng sợ suýt phát khóc thì đột nhiên có một cánh tay giữ tôi lại, tôi quay ra sau, là Thanh Nam.

Thế là cả lớp được dịp chứng kiến cái cảnh hay ho này, cả thầy Toán cũng sững sờ ngạc nhiên nhìn 3 đứa tôi như 3 vật thể lạ từ trên trời rơi xuống vậy.

-Bỏ cậu ấy ra! – Thanh Nam lạnh lùng nói.

-Phan Thanh Nam, mày buông Hà Vy ra, chuyện này không liên quan đến mày! – Thanh Phong phát ra câu nói đầu tiên, dư âm còn văng vẳng lại mùi...thuốc súng.

-Một lần nữa tôi bảo anh bỏ tay Hà Vy ra – Thanh Nam nói như hét lên.

-Tao có chuyện muốn nói với Hà Vy! – Thanh Phong gần giọng – Và chuyện này chẳng liên quan gì đến mày cả!

Trời ạ, có ai chứng kiến được cái cảnh hay ho như phim Hàn Quốc này không? Hai anh em “tàn sát” nhau chỉ vì một cô gái. Thường thì cô gái đó sẽ có cảm giác chất ngất, sung sướng thì tôi lại cảm thấy mình như sắp bị đứt lìa ra làm hai vụn. Hai bên tay tôi bị hai lực sĩ dùng hết sức lực của mình để mà giữ tôi lại. Tôi nói như muốn khóc:

-Hai cậu làm ơn thả tôi ra được không? Hai tay tôi sắp đứt lìa rồi đây này...

Kết quả là câu nói của tôi rất có trọng lượng và rất có hiệu quả, chưa đầy 2 giây cả hai tay tôi đều được thả lỏng, tôi suýt soa nhìn bàn tay của mình đau điếng mà như muốn bật khóc.

-Tôi xin lỗi – Cả hai đều đồng thanh.

-Không..không...sao...

Tôi áp úng rồi giương mắt éch nhìn khắp cả lớp. Và sự thật thì cả lớp nhìn tôi, à không, là nhìn ba chúng tôi không chớp mắt. Có cả máy ảnh lẫn camera đang nhắm thẳng vào 3 nhân vật chính đang làm xáo trộn tôn ti trật tự trong lớp. tôi ngượng đỏ cả mặt rồi nói với hai người họ:

-Có gì thì ra ngoài nói chuyện, được không?

-Không! Tôi muốn nói ngay bây giờ! – Thanh Phong bạo lực nói.

-Vậy thì cậu nói đi, vừa nãy cậu bảo tôi ra ngoài cho bằng được, bây giờ cậu lại bảo rằng muốn nói ngay bây giờ, cậu say quá nên nói sáng à?

-Hồi nãy vốn dĩ tôi định nói chuyện riêng với cậu, còn bây giờ có thằng Nam, cả lớp và thầy Toán ở đây, tôi muốn tuyên bố một chuyện.

-Hả?? – Tôi trở to đôi mắt.

-Vậy anh nói đi! – Thanh Nam lạnh lùng lên tiếng.

-Tôi muốn tuyên bố rằng, tôi yêu Hà Vy!

Từng câu từng chữ phát ra nhanh chóng khiến tôi như chết đứng. Cả lớp ồ lên đầy ngạc nhiên và... oán hận. Tôi như chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì đầu óc tiếp tục căng ra vì câu nói tiếp theo của Thanh Nam:

-Tôi cũng vậy!

Ồi mẹ ơi, con muốn tự tử cho xong cuộc đời, còn hơn là chịu phải ánh mắt đầy tia lửa đạn của hầu hết 23 nữ sinh trong lớp. Thanh Phong và cả Thanh Nam, sao chẳng ai chịu để tôi yên ổn thế này? Tại sao vậy?

25. Chương 25

THẦN CHẾT RÌNH RẬP

Khi đầu óc tôi còn chưa kịp thời thích ứng được với những chuyện lạ lùng từ trên trời rơi xuống kia thì bỗng dưng cả lớp lại được dịp nháo nhào. Theo như 1 phản xạ tự nhiên, tự đưa đôi mắt về phía cửa lớp – nơi mà toàn thể thần dân trong lớp 10A2 đang tập trung hết 80 con mắt vào đó. Tình hình là ngoài cửa lớp có 1 đám người, lực lượng hùng hậu không khác gì so với tiểu đoàn, đang nói gì đó với thầy Toán, tình hình là thầy Toán trở đôi mắt ngạc nhiên nhìn tôi khi tôi còn ngây ngô chưa hiểu mô tê gì, tình hình là tôi bị những ánh mắt sấm soi chứa đầy tia lửa đạn đang nhiệt tình mà bắn vào mình. Và tình hình là...

-Hà Vy, có người cần gặp!

Thầy Toán bước vào lớp với vẻ mặt bình thản như chưa từng bình thản hơn. Cả Thanh Phong lẫn Thanh Nam đều rất ngạc nhiên khi thấy từ trên trời rơi xuống 1 cả một “tiểu đoàn” rồi bảo rằng muốn gặp tôi. Tôi cũng rất lấy làm ngạc nhiên lắm, nhưng một suy nghĩ rất không đáng hoàng hiện lên trong đầu tôi, chỉ có việc ra ngoài gặp họ thì tôi mới có thể thoát khỏi cái tình cảnh “tiến thoái lưỡng nan” này, chỉ có việc thoát ra khỏi chỗ này mới có thể để hai người này buông tha cho tôi. Nghĩ đến đây, tôi vội “Dạ” 1 tiếng rồi lừ lừ bước ra khỏi lớp. Ồi Hà Vy ơi, may thông minh quá đi mất!

Bước ra khỏi cửa lớp, nhìn đám người tai to mắt lớn kia, tôi khê rùng mình 1 cái, cách họ nhìn tôi không mấy thân thiện cho lắm. Tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ và hồi hộp, đám người này tôi không hề quen biết họ, và tôi nghĩ họ cũng chẳng hề quen biết tôi. Vậy cần gì phải nói chuyện với người mà mình không quen biết mà họ cũng chẳng hề có thiện cảm gì với mình? Nghĩ thế là tôi định chuẩn vào trong lớp, nhưng...

-Cô có phải là cô Hà Vy không ạ?

Tôi đang định bước đi thì bỗng dưng sức mạnh của câu nói đó có một tác động rất lớn đến chân tôi, khiến tôi phải đứng sững lại, quay mặt qua, một thanh niên cao lớn, mặt mũi trông cũng sáng sủa (không biết tôi có sủa không

—
) đang hỏi tôi 1 cách cung kính.

Tôi sợ hãi gật đầu.

-Thưa cô Hà Vy, ông chủ có lệnh bảo chúng tôi phải đưa cô Hà Vy về nhà! – Tên đó tiếp tục cung kính, điệu bộ vô cùng lễ phép.

-Ông...ông... chủ... hả?

Tôi lắp bắp không thành tiếng, chân tay cứ run như cây sậy, chắc trên mặt tôi cũng đang toát mồ hôi hột đây này. Một linh cảm không lành hiện lên trong đầu tôi, với một đám người mà từ trước đến nay tôi chưa từng gặp mặt, với 1 “ông chủ” mà không quen biết gì. Tự dưng dưng 1 cái, “ông chủ” bảo “đám người” này phải đưa tôi về nhà. Thử hỏi ai trong trường hợp của tôi mà không toát mồ hôi hột không?

-Dạ thưa cô Hà Vy! Mời cô lên xe ạ!

Tôi khê rùng mình 1 cái, sao những tên này lại lễ phép với tôi quá vậy? Có khi nào họ đang dụ dỗ tôi vào một đường dây gì gì đó không? Tôi sợ hãi lắp bắp:

-Mấy anh có nhầm không vậy? Tôi không quen mấy anh... cũng không biết ông chủ của mấy anh là ai...

-Thưa cô Hà Vy, ông chủ của chúng tôi chính là ông Quốc Nam – chủ tịch tập đoàn Nhật Long ạ!

Khi tôi còn chờ người ra đó vì không hiểu sự tình là thế nào thì tên đó tiếp tục:

-Mời cô Hà Vy lên xe ạ!

-Nhưng....nhưng...mà... tôi...tôi không quen ông chủ của mấy anh...

-Thưa cô, chúng tôi chỉ thi hành nhiệm vụ thôi ạ, mời cô lên xe!

-Tôi...tôi..không đi!

Tôi sợ hãi lùi ra sau thì tên đó tiếp tục lần áp tôi:

-Mời cô Hà Vy!

Tôi tiếp tục lùi ra sau cho đến khi đụng phải cửa lớp.

-Mấy người làm gì ở đây vậy?

Một giọng nói từ trong lớp vọng ra, tiếp sau đó là một “tiểu tiểu đoàn” gồm hai anh em là hai thiếu gia nhà họ Phan với vẻ mặt cũng hầm hờ không kém gì bọn người kia.

-Cậu Thanh Nam, cậu Thanh Phong! – Cả bọn đồng thanh.

Tôi tròn mắt nhìn Thanh Nam và Thanh Phong, 1 áo trắng 1 áo đen, đang nghiêm nghị lạnh lùng nhìn bọn người họ.

-Thưa hai cậu, ông chủ sai bảo chúng tôi phải đưa cô Hà Vy về nhà ngay bây giờ nhưng cô Hà Vy không đồng ý – Một tên trong bọn giải thích.

-Để làm gì? – Thanh Nam lạnh lùng.

-Dạ chúng tôi không biết, chỉ biết rằng sắp có cuộc họp gia đình quan trọng thôi ạ! – Một tên tiếp tục.

Cả Thanh Phong lẫn Thanh Nam đều ngơ ngác, riêng tôi này giờ cứ đứng trân trân như người chết rồi. Thanh Phong nhìn sang tôi như dò hỏi, tôi sợ hãi lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết. Thanh Phong hắng giọng:

-E... hèm...! Gia đình nhà mấy người thì có liên quan gì đến Hà Vy?

-Dạ chúng tôi không biết, chúng tôi chỉ thi hành nhiệm vụ thôi ạ!

-Mấy người,....

Thanh Phong tức giận gờ nắm đấm định cho tên vừa mới phát ra câu “chúng tôi không biết” phải chảy máu mũi thì Thanh Nam kịp thời ngăn lại, Thanh Nam lạnh lùng nhìn bọn họ từng người một rồi hỏi:

-Chúng tôi có thể đến đó không?

-Dạ chúng tôi không..

-Im! Tôi không cần mấy người nói “không biết”, tôi chỉ cần mấy người ngoan ngoãn mà nghe lời bọn tôi, mấy người quên tôi sắp là cậu chủ của mấy người à? – Thanh Nam lạnh lùng.

Cả bọn lấm lét nhìn nhau như dò hỏi, thấy cả bọn ai cũng tái xanh mặt mày, tôi len lén nhìn sang Thanh Nam, gương mặt lạnh lùng ấy gương đôi mắt cũng ... lạnh theo nhìn bọn họ, vừa uy hiếp vừa ra lệnh. Sao hôm nay cậu ấy tuyệt vời hơn cả tuyệt vời thế nhỉ?

Nhưng... nhưng... bọn họ vừa nói gì? Gặp ông Quốc Nam, chính là cha của Hạnh Như? Để làm gì cơ chứ? Hay là, cả nhà họ đã biết rõ thân phận thật sự của tôi rồi? sao mọi chuyện lại diễn biến nhanh đến thế, tôi chưa kịp thích ứng với những chuyện vừa xảy ra hôm qua thì sao hôm nay bỗng dưng từ trên trời rơi xuống mớ bong bong thế này? Chuyện này là thế nào đây? Còn nữa, sao Thanh Nam lại nói cậu ấy sắp là cậu chủ của nhà họ? Theo như sơ đồ phả hệ đây đây mơ rê má của nhà Hạnh Như, chẳng lẽ... Thanh Nam nhất định phải cưới Hạnh Như sao? Sao lại.. sao lại... có thể như vậy chứ?

Đầu óc tôi rối bời, cả tâm trạng cũng thừa dịp đó mà rối theo. Tôi bối rối nhìn Thanh Nam và Thanh Phong, tim bỗng đập thình thịch 1 cái. Nắm chặt tay mình lại, tôi nói:

-Tôi đi theo mọi người là được chứ gì?

Nói rồi tôi bước ra cổng trường, cả bọn cũng ngoan ngoãn mà theo sau, cả Thanh Nam và Thanh Phong cũng hòa hợp vào tiểu đoàn đó mà từng bước từng bước rời khỏi trường.

*__*__*__*__*

Căn biệt thự nhà Hạnh Như thật sang trọng và tiện lợi, lớn đến nỗi ở trong đó tôi tưởng tượng mình có thể bị... ma bắt bất cứ lúc nào. Ông Quốc Nam và bà Như Ngọc đang nghiêm nghị ngồi trên ghế salon. Tôi, Thanh Nam và Thanh Phong cũng im lặng và chờ đợi những gì mà ông Quốc Nam sắp nói ra đây. Ngoài sau những cái ghế của bộ salon là một đám người ban này đã hù tôi muốn ú tim, họ đang ngoan ngoãn mà đứng đó nghe chỉ thị.

-Con Hạnh Như đâu? – Ông Quốc Nam lên tiếng.

-Nó... nó mệt đang nằm trong phòng – Dì Ngọc vội trả lời.

Im lặng, một bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Không gian ở đây tuy rộng lớn nhưng tôi lại cảm nhận có mùi... sát khí, và lại mùi sát khí này rất nồng nặc và cũng rất đậm đặc. Tôi khẽ nén tiếng thở dài...

-Mấy người ra ngoài đi!

Ông Quốc Nam nhìn đám vệ sĩ hơn chục người của mình, khẽ hắng giọng. Ngay lập tức chưa đầy một phút, bọn họ đã ngoan ngoãn lui ra hết. Trong phòng chỉ còn lại 5 người. Ông Quốc Nam nhìn tôi ôn tồn hỏi:

-Con là Hà Vy?

-Dạ – Tôi lí nhí.

-Con có nghe chuyện về gia đình nhà ta chưa?

-Dạ.. cũng có sơ sơ thôi ạ...

-Vậy con có biết chuyện con là con ruột của ta không?

Câu nói ấy quá đối thẳng thừng, thẳng đến nỗi Thanh Nam lẫn Thanh Phong ngơ ngác nhìn ông Quốc Nam 1 hồi lâu rồi lại chuyển ánh mắt sang nhìn tôi. Tôi sợ hãi rụt rè nói:

-Dạ.. con có nghe nói...

-Hà Vy! – Cả Thanh Phong và Thanh Nam đều đồng thanh nhìn tôi như muốn nghe ở tôi một lời giải thích.

Tôi sợ hãi rụt đầu lại, không dám nói gì nữa.

Ông Quốc Nam hắng giọng, nhìn một lượt chúng tôi 3 người, rồi khẽ thở dài:

-Vậy con có nghĩ đến chuyện sẽ dọn về nhà ta sống không?

-DẠ??

Tôi ngơ ngác như con nai tơ. Đường như tôi có nghe lắm thì phải, ông ta vừa nói cái gì thế?

-Hà Vy à! – Dì Ngọc nhỏ nhẹ - Dì và ông Quốc Nam, à không, là ba mẹ đã bàn bạc với nhau rồi, dù gì con cũng là con ruột của mẹ, nếu con không chê thì hãy dọn về đây sống cùng ba mẹ, có được không con?

Ồi dào, làm sao mà tôi chê nhà này được, cơ ngơi thế kia, sang trọng thế kia, quyền lực thế kia, cả trong mơ tôi còn không thấy nữa là...

-Nhưng nếu không được thì thôi vậy! – Dì Ngọc tiếp tục – Mẹ vẫn xem con là con ruột của mẹ.

-Vậy còn Hạnh Như thì sao hả dì? – Tôi buột miệng hỏi mà quên mất mình nên thay đổi cách xưng hô.

-Con Hạnh Như... nếu nó muốn, nó cũng có thể sống ở đây, dù sao Hạnh Như cũng là đứa con mẹ đã nuôi khôn lớn suốt 16 năm nay – Dì Ngọc ôn tồn.

-Dạ.. vậy còn... mẹ con?

Tôi chợt hỏi vậy khi trong đầu tôi hiện lên hình ảnh người mẹ tảo tần nuôi tôi khôn lớn, nuôi tôi ăn học suốt 16 năm qua. Hình ảnh người mẹ vừa làm mẹ vừa làm trụ cột gia đình. Hình ảnh từng giọt mồ hôi lăn trên trán mẹ mỗi khi mẹ đi bán về mệt... những hình ảnh đó, cứ quay quẩn trong đầu tôi....khiến tôi không thể nào dứt ra được...

-Nếu mẹ con không chê, có thể dọn về đây ở chung với nhà ta – Ông Quốc Nam chột lên tiếng.

-Hà Vy à, con cứ suy nghĩ đi, ba mẹ luôn chờ con trở về - Di Ngọc nhẹ nhàng nói.

Cả không gian im lặng, im lặng để mỗi người theo đuổi từng ý nghĩ của riêng mình. Tôi không biết mình nên trả lời thế nào, không biết mình nên quyết định thế nào. Di Ngọc hiền dịu là thế, nhẹ nhàng là thế. Ông Quốc Nam tuy rất nghiêm nghị nhưng trong đôi mắt ông tôi nhận thấy được hình ảnh một người chồng, một người cha đáng kính. Có thể sống chung với họ, có người cha người mẹ tuyệt vời như vậy, ai lại không muốn chứ? Nhưng tôi thật sự không biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì, tại sao mình lại không đưa ra 1 câu trả lời ngay lập tức cho họ, tại sao mình không thể mỉm cười và tự tin bước vào cái gia đình vốn dĩ đã thuộc về mình? Tôi không hiểu, thật sự tôi không hiểu.

Đầu óc tôi đang rối bời thì bỗng dưng có tiếng động mạnh trong nhà. Rồi...

-Ba mẹ! Ba mẹ nghĩ sao mà kéo cả gia đình họ qua đây vậy? Nhà mình đâu phải là nhà tình thương đâu!

Hạnh Như bước ra, nét mặt vô cùng giận dữ.

-Hạnh Như à.. - Di Ngọc vẫn ôn tồn.

-Mày có im đi không? Ba còn chưa xử mày việc mày uống rượu say be bét đến nỗi phải cần người đưa về nhà – Ông Quốc Nam giận dữ.

-Ba! – Mắt Hạnh Như bắt đầu đỏ hoe – Con không phải con ruột của ba cho nên ba mới quát nạt con như thế phải không?

-Mày còn nói nữa hả?

-Ba! Mẹ! ba mẹ không xem con là con của ba mẹ nữa sao? Sao tự dưng lại bắt con ở chung nhà với Hà Vy chứ? Sao ba mẹ lại dành hết tình thương cho nó? Trong lòng ba mẹ còn có con không?

Hạnh Như khóc nức lên.

Tôi ngồi gần Thanh Nam và Thanh Phong chứng kiến được cảnh đó, không cảm lòng được, nước mắt tôi đã chảy ra từ lúc nào không hay.

-Vịt con xấu xí! Cậu ngốc quá, sao phải khóc vì người khác chứ?- Thanh Phong xoa đầu tôi như xoa đầu 1 đứa trẻ.

Tôi trừng mắt nhìn Thanh Phong rồi im lặng không dám nói gì nữa. Tốt nhất trong trường hợp này tôi không nên nói gì, cũng không nên có bất kỳ hành động gì.

Đột nhiên Hạnh Như vớ ngay con dao gọt trái cây ở gần đó. Cả 5 người chúng tôi đều bàng hoàng ngạc nhiên.

-Hạnh Như... con đừng làm bậy mà... Hạnh Như... từ từ nghe mẹ nói... - Di Ngọc lắp bắp lên sợ hãi.

-Mẹ! đừng cản con – Hạnh Như khóc nức lên, đưa con dao vào cổ mình, ánh mắt đỏ hoe đột nhiên nhìn sang tôi – Hà Vy! Mày đã cướp hết của tao tất cả, Thanh Phong, Thanh Nam đến ba tao, mẹ tao, cả cái địa vị mà tao đang có...

Nghe câu nói đó của Hạnh Như, cả người tôi như mềm nhũn ra, không còn biết tại sao mà mình lại tồn tại trên đời này nữa. Hà Vy ơi, mày đáng chết lắm, mày sống mà chẳng để ai được vui vẻ cả. Mày sống mà làm cho người khác đau khổ thì mày tồn tại làm gì?

Ý nghĩ đó hiện lên trong đầu tôi khiến tim tôi đau như cắt, chẳng biết sao, nước mắt lại chảy...

-Hà Vy! Mày ác lắm. Tao mất hết rồi, tao không còn muốn sống làm gì nữa....

Nói rồi Hạnh Như đưa ngay con dao lên cổ trong sự bàng hoàng của tất cả mọi người...

-Đừng, Hạnh Như!!!!

Nhanh như chớp tôi lao đến chỗ Hạnh Như, cố giật con dao trên tay cậu ấy.

-Mày làm gì vậy? Mày đắc ý lắm phải không? Tao thua mày rồi, tao thua mày về tất cả...

-Hạnh Như à, đừng như vậy mà! Chuyện đâu còn có đó, đừng như vậy nữa được không? – Tôi vẫn dùng hết sức mình mà ngăn cản con dao sắp đâm vào cổ Hạnh Như.

-Buông tao ra!

Hạnh Như quát lớn, hất tung cánh tay đang cầm con dao khiến tôi té ngã. Ngay sau đó, Hạnh Như cũng mất đà mà té xuống. Trước mắt tôi chỉ còn nhìn thấy một mũi dao đang lao thẳng vào mình.... Tôi sợ hãi nhắm mắt.... tự biết bản thân không thể nào thoát khỏi cái chết.

-Hà Vy! Cẩn thận!

-Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng la thất thanh của Hạnh Như. Tiếng la ấy... tôi còn nghe được, vậy là... tôi vẫn còn sống? tôi mừng rỡ mở mắt ra và....

Một dòng máu đỏ hoe trên màu áo đen. Dòng máu ấy đang chảy dần dần xuống áo tôi... đang dần dần chảy vào sâu trong tim tôi. Trời ơi, tại sao trong cho con dao ấy đâm thẳng 1 nhát vào tim tôi đây này? Tại sao ông trời cứ để tôi tồn tại trên đời này làm gì để rồi hại biết bao nhiêu người khác?

Mắt tôi đỏ hoe lên tự lúc nào, cố lấy bàn tay mình che lại những giọt máu cứ muốn chảy ra xối xả... tôi đã khóc, nước mắt thấm cả vào chiếc áo đen, chiếc áo mà bạn nãy đã lù lù xuất hiện vào lớp học tôi mà tôi cứ ngỡ là ma, “con ma” ấy, đã cứu tôi thoát khỏi bàn tay thần chết... tôi khóc nức lên, nói không thành lời.

-Th...th...thanh....Ph...Phong.... cậu... là...làm ơn... đừng chết...Th...thanh... Ph...ong....

Gương mặt nhợt nhạt, chiếc áo đen khê nhúc nhích, một nụ cười hiện lên thật yếu ớt:

-Vịt con xấu xí... cậu đã khóc vì tôi hả? tôi...tôi...vui quá....

26. Chương 26

Tiếng xe cứu thương vang lên giục giã, tim tôi đau thắt lại từng cơn. Tôi đau lắm, tôi xót lắm. Tôi cảm thấy bản thân mình đã nợ Thanh Phong thật nhiều. Nước mắt tôi cứ rơi, rơi mãi làm ướt cả áo sơ mi màu đen đang thấm đẫm dòng máu đỏ tươi.

-Thanh Phong, Thanh Phong ơi.... cậu đừng có gì hết nha...cậu làm ơn... đừng nhắm mắt lại...

Tôi lại khóc.

-Vịt..con..xấu...xí... cậu ồn ào quá đấy... tôi có làm sao đâu nào?

Thanh Phong mỉm cười yếu ớt nhìn tôi. Tôi chợt thấy lòng mình đau như cắt. Giá mà, con dao ấy cứ đâm thẳng vào tôi. Giá mà, tôi có thể chịu thay nhát dao ấy cho Thanh Phong. Giá mà, Thanh Phong đừng tốt với tôi như thế, đừng gánh tất cả vì tôi như thế.. Thì bây giờ... tôi đã không đau lòng thế này.

-Thanh Phong.. cậu phải cố lên, cố lên ... đừng nhắm mắt lại... Thanh Phong...

-Biết rồi... khổ lắm...nói mãi... - Thanh Phong yếu ớt nói, trên miệng còn vương vãn nụ cười – Biết vịt con xấu xí mà khóc vì tôi, tôi vui còn không hết, tôi phải cố gắng để vịt con trả ơn mà, phải không?

Tôi lại khóc, nghe Thanh Phong nói, tôi không cảm lòng được. Bàn tay Thanh Phong chợt nắm lấy tay tôi, một cái nắm tay... thật ấm...

-Vịt con, hứa với tôi, phải đợi tôi trở ra, biết chưa?

-Ừ! – Tôi vội quệt nước mắt – Tôi hứa!

-Trời ạ, mít ướt quá đi!

10 phút trôi qua đợi chờ xe cứu thương đến bệnh viện, bàn tay Thanh Phong vẫn buồng bình không chịu buông tay tôi ra, vẫn ghì chặt bàn tay tôi như thể bàn tay tôi là hi vọng cuối cùng, là nơi bám trụ cuối cùng, Thanh Phong yếu ớt nói:

-Nhớ...phải đợi.. đến khi tôi trở ra....

Tôi gật gật đầu trong vô thức. Nước mắt giàn dụa rơi.

“Thanh Phong ơi, cậu mà có chuyện gì thì tôi biết làm sao đây hả Thanh Phong? Sao cậu có thể bỏ tôi 1 mình được hả Thanh Phong? Tôi sẽ đợi cậu, đợi cho đến khi nào cậu tỉnh dậy...” câu nói của tôi vang lên trong thốn thức, trong khi khóe mắt tôi cay xè và nước mắt cứ cứ trực tuôn ra. Câu nói của tôi đủ nhỏ nhưng chắc đủ để níu giữ một con người đang ở ranh giới mong manh của sự sống và cái chết. Thanh Phong mỉm cười nhẹ, nụ cười yếu ớt trên đôi môi tím ngắt và khuôn mặt tái nhợt. Thanh Phong ơi, cậu nhất định không được xảy ra chuyện gì, cậu mà có chuyện gì tôi sẽ phải nợ cậu suốt đời mất...

Thanh Phong đột ngột nhắm mắt ngay sau đó. Tôi nhắm nghiền mắt lại, lẩm bẩm “Chúa Amen, cầu xin người phù hộ cho Thanh Phong vượt qua kiếp nạn này, cậu ấy vì cứu con, chỉ vì cứu con thôi, nhất dao đó đáng lẽ là nhắm thẳng vào con, chỉ tại con, chỉ tại con mà Thanh Phong mới bị như thế, chúa ơn, xin người mang hết những may mắn trong cuộc đời con truyền hết cho Thanh Phong, con cầu xin người...”

Thanh Phong nhắm mắt bất tỉnh trước khi đưa vào phòng cấp cứu khiến ai nấy cũng phải lo lắng. Di Ngọc, ông Quốc Nam, Hạnh Như và cả Thanh Nam, không ai có thể yên tâm cả. Tôi nhắm nghiền mắt lại, cố cắn chặt môi để không phải bật ra tiếng khóc.

Suốt 2 tiếng đồng hồ không có động tĩnh. Tôi theo dõi từng giờ từng phút và bất lực nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu chỉ để mong nó có thể mở ra ngay bây giờ. Nhưng kỳ thật, cánh cửa vẫn đóng im ỉm, cũng giống như hi vọng trong lòng tôi.. đã đóng chặt...

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Đi qua đi lại đã mỏi chân, tôi ngồi phịch xuống ghế. Không xác định được bây giờ đã là mấy giờ, cũng không cần biết còn bao nhiêu người có cảm giác như ngồi trên đồng lửa như tôi, khê dụi dụi mắt, tôi mới cảm thấy mắt mình cay kinh khủng, không biết có phải mất ngủ hay là tại khóc quá nhiều. Nghĩ đến đó, tôi chợt bật cười 1 mình, sự thật là tôi đã khóc vì một người con trai đã xem tôi không khác gì quái vật trong lần đầu gặp mặt, sự thật thì người con trai đã không thương tình mà ném tôi cho em trai của hắn đã chịu thay giùm tôi một nhất dao, đã cứu tôi thoát khỏi bàn tay thần chết. Để rồi trong giây phút tôi khóc hết nước mắt vì cậu ấy thì cậu ấy đã buông câu nói “Nhớ...phải đợi.. đến khi tôi trở ra....”. Chẳng biết vì sao, sóng mũi tôi lại cay xè, nước mắt cứ trực chờ trên khóe mi. Tôi cố mím chặt môi để không phải bật lên tiếng khóc nhưng tôi không biết được rằng, môi tôi sắp chảy máu vì phải mím môi quá mạnh, quá nhiều...

Hạnh Như từ đâu trở về, mang đến cho tôi một hộp cơm:

-Cậu ăn đi Hà Vy, này giờ cậu không ăn không uống gì hết...

-Tôi không muốn ăn... - Tôi thở dài lắc lắc đầu.

-Hà Vy... - Hạnh Như lay lay tôi – Tôi...xin...lỗi....

Mắt Hạnh Như bắt đầu đỏ hoe, tôi không cảm lòng được, cũng khóc theo cậu ấy.

-Hà Vy ơi... Thanh Phong... sẽ không có chuyện gì đâu phải không? – Hạnh Như nhìn vào phòng cấp cứu, nói trong tiếng khóc.

-Không sao đâu... không sao đâu... - Tôi vỗ vỗ vai Hạnh Như, an ủi cậu ấy cũng như an ủi chính bản thân mình.

Bản thân tôi bây giờ không thể trách ai được, cũng không thể nhận từ bất cứ ai lời “xin lỗi”. Tất cả lỗi lầm là do tôi, là do tôi mà ra... tôi không trách ai ngoài bản thân mình. Tại sao tôi tồn tại để rồi làm hại không biết bao nhiêu người? Huyền Trân bị vướng phải tiền án, Hạnh Như cũng sắp phải khai báo với công an, Thanh Phong thì đang nằm lì trong phòng cấp cứu không biết khi nào mới trở ra. Trời ơi, con phải làm sao? Phải làm sao để rửa hết tội lỗi này đây?

Tiếng cửa phòng cấp cứu chợt mở toang, tôi căng thẳng đến nỗi suýt đứng lên không vững.

-Bác sĩ... bác sĩ... - Hạnh Như vội vã – Thanh Phong.. cậu ấy...

-Cậu ấy hiện giờ đã qua cơn nguy kịch.

Bác sĩ ôn tồn, dì Mỹ Lệ thở phào nhẹ nhõm, tôi thấp thỏm mừng thầm.

-Nhưng mà... - Bác sĩ lại lên tiếng – Tôi mong mọi người chuẩn bị tâm lý...

-Thế này...là thế nào? – Dì Mỹ Lệ lắp bắp trong vô thức.

-Ca phẫu thuật rất có thể sẽ để lại di chứng – Bác sĩ vẫn ôn tồn.

-Gì ạ? – Tôi hét lên, không tin vào tai mình.

Thanh Nam vừa mới truyền máu xong, gương mặt nhợt nhạt, bác sĩ bảo nên bồi bổ để lấy lại sức, nhưng Thanh Nam vẫn bướng bỉnh không nghe theo. Khi nghe bác sĩ nói thế, cậu ấy bỗng đứng phắt dậy, bầu lấy hai vai ông bác sĩ:

-Ông nói vậy ý là sao? Ông nói rõ hơn giùm được không?

-Rất có thể cậu ấy sẽ tỉnh lại sau vài ngày, cũng rất có thể là vài tháng, cũng có thể là vài năm... hoặc là không tỉnh lại nữa...

Tôi, Hạnh Như và cả “ba mẹ” như chết đứng. Cơn đau tim chợt ủa tới khiến Hạnh Như khong đứng vững mà bất tỉnh ngay sau đó.

-Hạnh Như...Hạnh Như...

-Hạnh Như.. con sao vậy? Con sao vậy?? – Dì Ngọc hốt hoảng – Bác sĩ ơi, cứu ngay con tôi đi được không?

Ông bác sĩ khẽ thở dài rồi đưa Hạnh Như vào phòng cấp cứu.

Dì Ngọc và dì Mỹ Lệ vẫn ngồi đấy như người mất hồn. Hai bà mẹ đều chịu chung một nỗi đau, nỗi đau đốn dầy vào bản thân khi chứng kiến con mình được đưa vào phòng cấp cứu mà không biết phải làm gì. Ba mẹ ruột của tôi cùng dì Mỹ Lệ, đều đang suy tư sầu não. Riêng bản thân tôi, trong lòng nóng như lửa đốt, đau như cắt và có hàng ngàn mũi tên đang đâm xuyên thấu vào tim tôi. Thanh Phong, có thể tỉnh lại hay không, còn phải chờ vào số trời, vào số trời...

Tôi ngồi đó, chưa thích ứng được với những gì vừa xảy ra. Quay sang Thanh Nam bên cạnh, tôi lơ lơ hỏi:

-Hồi này bác sĩ nói vậy là sao hả Thanh Nam?

-Rất có thể... - Thanh Nam chậm rãi – Anh Phong sẽ trở thành người thực vật...

-Không...không...không...

Tôi bàng hoàng như không tin những gì mà Thanh Nam vừa nói. Không thể như thế được, không thể xảy ra chuyện đó được.

-Thanh Nam, cậu đang đùa với tôi đó phải không? Phải không Thanh Nam? – Tôi nhìn Thanh Nam như muốn tìm một chút hi vọng từ trong những lời mà cậu ấy chuẩn bị nói ra.

-Tôi không đùa đâu, Hà Vy à, Anh Phong đã bất tỉnh trước khi đưa vào phòng cấp cứu, anh Phong đã tắt thở trước đó. Để gắng gượng đến giây phút cuối cùng, chắc là anh Phong muốn cậu đừng lo lắng. Hà Vy à, tất cả cũng phải tùy vào số mệnh của anh Phong thôi, mình không thể làm được gì đâu.. – Thanh Nam nhỏ nhẹ nhìn tôi.

Tôi ngồi thừ ra đó. Lúc còn trên xe cứu thương, Thanh Phong còn cười với tôi cơ mà, tại sao chứ? Tại sao mọi chuyện lại trở nên rồi bởi như thế này? Tại sao Thanh Phong cứu tôi làm gì để bây giờ tôi phải đau đớn và dằn vặt thế này? Thanh Phong ơi, cậu trở thành người thực vật thì tôi biết làm sao đây? Cậu làm ơn đừng để tôi đau tim có được không

KHÔNG THỞ ĐƯỢC

Tôi lững thững bước vào bệnh viện, trên chiếc giường nơi cửa sổ kia có một tia nắng, một tia nắng ban mai đang dần tắt đi. Tia nắng ấy vẫn tắt lịm, tắt lịm mặc ặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Tôi nhìn Thanh Phong nằm bất động trên giường, gương mặt trắng bệch, bàn tay vẫn không buồn cử động, đôi môi không buồn mím

cười. Sao tự dưng tôi thấy nhớ đôi môi ấy, nhớ nụ cười ấy, nhớ cả tiếng quát nạt và trêu chọc nhiều lần khiến tôi phát điên lên ấy. Giờ đây tôi chỉ mong Thanh Phong có thể ngồi bật dậy mà mắng vào mặt tôi, mắng rằng tôi “không có chất xám” hay “phản ứng chậm chạp” cũng được. Chỉ cần tôi có thể được nhìn thấy nụ cười ấy mỗi ngày, được nghe giọng nói ấy mỗi ngày, như vậy đã quá đủ rồi....

Tôi chợt bật cười, trời ạ, sao tôi lại có thể có suy nghĩ “sến như con hến vậy chứ?” không lẽ.. không lẽ.... tôi đã thích Thanh Phong rồi sao? Không thể, không thể có chuyện đó được. Tôi vội lắc lắc đầu để không phải suy nghĩ lung tung. Có thích Thanh Phong hay không, chọn ai trong hai anh em nhà họ? đối với tôi chuyện đó đã không còn là quan trọng nữa. Chỉ cần giờ đây Thanh Phong có thể tỉnh lại, tôi mới có thể yên lòng và không cảm thấy có lỗi với mọi người, với Thanh Phong và cả với dì Mỹ Lệ nữa.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào, một người phụ nữ đang nhẹ nhàng cố bước thật chậm để không làm phiền người trong đây. Trên đôi mắt bà ấy còn vương vẩn và thấm đượm 1 nỗi buồn không tên. Tất cả mọi lo lắng và suy tư đều hiện lên rõ mồn một trên đôi mắt ấy. Giờ tôi đã hiểu vì sao cả Thanh Phong và Thanh Nam đều mang một ánh nhìn sâu thẳm như muốn hút hồn người đối diện.

-Dì Mỹ Lệ! – Tôi khẽ nói.

Dì Mỹ Lệ khẽ gật gù đầu, dì bước đến bên Thanh Phong, lặng người nhìn con trai mình đang mê man bất động trên giường, chợt dì cất tiếng hỏi trong vô thức:

-Mấy ngày rồi con?

-Dạ... 3 ngày rồi ạ... - Tôi lí nhí.

Dì Mỹ Lệ khẽ thở dài, một chút nước mắt còn vương vẩn trên khóe mi. Dì lặng người ngồi đấy một hồi lâu, rồi chợt nói:

-Tôi cho con quá, cứ phiền con chạy ra chạy vào bệnh viện.

-Dạ không sao đâu dì ơi – Tôi cố phân bua – Với lại... chính Thanh Phong là người cứu con mà...

-Biết đến khi nào thằng Phong mới tỉnh lại đây? – Dì Mỹ Lệ thở dài – Con với cái, cứ bắt mẹ nó lo lắng suốt thế này này.

Tôi im lặng ngồi đấy nhìn mẹ con họ. Một phụ nữ 40 đang ngồi đau buồn vật vã vì một thanh niên 16 đang bốn cọt nằm lì trên giường. Tôi nén tiếng thở dài, lặng lẽ bước ra ngoài.

Ngoài trời gió thu nhẹ nhàng, từng cơn gió bám riết vào da vào thịt tôi. Tôi cứ bước đi trong vô thức, trong nỗi tuyệt vọng dâng đầy và trong niềm hi vọng mong manh nhỏ nhoi. Chẳng biết sao tôi thấy mắt mình đỏ hoe, sống mũi cay xè, không biết vì gió bụi hay vì một nguyên nhân nào khác?

*_*_*_*_*_*_*_*_*

Hai tháng trôi qua thật nhẹ, nhẹ đến nỗi người ta cứ ngỡ rằng thời gian rất dễ dàng qua đi. Riêng với tôi, hai tháng, cứ như hai thế kỷ. Ngày nào tôi cũng vào bệnh viện, nhìn gương mặt đẹp trai tuấn tú của Thanh Phong, nhìn mái tóc đen xuề xòa trước trán khiến tôi nhớ đến lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy. Một công tử con nhà giàu đáng vẻ ngông nghênh hống hách với nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt. Một câu ảm quen thói được nuông chiều từ nhỏ nên dần dần tạo thành thói quen ức hiếp người khác. Tôi chợt cười, trước kia tôi ghét Thanh Phong là thế, căm thù Thanh Phong là thế, tại sao bây giờ... bây giờ... Thanh Phong đối với tôi lại đáng yêu đến thế này cơ chứ? Nhìn Thanh Phong bất động trên giường, tim tôi đau nhói từng cơn, thắt lại như muốn rỉ máu.

-Tôi khó thở lắm cậu biết không hả Thanh Phong? Cậu làm ơn nói chuyện với tôi đây này, nhìn tôi mà nói đây này, cậu muốn mắng tôi cũng được, muốn chửi tôi cũng được, muốn suốt ngày gọi tôi bằng Vịt Con Xấu Xí cũng được, chỉ mong...chỉ mong cậu đừng im lặng như thế nữa... Thanh Phong ơi...

Tôi nắm chặt bàn tay Thanh Phong, bàn tay đã từng khiến tôi ấm áp, bàn tay đã từng nắm chặt tay tôi khi còn hơi thở cuối cùng. Tôi cứ thế, khóc suốt suốt. Hai tháng nay có ngày nào mà mắt tôi được nghỉ ngơi đâu. Hết rãnh khi nào tôi vội lật đật chạy vào bệnh viện thăm Thanh Phong, hết rãnh khi nào là tôi lại nghĩ đến Thanh Phong. Kinh khủng hơn nữa là Thanh Phong còn đi sâu vào giấc mơ của tôi khiến tôi liên tục gặp ác mộng.

-Thanh Phong, cậu biết không, lớp mình biết tin cậu bị thương đã đến thăm cậu này. Cậu biết không, lớp mình sẽ không bị tách nữa, vì chuyện của cậu đã chấn động lên tận hiệu trưởng và vì lớp phản đối việc tách lớp nên nhà trường cũng chịu thua bọn này. ừ ừ. Mà cậu biết không, tôi là người xung phong việc phản đối đó. Tôi không phải thích làm nổi đầu, chỉ là tôi thay thế cậu quậy phá trường tí tí thôi hà! Hi hi.

27. Chương 27

Thanh Phong cứ nằm yên đó, còn tôi thì cứ ngồi đấy mà kể lể đủ thứ chuyện trên đời. Chuyện tôi kể toàn là chuyện vui, thế nhưng không hiểu sao... nước mắt tôi cứ trực trào. Nhìn Thanh Phong bất động như vậy, tôi chỉ ước tôi có thể đánh một cái thật đau vào người cậu ấy để cậu ấy có thể ngồi bật dậy mà mắng tôi. Thế nhưng đó là chuyện không thể, cho dù tôi có đánh cậu ấy đến...lòng phối thì Thanh Phong cũng không hề có phản ứng gì. Thiết nghĩ nếu Thanh Phong bình thường cũng dễ dãi và dễ ăn hiếp như thế thì tôi đã không từng ghét cậu ấy đến như vậy. Mà nghĩ lại cũng lạ, nếu Thanh Phong không hung hăng, không dữ tợn, không nóng tính và đặc biệt là không khinh thường người khác thì tôi có thể quen cậu ấy được không? Nếu Thanh Phong không phải là tay sát gái lừng danh thì tôi có thể không chấp nhận lời tỏ tình của cậu ấy được không? Ai bảo Thanh Phong xem con gái như trò chơi, xem tình yêu như một trò cá cược và xem tôi không khác gì một người lập dị. Ừ thì Thanh Phong là thế, Thanh Phong chỉ có thể là thế...

Nhưng trong tâm trí tôi giờ này, hình ảnh Thanh Phong hiện lên là một chàng trai mặc áo sơ mi đen lao vào cứu tôi để rồi chiếc áo đen ấy đã vô tình bị nhuộm màu đỏ tươi của máu, là một thanh niên mỉm cười yếu ớt nhìn tôi và nắm chặt bàn tay tôi trong những giây phút sắp phải đối diện với thần chết, và là người con trai đầu tiên khiến tôi khóc vì sự hi sinh của cậu ấy và câu nói “Hãy đợi cho đến khi tôi trở ra”

Tôi khẽ đưa tay lên mặt Thanh Phong, sờ nhẹ qua sống mũi cao và đôi mắt sâu thẳm, qua hàng mi cong vút và chân mày đen đậm, tôi khẽ nói:

-Ừ thì tôi sẽ đợi, đợi cho đến khi nào cậu chịu mở mắt ra, ngồi bật dậy và nói “Tôi thích cậu”

~~*~*~*~*~*~*~*

Sáng sớm tôi cùng mẹ dạo bước khắp chợ, tìm mau đủ thứ món mà hai mẹ con dự định sẽ làm. Dì Ngọc, à không, phải nói là “mẹ ruột” của tôi, mẹ Ngọc và ba Quốc Nam đã nhiều lần khuyên nhủ tôi nên về sống với gia đình họ, tôi bảo rằng tôi sẽ dành thời gian suy nghĩ và sẽ trả lời sớm nhất có thể. Lúc ấy mẹ Ngọc cứ nhẹ nhàng, ôn tồn nắm tay tôi và nói “Con cần gì phải suy nghĩ, người ta nói “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, mẹ không biết thì thôi, mà đã biết con là đứa con mà mẹ rút ruột đẻ ra thì tình mẫu tử thôi thúc mẹ muốn sống cạnh con, muốn chăm lo cho con”, còn ba Quốc Nam thì nghiêm khắc nói “Con gái con đứa gì mà cứ cực nhọc mà buồn gánh bán bưng vậy à? Hèn chi cả người đen nhẻm thế kia”. Lúc ấy tôi chỉ cười mỉm, cười mà trong lòng có hàng ngàn nỗi lo lắng. Mẹ tôi không thích mang ơn người khác, huống hồ chỉ chuyện ngày xưa là do chủ ý của mẹ, như vậy mẹ đã nợ mẹ Ngọc một ơn rất lớn. Bây giờ sao có thể mặt dày mà ở chung với họ được. Tôi hiểu những gì mẹ tôi đang suy nghĩ nên cũng không dám nhắc đến chuyện đó nữa. Tuy vậy tôi hoàn toàn có thể lựa chọn cuộc sống sau này của mình, mẹ tôi bảo sẽ không buồn và sẽ không phiền lòng cho dù tôi có quyết định thế nào đi nữa. tôi hoàn toàn có thể quyết định xem một vệt con xấu xí có thể sống một cuộc sống của nàng thiên nga hay không. Tôi hoàn toàn có thể lột xác hoàn toàn nếu tôi có một quyết định làm đứa-con-ngoan của ba-mẹ-ruột mà mình không biết mặt suốt 16 năm qua. Nhưng tôi không thể đưa ra một quyết định dứt khoát, chỉ có thể cứ lần lựa, cứ lập lờ như thế. Tôi yêu mẹ tôi nhưng cũng không thể không quan tâm đến người mẹ đã mang thai mình 9 tháng 10 ngày. Tôi thật sự rất rối không biết mình nên giải quyết thế nào cho phải.

Nhìn mẹ đi bên cạnh, tôi muốn hỏi mẹ lắm, nhưng rốt cuộc thì tôi không thể mở miệng được. Nhìn những giọt mồ hôi còn vương vãn trên trán cùng với nụ cười nở trên gương mặt của mẹ, tôi không thể cất lời. Đành thôi tôi nghĩ mình nên có 1 quyết định rõ ràng. Tôi sẽ trả lời cho họ, vào 1 ngày nào đó...

Từ cái ngày trong bệnh viện ra, dì Mỹ Lệ dường như suy sụp hoàn toàn, vì thế Thanh Nam phải nghỉ học để có thể thay mẹ mình quản lý một phần nào đó trong công ty. Để dì Mỹ Lệ an tâm phần nào, tôi đã thường xuyên đến thăm và động viên dì. Những lúc ấy tôi luôn thấy Thanh Nam lạnh lùng trên bàn làm việc, một mối với từng con số và những hợp đồng hay dự án đầu tư gì gì đó. Mà kể cũng lạ, Thanh Nam đã từng học qua trường lớp kinh doanh lần nào đâu, nghiêm trọng hơn là chưa hoàn thành xong bậc trung học

nhưng những quyết định về dự án mà cậu ấy đưa cho dì Mỹ Lệ xem, dì đều mỉm cười gật đầu nhìn Thanh Nam đầy tự hào. Có những lúc Thanh Nam thấy tôi đến nhà liền bỏ bàn làm việc và rót cho tôi 1 cốc nước:

-Dạo này anh Phong thế nào rồi Hà Vy?

Tôi khẽ cúi đầu, tôi không muốn nghe nhắc đến chuyện gì, mọi chuyện vẫn bình thường, vẫn như thế, không có gì tiến triển. Thanh Phong vẫn nằm bất động như pho tượng, cho dù tôi có đánh đấm chửi rửa thể nào cũng không xi nhê. Chuyện đã đến nước này thì tôi chỉ còn cách bất lực thôi.

Thấy tôi không trả lời, Thanh Nam không nói gì thêm nữa. Vì cậu ấy hiểu những gì tôi đang suy nghĩ. Thanh Phong một tay vịn về cốc nước, đôi mắt cứ nhìn những gợn sóng li ti trong đó rồi chợt nói trong vô thức:

-Tôi sẽ phải đi Mỹ một thời gian.

-Để làm gì? – Tôi vô cùng ngạc nhiên – Lại du học à?

-Trời đất, giờ này còn “du” với “học” gì nữa – Thanh Nam bật cười – Là vì Hạnh Như, sau cơn đau tim ngày hôm đó, bệnh tình cậu ấy càng lúc càng nặng, dì Ngọc, à không, là mẹ cậu, đã nhiều lần khuyên Hạnh Như nên ra nước ngoài chữa trị nhưng cậu ấy vẫn bướng bỉnh không chịu đi. Tôi nghĩ chắc tại vì Hạnh Như muốn chuộc lỗi với mọi người – Thanh Nam trầm tư nói với nét mặt không được vui cho lắm.

Tôi đặt khay ly nước lên bàn, mỉm cười nhìn bàn làm việc của Thanh Nam, đầy rẫy với những bộ hồ sơ và dự án:

-Thế còn công việc ở đây?

-Vì thế tôi mới định nhờ cậu, cậu thấy đấy, mẹ tôi đã suy sụp rất nhiều từ ngày anh Phong vào viện nên không thể một mình mà gánh vác công ty được, vì thế cho nên...

-Sặc! – Tôi phun mất hết ngụm nước đang uống – Vậy là cậu định nhờ tôi...

-Đúng vậy!

-Thôi, đừng đùa nhé! – Tôi ngơ ngác – Tôi chả biết gì về những con số cứng ngắc không biết di chuyển đó đâu, lại thêm kế hoạch đầu tư dự án gì gì đó. Cậu có moi hết cả óc trong hộp sọ của tôi ra cũng không có chỗ chứa những thứ vô vị đó đâu!

Thanh Nam bật cười:

-Tôi còn chưa giao công việc mà cậu căng thẳng thế, cậu chỉ việc làm thư ký ẹ tôi là được. Cậu học rất tốt môn toán mà phải không?

-Này! Có liên quan gì đâu? Chẳng lẽ làm thư ký là tính những phép toán như $1 + 1 = 2$ à? – Tôi cố biện minh để tránh né nhiệm vụ mà Thanh Nam không thương tình mà giáng vào đầu mình.

-Cũng tương tự như vậy! – Thanh Nam cố khuyên giải tôi – Nhưng trong kinh doanh thì $1 + 1$ không phải bằng 2 đâu, mà $1 + 1$ phải bằng 10, hiểu chưa?

-Thôi! Tôi không hiểu nổi đâu, ai đời bắt một người chưa hoàn thành xong chương trình lớp 10 lại có thể làm thư ký cho tổng giám đốc chứ? Cậu không thấy nực cười à? Còn người ngoài, người ta sẽ suy nghĩ thế nào đây?

-Cậu không phải lo! – Thanh Nam vẫn ôn tồn – Thứ nhất, tôi cũng như cậu, thế sao tôi có thể làm được, còn cậu thì không?

-Tôi...

Tôi ngơ ngác như con nai tơ.

-Thứ hai, cậu không phải người ngoài, trên danh nghĩa cậu đã là con gái độc nhất của tập đoàn Nhật Long, là con dâu tương lai của tập đoàn Long Phụng.

-Ồ hay, sao lại có thể....

Tôi ngây người ra như con ngốc.

-Vì vậy, bây giờ cậu không làm thì sau thì cũng phải làm, bây giờ làm quen đi là vừa.

-Ồ hay, chuyện này là thế nào????? – Tôi hoàn toàn bất lực.

Trước những lời nói đầy logic kia, tôi hoàn toàn tâm phục khẩu phục mà nghe theo mệnh lệnh. Đã nói trước rồi, nói chuyện với anh em nhà họ Phan cũng chỉ rước vào thân nổi thất bại thảm hại mà thôi.

-Thôi đã tối rồi cậu về nhà nghỉ đi, mà này, trưa ngày mai rảnh thì đem tí bánh qua cho tôi ăn với, tự đừng thêm bánh nhà cậu ghê!

Thanh Nam nhìn tôi cười lém lỉnh, chợt thấy mặt mình đỏ bừng lên trông thấy. Tôi sờ vội mặt mình rồi xấu hổ lí nhí:

-Vậy tôi về trước!

Rồi tong 1 ga đi thẳng về nhà.

-Thanh Nam! Thanh Nam! Đợi em với!

Giọng Hạnh Như lãnh lút ngay sau Thanh Nam, cậu ấy đang vác 1 ba lô và đang kéo 1 vali nặng chịch, ấy thế mà đi nhanh như cắt làm Hạnh Như đuổi theo muốn hụt hơi. Tôi theo sau Hạnh Như ra đến sân bay để tiễn Thanh Nam:

-Nà...này...này....cậu là siêu nhân hử? – Tôi thở hổn hển.

-Ai bảo cậu chạy theo sau làm gì? – Thanh Nam không thèm nhìn tôi lấy 1 cái, lạnh lùng đáp.

-Ồ hay, thế ai dặn tôi nhất định phải ra sân bay tiễn cậu vậy nhỉ? – Tôi bức xúc.

Hạnh Như vừa lật đật chạy đến, mồ hôi còn vương vẩn trên trán. Cậu ấy cười với Thanh Nam thật tươi:

-Anh Nam này, anh chạy nhanh quá đấy!

-Không phải cậu ấy chạy, cậu ấy chỉ đi thôi mà nhanh đến thế, đúng là không bình thường – Tôi buột miệng.

Thanh Nam khề cười, tôi rất ít khi thấy cậu ấy cười, nhưng không biết sao dạo này cậu ấy cười nhiều thế không biết. Tôi chợt đỏ mặt khi phải đối diện với nụ cười đó, xấu hổ khi bắt gặp ánh mắt đó. Cảm xúc trong tôi cứ lộn tung phèo lên hết.

Hạnh Như chợt ôm tôi thật chặt:

-Hà Vy! Cho tôi được xin lỗi cậu vì tất cả những gì tôi đã gây ra cho cậu. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao cả Thanh Nam lẫn Thanh Phong đều quan tâm lo lắng cho cậu đến thế. Cậu là một cô gái luôn luôn đơn giản và thuần khiết, cậu luôn khiến bản thân mình chịu thiệt vì lúc nào cũng nghĩ cho người khác. Cậu hoàn toàn trái ngược với tôi. Có lẽ tôi nên có thời gian để suy nghĩ lại những gì mà mình đã làm trong suốt thời gian qua. Có 1 điều chắc cậu không biết đâu, cậu là một cô gái rất rất dễ thương đấy Hà Vy à!

-Tôi rất quý cậu Hạnh Như! – Tôi chợt bật khóc.

-Hà Vy, tôi còn nợ cậu hàng ngàn hàng vạn lời xin lỗi – Hạnh Như cũng khóc theo.

Thanh Nam nhìn hai chúng tôi khóc nỉ nê xong mới có dịp mở miệng:

-Ồ Việt Nam nhớ giữ gìn sức khỏe, trời này gần Tết rồi nên gió bắt đầu se lạnh, nhớ phải mặc áo ấm, à còn nữa, nhớ ăn uống điều độ, đừng bỏ bữa như lúc trước nữa, còn nữa....

-Phan, Thanh, Nam! – Tôi ngắt lời – Tôi biết rồi, mà này, sao hôm nay cậu nói nhiều thế nhỉ? Tôi nhớ khi lần đầu gặp cậu cậu rất tiết kiệm calo như thể sợ hao tổn nguyên khí quốc gia mà.

Cộc.. ! Âm thanh gì đây? Là âm thanh của một bàn tay vừa cốc nhẹ lên đầu tôi. Tôi ngơ ngác ngược lên. Quái lạ, nói chuyện với anh em nhà này phải mang đôi guốc cao gài cả tắc, nếu không sẽ có ngày tôi được đưa vào bệnh viện vì gãy cổ mất.

-Hơ, cậu làm gì mà đánh tôi? – Tôi xoa xoa chỗ bị cốc, ngơ ngác.

-Cậu ngốc quá đấy! – Thanh Nam buộc miệng – Tôi đánh cho cậu nhớ tôi thôi chứ không có gì đâu!

Hạnh Như đứng bên cạnh cười toe toét, tôi tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, lí nhí nói:

-Biết rồi... khổ lắm...nói mãi...

Thanh Nam bật cười, cậu ấy kéo tay Hạnh Như:

-Đi thôi!

Tôi đứng đấy nhìn bóng dáng hai người họ khuất xa khỏi tầm mắt. Chợt bật cười 1 mình, tự dưng giờ đây tôi cảm thấy mình hạnh phúc. Một hạnh phúc nhỏ nhoi đơn sơ hòa quyện với một chút ít hi vọng len lỏi trong lòng. Hi vọng gì đây? Hi vọng trong tôi có thể cân đo đong đếm được sao? Hi vọng trong tôi có thể sánh bằng với nỗi thất vọng đang tràn ập đến hay sao?

Thanh Nam đã đi Mỹ, Thanh Phong vẫn nằm lì đấy. Giờ đây chỉ còn một mình tôi với nỗi cô đơn trơ trọi. Lững thững bước vào bệnh viện, bàn chân tôi vô thức bước chầm chầm chầm chậm. Tôi sợ nếu bước đi nhanh quá sẽ khiến hi vọng trong tôi nhanh chóng bị vụn tắt. Tôi sợ sự thật phũ phàng sẽ đến nhanh hơn mình tưởng. Bước đến phòng Thanh Phong, tim tôi lại đau nhói lên từng hồi. Thanh Phong vẫn bất động nằm đấy, vẫn không cho tôi chút hi vọng nào dù chỉ là mong manh nhỏ nhoi.

Tôi đau xót nhìn người con trai trước mặt, người con trai đã từng nói yêu tôi, từng nói muốn che chở bảo vệ tôi suốt đời mà bây giờ lại để tôi chăm sóc lại như thế này. Tôi mỉm cười trong vô thức, ngồi phịch xuống ghế cạnh giường bệnh, gỡ cặp ra và lấy một xấp tài liệu mà dì Mỹ Lệ giao cho. Từ ngày được “giáo sư” Thanh Nam chỉ dạy, tôi cũng có chút ít kinh nghiệm trong thương trường, nhưng chỉ là tí tí thôi, đủ để phụ giúp dì Mỹ Lệ làm một số việc, như thế là quá rồi. Đầu óc tôi không được sâu lắm nên không thể chứa nhiều kiến thức và kinh nghiệm, chỉ cần bấy nhiêu đó thôi.

-Cậu ngoan ngoãn mà nằm yên đó nhé! Tôi làm việc tiếp đây! – Tôi nói nhỏ với Thanh Phong.

Nhưng, khi mở xấp tài liệu đó ra, tôi không tài nào tập trung được. Hễ cứ muốn tập trung thì hình ảnh Thanh Phong cứ hiện về trong tôi. Cổ xưa xưa mãi như hình ảnh ấy cứ chập chờn trong trí nhớ. Tôi đành gấp tài liệu lại, thôi không làm nữa. Rồi quay sang Thanh Phong:

-Thanh Phong xấu xa kia, cậu có tỉnh lại hay không hả? cậu cứ thích nằm lì đấy cho hao tổn nguồn tài nguyên quốc gia à? Cậu bảo là thích tôi, bảo là yêu thôi, thế sao cứ bắt tôi chăm sóc cho cậu thế này? Tốt nhất cậu nên tỉnh lại ngay bây giờ, nếu không tôi sẽ siết cổ cậu cho cậu chết quách đi cho xong.

-.....

-Nè nè Thanh Phong, cậu cứ ngoan cố không chịu tỉnh lại à? Muốn gì đây hử? muốn gì? Nói xem nào? Cậu mà tỉnh lại tôi sẽ xé xác cậu ra rồi quăng cho heo ăn, đồ Thanh Phong chết bầm, đồ Thanh Phong chết tiệt, đồ Thanh Phong xấu xa, đồ...đồ...Thanh Phong biến thái...

\$

#%\$#&^%&#%\$#

Và hàng ngàn hàng vạn câu **** rủa mà tôi sang tạo ra đều được truyền đến tai Thanh Phong. Ấy thế mà Thanh Phong cứ nằm yên đấy, không hề có phản ứng, cũng chẳng có chút gì gọi là bức xúc. Phải thôi, nếu lúc nào Thanh Phong cũng không hề có sức phản kháng như thế này thì cuộc đời của tôi toàn là mùa xuân rồi.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Reng...reng...reng....

Tiếng chuông điện thoại vang lên liên hồi. Dụi dụi mắt, tôi lồm bồm bước đến nghe điện thoại:

-Alo.

-Có phải nhà Hà Vỹ không con?

-Dạ, cô là?

-Mẹ Ngọc nè con!

-Dạ... con chào mẹ, có chuyện gì ạ?

-Trưa nay mẹ muốn mời con và mẹ con đến nhà ăn cơm, được chứ?

-Dạ...

-Được rồi, nhớ đến nhé, mẹ đã bảo người đến rước rồi. Vậy nhe! Chào con!

Ngắt điện thoại, tôi khẽ thở dài. Từ lúc quen biết mẹ Ngọc, từ lúc biết mẹ Ngọc là mẹ ruột của mình, chưa có lần nào tôi có thời gian trò chuyện với mẹ. Có phải chăng cuộc sống quá bận rộn khiến tôi lãng quên người mẹ đã mang nặng đẻ đau sinh ra tôi hay không? Có phải tôi đã quá vô tâm? Nếu hôm nay mẹ Ngọc không điện về nhà, tôi cũng sẽ không biết khi nào có cơ hội để nói chuyện với mẹ. Hà Vy à, mày vô tâm quá rồi đấy...

*__*__*__*__*__*

Bữa cơm diễn ra thân mật hơn cả tôi tưởng tượng. Mẹ Ngọc không hề trách mẹ tôi vì chuyện 16 năm trước, cũng không hề xét nét xem 16 năm nay đã chạy chữa cho Hạnh Như thế nào. Mẹ Ngọc tươi cười gấp thức ăn cho tôi:

-Con phải ăn nhiều vào Hà Vy à, con ốm nhom thế kia, chẳng trách thằng Phong cứ không chịu ngồi dậy.

-Dạ... - Tôi ngơ ngác -Vậy thì có liên quan gì ạ?

-Thì con cứ bồi bổ cho bản thân mình nhiều vào, để khi nào thằng Phong tỉnh lại, nó sẽ phải ngất xỉu 1 lần nữa khi nhìn thấy con đấy, hiểu chưa?

Cả bàn ăn cười nghiêng ngả, tôi xấu hổ cặm cụi ăn hết phần cơm của mình, lâu lâu lại ngược lên xem phản ứng của mẹ mình.

-Thằng Phong nào vậy chị Ngọc?

Mẹ tôi chợt ngưng đưa hời, chết tôi rồi, để mẹ tôi nhớ ra Thanh Phong là cái tên vô duyên vô phép tắc hôm bữa, thế nào mẹ cũng nổi trận lôi đình lên à coi.

-Thằng Phong là con của chị Mỹ Lệ, cũng là con trai của tổng giám đốc tập đoàn Long Phụng đấy chị Hương à!

-Con trai chị Mỹ Lệ... vậy là.....

Chết rồi, mẹ tôi sắp nhớ ra rồi. Oh my god, phù hộ cho con ~.~

-Cái thằng vô duyên mất lịch sự hôm bữa phải không Hà Vy?

Câu hỏi của mẹ tôi như con dao đâm ngay vào cổ họng tôi khiến tôi ứ ớ không phát ra được âm thanh nào. Nghiêm trọng hơn là cả bàn ăn đều chăm chú nhìn tôi như nhìn 1 vật thể lạ, này này, có cần phải nghiêm trọng vấn đề đến vậy không?

-Dạ...

Sau 10s cố lấy lại tinh thần, tôi đã cất lên được tiếng nói đầu tiên và cũng là tiếng nói duy nhất trong câu nói của mình. Mẹ tôi nhìn tôi một hồi lâu như không tin vào tai mình. Tôi nín thở nghe những lời phán xét của mẹ. Cảm giác giờ đây của tôi không khác gì cảm giác của mấy tên tù nhân bị phán tội tử hình sắp “được” đưa lên máy chém vậy.

-Thế... nó bị gì mà vẫn chưa tỉnh?

Ôi zào, hú hồn....

—

-Dạ... vì Thanh Phong chịu thay cho con 1 nhát dao nên mới bị thương nặng, mất máu rất nhiều và vì chuyển đến bệnh viện trễ nên sau khi phẫu thuật đã để lại di chứng... đã trở thành người thực vật ạ...

Tôi li nhí nói. Nhắc đến chuyện đó, bỗng đứng trong đầu tôi lại lóe lên 1 pha những hình ảnh ngày hôm đó và cũng bỗng đứng trong lòng tôi lại dâng lên một nỗi buồn mang mác, một nỗi buồn không tên...

-Thế sao mày lại bị người ta đâm dao thế? – Mẹ tôi vẫn hỏi tôi với nét mặt vô cùng lo lắng – Thế mày có sao không? Trời ạ, con với cái, cái gì cũng giấu mẹ hết là sao vậy con? Mày có còn xem mẹ là mẹ của mày không hả?

Tôi chỉ biết im lặng cúi đầu chịu trận. Trông tôi lúc này ngoan ngoãn như con nai vàng ngơ ngác.

-Là do con gái tôi, Hạnh Như – Mẹ Ngọc chột lên tiếng – Chỉ tại tôi không biết dạy dỗ con gái nên mới ra nông nỗi này. Tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với gia đình chị và cả gia đình chị Mỹ Lệ nên mới...

-Không sao không sao đâu – Mẹ tôi phân bua – Hà Vy không sao là được rồi, tội là tội cho thằng Phong, nó đã chịu thay nhất dao giùm cho Hà Vy mà.... mà chị Ngọc này, chuyện 16 năm về trước....

-Quên đi! Tôi đã quên khuấy chuyện đó rồi, với lại, chị không có lỗi, chỉ vì chị quá yêu con Hạnh Như nên mới có quyết định như thế... hơn nữa... con Hạnh Như đã làm chuyện có lỗi với gia đình chị, tôi thay mặt nó xin lỗi....

Tôi ngơ ngác nhìn 2 người phụ nữ nói chuyện với nhau. Thế là mọi chuyện đã được giải quyết xong rồi cơ à? Ấy thế mà làm tôi phải vắt óc mấy đêm trời để suy nghĩ cách giải quyết. Ôi zào....

-Vậy chị quyết định thế nào về việc dọn về đây sống cùng gia đình tôi? – Ba Quốc Nam nãy giờ lăm lăm không nói gì, giờ mới lên tiếng.

Mẹ tôi chột im lặng.

-Chị thấy đó, thằng Nam là em trai sinh đôi với Thanh Phong đã cùng con Hạnh Như qua Mỹ để điều trị bệnh tim rồi. Nhà chỉ còn lại hai vợ chồng, đến bữa cơm thì trống vắng, nhìn cái bàn trống trơn cũng chẳng muốn ăn nữa... - Mẹ Ngọc thở dài nói.

-Đúng rồi đấy chị à! – Ba Quốc Nam chột lên tiếng – Dù gì Hà Vy cũng là con ruột của chúng tôi.

Mẹ tôi không thể nói được gì nữa, nhìn tôi như dò xét. Tôi vội cúi đầu ăn hết chén cơm của mình để không phải trả lời câu hỏi của mẹ.

-Nhưng như vậy thì... ngại quá.... Trước giờ tôi không quen sống như thế này... - Mẹ tôi ngại ngần nói.

-Hay là, chị hãy làm người giúp việc cho chúng tôi đi, dù sao đi Năm cũng sắp xin nghỉ rồi – Mẹ Ngọc chột nói.

Mẹ tôi lại nhìn tôi dò xét, tôi giương mắt ếch nhìn xung quanh rồi buột miệng nói:

-Mẹ quyết định sao cũng được, riêng con, con nghĩ... - Tôi chần chừ

-Nghĩ gì? – Cả 3 đều đồng thanh.

Tôi lăm lét nhìn xung quanh, sao mọi người ai cũng nhìn mình hết zậy trời? Định dùng hội đồng áp đảo tôi đây mà.

- Con nghĩ.... con nghĩ... có hai người mẹ... vẫn vui hơn... - Tôi ngập ngừng.

Mẹ Ngọc cười xòa, ba Quốc Nam cũng bật cười thành tiếng, riêng mẹ tôi thì trờng mắt:

-Thế thôi mà cũng nói cả buổi! Mẹ vẫn chờ câu trả lời của mày đấy thôi, mày quyết định sao cũng được.

-Thật vậy à mẹ? – Tôi sung sướng nhảy cẫng lên – Con yêu mẹ nhất!!!

Tiếng cười vang lên khắp nhà, không gian ấm cúng đã được tìm lại trong ngôi nhà từ lâu chỉ toàn tiếng trách móc và không khí vô cùng ảm đạm.

Kể từ giây phút đó, 4 người chúng tôi, từ hai gia đình hằn hoi từ lâu đã ngại ngần không dám gặp đã đến với nhau bằng tình thương, lòng vị tha và lòng nhân ái. Mọi thù hằn, ân hận, lỗi lầm của 16 năm về trước và bây giờ đã được xóa bỏ. Hơn thế nữa, lòng nhân ái và bao dung giữa con người với nhau đã vô tình tạo thành sợi dây mảnh nhưng rắn chắc, đã gắn kết chúng tôi lại thành người 1 nhà.

28. Chương 28

Từ ngày dọn đến nhà mẹ Ngọc, tôi có nhiều thời gian hơn để chăm lo cho việc học hành và công việc mà dì Mỹ Lệ giao cho. Tôi và mẹ đã không còn phải lo lắng cho từng miếng ăn giấc ngủ như trước kia nữa mà thay vào đó là một cuộc sống nhàn hạ không ai bằng. Nếu gọi trên danh nghĩa, mẹ tôi là người giúp việc trong nhà mẹ Ngọc, nhưng thực tế mẹ tôi không phải làm bất cứ chuyện gì nặng nhọc và mệt mỏi cả mà tiền lương vẫn phát hàng tháng. Lâu lâu cả “gia đình” tôi lại kéo sang thăm Thanh Phong đang lì lợm nằm mãi trong bệnh viện không chịu ra. Những lúc ấy mẹ Ngọc đã nói rất nhiều rất nhiều với Thanh Phong cứ như hai mẹ con vậy ấy. Tôi hiểu những gì mà mẹ Ngọc làm như muốn đền đáp lỗi lầm mà Hạnh Như đã gây ra cho tôi và Thanh Phong. Đúng là “con dại cái mang” mà, có lúc mẹ Ngọc bảo rằng Thanh Phong hãy mau tỉnh dậy rồi bắt đại ai trong hai đứa con gái của mẹ mẹ đều đồng ý. Tôi xấu hổ đỏ mặt quay đi và mẹ Ngọc chỉ nhìn tôi cười hề hề. Từ sau cái chuyện không đáng xảy ra ngày hôm đó, dường như những “bậc tiền bối” đều biết rõ tình cảm của Thanh Phong đối với tôi và cứ gán ghép cho tôi với Thanh Phong bằng mọi cách. Oh my god... sao không dân chủ một chút nào hết trơn vậy?

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Hai năm sau.

Rảo bước trên con đường đầy lá rơi và gió thổi cứ bám riết vào da vào thịt, tôi đưa hai tay vào lồng ngực như để tìm lấy hơi ấm. Mùa hè gần đến sao trong lòng tôi vẫn có 1 cảm giác lạnh lẽo đến khó tả. Đón chiếc taxi đến bệnh viện thân thuộc, ông bác sĩ nhìn tôi mỉm cười:

-Con lại đến thăm Thanh Phong à? Thằng nhóc đó tốt số thật, có một bạn gái như con, nếu gặp đứa con gái khác nó đã bỏ quách đi cái thằng “không mần ăn được gì” cho rảnh nợ rồi.

Câu nói vô tư ngây thơ vô số tội của ông bác sĩ và cả cụm từ “không mần ăn được gì” khiến tôi đỏ mặt chỉ biết chào ông qua loa vài câu rồi chạy tít lên phòng Thanh Phong.

“Thằng nhóc” tên Phan Thanh Phong đang ngự trị trên chiếc giường quen thuộc. Tôi bực bội quăng giỏ xách lên giường cái “phịch” rồi nhìn Thanh Phong trừng mắt:

-Cái tên Thanh Phong kia, vẫn chưa chịu ngồi dậy à? Muốn lão bà bà đây chăm sóc cho cậu suốt đời à?

Thanh Phong vẫn nằm bất động.

-Đồ Thanh Phong biến thái, cậu có biết rằng hồi nãy ông bác sĩ “dễ mền” đó nói gì không hả? Ông nói tôi là bạn gái của cậu đấy, nực cười thật! Ông còn nói cậu “không mần ăn được gì” đó. Trời ạ, sao cái tên Hà Vy đẹp đẻ của tôi lại gắn với tên Thanh Phong của cậu chứ? Amen! Đừng nói rằng kiếp trước con mắc nợ cái tên này nha!

Mặc cho tôi độc thoại 1 mình, Thanh Phong vẫn không hề lên tiếng, không hề phản ứng. Tôi thở dài ngồi phịch xuống ghế, nhìn Thanh Phong hồi lâu rồi nhỏ nhẹ:

-Cậu có biết hai năm qua cậu cứ nằm lì ở đây làm hao tốn bao nhiêu tài nguyên quốc gia không hả? Cậu có biết là ngày nào tôi cũng vào đây khiến ai cũng nhìn tôi như 1 đứa chai mặt không hả? Cậu có biết là tôi đã lo lắng cho cậu thế nào không hả? Sao cậu cứ nằm đó mà không thèm trả lời tôi vậy hả?

Biết bao nhiêu câu hỏi tự biên tự diễn của tôi vẫn không thể khiến Thanh Phong động dậy, tôi bất lực nhìn “thằng nhóc” lì lợm đó một lượt rồi thở dài đầy ngao ngán:

-Cho cậu hay 1 tin nhé, em trai sinh đôi của cậu ấy, chuẩn bị về Việt Nam rồi. Người ta đã bỏ ra hai năm để chữa bệnh cho Hạnh Như, còn cậu, hai năm vẫn nằm lì đấy như một thằng vô tích sự, bỏ phí thời gian lắm đấy cậu biết không?

-.....

-Mà cho cậu hay nhé, tôi gần thi Đại Học rồi, chỉ còn 3 tháng nữa để ôn thi, cậu làm ơn tỉnh dậy để tôi có tâm trạng để thi thố, cậu cứ nằm đó hoài thì làm sao mà tôi yên tâm được?

-.....

Và cứ thế, tôi độc thoại một mình và không cần đối phương có câu trả lời hay phản bác, người ngoài mà nghe được chắc sẽ tưởng tượng tôi là con điên và đưa vào bệnh viện tâm thần, chắc chắn là vậy. Vì thế cho nên, sau khi trút 1 lượt những dòng “tâm sự mông”, tôi vớ lấy cái túi xách ra về. Trong lòng thoáng 1 chút.... thất vọng. Ừ thì thất vọng, tôi đã thất vọng trong suốt 365x2 ngày kia, ngày nào vào viện tôi cũng mong được nhìn thấy Thanh Phong ngồi dậy mà mắng tôi, mà trêu chọc tôi, hay luôn miệng gọi tôi là Vịt con xấu xí. Thế nhưng hi vọng đó mong manh quá, mong manh đến nỗi tôi tưởng chừng như hàng trăm ngàn thất vọng đã ập đến và lấn áp cái hi vọng mong manh kia. Ấy thế mà ngày nào tôi cũng chạy vào viện như một con ngổ, một con ngổ mặt dày ^^!

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Hôm nay Thanh Nam về nước. Theo tin báo từ “mật thám”, Hạnh Như đã được thay tim thành công và đã hết bệnh. Thế là hai năm trôi qua, hai người họ bên Mỹ chắc cũng đã “gạo nấu thành cơm” rồi. Một suy nghĩ băng quơ thoáng qua trong đầu như thế, thì chữ hai người họ qua bên đó chắc cũng thân thân, rồi thì “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” thôi. Nghĩ đến đây, tôi một phần thấy vui, một phần thấy buồn len lỏi một tí thất vọng. Ừ thì thất vọng, ai trong trường hợp này cũng sẽ có cảm giác như tôi hiện giờ thôi. Dù gì Thanh Nam cũng từng tỏ tình với tôi, từng ôm tôi bằng vòng tay ấm áp của cậu ấy mà.

Lót tốt theo hai mẹ cùng ba Quốc Nam và dì Mỹ Lệ ra sân bay, cả một không khí ồn ào và vui vẻ nhưng vô cùng ảm cúng. Họ bàn tán với nhau về chuyện sau này của Hạnh Như, về tương lai của hai tập đoàn và tôi thì bỗng dưng....muốn khóc khi nghe họ gán ghép cho tôi và Thanh Phong. Đấy đấy, hình như kiếp trước tôi mắc nợ gì Thanh Phong nên kiếp này tôi phải trả bằng những sự kiện vô cùng vô cùng lớn lao và mang đậm chất của kiểu quản lý độc quyền như thế này.

Thoáng thấy dáng người dong dong cao, mái tóc màu hạt dẻ đong đưa trong gió, từng tia nắng chiếu rọi qua khuôn mặt như thiên sứ ấy tạo nên một vẻ đẹp huyền ảo đến mê hồn. Người con gái bên cạnh gương mặt xinh đẹp dịu dàng, duyên dáng trong chiếc váy hoa hồng nhạt. Hai người đang mỉm cười nhìn nhau rồi chỉ tay về phía chúng tôi đang đứng. Ba mẹ tôi và cả dì Mỹ Lệ đều vui vẻ đưa tay lên vẫy vẫy như ra hiệu. Họ đã tìm gặp được chúng tôi trong đám đông chật cứng người và trong tiếng cười ồn ào của niềm vui khi gặp được người thân. Dì Mỹ Lệ và mẹ Ngọc hạnh phúc ôm hai đứa con mình vào lòng, từng nụ cười hiện lên trên gương mặt những người phụ nữ đã từ lâu không thấy họ cười hạnh phúc đến như vậy.

-Mẹ! con nhớ mẹ quá trời luôn nè! – Hạnh Như nhõng nhẽo với mẹ Ngọc.

-Cái con nhỏ này, đã lớn tăn tăn như thế này mà còn nhõng nhẽo – Mẹ Ngọc mỉm cười mắng yêu Hạnh Như.

Ba Quốc Nam vẫn nghiêm khắc lạnh lùng đứng đấy, không có chút phản ứng vui mừng hay giận dữ gì khi thấy con gái mình vẫn mạnh khỏe và bình an. Nghĩ cũng lạ, sao ba Quốc Nam có thể giữ được dáng vẻ tôn nghiêm ấy đến giây phút thiêng liêng này chứ? Một người đàn ông mang trong mình đầy rẫy kinh nghiệm trên thương trường, một người đàn ông đã từng rất rất rất thành công trong sự nghiệp của mình lại có thể lạnh lùng và nghiêm khắc với con gái mình? Có thể không nỡ bất kỳ một nụ cười nào khi gặp con gái mình sau 2 năm xa cách? Đã thế đến giờ phút này, họ còn đứng cách nhau với một khoảng cách nhất định. Tôi hiểu, ba mình đã “giơ cao đánh khẽ” và “thương cho roi cho vọt”. Ba không cần hành động, cũng chẳng cần lời nói sáo rỗng. Ba chỉ cần nhìn thấy. Đúng, đơn giản chỉ cần nhìn và thấy con gái mình được bình yên trở về. Thế là đủ.

Hạnh Như toan ôm chầm ba mình nhưng khi chạm phải ánh mắt sắc lửa đó, cô nàng lạnh toát cả người. Cậu ấy cố mỉm cười với ba mình:

-Con chào ba! Ba vẫn khỏe chứ ạ?

-Tôi không dám làm ba cô! Cám ơn tôi vẫn khỏe! – Ba Quốc Nam lạnh lùng đáp rồi quay ngoắt người đi để lại câu nói:

-Có về nhà không? Taxi đang đợi ngoài kia.

Hạnh Như cố nuốt nước bọt, len lén nhìn bóng dáng ba mình bước đi, khẽ thở dài.

-Ông cố làm mặt lạnh vậy thôi chứ ông lo cho con lắm đó, lúc con mới qua bến, ông cứ hỏi thúc mẹ điện cho con hoài – Mẹ Ngọc nhìn theo ba của con gái mình bước đi, nhẹ nhàng nói.

-Dạ, con biết ạ!

Hạnh Như nở một nụ cười tươi rói, nụ cười như tia nắng sớm mai. Bỗng nhiên Hạnh Như nhào đến ôm chặt mẹ tôi, người mẹ ruột trên danh nghĩa ... giây tờ:

-Mẹ, con xin lỗi, con bất hiếu, khi biết mẹ là mẹ của con mà con lại khinh miệt mẹ, xem thường mẹ, mẹ ơi, con muốn xin lỗi mẹ từ lâu lắm rồi nhưng con vẫn không có đủ can đảm...

Mẹ tôi ngăn người ra một hồi lâu rồi cũng rơi nước mắt.

-Con ... chịu nhận mẹ sao?

-Mẹ là mẹ của con, con không nhận mẹ thì con nhận ai bây giờ? – Mắt Hạnh Như cũng bắt đầu đỏ hoe – Mẹ ơi, con nợ mẹ hàng ngàn lời xin lỗi...

Mẹ Ngọc không kiềm được nước mắt, tôi cũng cảm thấy sóng mũi mình cay cay.

Thanh Nam đến gần tôi, nở một nụ cười, nụ cười hiem hoi trên gương mặt lạnh như băng tuyết mùa đông.

-Cậu vẫn khỏe chứ?

-Ừ! – Tôi lặng lẽ gật đầu – Nhưng... anh trai cậu thì không khỏe 1 chút nào...

Tôi chợt thấy buồn và nhớ Thanh Phong kinh khủng. Tự dưng nhắc đến cái con người vô tâm đó làm chi để rồi tôi thấy mắt mình cay xè thế này chứ?

Thanh Nam đặt bàn tay lên vai tôi, vỗ vỗ như để an ủi:

-Không đâu, thời gian còn dài mà, đừng vội thất vọng đến như thế!

Tôi khẽ cười, ừ thì “Đừng tuyệt vọng... tôi ơi... đừng tuyệt vọng...”

Quái, tôi đã tự bảo mình là “đừng tuyệt vọng” cơ mà? Sao lúc này nước mắt tôi cứ buông bình mà không chịu nghe lời tôi thế này?

Tiếng chuông điện thoại di động của tôi vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ trong tôi, nhìn một dãy số lạ, tôi chần chờ 1 lúc rồi bắt máy:

-Alo.

-Đúng rồi ạ! Bệnh viện à? Có chuyện gì?

-.....

-.....

Tắt điện thoại, tôi như người mất hồn. Khóe mắt cay cay và nước mắt lại rơi, rơi từng giọt. Không biết cảm xúc trong lòng tôi giờ là thế nào nữa, hỗn loạn đan xen khó tả. Tôi chạy vội đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người...

Đón chiếc taxi, tôi chạy ngay đến bệnh viện nơi vừa gọi điện đến. Trong lòng tôi nóng như lửa đốt.

Tôi không biết rằng, lúc ấy điện thoại di Mỹ Lệ vang lên, sau khi nghe điện thoại, di Mỹ Lệ không thể ngăn được dòng nước mắt sắp trực trào:

- Bệnh viện mới báo, thằng Phong tỉnh lại rồi....

VỊT CON...THEO ANH VỀ NHÉ!

Bước chân thật nhanh đến bệnh viện, Thanh Phong đang ngồi đó, nhìn xa xăm. Thấy Thanh Phong, tôi mừng rỡ chạy vội đến ôm chặt cậu ấy:

- Thanh Phong.. cậu tỉnh rồi à? Vậy mà làm mình cứ lo lắng suốt... cậu tỉnh lại... ổn rồi, tất cả đã ổn rồi...

- Vịt con xấu xí... buông tôi ra xem nào! Nghệt thở chết mất, cậu muốn tôi lại thành người thực vật vì không được thở à?

Thanh Phong đẩy nhẹ tay tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi nói một câu chẳng đâu vô đâu:

- Hà Vy, môn Sinh học cậu được mấy điểm?

Ách! Tên diên này, mới tỉnh lại đã hỏi câu gì lằng xẹt thế? Bị tâm thần phân liệt rồi à?

- Cậu diên à? Hỏi làm gì?

- Thì cậu nói đi! – Thanh Phong ra lệnh.

- Thì cũng tạm tạm....

- Thế cậu có biết rằng khi thành người thực vật suốt 1 thời gian dài như vậy hao tổn bao nhiêu tài nguyên quốc gia không? – Thanh Phong tiếp tục lấn áp tôi.

Này này, sao cậu nói này tôi cảm thấy...quen quen vậy nhỉ?

- Cậu ghét tôi lắm sao? Chẳng phải cậu cứ trách này trách nọ, nói rằng tôi không có trách nhiệm với cậu sao? Chẳng phải cậu mắng tôi là đồ chết bầm, đồ biến thái sao? Chẳng phải cậu muốn xé xác tôi ra rồi quăng cho heo ăn hay sao?

Cả người tôi đơ như cây cơ.

Ô hay... thế này làdư lời????

- Này nhé, đừng thấy mắng **** tôi tôi không có phản ứng rồi tiếp tục lấn áp tôi nhé! – Thanh Phong tiếp tục đàn áp tôi – Những ngày qua, cậu nói gì, cậu làm gì tôi, tôi đều biết hết, chỉ là tôi không thể cử động được mà đánh chết cậu thôi.

- O...

- O cái gì mà o – Thanh Phong cốc mạnh vào đầu tôi – Tôi đã nghe hết tất tần tật rồi nhé! Cả chuyện cậu nói....

Vừa nói Thanh Phong dần dần áp mặt sát vào mặt tôi khiến mặt tôi đỏ bừng lên trông thấy. Nụ cười Thanh Phong đẹp như sớm mai, đúng, tia nắng ấy tưởng chừng như đã bị vệt tắt đi thì bỗng dưng đứng phắt dậy mà tỏa sáng hơn, rạng rỡ hơn. Tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy cẫng ra ngoài luôn vậy. Thanh Phong nói nhỏ nhẹ:

- Cả chuyện cậu nói cậu sẽ đợi cho đến khi tôi tỉnh dậy, và đợi một câu nói từ tôi...

- Này này! – Tôi đẩy vội Thanh Phong ra – Tôi nói hỏi nào chứ? Cậu mắc bệnh hoang tưởng à?

- Thế ai đã khóc ướt hết cả chiếc áo sơ mi đẹp nhất của tôi đấy nhỉ? Ai đã bảo tôi rằng nhất định phải tỉnh lại? Biết thế tôi cứ nằm lì đấy xem cậu tốn bao nhiêu nước mắt vì tôi nữa – Thanh Phong liên tục áp đảo tôi.

Quái, mới tỉnh dậy đã mạnh và nói nhiều đến thế cơ à? Hay vì máu được truyền nhiều quá nên dư thừa rồi? Tôi không thèm nói chuyện với tên diên ấy nữa, định đứng phắt dậy thì bỗng có một bàn tay kéo tôi ngồi phịch xuống:

29. Chương 29

- Vịt con xấu xí, có biết tôi nhớ cậu đến thế nào không hả?

- O... làm sao... làm sao mà... tôi biết được chứ? – Tôi xấu hổ lí nhí.

- Cậu biết không, những lúc biết cậu khóc vì tôi, tôi chỉ muốn ngồi bật dậy và lau những giọt nước mắt ấy, nhưng tôi đã không làm được. Hà Vy.. tôi xin lỗi...

Thanh Phong nói từng câu từng chữ mà tim tôi thắt lại từng hồi. Có phải lỗi tại Thanh Phong đâu mà cậu ấy lại nói xin lỗi với tôi cơ chứ? Lỗi là do tôi, là do tôi cơ mà...

- Tôi xin lỗi vì đã kéo 1 cô bé ngây thơ như cậu vào cái mớ rắc rối của gia đình tôi. Vì cái vòng lẩn quẩn đó cậu đã phải chịu khổ rất nhiều rồi - Thanh Phong dịu dàng.

- Đừng nói nữa – Tôi ngắt lại – Thanh Phong à, cậu nên biết là, tôi không hề có khả năng miễn dịch với những lời lẽ ngọt ngào của cậu đâu.

- Vậy thì miễn dịch làm gì nữa? – Thanh Phong cười trêu tôi – Chẳng phải cứ mắc bệnh sẽ hạnh phúc hơn sao? Giờ tôi mới biết, bị bệnh nằm liệt giường không hẳn là chuyện xấu, ít ra thì cũng có người đã khóc hết cả nước mắt vì tôi.

- Này... dám trêu tôi à?

Tôi thật sự nổi khùng, đã không tỉnh lại thì thôi, tỉnh lại rồi lại khiến người ta tức điên lên là thế nào? OH MY GOD!!!!!!!!!!!!!!

*_*_*_*_*_*_*_*

- Này này làm gì mà dọn đồ thế? Định đi đâu?

Vừa mới bước vào bệnh viện tôi đã thấy Thanh Phong đang miệt mài dọn dẹp đồ. Tôi ngỡ ngàng hỏi.

- Thì xuất viện! – Thanh Phong đáp thẳng băng.

- Này, mới tỉnh dậy mà xuất viện gì hả? Cậu có biết là cậu đã nằm những 2 năm 2 tháng rồi không? Ở đây nghỉ ngơi vài ngày đi! – Tôi ra lệnh.

- Sao tôi phải nghe lời cậu chứ?

Vừa nói Thanh Phong vừa bước chân ra khỏi phòng bệnh, ơ hay, chuyện này là thế nào đây? Sao tôi chẳng hiểu mô tê gì hết vậy? Thanh Phong mới tỉnh dậy 2 ngày trước, lúc dì Mỹ Lệ và cả gia đình tôi đến thăm, cậu ấy đều vui vẻ mà nói chuyện cơ mà? Sao hôm nay lại giở chứng mà lạnh nhạt với tôi vậy?

- Nè Thanh Phong! Cậu sao thế? – Tôi chạy theo.

Thanh Phong không thèm trả lời, cứ xem tôi như người vô hình ấy. Tôi âm ỉ:

- Cậu ngộ thật đấy, cậu biết tôi trông mong cậu tỉnh lại biết chừng nào không hả? Sao khi tỉnh lại cậu lại lạnh nhạt và thờ ơ với tôi như vậy chứ?

Bước chân Thanh Phong dừng lại đột ngột, cậu ấy quay ngoắt 180 độ sang nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm nhưng lạnh như băng, ánh mắt ấy khiến tôi khẽ rùng mình và thoáng chút bối rối.

- Vịt con, nói cho tôi biết, nếu đậu Đại Học cậu sẽ làm gì?

- Tôi...

Biết nói sao đây? Mẹ Ngọc muốn tôi đi du học (ôi trời, lại “du” với “học”) nhưng tôi vẫn chưa quyết định cơ mà.

- Cậu nói đi, cậu sẽ đi du học à? Cậu định bỏ mặc tôi ở đây à? Thế thì tại sao hai năm trước cậu không siết cổ cho tôi chết quách đi cho rồi? – Thanh Phong giận dữ hét lớn.

- Tôi... tôi...

- Cậu không cần phải giải thích, nếu cậu quyết định bỏ mặt tôi thì tôi cũng không cần giữ gìn sức khỏe làm cái quái gì nữa!

Nói rồi Thanh Phong bỏ đi một mạch mà không thèm nghe ở tôi 1 lời giải thích. Nếu tôi muốn du học theo ý mẹ Ngọc thì tôi đã đi từ 1 năm trước rồi, chứ không cần phải đợi đến giờ này đâu. Sao cậu ấy vẫn không hiểu lý do vì sao mà tôi vẫn chần chừ không chịu đi chứ?

Mất tôi đồ hoe tự lúc nào. Tôi bất lực ngồi phịch xuống đất, không buồn đuổi theo Thanh Phong nữa.

Ngày mai tôi sẽ du học, tôi đã quyết định kỹ. Từ cái ngày Thanh Phong quay ngoắt không thèm nói chuyện với tôi tôi cũng không buồn giải thích. Thanh Phong nghĩ tôi là người như vậy thì tôi sẽ là người như vậy. Tôi đã khóc hết nước mắt vì cậu ấy mà cậu ấy vẫn không chịu hiểu. Tôi không thích giải thích cũng không muốn giải thích thêm để làm gì.

- Hà Vy, chuẩn bị xong chưa con? – Mẹ gõ nhẹ cửa phòng.

- Dạ, rồi mẹ ơi – Tôi đáp rồi bước ra mở cửa.

- Chuẩn bị xong rồi ngủ sớm nghe con, ngày mai còn bay sớm, à quên – Mẹ đưa trước mặt tôi một bát canh thơm lừng – Con ăn đi, mẹ mới nấu đó, ráng bồi bổ lên cho có da có thịt với người ta, trước kia vì gia đình mình không có điều kiện nên mới để con gầy yếu xanh xao như vậy.

- Dạ! – Tôi đỡ vội bát canh.

- Con ăn đi rồi ngủ sớm.

- Dạ!

Nói rồi mẹ bước đi, tôi thở dài. Từ ngày qua sống chung với gia đình bên đây, một ngày tôi ăn những 4 lần cơm. Ấy thế mà cả người tôi vẫn cứ còm nhom như con cò ma. Tôi đỡ bát canh đem vào trong phòng và hít một hơi, hưởng thụ mùi hương ngào ngạt và quyến rũ đến say đắm lòng người. Đang định thưởng thức miếng đầu tiên của món quà mới được nhận thì tôi chợt giật mình....

Điện thoại chợt reo, nhìn cái tên ẩn hiện sau cái lóe sáng của màn hình điện thoại. Tôi chần chừ, là Thanh Phong.

Một hồi chuông đã tắt, tôi nhấn nhấn để xem cuộc gọi nhớ, đang ấn thì một cuộc gọi mới lại đến, vì quen tay nên tôi đã vô tình ấn ngay nút “Nghe”

Tôi hồi hộp nghe máy.

- Là Vịt con xấu xí phải không?

- Ừ.

- Sao hồi nãy không bắt máy?

- À... tại không hay...

- Chứ không phải muốn tránh mặt tôi à?

- À... tất nhiên... là không phải rồi... - Tôi cố biện minh.

- Vịt con này, tôi nghe nói ngày mai cậu du học à?

- Ừ.

- Sao không cho tôi hay?

- Đây, sao tôi phải cho cậu hay chứ? Cậu đã là gì của tôi và tôi là gì của cậu mà phải thông báo cho cậu? – Tôi bực mình.

- Vịt con xấu xí kia, ăn nói với bốn thiếu gia như vậy à? – Thanh Phong cũng bực bội không kém.

- Kệ tôi, tôi có miệng, tôi có quyền!

- Cậu....

-

- Vịt con xấu xí, còn nghe máy không?

- À, còn...

- Ngày mai... cậu có thể không đi được không? – Giọng Thanh Phong nhẹ nhàng.

-

- Vịt con xấu xí! Cậu đâu rồi?

-

- Còn nghe máy không đó?

- Cậu mà không trả lời tôi sẽ chạy qua nhà cậu ngay bây giờ! – Thanh Phong dứt khoát.

- Còn! Tôi đang nghe đây này – Tôi sợ sệt trả lời.

- Cậu có thể trả lời tôi được không?

- Phan Thanh Phong, tính tình cậu trước giờ vẫn ngông nghênh và áp đặt người khác như vậy à? Cậu cứ thích ra lệnh cho người khác làm theo ý mình. Cậu xem tôi là cái gì hả? Cậu xem tôi là thứ cho cậu áp đặt à? Cậu muốn bức bối với tôi giờ nào thì bức, muốn làm hòa với tôi giờ nào thì làm. Tôi là cái gì trong mắt cậu? cậu nói đi!!!!!!

Tôi tuân ra một tràng xối xả khiến đối phương không kịp đáp trả. Cũng phải thôi, tôi ầm ức và bức xúc quá mà. Thanh Phong hại tôi bấy nhiêu đó chưa đủ sao? giờ lại còn muốn tiếp tục xem tôi là con rối à?

- Vịt con... tôi xin lỗi... – Giọng Thanh Phong nhẹ nhàng đến mức kỳ lạ.

- Nói tóm lại, không có bất kỳ lý do gì để tôi ở lại cả, vì thế, tôi quyết định sẽ đi du học, vậy thôi!

Tôi bức bối cúp máy cái rụp.

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, điện thoại vẫn không phát sáng. Thanh Phong vẫn không điện lại cho tôi. Như vậy thì tôi đã hiểu, Thanh Phong chẳng tha thiết gì với việc tôi sẽ đi du học. Đành là thế, sao tôi còn ngốc nghếch mà chờ đợi câu nói gì từ cậu ấy chứ? Hà Vy à, mày đúng là ngốc quá, vừa ngốc vừa khờ. Cứ tưởng người ta sẽ không nỡ để mày đi, cứ tưởng người ta sẽ dùng mọi cách để giữ mày lại. Bây giờ mày thấy đó, người ta nhìn mày chán rồi, nên muốn mày đi càng nhanh càng tốt....

Tôi ầm ức lên giường nằm, cả đêm ấy cứ trần trọc không ngủ được.

*_*_*_*_*_*_*_*

Sân bay đông nghẹt người là người. Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh như thể tìm một hi vọng mong manh nào đó, những vẫn vô vọng. Và tôi cứ thế, thất vọng sau 1 tia hi vọng hiếm hoi. Ba mẹ ôm chặt tôi vào lòng và dặn dò đủ điều:

- Con nhớ giữ gìn sức khỏe nha Hà Vy!

- Dạ!

Tôi ngoan ngoãn trả lời rồi vẫn như thói quen... dáo dác nhìn xung quanh.

- Con đợi ai à? – Mẹ tôi chợt hỏi.

- Dạ... không ạ...

- Đến giờ rồi, vào đi con – Ba Quốc Nam hối thúc.

Tôi ngơ ngác nhìn dáo dác xung quanh 1 lần cuối rồi cũng lững thững bước đi. Trong lòng vô vàn những hỗn độn và buồn bức khó tả. Ừ thì thôi, người ta đã không quan tâm, không thèm đếm xỉa đến tôi nữa thì không còn bất kỳ lý do gì để tôi tiếp tục ở lại đây nữa. Tôi chợt nhận ra một điều thật tự nhiên, rằng nước mắt tôi... lại rơi...

Quẹt thật nhanh nước mắt, tôi cố bước đi thật nhanh... bước đi thật nhanh để có thể không còn vương vấn cái nơi này. Tôi sẽ bắt đầu 1 cuộc sống mới, trong cuộc sống đó, không có Thanh Nam, cũng chẳng có Thanh Phong... nhất định là vậy...

Đang bước đi thì bỗng dừng....

- Vịt Con!

Tiếng gọi quen thuộc vang lên. Tôi mừng rỡ nhìn dáo dác.

- Vịt Con Của Anh! Em đừng đi!!!!

Nhìn dáo dác tứ phía tôi vẫn không nhìn ra được người nào vừa phát ra câu nói đó. Rất có thể không phải Thanh Phong mà là của một anh chàng si tình nào đó, hoặc cũng có thể là do ảo giác cũng nên. Nghĩ thế tôi cố lắc lắc đầu rồi bước đi tiếp.

- Hà Vy! Anh Yêu Em!

Ồ hay, thế này thì không lẫn lộn vào đâu thật rồi. Tôi đánh mình một cái thật đau... thì ra tôi không có mơ.

- Hà Vy!

30. Chương 30

Bóng dáng quen thuộc đang ngày càng tiến lại gần. Tôi còn đang chưa kịp thích ứng với những gì vừa xảy ra thì bóng dáng ấy nhào đến tôi, và tiếp sau đó là... một vòng tay ấm áp...

- Vịt con, anh yêu em, đừng bỏ anh đi có được không hả?

Cảm xúc trong tôi vỡ òa như một con sóng đang vỡ ra khi bước chân ra biển lớn. Tôi thật không ngờ, Thanh Phong vẫn còn quan tâm đến tôi, vẫn còn nhớ đến tôi và vẫn còn.... yêu tôi.

- Thanh Phong....

- Đừng nói gì nữa hết, anh chỉ cần em biết anh yêu em, thế là đủ.

- Phong à...

- Anh sẽ buồn lắm khi em đi đấy Hà Vy! Em có thể... vì anh mà ở lại không?

-

- Em...em... - Tôi đáp ứng, lần đầu tiên thay đổi cách xưng hô với Thanh Phong, tôi vẫn còn chưa được tự nhiên cho lắm – Còn ba mẹ...họ muốn em đi....

Thanh Phong bỏ tôi ra rồi khoác vai tôi bước đến chỗ ba mẹ tôi đang đứng đấy, họ vẫn chưa về và chắc có lẽ họ đã chứng kiến được cái cảnh hay ho đó, tôi xấu hổ cúi gằm mặt xuống.

Thanh Phong đi lại trước mặt ba mẹ tôi trong khi họ còn trong ngỡ ngàng, cậu ấy cúi đầu thật lễ phép rồi nói:

- Con chào 3 bác, con xin phép 3 bác cho Hà Vy được ở lại.

Tôi ngỡ như con nai tơ.

- Tại sao? – Mẹ tôi nhìn Thanh Phong với ánh mắt không được thiện cảm cho lắm.

- Bởi vì... con yêu Hà Vy, con không thể nào sống mà không có Hà Vy! Con cầu xin bác...

Ánh mắt thành khẩn của Thanh Phong khiến mẹ tôi không dùng điệu bộ cương quyết nữa. Nhưng mẹ vẫn giữ nguyên lập trường của mình:

- Cậu có biết nói lý không hả? Cậu đã từng chê gia đình tôi nghèo đến nỗi ăn trộm không thèm vào còn gì? Sao dùng một cái, cậu lại thay đổi thái độ với tôi như thế?

- Con...

Thanh Phong gãi gãi đầu, sao lúc này.. tôi nhận thấy cậu ấy dễ thương đến vậy cơ chứ?

- Con... con xin lỗi...mẹ...

- Ô hay! Con gái tôi tôi nuôi suốt 18 năm trời, bây giờ cậu muốn bắt đi đâu thì bắt à? Tôi đã đồng ý chưa mà cậu lại tùy tiện xưng hô như vậy hả? – Mẹ tôi vẫn không chịu buông tha.

Ôi trời ạ, sắp có chiến tranh thế giới thứ 3 rồi à?

- Dạ...

Thanh Phong lúng túng gãi gãi đầu. Điều bộ này khiến tôi muốn phì cười nhưng không dám. Không biết mẹ có suy nghĩ giống tôi không mà mẹ quay mặt sang chỗ khác, ra chiều như không quan tâm, buột miệng nói:

- Dù sao cậu cũng cứu con gái tôi 1 mạng, muốn làm gì thì làm đi!

Ôi trời, có phải mẹ tôi không đây? Tôi mừng rỡ chạy đến ôm chặt mẹ:

- Mẹ ơi, con cảm ơn mẹ, con cảm ơn mẹ nhiều lắm! Ba, mẹ, con cảm ơn mọi người nhiều lắm...

- Cái con nhỏ này....

Thanh Phong hạnh phúc đến nỗi ôm tôi quay mòng mòng trước bàn dân thiên hạ đang nhìn mình một cách nhiệt tình. Tôi xấu hổ vỗ vỗ vai Thanh Phong:

- Nè, đừng làm vậy, người ta nhìn kìa...

- Người ta nhìn thì mặc người ta! Người ta đang ganh tị với mình đấy. Ôi Vịt con ơi, anh hạnh phúc quá....

Thanh Phong bỏ tôi xuống rồi ôm tôi thật chặt, thủ thủ:

- Vịt con... THEO ANH VỀ NHÉ!

- Ô hay, em có đồng ý hồi nào đâu nhỉ?

- Em không đồng ý thì....

- Á Á Á Á!!!!

Thanh Phong nhắc bồng tôi lên trước ánh mắt dòm ngó của không biết bao nhiêu người. Tôi xấu hổ nép vào lòng Thanh Phong. Thanh Phong cúi đầu thật lễ phép với mẹ tôi:

- Mẹ yên tâm đi, con chắc chắn tháng này Hà Vy sẽ lên tận 5 kg!

- Nè cái cậu kia, cậu mà ức hiếp con gái tôi như trước kia nữa thì cậu chuẩn bị vào bệnh viện 1 lần nữa nhé!
== - Mẹ tôi lên tiếng hăm dọa.

- Dạ! Con đã vào đấy tận 2 lần rồi, ngán rồi mẹ ạ! – Thanh Phong cười dí dỏm.

Cảm giác trong tôi bây giờ... rất lạ...

Một chút yêu thương thoáng qua trong đời...

Hạnh phúc... chỉ đơn giản là thế... chỉ đơn giản là được sống với người mình yêu... đến suốt cuộc đời...

31. Chương Ngoại Truyện 3

Buổi trưa trời nóng hừng hực, tôi đang tần ngần vùi đầu vào mớ đề thi Đại Học chất cao như núi thì chợt tiếng chuông điện thoại reo, đầu dây bên kia, một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Hà Vy đấy phải không? Là Hạnh Như đây, mình gặp mặt một chút nhé?

- Ồ, cũng được – Tôi ngán ngẩm nhìn mớ đề thi chất đến nỗi muốn lên tới cổ mình - Nhưng phải nhanh đấy nhé, tôi không có thời gian đâu.

- Ừ tôi biết rồi, quán café gần trường nhé!

Chiếc taxi dừng lại ở quán café quen thuộc, tôi lững thững bước xuống, đập vào mắt tôi là một cô gái xinh đẹp tóc xõa ngang vai.

Hạnh Như thấy tôi vào mỉm cười thật tươi:

- Hà Vy! Đây này!

Tôi ngồi xuống ghế, thở hắt hắt:

- Có chuyện gì thế? Nàng định không muốn ta thi Đại Học à? Có biết ta sắp đi lên vì mấy cái đề Đại Học hay không?

- Còn thi với thổ gì nữa? – Hạnh Như bật cười.

- Thế không thi thì sau này làm gì mà có cơm ăn? – Tôi thở dài nhìn Hạnh Như – Cậu thấy đấy, thời đại bây giờ không có bằng Đại Học thì chẳng làm được tích sự gì cả.

- Có đấy! Có một công việc mà không cần phải bằng cấp gì cả, vẫn có cơm ăn, vẫn có áo mặc, có khi còn “lời ra” nữa là... - Hạnh Như cười mỉm trông thật... đáng nghi.

- Việc gì cơ? – Tôi ngơ ngác.

- Cứ ngoan ngoãn mà về làm vợ Thanh Phong đấy! chẳng phải hợp lý sao?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, suy đi tính lại, tôi cảm thấy câu nói của Hạnh Như rất ... logic và hợp lý. Tôi gật gù:

- Ừm, cũng có lý, nhưng... cậu nói, “lời ra” là... dư lào?

- À! – Hạnh Như cười .. ranh mãnh – Thì “lời ra”...là lời cả một đội bóng ^^!

- Thế là thế nào nhỉ? – Tôi vẫn ngơ ngơ ngáo ngáo như con ngố

- Ái chà, cậu chậm hiểu quá đi mất! muốn biết thì về hỏi Thanh Phong đi nhé! – Hạnh Như liến thảng – Mà này, tôi hẹn cậu ra là để nói với cậu tí chuyện.

Tôi ngây ngô nhất thời chưa tiếp thu được những gì mà Hạnh Như vừa nói nên lảng qua chuyện khác:

- Ồ, chuyện gì?

- Chuyện cậu và Thanh Phong quen nhau đã truyền đến tai Thanh Nam, tội anh ấy quá. Đạo này thấy Thanh Nam không tập trung làm gì hết.

- O.. tôi...

Tôi ngây người ta trong chốc lát. Đúng rồi, sao tôi không để ý đến cảm nhận của Thanh Nam nhỉ? Sao tôi lại có thể vô tình như vậy chứ? Nhưng... nhưng.... Mà... chẳng phải... hai người họ...

- Suốt 2 năm ở Mỹ, Thanh Nam vẫn lạnh lùng với tôi Hà Vy à, tôi biết tôi có lỗi với mọi người nhiều lắm nên không dám bắt chuyện với anh ý.

- Chẳng phải... lúc trên sân bay về, hai người đang rất hạnh phúc sao?

- Hạnh phúc gì chứ? Đó là phản ứng bình thường của anh ý thôi! Hà Vy à, trước kia tôi cứ ngỡ tình cảm với tôi như một trò hề. Tôi thừa nhận trước kia tôi có lợi dụng Thanh Phong, sau đó tôi lại lợi dụng sang Thanh Nam, nhưng mà sau một khoảng thời gian tôi nhận ra, tôi yêu Thanh Nam thật lòng. Thế nhưng đã muộn... muộn hết rồi Hà Vy à! – Giọng Hạnh Như trầm xuống – Tôi cứ ngỡ sau 2 năm không gặp cậu, Thanh Nam sẽ có thể quên cậu, nhưng tôi đã lầm, tôi đã sai rồi Hà Vy à... sao ông trời cho tôi còn cơ hội sống sót làm gì để giờ đây tôi phải đau khổ như thế chứ?

Mất Hạnh Như chợt đỏ, tôi lại nghe đau nhói trong tim. Hồi thế gian tình là gì mà lại khiến người ta đau khổ đến thế cơ chứ?

- Hạnh Như – Tôi nắm lấy bàn tay Hạnh Như – Đừng buồn nữa, rồi Thanh Nam sẽ hiểu được tình cảm của cậu thôi...

- Tôi cũng mong là vậy.... – Hạnh Như lau vội nước mắt – Tôi nợ cậu rất nhiều rất nhiều lời xin lỗi... Hà Vy nè, sau này đám của cậu và Thanh Phong cho tôi làm phù dâu nhé?

Tôi hơi bất ngờ. Đám cưới ư? Sao tôi nghe mong manh quá! Tôi và Thanh Phong quen nhau chưa đầy 1 tháng, nhắc đến chuyện đám cưới bây giờ có phải là quá xa vời không?

Điện thoại chợt reo, cái tên OX ẩn hiện sau ánh đèn của điện thoại, tôi vội vã bắt máy:

- Em nghe nè!
 - Nói cho anh biết, Hạnh Như lại gieo rắc chuyện gì không tốt lành vào em à?
 - Thanh Phong! Anh đang ở đâu? Sao anh lại biết? – Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh.
 - Em không cần biết anh đang ở đâu. Em chỉ cần biết anh luôn theo em, như thế là đủ, em nghe đây, không cần phải nghe những gì mà Hạnh Như nói, em biết chưa?
 - Thanh Phong, Hạnh như không phải...
- Tôi chợt đơ cứng họng, Hạnh Như đang nhìn tôi không chớp mắt.
- OH MY GOD!!! Tôi lại rơi vào tình huống khó xử rồi...
- Tôi biết tôi không thể nào chuộc lại lỗi lầm ỉnh... tôi xin lỗi....
- Hạnh Như chạy vụt đi, tôi chỉ biết ngồi đấy thẩn thờ...

32. Chương Ngoại Truyện 4

Rất lâu rất lâu sau đó, khi tôi và Thanh Phong đang xúng xính trong tiệm áo cưới thì cũng là lúc Thanh Nam và Hạnh Như đang trong một tiệm áo cưới khác.

Mặc xong chiếc áo cưới, tôi lăm lét nhìn xung quanh, xấu hổ không dám bước ra. Thanh Phong thấy thế vội giục:

- Em có ra không? Em không ra là anh xông thẳng vào đó đó!
- Này này... - Tôi sợ hãi – Từ từ chứ!

Tôi ngại ngần bước ra. Thanh Phong nhìn tôi một lượt từ trên xuống rồi buột miệng:

- Xấu quá, thay bộ khác đi!

Tôi xấu hổ bước vào trong, trong bụng lăm bắm những từ ngữ không được tốt lành cho lắm. Cái con người ấy chỉ biết chê người ta là giỏi, có giỏi thì mặc vào đi, xem có đẹp hơn ai không?

Tôi ầm ỨC vớ đại cái áo khác vùng vằng bước vào trong. Thanh Phong khẽ mỉm cười:

- Có tiến bộ, lại còn biết lăm bắm **** chồng

—
0

Vớ chiếc áo thứ mười mấy tôi cũng không nhớ được vào trong phòng thay đồ, nói vọng ra:

- Cái này anh mà không đồng ý thì thôi em không cưới nữa!
- Em dám sao? – Thanh Phong thách thức – Xem ai lỗ T_T
- Anh dám thách em sao? – Tôi vênh vênh cái mặt.
- Có tiến bộ, ít ra phản ứng cũng có nhanh nhẹn chút chút – Thanh Phong lật lật tờ báo, lăm bắm 1 mình.
- *\$^\$

#!

#!

Lễ cưới diễn ra trong bầu không khí hết sức...buồn cười. Gọi là lễ cưới .. kếp cũng được, mà gọi là ...tập thể cũng được. Theo như môn Anh Văn tôi đã được học, khi một vật nào đó có số lượng từ 2 trở lên cũng được gọi là số nhiều. Như vậy thì một lễ cưới gồm có 2 cô dâu và 2 chú rể, cha mẹ đình hai bên có những... 5 người ^^ . Như vậy có được gọi là “số nhiều” hay không nhỉ?

Trước khi đám, tôi còn vụng về nói nhỏ với Thanh Phong:

- Nhỡ đâu người ta bỏ nhằm thiệp thì sao nhỉ?

Thanh Phong cốc nhẹ vào đầu tôi:

- Khùng quá đi, tính toán gì mà dữ vậy? Hèn chi anh bồi bổ mãi mà vẫn chẳng lên được kí lô nào! Mà có nhằm thì cũng vào nhà anh thôi, có đi tiền ra ngoài đâu mà em sợ :-))

- Ô...

* _ * _ *

Hôm nay Thanh Phong và Thanh Nam giống nhau y hệt. Không những về nét mặt mà còn cả về hình dáng, điệu bộ, cử chỉ và cả quần áo. Tôi ngớ ngẩn đến nỗi không phân biệt được đâu là chồng mình, đâu là chồng... người ta. Bó tay chấm cơm!

Tôi hỏi nhỏ Thanh Phong:

- Nhỡ đâu em nhận nhầm anh với Thanh Nam thì sao?

Kết quả của câu nói ngây thơ vô số tội ấy là một cái cốc nữa của Thanh Phong vào đầu tôi:

- Đồ vẹt con ngốc! Cả chồng mình cũng không nhận ra thì đáng bị đánh lăm!

Ô hay, chứ cả hai là anh em sinh đôi đã đành, lại còn ăn mặc và điệu bộ giống nhau, thì cả ông trời cũng không biết ai là anh, ai là em nữa, huống hồ chỉ là tôi chứ?

Tôi ầm a ầm ỨC nhưng tâm sự này không dám nói cùng ai. Rốt cuộc rồi có làm phu nhân của Thanh Phong thì cũng không thể thay đổi được sự thật và một chân lý: Giai cấp vô sản luôn luôn bị đàn áp #_#

* _ * _ * _ * _ *

Cuối cùng thì lễ cưới cũng diễn ra “suông sẻ”, nói là “suông sẻ” bởi vì nếu trừ đi mấy lần tôi khoác vai nhầm và mấy lần bị Thanh Phong cốc mạnh vào đầu thì tất cả mọi việc đều suông sẻ.

Lúc Thanh Phong đang trong nhà tắm, tôi chợt nhớ lại câu nói trước kia của Hạnh Như, tôi ngô nghê hỏi Thanh Phong:

- Anh! Hạnh Như lại bảo với em rằng em mà lấy anh là sẽ “lời ra” đấy! Thế là thế nào?

Tiếng nước đang tuôn xối xả bỗng dừng khựng lại, không khí im ắng hẳn. Thanh Phong nói vọng ra:

- Thế mà cũng không hiểu à? Chậm tiêu hóa thế?

- O! Chuyện đấy và chuyện tiêu hóa liên quan gì nhỉ?

- Ôi trời ạ!

Thanh Phong buột miệng nói xong câu đó rồi không thèm để ý đến phản ứng của tôi như thế nào, tiếp tục công việc của mình.

- Này, nói em nghe đi chứ? – Tôi giục.

Lát sau Thanh Phong trong nhà tắm bước ra, tay lau lau mớ tóc đang ướt nhèm của mình. Thấy tôi đang ngồi ngây ra đó như một con ngốc, Thanh Phong cười cười gọi tôi:

- Vẹt con, suy nghĩ gì đấy?

- Sao... Hạnh Như lại nói như vậy nhỉ? – Tôi lẩm bẩm.

Thanh Phong nghe tôi lẩm bẩm 1 mình thì bỗng bật cười khanh khách.

- Cười gì chứ?

- Trời ạ, không ngờ anh lại có con vợ ngốc thế không biết?

- Này này, anh nói gì vậy hả? Muốn gì đấy? – Tôi nổi khùng.

- Thôi thôi anh không đùa nữa, này, nói anh nghe, Hạnh Như nói nếu em lấy anh sẽ “lời ra” cái gì?

- Ồ... thì.. cả một đội bóng... - Tôi ngây thơ trả lời.

Thanh Phong bật cười thành tiếng, giọng cười khiến tôi phát bực:

- Cười gì chứ?

- Sao em có thể... cả 1 đội bóng chứ? =.= - Thanh Phong ôm bụng cười ngặt nghẽo – Nhiều nhất cũng chỉ là hai năm ba đứa thôi. Ha ha

Tôi ngây người ra trong chốc lát, rồi như chợt hiểu ra điều gì đó. Tôi chợt đỏ mặt vội nhào đến đánh vào người Thanh Phong:

- Anh Anh nói bậy... anh nói bậy...

- Này này sao lại đánh anh – Thanh Phong đưa tay ra đỡ - Tại Hạnh Như nói vậy cơ mà...

Ôi trời, Giang Hạnh Như!!! Hức hức... đúng là tôi kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe mà... \$__\$

Thấy tôi ngô nghê, Thanh Phong chợt nhìn tôi:

- Vịt con, anh nói vậy thôi, chứ em muốn bao nhiêu cũng được – Rồi lại cười... ranh mãnh.

- Phan, Thanh, Phong! anh muốn chết hả?

Tôi lại nhào đến đánh Thanh Phong, nhưng tôi vẫn chưa đạt được mục đích của mình thì Thanh Phong ôm chặt tôi vào lòng, thủ thủ:

- Vịt con, anh mong đợi giây phút này từ lâu lắm rồi.

Nói rồi tôi như ngủ mê trong nụ hôn ngọt ngào của Thanh Phong. Nhưng... chưa cảm nhận được vị ngọt nụ hôn đó thì Thanh Phong đã vô duyên thức tỉnh tôi:

- Bã xă, hình như có người nói anh “không mần ăn được gì” thì phải?

Tôi đờ người ra, đơn giản chỉ để nhớ lại.. ai đã từng nói câu đó. À, là ông bác sĩ, ơ hay, sao Thanh Phong lại hỏi thế?

- Ồ đúng rồi, rồi sao?

- Thì hôm nay anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh không phải như người ta đồn đâu

- O...

OH MY GOD! Sao không nghe tôi có ý kiến ý cò gì hết vậy? không dân chủ, đúng là không hề có dân chủ 1 chút nào hết. Chả nhẽ đến suốt cuộc đời tôi cũng sẽ phải bị đàn áp như thế này sao? Amen! Cứu con... hức hức...

- Thế em muốn mình có con trai hay con gái?

- Em...ơ..em...muốn... - Tôi ngẩn ngơ suy nghĩ – Sinh đôi nhé?

Thanh Phong bật cười, véo mũi tôi thật đau:

- Em muốn anh em tụi nó lại giành bạn gái với nhau à?

- O...

Tôi bức xúc, rất rất bức xúc, sao lại moi móc chuyện cũ mà nói vậy nhỉ?

Tôi đang mải mê trong dòng suy nghĩ mang đậm chất ảm ức của mình thì môi tôi lại bị hoạt động bởi một lực của đôi môi khác tác động vào.

Còn những chuyện gì tiếp tiếp sau đó nữa, có trời mới biết %_%

33. Chương Ngoại Truyện 5

Bàn tay tôi đang mãi mê lướt trên bàn phím. Tôi đang mải mê và nện hết chất xám ra để hoàn thành dự án tiếp theo cho tập đoàn Long Phụng. Trời phú cho tôi có một đầu óc không được linh hoạt và không hề có một chút chất xám nào, ấy thế mà trở trêu thay tôi lại là con gái độc nhất của tập đoàn Nhật Long và lại là con dâu trưởng của tập đoàn Long Phụng. Cuộc đời tôi lại gắn liền với mấy cái đồ án với những con số chằng chịt dễ khiến người ta phát điên lên và không hề có lối ra này. Nhấp một ngụm café, tôi khẽ ngáp một cái rồi mệt mỏi vung vai. Liếc nhìn đồng hồ trên tường, tôi chợt giật mình, đã gần 10h đêm. Nếu tính chính xác thì ngày hôm nay tôi đã làm việc 10 tiếng/ ngày rồi còn gì. Tôi mệt mỏi tắt laptop rồi lên giường.

Thanh Phong vẫn chưa về, chính xác là vậy. Đạo này hai anh em họ đã liên kết với nhau để phụ giúp mẹ quản lý công ty và tôi lại thấy Thanh Phong bù đầu bù cổ. Lại thật, hai cái đầu với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng đến thế mà vẫn không giải quyết được, chả bù cho tôi, một chút IQ cũng không có #_# Ấy za thiệt là đau lòng quá đi.

Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng tôi vẫn nhất quyết không ngủ, tôi dự định sẽ đợi chồng về và cùng nhau ăn cơm tối. Đã lâu rồi không thấy Thanh Phong vui vẻ, không thấy Thanh Phong cười nhiều với mình nữa. Đã có lúc tôi tự hỏi bản thân, có khi nào anh ý có người con gái khác ở ngoài không? Đó không phải là do tôi đa nghi, nhưng bạn thử nghĩ xem, đã 27, 28 xấp xỉ 30 rồi mà dáng người vẫn phong độ, gương mặt vẫn đẹp trai đến hút hồn thì thử hỏi có cô nào mà không mê? Huống hồ chỉ tôi chỉ là một vệt con xấu xí...

Nghĩ đến đó, tôi chợt cảm thấy chạnh lòng. Mặc dù Thanh Phong nói thích tôi là thế, yêu tôi là thế, nhưng thật sự thì tôi vẫn cảm thấy sợ. Dù gì trước kia chồng mình cũng từng nổi tiếng khắp trường vì cái tài sát gái mà. Không biết Thanh Phong có ra ngoài “sát” cô gái nào hay không nữa...

Điện thoại reo, đưa tay vâng vâng trên màn hình cảm ứng, tôi lo lắng nghe máy.

- Ông xã, giờ này anh chưa về nữa? có chuyện gì à?

- Vịt con, hôm nay anh đi ăn đám đầy tháng con trai của thằng bạn, có lẽ anh về hơi trễ đấy, em buồn ngủ thì ngủ trước nhé!

- Anh... Dạ thôi, em đợi anh về... ngủ trước em không yên tâm một chút nào hết.

Tôi buồn bã trả lời rồi cúp máy. Có thật là đám đầy tháng con trai của bạn không? Có tin được không?

Dù gì tôi vẫn lì lợm mà ngồi đợi Thanh Phong về. Tôi lo lắng lắm nên giờ có ngủ cũng không ngủ được.

Chưa đầy 5 phút sau, có tiếng chuông cửa. Là Thanh Phong.

- Sao nhanh thế? Em cứ tưởng cũng khoảng nửa tiếng nữa anh mới về chứ?

Không thèm trả lời tôi, Thanh Phong đợi tôi mở cửa xong rồi nắm tay tôi vào nhà.

- Bã xă, em nói em đợi anh, anh lo quá nên từ già về trước...

Nói rồi Thanh Phong chợt ôm chặt tôi vào lòng. Đã lâu lắm rồi tôi đã không cảm nhận được cái ôm ấm cúng đó, đã lâu lắm rồi tôi đã quên mất những lời ngọt ngào của Thanh Phong. Đến giờ thì cảm xúc trong tôi như vỡ òa ra... như từng nhịp sóng.

- Anh có nói thật không? – Tôi thử thử.

- Thật chứ! Vịt con không tin anh à?

- Sao đạo này em cứ thấy anh đi sớm về khuya ấy nhỉ?

- À, không có gì đâu, là chuyện công ty thôi.

Thanh Phong vội đặt lên môi tôi một nụ hôn, một nụ hôn nồng nàn và vô cùng ngọt ngào. Tôi còn chưa kịp thời thích ứng thì Thanh Phong chợt nói:

- Bã xă, thằng bạn của anh nó kết hôn sau tui mình đấy, sao tui nó có con sớm vậy nhỉ?

- Hắc! – Tôi giật mình – Cái đó sao em biết được? Anh đi mà hỏi vợ chồng họ á!

- Thế sao tụi mình vẫn chưa có con nhỉ? – Thanh Phong tiếp tục lần áp.
- Cái đó... em đâu biết đâu! – Tôi ngượng ngùng xấu hổ lí nhí.
- Anh muốn mình có con cơ, không cần cả một đội bóng đâu, khoảng nửa đội bóng là được rồi.
- Anh... anh đòi hỏi quá đấy – Tôi véo mũi Thanh Phong – Ông xã, cho em được ôm anh ngủ nhé? Đã lâu rồi anh bỏ em bơ vơ một mình thế đấy, em cũng biết ghen đó nha.

Thanh Phong bật cười khanh khách, đưa nhẹ bàn tay lên má tôi rồi hôn chụt vào đó:

- Bà xã, anh yêu em, anh yêu vệt con của anh, có biết hay không hả?
- Thế, anh từ bỏ danh hiệu “sát gái” rồi à? O_O – Tôi trêu.
- Sát gái hoài mệt rồi, bây giờ anh chỉ muốn sát ... vợ thôi :))))))))

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sao-toi-lai-yeu-em-vit-con-xau-xi>